

PREZES RADY MINISTRÓW

Warszawa, dnia /elektroniczny znacznik czasu/

RM-0610-144-22

UC66

Pani Elżbieta WITEK
Marszałek Sejmu

Szanowna Pani Marszałek,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi
projekt ustawy o Systemie Informacji Finansowej.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został
upoważniony Minister Finansów.

Z poważaniem

Mateusz Morawiecki

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Do wiadomości:
wnioskodawca

U S T A W A

z dnia

o Systemie Informacji Finansowej^{1), 2)}

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa zasady funkcjonowania Systemu Informacji Finansowej, zwanego dalej „SInF”, w tym:

- 1) instytucje zobowiązane do przekazywania informacji do SInF;
- 2) organ właściwy w sprawach SInF;
- 3) zakres informacji przekazywanych do SInF;
- 4) podmioty uprawnione do uzyskiwania informacji zgromadzonych w SInF;
- 5) zasady przetwarzania informacji zgromadzonych w SInF;
- 6) zasady ochrony przetwarzanych informacji w SInF.

¹⁾ Niniejsza ustawa:

1) w zakresie swojej regulacji wdraża:

- dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/843 z dnia 30 maja 2018 r. zmieniającą dyrektywę (UE) 2015/849 w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu oraz zmieniającą dyrektywy 2009/138/WE i 2013/36/UE (Dz. Urz. UE L 156 z 19.06.2018, str. 43),
 - dyrektywę Rady (UE) 2021/514 z dnia 22 marca 2021 r. zmieniającą dyrektywę 2011/16/UE w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania (Dz. Urz. UE L 104 z 25.03.2021, str. 1);
- 2) wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1153 z dnia 20 czerwca 2019 r. ustanawiającą zasady ułatwiające korzystanie z informacji finansowych i innych informacji w celu zapobiegania niektórym przestępstwom, ich wykrywania, prowadzenia dochodzeń w ich sprawie lub ich ścigania oraz uchylającą decyzję Rady 2000/642/WSiSW (Dz. Urz. UE L 186 z 11.07.2019, str. 122);
- 3) służy stosowaniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczącego dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz. Urz. UE L 248 z 18.09.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 317 z 23.11.2016, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 437 z 28.12.2020, str. 49).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, ustawę z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym, ustawę z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, ustawę z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności, ustawę z dnia 16 września 2011 r. o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej, państw trzecich, agencjami Unii Europejskiej oraz organizacjami międzynarodowymi, ustawę z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej oraz ustawę z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.

Art. 2. 1. SIInF służy:

- 1) przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;
- 2) rozpoznawaniu i wykrywaniu przestępstwa katalogowego oraz zapobieganiu przestępstwu katalogowemu lub wspomaganie prowadzenia postępowania karnego w sprawie przestępstwa katalogowego, a także w celu identyfikacji, wykrycia lub zabezpieczenia mienia pochodzącego z takiego przestępstwa;
- 3) innym celom określonym w ustawie.

2. SIInF jest prowadzony przy użyciu systemu teleinformatycznego.

Art. 3. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) instytucja zobowiązana:
 - a) oddział instytucji kredytowej, bank krajowy, oddział banku zagranicznego w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2021 r. poz. 2439, z późn. zm.³⁾),
 - b) spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową i Krajową Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową, o których mowa w ustawie z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 924, 1358, 1488, 1933 i ...),
 - c) krajową instytucję płatniczą, małą instytucję płatniczą, krajową instytucję pieniądza elektronicznego, oddział unijnej instytucji płatniczej, oddział unijnej instytucji pieniądza elektronicznego, oddział zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego, w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1907, 1814 i 2140 oraz z 2022 r. poz. 1488) oraz organ administracji publicznej, jeżeli świadczy usługi płatnicze,
 - d) firmę inwestycyjną i bank powierniczy, o których mowa w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 1500, 1488, 1933, 2185 i ...),
 - e) Narodowy Bank Polski – w zakresie, w jakim, za zgodą Prezesa Narodowego Banku Polskiego, o której mowa w art. 51 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. z 2022 r. poz. 2025), prowadzi rachunki

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2021 r. poz. 2447 oraz z 2022 r. poz. 830, 872, 1358, 1488, 1692, 1933 i

bankowe innych osób prawnych, z wyłączeniem rachunków w systemach płatności prowadzonych przez Narodowy Bank Polski,

- f) przedsiębiorcę w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162 i 2105 oraz z 2022 r. poz. 24, 974 i 1570) w zakresie, w jakim prowadzi działalność polegającą na udostępnianiu skrytek sejfowych, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 19c ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2022 r. poz. 593, 655, 835, 2180, 2185 i ...), zwanej dalej „ustawą o przeciwdziałaniu”,
 - g) oddział przedsiębiorcy zagranicznego w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2022 r. poz. 470) w zakresie, w jakim prowadzi działalność, o której mowa w lit. f, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) izba rozliczeniowa – izbę rozliczeniową, o której mowa w art. 119zg pkt 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r. poz. 1540, z późn. zm.⁴⁾), zwanej dalej „Ordynacją podatkową”;
 - 3) beneficjent rzeczywisty – osobę fizyczną, o której mowa w art. 2 ust. 2 pkt 1 ustawy o przeciwdziałaniu;
 - 4) pełnomocnik – każdą osobę umocowaną do:
 - a) składania dyspozycji dotyczących rachunku, wpłat gotówkowych na rachunek lub wypłat gotówkowych z rachunku, w imieniu posiadacza, w tym przy użyciu karty płatniczej w rozumieniu art. 2 pkt 15a ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych wydanej do rachunku,
 - b) składania dyspozycji dotyczących umowy, o której mowa w art. 4 pkt 2,
 - c) deponowania, pobierania lub uzyskiwania dostępu do przedmiotów lub papierów wartościowych przechowywanych na podstawie umowy, o której mowa w art. 4 pkt 2;
 - 5) posiadacz – każdą osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, będącą stroną umowy rachunku lub umowy, o której mowa w art. 4 pkt 2;

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2021 r. poz. 1598, 2076, 2105, 2262 i 2328 oraz z 2022 r. poz. 835, 974, 1265, 1301, 1933, 2180 i

- 6) przestępstwo katalogowe – przestępstwo obejmujące co najmniej jeden z rodzajów działalności, o której mowa w załączniku I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), zastępującego i uchylającego decyzje Rady 2009/371/WSiSW, 2009/934/WSiSW, 2009/935/WSiSW, 2009/936/WSiSW i 2009/968/WSiSW (Dz. Urz. UE L 135 z 24.05.2016, str. 53, z późn. zm.⁵⁾);
- 7) przetwarzanie informacji – wszelkie operacje wykonywane na informacjach rejestrowanych, takie jak: zbieranie, utrwalanie, organizowanie, porządkowanie, przechowywanie, adaptowanie lub modyfikowanie, pobieranie, przeglądanie, wykorzystywanie, ujawnianie przez przesłanie, rozpowszechnianie lub innego rodzaju udostępnianie, dopasowywanie lub łączenie, ograniczanie, usuwanie lub niszczenie;
- 8) rachunek:
 - a) rachunek płatniczy, o którym mowa w art. 2 pkt 25 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych,
 - b) rachunek bankowy i rachunek w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, niebędące rachunkami płatniczymi,
 - c) rachunek papierów wartościowych, rachunek derywatów i rachunek zbiorczy oraz rachunek pieniężny służący do obsługi tych rachunków w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi;
- 9) STIR – system teleinformatyczny izby rozliczeniowej, o którym mowa w art. 119z pkt 6 Ordynacji podatkowej.

Art. 4. Informacją rejestrowaną w rozumieniu ustawy jest:

- 1) informacja o rachunku;
- 2) informacja o umowie o:
 - a) przechowywanie przedmiotów i papierów wartościowych, z wyłączeniem umów zawieranych z jednostką sektora finansów publicznych w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1634, 1692, 1725, 1747, 1768 i 1964), przedsiębiorstwem państwowym albo spółką z większościovym udziałem Skarbu Państwa, jednostką samorządu terytorialnego lub związkiem

⁵⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 236 z 12.09.2018, str. 72, Dz. Urz. UE L 248 z 13.07.2021, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 169 z 27.06.2022, str. 1.

- jednostek samorządu terytorialnego, jeżeli czynności te są wykonywane przez podmiot, o którym mowa w art. 3 pkt 1 lit. a,
- b) udostępnienie skrytki sejfowej, jeżeli czynności te są wykonywane przez podmiot, o którym mowa w art. 3 pkt 1 lit. a,
- c) udostępnienie skrytki sejfowej przez podmiot, o którym mowa w art. 3 pkt 1 lit. f i g.

Rozdział 2

Organ właściwy w sprawie SInF

Art. 5. Organem właściwym w sprawach SInF jest Szef Krajowej Administracji Skarbowej, zwany dalej „organem właściwym”.

Art. 6. Organ właściwy jest administratorem danych zgromadzonych w SInF.

Art. 7. Do zadań organu właściwego należy:

- 1) administrowanie systemem teleinformatycznym służącym do obsługi SInF i utrzymywanie tego systemu;
- 2) opracowywanie analiz statystycznych dotyczących przetwarzanych informacji rejestrowanych;
- 3) weryfikacja prawidłowości udostępniania informacji rejestrowanych;
- 4) wydawanie decyzji w przedmiocie nakładania kar pieniężnych, określonych w rozdziale 6.

Art. 8. 1. Organ właściwy składa Prezesowi Rady Ministrów, za pośrednictwem ministra właściwego do spraw finansów publicznych, roczne sprawozdanie z działalności, o której mowa w art. 7, w terminie 3 miesięcy od zakończenia roku kalendarzowego, za który jest składane sprawozdanie.

2. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, zawiera informacje dotyczące funkcjonowania SInF, w szczególności o liczbie informacji rejestrowanych przekazanych do SInF przez instytucje zobowiązane oraz udostępnionych podmiotom, o których mowa w art. 19 ust. 2.

3. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, organ właściwy przekazuje Komisji Europejskiej w terminie do 30 dni od dnia przekazania tego sprawozdania Prezesowi Rady Ministrów.

Art. 9. Zadania związane z obsługą SInF mogą być realizowane wyłącznie przez osoby, które posiadają kwalifikacje zapewniające zachowanie bezpieczeństwa systemów teleinformatycznych oraz aktualną, niezbędną wiedzę w zakresie przepisów mających

zastosowanie do SInF, w szczególności dotyczących ochrony danych, w tym danych osobowych, potwierdzoną ukończeniem wewnętrznego szkolenia specjalistycznego zorganizowanego przez organ właściwy.

Rozdział 3

Informacje rejestrowane oraz ich przekazywanie do SInF

Art. 10. Instytucje zobowiązane mają obowiązek przekazywać do SInF informacje rejestrowane, z wyjątkiem informacji o rachunku, na który na koniec danego dnia następuje automatyczne przeksięgowanie środków pieniężnych, a ich zwrot wraz z odsetkami następuje automatycznie na rachunek nie później niż w terminie 2 dni roboczych.

Art. 11. Instytucja zobowiązana przekazuje do SInF informacje rejestrowane w przypadku:

- 1) otwarcia rachunku albo zawarcia umowy, o której mowa w art. 4 pkt 2;
- 2) zmiany informacji rejestrowanej;
- 3) zamknięcia rachunku albo zakończenia obowiązywania umowy, o której mowa w art. 4 pkt 2.

Art. 12. 1. Informacje rejestrowane w zakresie informacji o rachunku zawierają:

- 1) numer rachunku oznaczony identyfikatorem Międzynarodowego Numeru Rachunku Bankowego (IBAN) albo numer rachunku unikalny w ramach instytucji zobowiązanej w przypadku rachunków nieoznaczonych IBAN;
- 2) dane identyfikacyjne posiadacza;
- 3) dane identyfikacyjne beneficjenta rzeczywistego posiadacza – w przypadku informacji przekazywanych przez instytucje zobowiązane, będące instytucjami obowiązanyymi zgodnie z ustawą o przeciwdziałaniu;
- 4) dane identyfikacyjne pełnomocnika;
- 5) dane identyfikacyjne innej niż posiadacz lub pełnomocnik osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, wskazanej w treści umowy rachunku, która zgodnie z postanowieniami takiej umowy jest uprawniona do otrzymania wartości majątkowych zgromadzonych na rachunku;
- 6) datę otwarcia rachunku;
- 7) datę zamknięcia rachunku;
- 8) datę początku obowiązywania relacji między osobami, o których mowa w pkt 3–5, a rachunkiem;

- 9) datę zakończenia obowiązywania relacji między osobami, o których mowa w pkt 3–5, a rachunkiem, jeżeli instytucja zobowiązana ma te dane;
- 10) rodzaj rachunku;
- 11) informację, czy zamknięcie rachunku nastąpiło z uwagi na brak możliwości zastosowania jednego ze środków bezpieczeństwa finansowego, o których mowa w art. 34 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu;
- 12) informacje o przyporządkowaniu do rachunku innych numerów, odpowiadających strukturze zapisu Numeru Rachunku Bankowego (NRB) lub IBAN, w celu identyfikacji poszczególnych płatności dokonywanych na rachunku lub ich zleceniodawców, wraz z informacją o metodzie nadawania takich numerów;
- 13) numer identyfikacji podatkowej (NIP) instytucji zobowiązanej prowadzącej rachunek.

2. Informacje rejestrowane w zakresie informacji o umowie, o której mowa w art. 4 pkt 2, zawierają:

- 1) numer umowy unikalny w ramach instytucji zobowiązanej;
- 2) dane identyfikacyjne posiadacza;
- 3) dane identyfikacyjne beneficjenta rzeczywistego posiadacza – w przypadku informacji przekazywanych przez instytucje zobowiązane, będące instytucjami obowiązanymi zgodnie z ustawą o przeciwdziałaniu;
- 4) dane identyfikacyjne pełnomocnika;
- 5) dane identyfikacyjne innej niż posiadacz lub pełnomocnik osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, wskazanej w treści umowy, która zgodnie z jej postanowieniami jest uprawniona do otrzymania wartości majątkowych przechowywanych na podstawie tej umowy;
- 6) datę zawarcia umowy;
- 7) datę końcową obowiązywania umowy;
- 8) datę początku obowiązywania relacji między osobami, o których mowa w pkt 3–5, a umową;
- 9) datę zakończenia obowiązywania relacji między osobami, o których mowa w pkt 3–5, a umową, jeżeli instytucja zobowiązana ma te dane;
- 10) rodzaj umowy;
- 11) informację, czy zakończenie obowiązywania umowy nastąpiło z uwagi na brak możliwości zastosowania jednego ze środków bezpieczeństwa finansowego, o których mowa w art. 34 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu;

12) numer identyfikacji podatkowej (NIP) instytucji zobowiązanej będącej stroną umowy.

3. Dane identyfikacyjne, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 4 lub ust. 2 pkt 2 i 4, obejmują:

1) w przypadku osób fizycznych:

- a) imię i nazwisko, a także nazwę (firmę) w przypadku osoby prowadzącej działalność gospodarczą,
- b) obywatelstwo,
- c) numer Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL) albo datę urodzenia w przypadku osób nieposiadających numeru PESEL, oraz państwo urodzenia,
- d) rodzaj, numer i serię dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby,
- e) kraj wydania dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby,
- f) NIP – w przypadku posiadacza będącego osobą fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą,
- g) adres zamieszkania,
- h) adres korespondencyjny,
- i) adres głównego miejsca wykonywania działalności gospodarczej – w przypadku posiadacza będącego osobą fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą,
- j) numer telefonu i adres poczty elektronicznej;

2) w przypadku osób prawnych i jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej:

- a) nazwę (firmę),
- b) formę organizacyjną,
- c) NIP, a w przypadku braku takiego numeru – państwo rejestracji, nazwę właściwego rejestru oraz numer i datę rejestracji,
- d) adres siedziby oraz adres prowadzenia działalności,
- e) adres korespondencyjny,
- f) numer telefonu i adres poczty elektronicznej.

4. Dane identyfikacyjne, o których mowa w ust. 1 pkt 3 lub ust. 2 pkt 3, obejmują:

- 1) imię i nazwisko;
- 2) obywatelstwo;
- 3) numer PESEL albo datę urodzenia w przypadku osób nieposiadających numeru PESEL oraz państwo urodzenia;
- 4) rodzaj, kraj wydania, numer i serię dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby;

- 5) adres zamieszkania;
- 6) opis grupy osób, w których głównym interesie powstał lub działa trust, w przypadku, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 1 lit. b tiret czwarte ustawy o przeciwdziałaniu – zamiast danych, o których mowa w pkt 1–5.

5. Dane identyfikacyjne, o których mowa w ust. 1 pkt 5 lub ust. 2 pkt 5, obejmują:

- 1) w przypadku osób fizycznych:
 - a) imię i nazwisko,
 - b) obywatelstwo,
 - c) numer PESEL albo datę urodzenia w przypadku osób nieposiadających numeru PESEL oraz państwo urodzenia,
 - d) rodzaj, kraj wydania, numer i serię dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby;
- 2) w przypadku osób prawnych i jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej:
 - a) nazwę (firmę),
 - b) formę organizacyjną,
 - c) NIP, a w przypadku braku takiego numeru – państwo rejestracji, nazwę właściwego rejestru oraz numer i datę rejestracji,
 - d) adres siedziby lub adres prowadzenia działalności.

6. Dane identyfikacyjne, o których mowa w:

- 1) ust. 3 pkt 1 lit. e, g, h, j, pkt 2 lit. d–f oraz ust. 5 pkt 1 lit. b–d i pkt 2 lit. b–d, są przekazywane, jeżeli instytucja zobowiązana ma te dane;
- 2) ust. 4 pkt 2–5, są przekazywane, jeżeli zostały ustalone przez instytucję zobowiązaną zgodnie z art. 36 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu.

Art. 13. 1. Instytucja zobowiązana przekazuje do SInF informacje rejestrowane za pośrednictwem STIR.

2. Do przekazania informacji rejestrowanej przez instytucje zobowiązane, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. a i b, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, stosuje się odpowiednio przepisy art. 119zk § 2 i 3 Ordynacji podatkowej.

3. Korzystanie z pośrednictwa podmiotów, o których mowa w art. 119zk § 2 i 3 Ordynacji podatkowej, nie zwalnia instytucji zobowiązanej z odpowiedzialności za przekazanie informacji rejestrowanej do STIR.

4. Przekazanie informacji rejestrowanej do STIR oraz przekazanie tej informacji ze STIR do SInF jest nieodpłatne.

Art. 14. 1. Instytucja zobowiązana przekazuje do STIR informację rejestrowaną nie później niż w terminie 3 dni od dnia otwarcia rachunku albo zawarcia umowy, o której mowa w art. 4 pkt 2, zmiany informacji rejestrowanej przekazanej do SInF, zamknięcia rachunku albo zakończenia obowiązywania umowy, o której mowa w art. 4 pkt 2.

2. W przypadku, o którym mowa w art. 39 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu, instytucja zobowiązana przekazuje do STIR informacje, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 2 i 3, w terminie 3 dni od dnia ich uzyskania.

3. Izba rozliczeniowa niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 2 dni od dnia otrzymania informacji rejestrowanej od instytucji zobowiązanej, przekazuje te informacje do SInF.

4. Informacje rejestrowane w zakresie informacji o rachunku oraz informacje określone w art. 119zr Ordynacji podatkowej przekazywane przez bank lub spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową na podstawie art. 119zp § 1 Ordynacji podatkowej są przekazywane wspólnie. Izba rozliczeniowa z otrzymanego zbioru danych wyodrębnia informacje rejestrowane w zakresie informacji o rachunku oraz przekazuje je do SInF w terminie, o którym mowa w ust. 3.

5. Do terminów, o których mowa w ust. 1–3, nie wlicza się sobót i dni ustawowo wolnych od pracy oraz okresu od chwili wystąpienia awarii lub zakłócenia funkcjonowania STIR do chwili przywrócenia funkcjonowania STIR.

Art. 15. W przypadku wątpliwości organu właściwego co do zgodności ze stanem faktycznym lub kompletności przekazanej do SInF informacji rejestrowanej organ ten może wystąpić za pośrednictwem STIR z żądaniem ponownego przekazania informacji rejestrowanej. Instytucja zobowiązana przekazuje do STIR informację rejestrowaną w terminie 3 dni od dnia wpływu lub udostępnienia żądania ponownego przekazania informacji rejestrowanej. Przepis art. 14 ust. 5 stosuje się odpowiednio.

Art. 16. 1. Informacje rejestrowane są przetwarzane w SInF przez okres 5 lat od zamknięcia rachunku albo zakończenia obowiązywania umowy, o której mowa w art. 4 pkt 2.

2. Przed upływem okresu, o którym mowa w ust. 1, po dokonaniu oceny konieczności i proporcjonalności dalszego przetwarzania w SInF informacji rejestrowanej, w tym na wniosek podmiotu uprawnionego, organ właściwy może zdecydować o ich przetwarzaniu przez kolejny okres nie dłuższy niż 5 lat, licząc od dnia, w którym upływa okres, o którym mowa w ust. 1, jeżeli jest to konieczne w celu przeciwdziałania praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu

lub w celu zapewnienia prawidłowości prowadzonych postępowań w sprawach dotyczących przestępstw katalogowych.

Art. 17. Informacje rejestrowane instytucje zobowiązane przekazują w postaci elektronicznej odpowiadającej strukturze logicznej dostępnej w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

Rozdział 4

Wykorzystanie informacji rejestrowanych zgromadzonych w SInF

Art. 18. Informacje rejestrowane zgromadzone w SInF są niezwłocznie w całości przekazywane Generalnemu Inspektorowi Informacji Finansowej w celu, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1.

Art. 19. 1. Informacje rejestrowane zgromadzone w SInF udostępnia się za pośrednictwem systemu teleinformatycznego służącego do obsługi SInF.

2. Podmiotem uprawnionym do uzyskiwania informacji rejestrowanych zgromadzonych w SInF są:

- 1) Prokurator Krajowy i prokuratorzy regionalni;
- 2) sądy apelacyjne;
- 3) Komendant Główny Policji, Komendant Centralnego Biura Śledczego Policji, Komendant Biura Spraw Wewnętrznych Policji, Komendant Centralnego Biura Zwalczenia Cyberprzestępczości, komendanci wojewódzcy Policji i Komendant Stołeczny Policji;
- 4) Szef Centralnego Biura Antykorupcyjnego;
- 5) Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego;
- 6) Szef Agencji Wywiadu;
- 7) Szef Służby Kontrwywiadu Wojskowego;
- 8) Szef Służby Wywiadu Wojskowego;
- 9) Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej;
- 10) Komendant Główny Straży Granicznej;
- 11) dyrektorzy izb administracji skarbowej;
- 12) Komendant Służby Ochrony Państwa;
- 13) Inspektor Nadzoru Wewnętrznego;
- 14) Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego;

15) Szef Krajowego Centrum Informacji Kryminalnych.

3. Zgromadzone w SInF informacje rejestrowane w zakresie niezbędnym do realizacji celów, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2, udostępnia się niezwłocznie podmiotowi uprawnionemu, o którym mowa w ust. 2.

4. Zgromadzone w SInF informacje rejestrowane udostępnia się w zakresie niezbędnym do:

- 1) wykonania przez prokuratora, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1, oraz sędziego, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 2, wniosku o udzielenie pomocy prawnej, pochodzącego z państwa obcego, które na mocy ratyfikowanej umowy międzynarodowej wiążącej Rzeczpospolitą Polską ma prawo występować o udzielenie informacji objętych tajemnicą bankową, w sprawie dotyczącej przestępstwa katalogowego – podmiotom uprawnionym, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 2;
- 2) przeprowadzenia postępowania sprawdzającego lub postępowania bezpieczeństwa przemysłowego prowadzonych na podstawie przepisów o ochronie informacji niejawnych – podmiotom uprawnionym, o których mowa w ust. 2 pkt 3–10 oraz 12;
- 3) wykonywania zadań, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1900) – Szefowi Centralnego Biura Antykorupcyjnego;
- 4) wykonywania przez naczelnika urzędu skarbowego zadań, o których mowa w art. 28 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2022 r. poz. 813, z późn. zm.⁶⁾) – dyrektorom izb administracji skarbowej.

Art. 20. Organ właściwy może przetwarzać dane zgromadzone w SInF w celu:

- 1) realizacji swoich zadań ustawowych w zakresie ujawniania i odzyskiwania mienia zagrożonego przypadkiem, rozpoznawania, wykrywania i zwalczania przestępstw oraz przestępstw skarbowych, zapobiegania tym przestępstwom oraz ścigania ich sprawców;
- 2) udzielenia odpowiedzi na pisemny i uzasadniony wniosek o informacje złożony na podstawie art. 7 ust. 3a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczącego dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylającego

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 835, 1079, 1301, 1488, 1713, 1730, 1933, 2015 i ...

rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz. Urz. UE L 248 z 18.09.2013, str. 1, z późn. zm.⁷⁾);

- 3) wymiany informacji podatkowych, o której mowa w ustawie z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz. U. z 2021 r. poz. 626 i 2105 oraz z 2022 r. poz. 1301) oraz rozporządzeniu Rady (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 268 z 12.10.2010, str. 1, z późn. zm.⁸⁾).

Art. 21. 1. Dostęp do SInF mają, z upoważnienia podmiotu uprawnionego, o którym mowa w art. 19 ust. 2:

- 1) pkt 1, prokurator lub pracownik prokuratury,
 - 2) pkt 2, sędzia lub pracownik sądu działającego na obszarze danej apelacji,
 - 3) pkt 3, pracownik lub funkcjonariusz Policji, w tym pracownik lub funkcjonariusz krajowego biura do spraw odzyskiwania mienia wskazanego w art. 145k ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2021 r. poz. 1882, z późn. zm.⁹⁾),
 - 4) pkt 4–10, 12 oraz 15, pracownik, funkcjonariusz lub żołnierz,
 - 5) pkt 11:
 - a) pracownik urzędu skarbowego, pracownik lub funkcjonariusz urzędu celno-skarbowego znajdującego się na obszarze terytorialnego zasięgu działania danej izby administracji skarbowej,
 - b) pracownik urzędu skarbowego – w przypadku, o którym mowa w art. 19 ust. 4 pkt 4,
 - 6) pkt 13, pracownik lub inspektor wchodzący w skład Biura Nadzoru Wewnętrzznego zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o szczególnych formach sprawowania nadzoru przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 2073 i 2448 oraz z 2022 r. poz. 1488 i 1933),
 - 7) pkt 14, pracownik Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego
- po nadaniu przez ten podmiot uprawniony unikalnego identyfikatora dostępu do SInF.

⁷⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 317 z 23.11.2016, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 437 z 28.12.2020, str. 49.

⁸⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 158 z 10.06.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 348 z 29.12.2017, str. 1, Dz. Urz. UE L 259 z 16.10.2018, str. 1, Dz. Urz. UE L 311 z 07.12.2018, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 62 z 02.03.2020, str. 1 i 13.

⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2021 r. poz. 2333, 2447 i 2448 oraz z 2022 r. poz. 655, 1115, 1488 i 1855.

2. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 1, w przypadku podmiotu uprawnionego, o którym mowa w art. 19 ust. 2 pkt 2, wydaje Prezes Sądu Apelacyjnego.

3. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 1, obejmuje uprawnienie do udzielania dalszych upoważnień do dostępu do SInF, jeżeli uprawnienie to zostanie zastrzeżone w tym upoważnieniu.

4. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 1, oraz upoważnienia dalsze, o których mowa w ust. 3, są wydawane na piśmie w drodze imiennego upoważnienia.

5. Do dostępu do SInF może zostać upoważniona wyłącznie osoba o nieskazitelnym charakterze, przestrzegająca zasad etyki zawodowej, która posiada niezbędną wiedzę w zakresie przepisów mających zastosowanie do SInF, w szczególności dotyczących ochrony danych, w tym danych osobowych, kwalifikacje zapewniające zachowanie bezpieczeństwa systemów teleinformatycznych oraz daje rękojmię ochrony informacji rejestrowanych zgromadzonych w SInF.

Art. 22. 1. Podmiot uprawniony, o którym mowa w art. 19 ust. 2, prowadzi rejestr osób upoważnionych do dostępu do SInF, w którym są przechowywane następujące informacje:

- 1) imię i nazwisko osoby upoważnionej do dostępu do SInF;
- 2) stanowisko osoby upoważnionej do dostępu do SInF;
- 3) unikalny identyfikator dostępu do SInF;
- 4) data nadania upoważnienia do dostępu do SInF;
- 5) data i godzina utraty upoważnienia do dostępu do SInF.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 3 i 4, podmiot uprawniony, o którym mowa w art. 19 ust. 2, przekazuje za pomocą środków komunikacji elektronicznej do organu właściwego.

3. O utracie upoważnienia do dostępu do SInF podmiot uprawniony, o którym mowa w art. 19 ust. 2, niezwłocznie informuje za pomocą środków komunikacji elektronicznej organ właściwy, nie później niż w dniu utraty upoważnienia.

4. Podmiot uprawniony, o którym mowa w art. 19 ust. 2, przechowuje informacje z rejestru, o którym mowa w ust. 1, przez okres 5 lat, licząc od dnia utraty upoważnienia do dostępu do SInF.

5. Przed upływem okresu, o którym mowa w ust. 4, organ właściwy może zażądać przechowywania informacji, o których mowa w ust. 1, po upływie okresu, o którym mowa w ust. 4, jeżeli jest to konieczne w celu zapewnienia prawidłowości prowadzonego postępowania dotyczącego zgodności z prawem przetwarzania informacji rejestrowanych.

6. Rejestr, o którym mowa w ust. 1, nie jest rejestrem publicznym w rozumieniu ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2021 r. poz. 2070 oraz z 2022 r. poz. 1087).

Art. 23. Udostępnienie podmiotom uprawnionym, o których mowa w art. 19 ust. 2, zgromadzonych w SInF informacji rejestrowanych następuje po wprowadzeniu do systemu, za pośrednictwem którego następuje udostępnienie:

- 1) danych identyfikacyjnych, pozwalających na zidentyfikowanie osoby fizycznej, prawnej, jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej lub rachunku;
- 2) okresu, za jaki informacje rejestrowane mają być udostępnione.

Art. 24. Udostępnianie podmiotom uprawnionym, o których mowa w art. 19 ust. 2, zgromadzonych w SInF informacji rejestrowanych następuje nie wcześniej niż w dniu przekazania do organu właściwego informacji, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 3 i 4.

Art. 25. 1. Podmiot uprawniony, o którym mowa w art. 19 ust. 2, prowadzi rejestr działań osób, o których mowa w art. 21 ust. 1, uzyskujących z SInF informacje rejestrowane, w którym przechowuje:

- 1) niepowtarzalne oznaczenie uzyskanego dostępu do SInF;
- 2) datę i godzinę udostępnienia informacji rejestrowanych;
- 3) informacje i dane identyfikacyjne, o których mowa w art. 23;
- 4) oznaczenie postępowania, w związku z którym uzyskano informacje rejestrowane;
- 5) oznaczenie przestępstwa katalogowego, w związku z którym uzyskano informacje rejestrowane, a w przypadkach, o których mowa w art. 19 ust. 4 pkt 2–4, rodzaju udostępnienia;
- 6) unikalny identyfikator dostępu do SInF osoby, która uzyskuje z SInF informacje rejestrowane;
- 7) indywidualne oznaczenie w ramach podmiotu uprawnionego osoby, na zlecenie której uzyskano z SInF informacje rejestrowane;
- 8) indywidualne oznaczenie w ramach podmiotu uprawnionego, o którym mowa w art. 19 ust. 2, osoby będącej odbiorcą udostępnianej z SInF informacji rejestrowanej, w przypadku gdy odbiorcą informacji jest inna osoba niż osoba wskazana zgodnie z pkt 6 lub 7;
- 9) niepowtarzalny identyfikator wyników wyszukiwania.

2. Rejestr, o którym mowa w ust. 1, jest wykorzystywany wyłącznie w celu monitorowania ochrony danych, w tym sprawdzania dopuszczalności wyszukania i zgodności z prawem przetwarzania informacji rejestrowanych, oraz w celu zapewniania bezpieczeństwa danych.

3. Informacje, o których mowa w ust. 1, są przechowywane przez okres 5 lat od daty wyszukania w SIInF informacji rejestrowanych. Przepis art. 22 ust. 5 stosuje się odpowiednio.

4. Rejestr, o którym mowa w ust. 1, prowadzony przez podmioty uprawnione, o których mowa w art. 19 ust. 2 pkt 3 i 9–15, jest kontrolowany przez Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych. W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w zakresie prowadzenia rejestru, o którym mowa w ust. 1, Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych informuje o tym fakcie organ właściwy.

5. Inspektor ochrony danych organu właściwego sprawdza regularnie, nie rzadziej niż raz na 6 miesięcy, czy rejestr, o którym mowa w ust. 1, prowadzony przez podmioty uprawnione, o których mowa w art. 19 ust. 2 pkt 3 i 9–15, jest prowadzony zgodnie z wymogami ustawy, w szczególności w zakresie gromadzenia informacji, o których mowa w ust. 1.

6. Podmiot uprawniony, o którym mowa w art. 19 ust. 2 pkt 3 i 9–15, na żądanie Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych lub inspektora ochrony danych organu właściwego udostępnia do wglądu informacje z rejestru, o którym mowa w ust. 1, w terminie wskazanym w żądaniu, nie krótszym niż 7 dni.

7. Rejestr, o którym mowa w ust. 1, prowadzony przez podmioty uprawnione, o których mowa w art. 19 ust. 2 pkt 4–8, jest kontrolowany przez Sąd Okręgowy w Warszawie.

8. Podmioty uprawnione, o których mowa w art. 19 ust. 2 pkt 4–8, przekazują, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych, sądowi, o którym mowa w ust. 7, w okresach półrocznych sprawozdanie obejmujące informacje zgromadzone w rejestrze, o którym mowa w ust. 1, w okresie objętym sprawozdaniem.

9. W ramach kontroli, o której mowa w ust. 7, Sąd Okręgowy w Warszawie może zapoznać się z materiałami uzasadniającymi udostępnienie informacji rejestrowanych podmiotom uprawnionym, o których mowa w art. 19 ust. 2 pkt 4–8.

10. Sąd Okręgowy w Warszawie informuje podmiot uprawniony, o którym mowa w art. 19 ust. 2 pkt 4–8, o wyniku kontroli, o której mowa w ust. 7, w terminie 30 dni od jej zakończenia. W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w zakresie prowadzenia rejestru, o którym mowa w ust. 1, Sąd Okręgowy w Warszawie informuje o tym fakcie organ właściwy.

11. Do rejestru, o którym mowa w ust. 1, prowadzonego przez podmioty uprawnione, o których mowa w art. 19 ust. 2 pkt 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 191a ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2022 r. poz. 1247 i 1259). W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w zakresie prowadzenia rejestru, o którym mowa w ust. 1, podmioty uprawnione, o których mowa w art. 19 ust. 2 pkt 1, informują o tym fakcie organ właściwy.

12. Do rejestru, o którym mowa w ust. 1, prowadzonego przez podmioty uprawnione, o których mowa w art. 19 ust. 2 pkt 2, stosuje się odpowiednio art. 175dd ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 2072, z 2021 r. poz. 1080 i 1236 oraz z 2022 r. poz. 655, 1259 i 1933). W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w zakresie prowadzenia rejestru, o którym mowa w ust. 1, organ, o którym mowa w art. 175dd § 1 tej ustawy, informuje o tym fakcie organ właściwy.

13. Organ właściwy, po uzyskaniu informacji na podstawie ust. 4 i 5 lub 10–12 wzywa podmiot uprawniony, o którym mowa w art. 19 ust. 2, do usunięcia nieprawidłowości w zakresie prowadzenia rejestru, o którym mowa w ust. 1, we wskazanym terminie.

14. Organ właściwy może wstrzymać udostępnianie podmiotowi uprawnionemu, o którym mowa w art. 19 ust. 2, zgromadzonych w SInF informacji rejestrowanych:

- 1) w przypadku nieudostępnienia przez podmiot uprawniony, o którym mowa w art. 19 ust. 2 pkt 3 i 9–15, informacji z rejestru, o którym mowa w ust. 1, do wglądu Prezesowi Urzędu Ochrony Danych Osobowych lub inspektorowi ochrony danych organu właściwego w terminie wskazanym w żądaniu, o którym mowa w ust. 6, do czasu udostępnienia tych informacji do wglądu;
- 2) do czasu usunięcia nieprawidłowości w zakresie prowadzenia rejestru, o którym mowa w ust. 1.

Art. 26. Informacje dotyczące udostępnionej z SInF informacji rejestrowanej podmiotowi uprawnionemu, o którym mowa w art. 19 ust. 2, mogą być przekazane wyłącznie prokuratorom i sądom na potrzeby postępowania karnego.

Art. 27. Informacje rejestrowane przetwarzane w celach określonych w ustawie podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu, polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu przez administratora danych do przetwarzania informacji rejestrowanych wyłącznie osób do tego uprawnionych;

- 2) pisemnym zobowiązaniu podmiotu uprawnionego, o którym mowa w art. 19 ust. 2, do zapewnienia bezpieczeństwa przetwarzanych informacji;
- 3) regularnym testowaniu i doskonaleniu stosowanych środków technicznych i organizacyjnych;
- 4) zapewnieniu bezpiecznej komunikacji w systemie teleinformatycznym;
- 5) zapewnieniu ochrony przed nieuprawnionym dostępem do systemu teleinformatycznego;
- 6) określeniu zasad bezpieczeństwa przetwarzanych informacji rejestrowanych.

Art. 28. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) minimalne wymogi techniczne, których spełnienie jest niezbędne w celu prowadzenia elektronicznej wymiany informacji,
- 2) sposób udostępniania podmiotom uprawnionym, o których mowa w art. 19 ust. 2, informacji rejestrowanych,
- 3) format danych przekazywanych podmiotom uprawnionym, o których mowa w art. 19 ust. 2,
- 4) sposób i tryb przekazywania informacji, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 3 i 4, oraz informacji o utracie upoważnienia, o której mowa w art. 22 ust. 3

– mając na uwadze konieczność zapewnienia bezpieczeństwa przetwarzanych w SInF informacji rejestrowanych i ich ochrony przed nieuprawnionym ujawnieniem i dostępem, a także konieczność prawidłowego i sprawnego przekazywania informacji rejestrowanych podmiotom uprawnionym, o których mowa w art. 19 ust. 2.

Rozdział 5

Ochrona danych i kontrola przekazywania do SInF informacji rejestrowanych

Art. 29. 1. Do przekazywania informacji rejestrowanych do STIR oraz ze STIR do SInF w trybie i zakresie przewidzianym ustawą nie stosuje się przepisów regulujących ograniczenia udostępniania danych objętych tajemnicami ustawowo chronionymi.

2. Do udostępniania z SInF informacji rejestrowanych podmiotom uprawnionym, o których mowa w art. 19 ust. 2, w trybie i zakresie przewidzianym ustawą nie stosuje się przepisów regulujących ograniczenia udostępniania danych objętych tajemnicami ustawowo chronionymi.

Art. 30. 1. W ramach sprawowanego nadzoru lub sprawowanej kontroli na zasadach określonych w przepisach odrębnych kontrolę wykonywania przez instytucje zobowiązane obowiązków w zakresie przekazywania do STIR informacji rejestrowanych sprawują:

- 1) Komisja Nadzoru Finansowego – w odniesieniu do instytucji zobowiązanych przez nią nadzorowanych;
- 2) naczelnicy urzędów celno-skarbowych – w odniesieniu do pozostałych instytucji zobowiązanych.

2. Na uzasadniony wniosek podmiotów wskazanych w ust. 1 organ właściwy przekazuje z SInF informacje rejestrowane oraz informacje dotyczące wypełniania przez instytucje zobowiązane obowiązku przekazywania informacji rejestrowanych w zakresie, w jakim informacje te są niezbędne do sprawowania kontroli, o której mowa w ust. 1.

Rozdział 6

Kary pieniężne

Art. 31. 1. Instytucja zobowiązana, o której mowa w art. 3 pkt 1 lit. a–d, f oraz g, która nie przekazała do STIR informacji rejestrowanej w terminie wskazanym w art. 14 ust. 1 albo 2 albo przekazała niekompletne informacje rejestrowane lub przekazała informacje rejestrowane niezgodne ze stanem faktycznym, podlega karze pieniężnej.

2. Karę pieniężną w wysokości nie większej niż 1 500 000 zł nakłada, w drodze decyzji administracyjnej:

- 1) Komisja Nadzoru Finansowego – w zakresie naruszeń stwierdzonych w wyniku kontroli, o której mowa w art. 30 ust. 1 pkt 1;
- 2) naczelnik urzędu celno-skarbowego – w zakresie naruszeń stwierdzonych w wyniku kontroli, o której mowa w art. 30 ust. 1 pkt 2.

3. Jeżeli instytucja zobowiązana, o której mowa w art. 3 pkt 1 lit. a–d, f oraz g, przekaże informację rejestrowaną w terminie 14 dni od dnia otwarcia rachunku albo zawarcia jednej z umów, o których mowa w art. 4 pkt 2, zmiany informacji rejestrowanej przekazanej do SInF, zakończenia obowiązywania jednej z umów, o których mowa w art. 4 pkt 2, albo zamknięcia rachunku, organ, o którym mowa w ust. 2, może odstąpić od:

- 1) wszczęcia postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej;
- 2) nałożenia kary pieniężnej.

4. Do terminu, o którym mowa w ust. 3, nie wlicza się sobót i dni ustawowo wolnych od pracy.

5. Do decyzji wydanej przez organ, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, stosuje się odpowiednio art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000 i 2185).

6. Od decyzji wydanej przez organ, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, przysługuje odwołanie do Szefa Krajowej Administracji Skarbowej w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.

Art. 32. 1. Izba rozliczeniowa, która nie dopełnia obowiązków, o których mowa w art. 14 ust. 3 i 4, podlega karze pieniężnej.

2. Karę pieniężną w wysokości nie większej niż 1 500 000 zł nakłada organ właściwy.

3. Od decyzji, o której mowa w ust. 2, przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw finansów publicznych w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.

Art. 33. Wpływy z kar pieniężnych stanowią dochód budżetu państwa.

Rozdział 7

Przepisy karne

Art. 34. 1. Kto, wbrew przepisom ustawy, ujawnia osobom nieuprawnionym przetwarzane w SInF informacje rejestrowane lub informacje z rejestru, o którym mowa w art. 25 ust. 1, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

2. Jeżeli sprawca czynu określonego w ust. 1 działał nieumyślnie, podlega grzywnie.

Art. 35. Kto, bez uprawnienia lub z naruszeniem posiadanych uprawnień, przetwarza informacje rejestrowane lub informacje z rejestru, o którym mowa w art. 25 ust. 1, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Rozdział 8

Przepisy zmieniające, przejściowe, dostosowujące i końcowe

Art. 36. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r. poz. 1540, z późn. zm.¹⁰⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 119zha w § 1 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) pośredniczenia w przekazywaniu przez instytucje zobowiązane, o których mowa w art. 3 pkt 1 ustawy z dnia ... o Systemie Informacji Finansowej (Dz. U. poz. ...),

¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2021 r. poz. 1598, 2076, 2105, 2262 i 2328 oraz z 2022 r. poz. 835, 974, 1265, 1301, 1933 i 2180.

- informacji rejestrowanych, o których mowa w tej ustawie, do Systemu Informacji Finansowej.”;
- 2) w art. 119zi w § 8 w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:
„5) informacji rejestrowanych, o których mowa w ustawie z dnia ... o Systemie Informacji Finansowej.”;
- 3) w art. 119zt po pkt 6 dodaje się pkt 6a i 6b w brzmieniu:
„6a) Komendanta Głównego Policji, Komendanta Centralnego Biura Śledczego Policji, Komendanta Biura Spraw Wewnętrznych Policji, Komendanta Centralnego Biura Zwalczania Cyberprzestępczości, komendanta wojewódzkiego Policji albo Komendanta Stołecznego Policji – w zakresie niezbędnym do realizacji ustawowych zadań – za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, na zasadach i w trybie określonych w art. 20 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2021 r. poz. 1882, z późn. zm.¹¹⁾);
6b) Komendanta Głównego Straży Granicznej, Komendanta Biura Spraw Wewnętrznych Straży Granicznej albo komendanta oddziału Straży Granicznej – w zakresie niezbędnym do realizacji ustawowych zadań – za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, na zasadach i w trybie określonym w art. 10a ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2022 r. poz. 1061, 1115 i 1855);”;
- 4) w art. 119zu:
a) w § 1 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:
„2a) informacje rejestrowane, o których mowa w ustawie z dnia ... o Systemie Informacji Finansowej.”;
b) w § 2a:
– w pkt 1 wyrazy „bankiem lub spółdzielczą kasą oszczędnościowo-kredytową” zastępuje się wyrazami „bankiem, spółdzielczą kasą oszczędnościowo-kredytową lub instytucją zobowiązaną, o której mowa w art. 3 pkt 1 lit. c–g ustawy z dnia ... o Systemie Informacji Finansowej”,
– pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) wykonywania przez izbę rozliczeniową na rzecz banków, spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych lub instytucji zobowiązanych, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. c–g ustawy z dnia ... o Systemie Informacji

¹¹⁾ Patrz odnośnik nr 9.

Finansowej, czynności niezbędnych do zastosowania przez banki, spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe lub inne instytucje zobowiązane, o których mowa w art. 3 pkt 1 tej ustawy, środków bezpieczeństwa finansowego oraz prowadzenia i dokumentowania wyników bieżącej analizy przeprowadzanych transakcji, o której mowa w art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.”;

5) w art. 298 po pkt 6f dodaje się pkt 6g w brzmieniu:

„6g) Europejskiemu Urzędowi ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) w związku z toczącym się dochodem administracyjnym prowadzonym przez ten Urząd lub przed wszczęciem dochodzenia;”.

Art. 37. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2021 r. poz. 2439, z późn. zm.¹²⁾) w art. 105 w ust. 1:

1) pkt 1f otrzymuje brzmienie:

„1f) Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej oraz izbie rozliczeniowej, o której mowa w art. 67, w zakresie niezbędnym do wykonywania odpowiednio zadań i obowiązków, o których mowa w:

- a) dziale IIIB ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa,
- b) ustawie z dnia ... o Systemie Informacji Finansowej (Dz. U. poz. ...);”;

2) w pkt 2 w lit. e dodaje się tiret szóste w brzmieniu:

„– w związku z wnioskiem o informacje złożonym na podstawie art. 7 ust. 3a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczącego dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz. Urz. UE L 248 z 18.09.2013, str. 1, z późn. zm.¹³⁾,”.

¹²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2021 r. poz. 2447 oraz z 2022 r. poz. 830, 872, 1358, 1488, 1692 i 1933.

¹³⁾ Patrz odnośnik nr 7.

Art. 38. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 1500, 1488, 1933 i 2185) w art. 150 w ust. 1 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej oraz izbie rozliczeniowej, o której mowa w art. 67 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, w zakresie niezbędnym do wykonywania odpowiednio zadań i obowiązków, o których mowa w ustawie z dnia ... o Systemie Informacji Finansowej (Dz. U. poz. ...)”;

Art. 39. W ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 660, 872, 1488, 1692 i 2185) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 17f:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Komisja udostępnia posiadane informacje lub dokumenty związane z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu podmiotom określonym w ust. 1 na zasadzie wzajemności i wyłącznie wtedy, gdy podmiot, któremu udostępniane są informacje, zapewnia ochronę tajemnicy informacji w stopniu co najmniej równoważnym temu, o którym mowa w art. 16 ust. 1 i 4.”;

b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Komisja udostępnia podmiotom określonym w ust. 1 posiadane informacje lub dokumenty, pochodzące od właściwych organów nadzoru nad rynkiem finansowym lub od jednostek analityki finansowej z państw członkowskich Unii Europejskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, wyłącznie za zgodą podmiotu, od którego informacje pochodzą, i wyłącznie do celu, na który ten podmiot wyraził zgodę.”;

2) po art. 17f dodaje się art. 17g w brzmieniu:

„Art. 17g. W celu określenia zasad współpracy oraz wymiany dokumentów i informacji z Komisją Europejską, Europejskim Bankiem Centralnym, Europejskim Urzędem Nadzoru Bankowego, Europejskim Urzędem Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych, Europejskim Urzędem Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych, Europejską Radą ds. Ryzyka Systemowego oraz Europejskim Systemem Banków Centralnych oraz z właściwymi organami nadzoru nad rynkiem finansowym oraz z jednostkami analityki finansowej, Komisja może zawierać odpowiednie porozumienia.”.

Art. 40. W ustawie z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 924, 1358, 1488 i 1933) w art. 9f w ust. 1:

1) pkt 5c otrzymuje brzmienie:

„5c) Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej oraz izbie rozliczeniowej, o której mowa w art. 67 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, w zakresie niezbędnym do wykonywania odpowiednio zadań i obowiązków, o których mowa:

a) w dziale IIIB ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r. poz. 1540, z późn. zm.¹⁴⁾),

b) w ustawie z dnia ... o Systemie Informacji Finansowej (Dz. U. poz. ...);”;

2) w pkt 16:

a) w lit. b średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyraz „lub”,

b) dodaje się lit. c w brzmieniu:

„c) w związku z wnioskiem o informacje złożonym na podstawie art. 7 ust. 3a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczącego dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz. Urz. UE L 248 z 18.09.2013, str. 1, z późn. zm.¹⁵⁾);”.

Art. 41. W ustawie z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (Dz. U. z 2022 r. poz. 1191) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 45c w ust. 7 wyrazy „Szefowi Krajowego Centrum Informacji Kryminalnych oraz Inspektorowi Nadzoru Wewnętrznego” zastępuje się wyrazami „Szefowi Krajowego Centrum Informacji Kryminalnych, Inspektorowi Nadzoru Wewnętrznego oraz Generalnemu Inspektorowi Informacji Finansowej”;

2) w art. 46 w ust. 1 w pkt 2 po wyrazach „Inspektorowi Nadzoru Wewnętrznego,” dodaje się wyrazy „Generalnemu Inspektorowi Informacji Finansowej,”.

Art. 42. W ustawie z dnia 16 września 2011 r. o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej, państw trzecich, agencjami Unii Europejskiej oraz

¹⁴⁾ Patrz odnośnik nr 4.

¹⁵⁾ Patrz odnośnik nr 7.

organizacjami międzynarodowymi (Dz. U. z 2020 r. poz. 158 oraz z 2022 r. poz. 350 i 1933) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 w ust. 3 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:
„3) uzyskanych przez podmioty, o których mowa w ust. 2, od Generalnego Inspektora Informacji Finansowej, obejmujących informacje finansowe, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 10a ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2022 r. poz. 593, 655, 835, 2180, 2185 i ...), oraz analizy finansowe, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 1a tej ustawy.”;
- 2) po art. 2 dodaje się art. 2a w brzmieniu:
„Art. 2a. 1. Przepisy ustawy stosuje się odpowiednio do wymiany informacji przez podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 2, z wyznaczonymi właściwymi organami w celu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.
2. W ramach wymiany informacji, o której mowa w ust. 1, podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 2, mogą przekazywać wyznaczonym właściwym organom informacje finansowe, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 10a ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, oraz analizy finansowe, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 1a tej ustawy, a także występować do wyznaczonych właściwych organów o przekazanie informacji pochodzących od jednostki analityki finansowej z państwa pochodzenia tego organu.”;
- 3) w art. 3 w pkt 10 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 11 w brzmieniu:
„11) wyznaczonych właściwych organach – rozumie się przez to organy państw członkowskich Unii Europejskiej wyznaczone na podstawie przepisów wdrażających art. 3 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1153 z dnia 20 czerwca 2019 r. ustanawiającej zasady ułatwiające korzystanie z informacji finansowych i innych informacji w celu zapobiegania niektórym przestępstwom, ich wykrywania, prowadzenia dochodzeń w ich sprawie lub ich ścigania oraz uchylającej decyzję Rady 2000/642/WSiSW (Dz. Urz. UE L 186 z 11.07.2019, str. 122).”;
- 4) w art. 6 w ust. 1 w pkt 12 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 13 w brzmieniu:
„13) Systemu Informacji Finansowej.”;
- 5) po art. 25 dodaje się art. 25a–25c w brzmieniu:
„Art. 25a. 1. Punkt kontaktowy prowadzi rejestr realizowanych za jego pośrednictwem wniosków o informacje:

- 1) składanych w związku z wymianą, o której mowa w art. 2a ust. 2,
- 2) z Systemu Informacji Finansowej składanych przez Agencję Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol)

– zwanych dalej „wnioskami o informacje”.

2. Rejestr, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) datę złożenia wniosku o informacje;
- 2) nazwę i dane kontaktowe podmiotu składającego wniosek o informacje;
- 3) imię i nazwisko osoby składającej wniosek o informacje;
- 4) imię i nazwisko osoby będącej odbiorcą informacji, jeżeli punkt kontaktowy ma te dane;
- 5) oznaczenie postępowania, w związku z którym złożono wniosek o informacje;
- 6) przedmiot wniosku o informacje;
- 7) wskazanie daty oraz sposobu rozpatrzenia wniosku o informacje.

3. Dane zgromadzone w rejestrze, o którym mowa w ust. 1, są przechowywane przez okres 5 lat od ich zarejestrowania i mogą być wykorzystane wyłącznie do celów weryfikacji zgodności przetwarzania danych osobowych z prawem.

4. Dane zgromadzone w rejestrze, o którym mowa w ust. 1, są udostępniane do wglądu Prezesowi Urzędu Ochrony Danych Osobowych, na uzasadniony wniosek, w związku z weryfikacją zgodności przetwarzania danych osobowych z prawem.

Art. 25b. W zakresie, w jakim w związku z wymianą informacji, o której mowa w art. 2a ust. 2, podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 2, dokonują bezpośredniej wymiany informacji z wyznaczonymi właściwymi organami, podmioty te prowadzą rejestry w zakresie wynikającym z art. 25a. Przepisy art. 25a ust. 2–4 stosuje się odpowiednio.

Art. 25c. Organy prowadzące rejestry na podstawie art. 25a i art. 25b przekazują w terminie 4 miesięcy od zakończenia roku kalendarzowego ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych dane za zakończony rok dotyczące informacji zgromadzonych w tych rejestrach, obejmujące w szczególności informacje o:

- 1) liczbie złożonych wniosków o informacje wraz ze wskazaniem organu składającego;
- 2) sposobie rozpatrzenia wniosku o informacje;
- 3) średnim czasie rozpatrzenia wniosku o informacje;
- 4) liczbie spraw dotyczących przestępstwa obejmującego co najmniej jeden z rodzajów działalności, o której mowa w załączniku I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie Agencji Unii

- Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), zastępującego i uchylającego decyzje Rady 2009/371/WSiSW, 2009/934/WSiSW, 2009/935/WSiSW, 2009/936/WSiSW i 2009/968/WSiSW (Dz. Urz. UE L 135 z 24.05.2016, str. 53, z późn. zm.¹⁶⁾), w których po przekazaniu odpowiedzi na wnioski wszczęte zostało postępowanie przygotowawcze w zakresie, w jakim informacje te są dostępne dla organu prowadzącego rejestr;
- 5) liczbie osób, wobec których sporządzono akt oskarżenia dotyczący przestępstwa obejmującego co najmniej jeden z rodzajów działalności, o której mowa w załączniku I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), zastępującego i uchylającego decyzje Rady 2009/371/WSiSW, 2009/934/WSiSW, 2009/935/WSiSW, 2009/936/WSiSW i 2009/968/WSiSW, oraz liczbie osób skazanych za takie przestępstwa w zakresie, w jakim informacje te są dostępne dla organu prowadzącego rejestr;
 - 6) zasobach ludzkich lub informatycznych zaangażowanych przez organy prowadzące rejestry na podstawie art. 25a i art. 25b do obsługi wniosków o informacje składanych w związku z wymianą informacji, o której mowa w art. 2a ust. 2.”.

Art. 43. W ustawie z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2022 r. poz. 813, z późn. zm.¹⁷⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 14 w ust. 1:
 - a) pkt 18 otrzymuje brzmienie:

„18) wykonywanie zadań jednostki koordynującej zwalczanie nadużyć finansowych, o której mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczącym dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylającym rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz. Urz. UE L 248 z 18.09.2013, str. 1, z późn. zm.¹⁸⁾), zwanym dalej „rozporządzeniem (UE) nr 883/2013”;

¹⁶⁾ Patrz odnośnik nr 5.

¹⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 835, 1079, 1301, 1488, 1713, 1730, 1933 i 2015.

¹⁸⁾ Patrz odnośnik nr 7.

- b) w pkt 18a po wyrazach „na jego wniosek” dodaje się wyrazy „, o którym mowa w art. 8 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 883/2013;”,
 - c) po pkt 18a dodaje się pkt 18b w brzmieniu:
 - „18b) wykonywanie zadań wynikających z art. 7 ust. 3a rozporządzenia (UE) nr 883/2013;”;
- 2) po art. 48 dodaje się art. 48a w brzmieniu:
- „Art. 48a. 1. Na sporządzone na piśmie żądanie Szefa Krajowej Administracji Skarbowej wydane w związku z wnioskiem o informacje złożonym na podstawie art. 7 ust. 3a rozporządzenia (UE) nr 883/2013, bank jest obowiązany do sporządzania i przekazywania informacji dotyczących obrotów i stanów wskazanych w żądaniu rachunków bankowych, z podaniem wpływów, obciążeń rachunków i ich tytułów oraz odpowiednio ich nadawców i odbiorców.
2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych oraz dostawców usług płatniczych.
3. Przepisy art. 48 ust. 7–10 stosuje się odpowiednio.”;
- 3) w art. 49b po wyrazach „o których mowa w” dodaje się wyrazy „art. 48a;”;
- 4) w art. 54 w ust. 2 po pkt 12a dodaje się pkt 12b w brzmieniu:
 - „12b) wykonywanie obowiązków, o których mowa w art. 10 ustawy z dnia ... o Systemie Informacji Finansowej (Dz. U. poz. ...);”.

Art. 44. W ustawie z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2022 r. poz. 593, 655, 835, 2180 i 2185) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 w ust. 2:
 - a) po pkt 1 dodaje się pkt 1a–1c w brzmieniu:
 - „1a) analizie finansowej – rozumie się przez to wynik analizy operacyjnej lub analizy strategicznej, przeprowadzonej przez Generalnego Inspektora Informacji Finansowej w celu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;
 - 1b) analizie operacyjnej – rozumie się przez to metodę działania opartą na badaniu, przetwarzaniu i zestawianiu zgromadzonych informacji, polegającą na poszukiwaniu, identyfikowaniu i wskazywaniu powiązań między danymi uzyskanymi z różnych źródeł w celu wykrycia lub uprawdopodobnienia prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu;

- 1c) analizie strategicznej – rozumie się przez to metodę działania opartą na badaniu, przetwarzaniu i zestawianiu zgromadzonych informacji, polegającą na poszukiwaniu, identyfikowaniu i wskazywaniu tendencji oraz schematów działania w zakresie prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu;”;
- b) po pkt 10 dodaje się pkt 10a w brzmieniu:
„10a) informacji finansowej – rozumie się przez to informacje dotyczące wartości majątkowych, transakcji i stosunków gospodarczych, będące w posiadaniu Generalnego Inspektora Informacji Finansowej, zgromadzone na podstawie ustawy;”;
- c) po pkt 19a dodaje się pkt 19b i 19c w brzmieniu:
„19b) rozporządzeniu 2016/794 – rozumie się przez to rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), zastępujące i uchylające decyzje Rady 2009/371/WSiSW, 2009/934/WSiSW, 2009/935/WSiSW, 2009/936/WSiSW i 2009/968/WSiSW (Dz. Urz. UE L 135 z 24.05.2016, str. 53, z późn. zm.¹⁹⁾);
19c) skrytce sejfowej – rozumie się przez to wyodrębnione i zabezpieczone miejsce o niewielkiej powierzchni, w wydzielonym pomieszczeniu lub wyznaczonej szafie ze skrytkami, zabezpieczone przed dostępem osób nieupoważnionych za pomocą systemu kontroli dostępu, alarmu, monitoringu lub ochrony fizycznej, które jest udostępniane klientowi za opłatą, w celu przechowywania zdeponowanych rzeczy ruchomych, na podstawie umowy, której łączny czas obowiązywania wynosi co najmniej 30 dni;”;
- 2) po art. 70 dodaje się art. 70a–70c w brzmieniu:
„Art. 70a. 1. W celu realizacji ustawowych zadań informacje, o których mowa w art. 59, udostępnia się:
1) Generalnemu Inspektorowi,
2) Komendantowi Głównemu Policji,
3) Komendantowi Centralnego Biura Śledczego Policji,
4) Komendantowi Centralnego Biura Zwalczania Cyberprzestępczości,
5) komendantom wojewódzkim Policji i Komendantowi Stołecznemu Policji,

¹⁹⁾ Patrz odnośnik nr 5.

- 6) Komendantowi Głównemu Żandarmerii Wojskowej,
- 7) Komendantowi Głównemu Straży Granicznej,
- 8) Szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego,
- 9) Szefowi Agencji Wywiadu,
- 10) Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej,
- 11) Szefowi Służby Kontrwywiadu Wojskowego,
- 12) Szefowi Służby Wywiadu Wojskowego,
- 13) Szefowi Centralnego Biura Antykorupcyjnego,
- 14) Inspektorowi Nadzoru Wewnętrznego,
- 15) Komendantowi Biura Spraw Wewnętrznych Policji,
- 16) Komendantowi Biura Spraw Wewnętrznych Straży Granicznej,
- 17) Przewodniczącemu KNF,
- 18) Prezesowi NIK,
- 19) Prezesowi NBP,
- 20) sądom,
- 21) prokuraturze

– za pomocą urządzeń teletransmisji danych.

2. Podmiotowi, o którym mowa w ust. 1, organ właściwy udostępnia, za pomocą urządzeń teletransmisji danych, informacje, o których mowa w art. 59, na wniosek złożony przed pierwszym udostępnieniem tych informacji za pomocą urządzeń teletransmisji danych, jeżeli podmiot ten spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) posiada urządzenia lub systemy teleinformatyczne przeznaczone do komunikowania się z CRBR, umożliwiające identyfikację osoby uzyskującej dane z rejestru, zakres oraz datę ich uzyskania;
- 2) posiada zabezpieczenia techniczne i organizacyjne właściwe dla przetwarzania danych osobowych, w szczególności uniemożliwiające dostęp osób nieuprawnionych do przetwarzania danych osobowych i wykorzystanie danych niezgodnie z celem ich uzyskania;
- 3) uzyskanie danych tą drogą jest uzasadnione specyfiką lub zakresem wykonywanych zadań albo prowadzonej działalności.

Art. 70b. 1. W sprawach o udostępnianie, za pomocą urządzeń teletransmisji danych, informacji, o których mowa w art. 59, organ właściwy:

- 1) wyraża zgodę na ich udostępnianie,

- 2) odmawia wyrażenia zgody na ich udostępnianie,
 - 3) cofa zgodę na ich udostępnianie
- w drodze decyzji administracyjnej.

2. Podmiotowi, o którym mowa w art. 70a ust. 1, organ właściwy cofa zgodę na udostępnianie, za pomocą urządzeń teletransmisji danych, informacji, o których mowa w art. 59:

- 1) na wniosek tego podmiotu;
- 2) w przypadku braku uzasadnienia dla dalszego udostępniania tych danych;
- 3) jeżeli przestały być spełniane warunki określone w art. 70a.

3. Decyzja o cofnięciu zgody na udostępnianie, za pomocą urządzeń teletransmisji danych, informacji, o których mowa w art. 59, podlega natychmiastowemu wykonaniu.

4. Do decyzji, o których mowa w ust. 1, stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

Art. 70c. Podmioty, o których mowa w art. 70a ust. 1, w zakresie swojej właściwości przetwarzają informacje, o których mowa w art. 59, w tym dane osobowe, uzyskane z CRBR. Przetwarzanie informacji, w tym danych osobowych, może mieć charakter niejawnny, odbywać się bez zgody i wiedzy osoby, której dane dotyczą.”;

3) w art. 105:

- a) w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Generalny Inspektor udostępnia posiadane informacje, w tym informacje finansowe oraz analizy finansowe, na pisemny i uzasadniony wniosek:”;

- b) w ust. 3 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) Prezesa NBP – w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia postępowania kontrolnego określonego w art. 130 ust. 2 pkt 1 lit. a:”;

- c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Generalny Inspektor udostępnia posiadane informacje, w tym informacje finansowe oraz analizy finansowe, na pisemny i uzasadniony wniosek Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, dyrektora izby administracji skarbowej lub naczelnika urzędu celno-skarbowego w zakresie ich ustawowych zadań.”;

- d) dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. W przypadku, o którym mowa w ust. 6, Generalny Inspektor przekazuje uzasadnienie odmowy udostępnienia posiadanych informacji podmiotowi, o którym mowa w ust. 1–4.”;

4) po art. 105 dodaje się art. 105a i art. 105b w brzmieniu:

„Art. 105a. 1. Udostępnienie informacji na wniosek, o którym mowa w art. 105 ust. 1, 3 i 4, następuje w najkrótszym możliwym terminie.

2. Udostępniając informacje podmiotom, o których mowa w art. 105 ust. 1, 3 i 4, Generalny Inspektor określa cele, do jakich te informacje mogą być wykorzystane.

3. Wykorzystanie informacji udostępnionych na podstawie art. 105 ust. 1, 3 i 4, do celów innych niż cele określone na podstawie ust. 2, wymaga uzyskania zgody Generalnego Inspektora.

Art. 105b. Podmioty, o których mowa w art. 104 i art. 105 ust. 1 i 4, mogą przetwarzać dane osobowe, otrzymane w dokumentach i informacjach przekazanych przez Generalnego Inspektora, do celów związanych z zapobieganiem przestępstwom obejmującym co najmniej jeden z rodzajów działalności, o której mowa w załączniku I do rozporządzenia 2016/794, ich wykrywaniem oraz prowadzeniem postępowań w ich sprawie, innych niż cele, dla których dane zostały pierwotnie zebrane.”;

5) w art. 110:

a) w ust. 1 po wyrazach „wartości majątkowe” dodaje się wyrazy „, a także informacje mogące mieć znaczenie dla wykrywania lub zwalczania terroryzmu lub związanej z nim przestępczości zorganizowanej”;

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Udostępnienie informacji mogących mieć znaczenie dla wykrywania lub zwalczania terroryzmu lub związanej z nim przestępczości zorganizowanej następuje w przypadkach niecierpiących zwłoki, jeżeli przekazanie informacji innym sposobem może okazać się niewystarczające dla celów zwalczania terroryzmu lub związanej z nim przestępczości zorganizowanej.”;

6) w art. 112:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Wniosek zagranicznej jednostki analityki finansowej o udostępnienie informacji mogących mieć znaczenie dla wykrywania lub zwalczania terroryzmu lub związanej z nim przestępczości zorganizowanej kierowany do Generalnego Inspektora oraz wniosek Generalnego Inspektora kierowany do zagranicznej jednostki analityki finansowej w celu pozyskania informacji zawierają dane identyfikacyjne, o których mowa w art. 36 ust. 1, opis okoliczności wskazujących na związek z terroryzmem lub związaną z nim przestępczością zorganizowaną oraz

uzasadnienie wskazujące na wystąpienie okoliczności, o których mowa w art. 110 ust. 3.”,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku gdy wniosek zagranicznej jednostki analityki finansowej, o którym mowa w:

- 1) ust. 1, nie spełnia wymogów, o których mowa w tym przepisie, lub w sposób niewystarczający wskazuje na związek wnioskowanych informacji z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu,
- 2) ust. 1a, nie spełnia wymogów, o których mowa w tym przepisie, lub w sposób niewystarczający wskazuje na związek wnioskowanych informacji z terroryzmem lub związaną z nim przestępczością zorganizowaną

– Generalny Inspektor zwraca się o jego uzupełnienie.”;

7) w art. 115:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a–1d w brzmieniu:

„1a. W ramach wymiany, o której mowa w ust. 1, Generalny Inspektor niezwłocznie udostępnia informacje finansowe i analizy finansowe, na uzasadniony wniosek Europolu, w ramach zakresu jego obowiązków i w celu wykonywania jego zadań.

1b. W szczególnie uzasadnionych przypadkach Generalny Inspektor może odmówić udostępnienia posiadanych informacji Europolowi, jeżeli ich udostępnienie:

- 1) zagraża bezpieczeństwu Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) zagraża postępowaniu karnemu lub czynnościom operacyjno-rozpoznawczym albo innego rodzaju czynnościom w sprawach o przestępstwa lub przestępstwa skarbowe albo będzie zagrażać bezpieczeństwu osób biorących w nich udział;
- 3) negatywnie wpłynie na proces analizowania przez Generalnego Inspektora informacji dotyczących wartości majątkowych, co do których powziął podejrzenie, że mogą mieć związek z przestępstwem prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu;
- 4) naraża na niewspółmierną szkodę osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej;
- 5) jest nieistotne z punktu widzenia celów, których dotyczy wnioski.

1c. W przypadku, o którym mowa w ust. 1b pkt 1 i 2, Generalny Inspektor przekazuje informacje po ustaniu okoliczności, o których mowa w tym przepisie.

1d. W przypadku, o którym mowa w ust. 1b, Generalny Inspektor przekazuje Europolowi uzasadnienie odmowy udzielenia odpowiedzi.”,

b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Udostępnianie i pozyskiwanie informacji i dokumentów od Europolu bezpośrednio lub za pośrednictwem Jednostki Krajowej Europolu następuje przy wykorzystaniu bezpiecznych systemów łączności oraz systemów teleinformatycznych umożliwiających porównanie danych posiadanych przez Generalnego Inspektora z danymi posiadanych przez te jednostki w sposób anonimowy i z zapewnieniem ochrony danych osobowych.”;

8) po art. 116a dodaje się art. 116b–116d w brzmieniu:

„Art. 116b. 1. Generalny Inspektor prowadzi rejestr wniosków składanych na podstawie art. 105 ust. 1 i 4 oraz art. 115 ust. 1a.

2. Rejestr, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) datę złożenia wniosku;
- 2) nazwę i dane kontaktowe podmiotu składającego wniosek;
- 3) imię i nazwisko osoby składającej wniosek;
- 4) imię i nazwisko osoby będącej odbiorcą informacji, jeżeli dane te zostały wskazane we wniosku;
- 5) oznaczenie postępowania, w związku z którym złożono wniosek;
- 6) przedmiot wniosku;
- 7) wskazanie daty oraz sposobu rozpatrzenia wniosku.

3. Dane zgromadzone w rejestrze, o którym mowa w ust. 1, są przechowywane przez okres 5 lat od ich zarejestrowania i mogą być wykorzystane wyłącznie do celów weryfikacji zgodności przetwarzania danych osobowych z prawem.

4. Dane zgromadzone w rejestrze, o którym mowa w ust. 1, są udostępniane do wglądu Prezesowi Urzędu Ochrony Danych Osobowych, na uzasadniony wniosek, w związku z weryfikacją zgodności przetwarzania danych osobowych z prawem.

Art. 116c. Generalny Inspektor w terminie 4 miesięcy od zakończenia roku kalendarzowego przekazuje ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych dane za zakończony rok dotyczące informacji zgromadzonych w rejestrze, o którym mowa w art. 116b, dotyczące wniosków składanych w sprawach obejmujących co najmniej jeden

z rodzajów działalności, o której mowa w załączniku I do rozporządzenia 2016/794, obejmujące w szczególności informacje o:

- 1) liczbie złożonych wniosków wraz ze wskazaniem organu składającego;
- 2) sposobie rozpatrzenia wniosków;
- 3) średnim czasie rozpatrzenia wniosku;
- 4) liczbie spraw dotyczących przestępstwa obejmującego co najmniej jeden z rodzajów działalności, o której mowa w załączniku I do rozporządzenia 2016/794, w których po przekazaniu informacji przez Generalnego Inspektora wszczęte zostało postępowanie przygotowawcze w zakresie, w jakim informacje te są dostępne dla Generalnego Inspektora;
- 5) liczbie osób, wobec których sporządzono akt oskarżenia dotyczący przestępstwa obejmującego co najmniej jeden z rodzajów działalności, o której mowa w załączniku I do rozporządzenia 2016/794, oraz liczbie osób skazanych za takie przestępstwa w zakresie, w jakim informacje te są dostępne dla Generalnego Inspektora;
- 6) zasobach ludzkich lub informatycznych zaangażowanych do obsługi wniosków składanych na podstawie art. 105 ust. 1 i 4 lub art. 115 ust. 1a.

Art. 116d. Minister właściwy do spraw finansów publicznych przekazuje Komisji Europejskiej dane otrzymane na podstawie art. 116c i art. 25c ustawy z dnia 16 września 2011 r. o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej, państw trzecich, agencjami Unii Europejskiej oraz organizacjami międzynarodowymi (Dz. U. z 2020 r. poz. 158 oraz z 2022 r. poz. 350, 1933 i ...).”;

- 9) w art. 147 w pkt 17 dodaje się przecinek i dodaje się pkt 18–20 w brzmieniu:
„18) nieprzeprowadzania transakcji, rozwiązania stosunków gospodarczych lub nienawiązywania stosunków gospodarczych, o którym mowa w art. 41 ust. 1,
19) nieprzeprowadzania transakcji, o którym mowa w art. 86 ust. 4 lub art. 89 ust. 3,
20) wstrzymania transakcji lub blokady rachunku, o którym mowa w art. 86 ust. 5 lub art. 87 ust. 2”.

Art. 45. Tworzy się System Informacji Finansowej.

Art. 46. Przekazywanie informacji rejestrowanych rozpoczyna się po upływie:

- 1) 2 miesiące od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, jednak nie później niż po upływie 3 miesięcy od tego dnia – w przypadku instytucji zobowiązanych, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. a i b oraz e;
- 2) 4 miesiące od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, jednak nie później niż po upływie 6 miesięcy od tego dnia – w przypadku:
 - a) instytucji zobowiązanych, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. c, z wyjątkiem małych instytucji płatniczych,
 - b) instytucji zobowiązanych, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. f i g;
- 3) 7 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, jednak nie później niż po upływie 9 miesięcy od tego dnia – w przypadku:
 - a) małych instytucji płatniczych, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. c,
 - b) instytucji zobowiązanych, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. d.

Art. 47. 1. Instytucje zobowiązane przekazują informacje rejestrowane w zakresie:

- 1) informacji o rachunkach prowadzonych przez te instytucje na dzień wejścia w życie niniejszej ustawy oraz o rachunkach otwartych od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy do dnia poprzedzającego dzień przekazania informacji, zgodnie z art. 46, w terminie 30 dni od rozpoczęcia przekazywania tych informacji;
- 2) umów, o których mowa w art. 4 pkt 2, obowiązujących na dzień wejścia w życie niniejszej ustawy oraz zawartych od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy do dnia poprzedzającego dzień przekazania informacji, zgodnie z art. 46, w terminie 30 dni od rozpoczęcia przekazywania tych informacji.

2. Przekazywanie informacji, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 4, 11 i 12, ust. 2, ust. 3 pkt 1 lit. h–j, pkt 2 lit. e oraz f, zawierających dane uzyskane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, które znajdują się w formie uniemożliwiającej automatyczne przetwarzanie tych danych w systemach teleinformatycznych instytucji zobowiązanych, rozpoczyna się nie później niż ostatniego dnia 6 miesiąca od dnia upływu terminów, o których mowa w art. 46.

3. W przypadku uzupełnienia, zmiany lub przeniesienia danych do formy umożliwiającej automatyczne przetwarzanie danych, o których mowa w ust. 2, przed upływem terminu, o którym mowa w tym przepisie, dane te są przekazywane niezwłocznie na zasadach określonych w art. 13 i art. 14.

4. Instytucje zobowiązane przekazują informacje rejestrowane, o których mowa w:

- 1) art. 12 ust. 1 pkt 5, w przypadku rachunków otwartych od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy;

- 2) art. 12 ust. 2 pkt 5, w przypadku umów zawartych od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 48. Przekazywanie podmiotom uprawnionym, o których mowa w art. 19 ust. 2, informacji rejestrowanych zgromadzonych w Systemie Informacji Finansowej rozpoczyna się nie później niż w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 49. Pierwsze roczne sprawozdanie, o którym mowa w art. 8, organ właściwy składa Prezesowi Rady Ministrów za rok 2022.

Art. 50. 1. W latach 2022–2031 maksymalny limit wydatków budżetu państwa będących skutkiem finansowym ustawy wynosi 1 976 tys. zł, w tym w:

- 1) 2022 r. – 0 zł;
- 2) 2023 r. – 0 zł;
- 3) 2024 r. – 0 zł;
- 4) 2025 r. – 0 zł;
- 5) 2026 r. – 0 zł;
- 6) 2027 r. – 76 tys. zł;
- 7) 2028 r. – 0 zł;
- 8) 2029 r. – 1 900 tys. zł;
- 9) 2030 r. – 0 zł;
- 10) 2031 r. – 0 zł.

2. W przypadku przekroczenia lub zagrożenia przekroczeniem przyjętego na dany rok budżetowy limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, stosuje się mechanizm korygujący polegający na ograniczeniu wydatków na koszty związane z obsługą Systemu Informacji Finansowej.

3. Organem właściwym do monitorowania wykorzystania limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, oraz wdrożenia mechanizmu korygującego, o którym mowa w ust. 2, jest minister właściwy do spraw finansów publicznych.

Art. 51. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 20 pkt 3, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2023 r.

UZASADNIENIE

W dniu 19 czerwca 2018 r. w Dzienniku Urzędowym UE została opublikowana dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) z dnia 30 maja 2018 r. zmieniająca dyrektywę (UE) 2015/849 w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu oraz zmieniająca dyrektywy 2009/138/WE i 2013/36/UE (Dz. Urz. UE L 156 z 19.06.2018, str. 43, dalej jako „dyrektywa 2018/843” lub „5AMLD”). Ramy prawne Unii Europejskiej w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu są oparte przede wszystkim na dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającej rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz. Urz. UE L 141 z 05.06.2015, str. 73, Dz. Urz. UE L 156 z 19.06.2018, str. 43 oraz Dz. Urz. UE L 334 z 27.12.2019, str. 155, dalej jako „dyrektywa 2015/849” lub „4AMLD”).

Impulsem do podjęcia inicjatywy związanej z nowelizacją dyrektywy 2015/849 była m.in. analiza działań podjętych w celu sfinansowania zamachów terrorystycznych, które miały miejsce we Francji oraz Belgii. Komisja Europejska w komunikacie Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 2 lutego 2016 r. w sprawie planu działania na rzecz skuteczniejszego zwalczania finansowania terroryzmu zobowiązała się do przedstawienia inicjatywy dotyczącej nowelizacji 4AMLD, jako kluczowego elementu planu na rzecz poprawy zwalczania finansowania terroryzmu. Asumpt do nowelizacji dyrektywy 2015/849 dały również informacje ujawnione w tzw. „dokumentach panamskich”, wskazujące na słabe punkty światowego systemu finansowego. Celem dyrektywy 2018/843 jest taka modyfikacja unijnych ram prawnych dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, która pozwoli na zwiększenie transparentności przepływów finansowych dokonywanych w systemie finansowym, a co za tym idzie na skuteczniejsze funkcjonowanie organów odpowiedzialnych za detekcję środków finansowych pochodzących z działalności o charakterze przestępczym lub służących finansowaniu działalności terrorystycznej.

Rozwiązania zawarte w 5AMLD, służące realizacji tego celu obejmują między innymi stworzenie uprawnionym organom możliwości szybkiego dostępu do informacji o tożsamości posiadaczy rachunków bankowych oraz płatniczych, a także posiadaczy skrytek depozytowych. Wymóg taki został sformułowany w art. 32a, wprowadzonym do dyrektywy 2015/849 przez dyrektywę 2018/843.

W dniu 11 lipca 2019 r. w Dzienniku Urzędowym UE została opublikowana dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) z dnia 20 czerwca 2019 r. ustanawiająca zasady ułatwiające korzystanie z informacji finansowych i innych informacji w celu zapobiegania niektórym przestępstwom, ich wykrywania, prowadzenia dochodzeń w ich sprawie lub ich ścigania oraz uchylająca decyzję Rady 2000/642/WSiSW (Dz. Urz. UE L 186 z 11.07.2019, str. 122, dalej jako „dyrektywa 2019/1153”).

W rozdziale II dyrektywy 2019/1153 wskazano wymogi dotyczące dostępu właściwych organów do informacji o rachunkach bankowych i przeszukiwania tych informacji. Zakres udostępniania informacji o rachunkach bankowych regulowany dyrektywą 2019/1153 obejmuje co do zasady sprawy związane ze zwalczaniem poważnych przestępstw, oznaczających formy przestępczości wymienione w załączniku I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), zastępującego i uchylającego decyzje Rady 2009/371/WSiSW, 2009/934/WSiSW, 2009/935/WSiSW, 2009/936/WSiSW i 2009/968/WSiSW (Dz. Urz. UE L 135 z 24.05.2016, str. 53, dalej jako „rozporządzenie 2016/794”). Przestępstwa obejmujące terroryzm oraz działalność związaną z praniem pieniędzy zostały wymienione jako poważna przestępczość w załączniku I do rozporządzenia 2016/794. Uznano zatem za zasadne, aby przepisy tworzące system umożliwiający uzyskiwanie informacji o rachunkach uwzględniały potrzebę implementacji art. 32a wprowadzonego do dyrektywy 2015/849 przez dyrektywę 2018/843, jak również potrzebę implementacji rozdziału II dyrektywy 2019/1153.

W obecnym stanie prawnym nie istnieją przepisy umożliwiające szybkie i sprawne uzyskanie informacji o rachunkach prowadzonych dla osób i podmiotów powiązanych z poważną przestępczością wymienioną w załączniku I do rozporządzenia 2016/794. Organy publiczne w celu pozyskania pełnej informacji na powyższy temat są zmuszone do prowadzenia czasochłonnych i kosztownych działań, w tym korespondencji z licznymi instytucjami funkcjonującymi na rynku finansowym, lub korzystania z płatnych rozwiązań komercyjnych, tj. z centralnej informacji o rachunkach, działającej przy KIR S.A. Dlatego też, aby ułatwić i przyspieszyć ich działania, zostanie utworzony System Informacji Finansowej (SInF).

Celem projektowanej regulacji nie jest istotna zmiana dotychczasowych przepisów określających zakres uprawnień przysługujących organom publicznym w tym obszarze ani zmiana zakresu tajemnic służbowych, w tym tajemnicy bankowej. Planowany rejestr nie będzie bowiem służyć gromadzeniu informacji o dokonywanych transakcjach finansowych,

wysokości środków zgromadzonych na rachunkach czy w ramach innych produktów. W celu uzyskania tego typu danych pozostanie niezbędne – zgodnie z dotychczasowym stanem prawnym – występowanie przez uprawnione organy i instytucje państwowe do instytucji prowadzących rachunek lub oferujących dany produkt. SInF ma umożliwić jedynie – w określonego rodzaju przypadkach – sprawne zlokalizowanie rachunku lub innego produktu, służącego gromadzeniu, przechowywaniu lub inwestowaniu środków finansowych, należącego do danej osoby lub podmiotu, bez możliwości uzyskania informacji o znajdujących się na nim aktywach czy dokonywanych w oparciu o niego transakcjach.

Prawo do ochrony prawnej życia prywatnego zostało zagwarantowane w art. 47 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (dalej: „Konstytucja RP”). W art. 51 ust. 2 Konstytucji RP wskazano, że władze publiczne nie mogą pozyskiwać, gromadzić i udostępniać innych informacji o obywatelach niż niezbędne w demokratycznym państwie prawnym. W kontekście przywołanych przepisów należy podkreślić, że gromadzenie informacji o rachunkach wynika z konieczności implementacji do prawa polskiego przepisów Unii Europejskiej, tym samym jest niezbędne dla wypełnienia międzynarodowych zobowiązań Rzeczypospolitej Polskiej. Jednocześnie należy zwrócić uwagę na zakres i cel wykorzystywania informacji o rachunkach, określone w ustawie o Systemie Informacji Finansowej (dalej: „ustawa o SInF”), które należy ocenić jako niezbędne w demokratycznym państwie prawnym. Ustalenie, czy dane gromadzone w SInF są niezbędne w rozumieniu art. 51 ust. 2 Konstytucji RP, powinno nastąpić z uwzględnieniem art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, zgodnie z którym *„ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw.”*

Podstawowym celem gromadzenia informacji o rachunkach jest zwalczanie wyjątkowo groźnych dla bezpieczeństwa państwa oraz obywateli zjawisk, jakimi są pranie pieniędzy oraz finansowanie terroryzmu. Pranie pieniędzy stało się zjawiskiem o charakterze i zasięgu międzynarodowym, ujawnione w ostatnich latach najpoważniejsze sprawy związane z procederem prania pieniędzy pokazały, że wystąpienie nieprawidłowości w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy potrafi zachwiać stabilnością całego sektora finansowego w danym państwie. Konsekwencje braku stabilności rynku finansowego mogą być bardzo daleko idące, w istotny sposób wpływając na zagrożenie dla bezpieczeństwa finansowego państwa oraz obywateli. Analogicznie wygląda kwestia w przypadku finansowania terroryzmu, które to

zjawisko jest problemem o charakterze międzynarodowym. W obecnych realiach, mimo że w danym państwie problem terroryzmu może mieć znaczenie marginalne, o tyle to samo państwo może mieć kluczowe znaczenie dla procedury finansowania terroryzmu, z uwagi na wykorzystanie sektora finansowego tego państwa w łańcuchu transakcji związanych z tym procederem. Ponadto z samej istoty zjawiska terroryzmu wynika brak możliwości przyjęcia, że dane terytorium jest całkowicie i permanentnie wolne od zagrożenia terrorystycznego, co jest szczególnie jaskrawe w przypadku swobodnego przepływu osób, występującego w Unii Europejskiej. Terroryzm w sposób zasadniczy zagraża bezpieczeństwu państwa, porządkowi publicznemu, jak również podstawowym prawom jednostki. Gromadzenie informacji o rachunkach na podstawie ustawy o SInF ma również służyć rozpoznawaniu, zapobieganiu i wykrywaniu przestępstwa katalogowego¹⁾, wspomaganie prowadzenia postępowania karnego w sprawie przestępstwa katalogowego, a także identyfikacji, wykryciu oraz zabezpieczeniu mienia pochodzącego z takiego przestępstwa. Przystępczość ze swojej istoty godzi w prawa osób pokrzywdzonych w wyniku popełnienia danego czynu zabronionego, tym samym rozpoznawanie, zapobieganie i wykrywanie przestępczości służy ochronie praw osób pokrzywdzonych w wyniku popełnienia przestępstwa (lub mogących zostać pokrzywdzonymi w związku z przestępstwem niedokonanym). Z punktu widzenia osób pokrzywdzonych w wyniku popełnienia przestępstw o charakterze gospodarczym kluczowe jest naprawienie szkody wywołanej czynem zabronionym, co jest w dużej mierze uzależnione od sprawnej i kompleksowej reakcji organów ścigania. Standardem w operowaniu środkami finansowymi jest obecnie możliwość szybkiego wykonywania transakcji, w szczególności przelewów bankowych. Możliwość szybkiego identyfikowania rachunków bankowych należących do sprawców czynu zabronionego jest kluczowa dla wykrywania i zabezpieczania mienia pochodzącego z czynu zabronionego. Tym samym informacje o rachunkach zawarte w SInF są kluczowe dla ochrony praw osób poszkodowanych w wyniku popełnienia przestępstwa, w szczególności przestępstwa gospodarczego. W związku z przedstawionymi powyżej argumentami należy zauważyć, że informacje o rachunkach gromadzone w Systemie Informacji Finansowej są niezbędne w demokratycznym państwie prawnym. Jednocześnie informacje gromadzone w SInF zostały ograniczone do danych niezbędnych z punktu widzenia identyfikacji osób oraz podmiotów uprawnionych do uzyskania wartości majątkowych zgromadzonych na rachunkach. W systemie nie będą gromadzone informacje, które mogłyby

¹⁾ Przystępstwo katalogowe zostało zdefiniowane w art. 3 pkt 6 projektu ustawy o SInF, definicja ta wdraża do prawa krajowego definicję poważnego przestępstwa w rozumieniu dyrektywy 2019/1153.

zostać uznane za nadmiarowe, takie jak chociażby informacje o saldzie środków zgromadzonych na rachunku czy o przeprowadzanych transakcjach.

Warto dodać, że rachunki bankowe czy też płatnicze są obecnie jednymi z wielu sposobów gromadzenia i przekazywania wartości majątkowych. Skuteczna realizacja celów określonych w art. 2 ust. 1 ustawy o SInF wymaga rozszerzenia zakresu danych gromadzonych w SInF o dane między innymi: rachunków papierów wartościowych, rachunków zbiorczych oraz służących do ich obsługi rachunków pieniężnych. W odniesieniu do rachunków innych niż rachunki bankowe i rachunki płatnicze pozostaje aktualna argumentacja wskazująca na zasadność gromadzenia danych w kontekście art. 51 ust. 2 oraz art. 31 ust. 3 Konstytucji RP.

Jednocześnie należy zauważyć, że wykorzystywanie informacji o rachunkach do celów wskazanych w art. 19 ust. 3 oraz art. 20 projektu ustawy jest w pełni uzasadnione z punktu widzenia art. 51 ust. 2 oraz art. 31 ust. 3 Konstytucji RP.

Wykorzystywanie informacji o rachunkach do celów wskazanych w art. 19 ust. 5 oraz art. 20 ustawy o SInF, obejmujących zwalczanie przestępczości, w tym przestępczości skarbowej, a także ujawnianie i odzyskiwanie mienia zagrożonego przypadkiem oraz podlegającego egzekucji administracyjnej przez organy Krajowej Administracji Skarbowej służy w szczególności zabezpieczeniu bezpieczeństwa i porządku publicznego.

Wykorzystywanie informacji o rachunkach do celów wskazanych w art. 19 ust. 3 pkt 2 ustawy o SInF, obejmujących prowadzenie na podstawie przepisów o ochronie informacji niejawnych postępowania sprawdzającego lub postępowania bezpieczeństwa przemysłowego, ma na celu ustalenie, czy osoba lub podmiot badany w postępowaniu daje rękojmię zachowania informacji niejawnych. Wykorzystanie informacji o rachunkach do celów wskazanych w art. 19 ust. 3 pkt 2 ustawy o SInF ma służyć zapewnieniu bezpieczeństwa informacji o zasadniczym znaczeniu z punktu widzenia funkcjonowania organów państwa, jest zatem konieczne z uwagi na bezpieczeństwo państwa.

Wykorzystywanie informacji o rachunkach do celów wskazanych w art. 19 ust. 3 pkt 3 ustawy o SInF, sprowadzających się do weryfikacji oświadczeń majątkowych, służy zapobieganiu przestępczości, w szczególności przestępczości o charakterze korupcyjnym. Zachowania korupcyjne mają destrukcyjny wpływ na działalność organów administracji publicznej, poziom zaufania społeczeństwa do organów państwa, a co za tym idzie na funkcjonowanie państwa. Wykorzystanie informacji o rachunkach do celów wskazanych w art. 19 ust. 3 pkt 3 ustawy o SInF, z uwagi na wagę przeciwdziałania korupcji, jest zatem konieczne z uwagi na bezpieczeństwo państwa.

Informacje z SInF będą wykorzystywane na potrzeby realizacji zadań ustawowych sądów, prokuratury, właściwych służb – Policji, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Agencji Wywiadu, Służby Wywiadu Wojskowego, Żandarmerii Wojskowej, Straży Granicznej, Generalnego Inspektora Informacji Finansowej oraz Krajowej Administracji Skarbowej.

W **art. 1** ustawy o SInF określono zakres przedmiotowy ustawy, wskazano w szczególności, że zakresem regulacji ustawowej będzie objęte określenie instytucji zobowiązanych do przekazywania informacji do SInF, wskazanie organu właściwego w sprawach SInF, wskazanie zakresu informacji przekazywanych do SInF, określenie podmiotów uprawnionych do uzyskiwania informacji zgromadzonych w SInF czy też zasad przetwarzania oraz ochrony informacji zgromadzonych w SInF.

W **art. 2 ust. 1** wskazano, że SInF będzie służyć przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, rozpoznawaniu i wykrywaniu przestępstw katalogowych oraz zapobieganiu przestępstwom katalogowym, a także do innych celów wskazanych w ustawie. Wskazanie w ustawie, że SInF ma służyć między innymi zwalczaniu przestępstw katalogowych (definiowanych przez odniesienie do załącznika nr I do rozporządzenia 2016/794, która to definicja wdraża pojęcie poważnego przestępstwa), wynika wprost z konieczności implementacji postanowień dyrektywy 2019/1153, w szczególności art. 4 ust. 1 w związku z art. 2 pkt 12 tejże dyrektywy. Inne cele, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o SInF, to przyspieszenie i usprawnienie postępowań sprawdzających i postępowań bezpieczeństwa przemysłowego (cel wskazany w art. 19 ust. 4 pkt 2 ustawy o SInF), przyspieszenie i usprawnienie postępowań kontrolnych dotyczących oświadczeń majątkowych (cel wskazany w art. 19 ust. 4 pkt 3 ustawy o SInF) czy też realizacja zadań ustawowych Szefa KAS w zakresie ujawniania i odzyskiwania mienia zagrożonego przypadkiem, rozpoznawanie, wykrywanie i zwalczanie przestępstw oraz przestępstw skarbowych, zapobieganie tym przestępstwom oraz ściganie ich sprawców czy też prowadzenia wymiany informacji w ramach dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) (cel wskazany w art. 20 ustawy o SInF). Cele, którym ma służyć SInF, są szczegółowo określone w poszczególnych jednostkach redakcyjnych projektu (w szczególności art. 19–20), ich bezpośrednie rozpisywanie w art. 2 nie byłoby zasadne z uwagi na szczegółowość opisu. Określenie celu systemu przez odwołanie do celów określonych w ustawie należy uznać za rozwiązanie uzasadnione. W art. 2 ust. 2 wskazano, że SInF będzie prowadzony przy użyciu systemu teleinformatycznego. Zauważyć przy tym należy, że SInF będzie spełniać definicję

systemu teleinformatycznego, zawartą w art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2021 r. poz. 670, z późn. zm.), tym samym do SInF znajdują zastosowanie wymogi dotyczące systemu teleinformatycznego wynikające z tej ustawy.

W **art. 3** ustawy o SInF przedstawiono wyjaśnienie pojęć stosowanych w ustawie. W art. 3 pkt 1 przedstawiono katalog instytucji zobowiązanych, które będą zasilają SInF informacjami. Zauważyć należy, że katalog instytucji zobowiązanych w rozumieniu ustawy o SInF nie jest tożsamy z katalogiem instytucji obowiązanych, o których mowa w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2022 r. poz. 593, z późn. zm.), dalej jako „ustawa o p.p.p.f.t.”. Katalogi te mają części wspólne, ale dla celów ustawy o SInF nie można utożsamić instytucji zobowiązanych z instytucjami obowiązanyymi w rozumieniu ustawy o p.p.p.f.t., w związku z czym konieczne stało się zdefiniowanie w ustawie o SInF podmiotów, na które został nałożony obowiązek przekazywania informacji o rachunkach.

Do instytucji zobowiązanych będą zaliczane te instytucje, które udostępniają produkty i usługi umożliwiające gromadzenie, przechowywanie i inwestowanie środków finansowych. Przede wszystkim instytucje kredytowe i finansowe działające na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2021 r. poz. 2439, z późn. zm.), a także spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe wraz z Krajową Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo-Kredytową, o których mowa w ustawie z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 924, z późn. zm.). Ponadto projektowana ustawa do instytucji zobowiązanych zalicza również:

- podmioty oferujące usługi płatnicze na podstawie przepisów ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1907, z późn. zm.);
- firmy inwestycyjne i banki powiernicze, o których mowa w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 1500, z późn. zm.);
- Narodowy Bank Polski (NBP) – w zakresie, w jakim prowadzi rachunki bankowe dla osób prawnych, z wyłączeniem rachunków w systemach płatności prowadzonych przez NBP.

W szczególności należy wskazać, że za instytucję zobowiązaną, zgodnie z art. 3 pkt 1 lit. c ustawy o SInF, zostały uznane oddziały unijnych instytucji płatniczych (analogicznie jak w art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o p.p.p.f.t., gdzie uznano te podmioty za instytucje obowiązane). Ustawa o usługach płatniczych nie definiuje wprost oddziału unijnej instytucji płatniczej, niemniej w art. 2 pkt 11 tej ustawy wskazano, że za instytucję płatniczą uznaje się krajową instytucję

płatniczą i unijną instytucję płatniczą. Natomiast w art. 2 pkt 19 ustawy o usługach płatniczych w definicji pojęcia „oddziału” odniesiono się również do oddziału unijnej instytucji płatniczej. Ponadto art. 96 ust. 1 ustawy o usługach płatniczych precyzuje, że unijna instytucja płatnicza działa przez oddział. Tym samym na gruncie ustawy o SInF za instytucje zobowiązane należało uznać oddziały unijnych instytucji płatniczych.

W odniesieniu do uznania na podstawie art. 3 pkt 1 lit. e ustawy o SInF Narodowego Banku Polskiego za instytucję zobowiązaną należy wskazać, że obowiązek raportowania danych do SInF nie będzie dotyczył rachunków w systemach płatności prowadzonych przez NBP. Zauważyć należy, że dyrektywa 2015/849 w art. 32a odnosi się do IBAN w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012²⁾. Niemniej zgodnie z art. 1 ust. 2 lit. b ww. rozporządzenia nie ma ono zastosowania do „*transakcji płatniczych przetwarzanych i rozliczanych przez systemy obsługujące płatności wysokokwotowe, z wyłączeniem transakcji polecenia zapłaty, w odniesieniu do których płatnik nie zażądał wyraźnie, aby zrealizowano je w systemie obsługującym płatności wysokokwotowe*”. „*System płatności wysokokwotowych*” został z kolei zdefiniowany w art. 2 pkt 18 rozporządzenia 260/2012 jako „*systemy płatności, których głównym przeznaczeniem jest przetwarzanie, rozliczanie lub rozrachunek pojedynczych transakcji płatniczych o wysokim priorytecie, pilnych i przede wszystkim o dużej wartości*”. Przyjęte wyłączenie dotyczące systemów płatności prowadzonych przez NBP dotyczy w szczególności systemu SORBNET2 oraz TARGET2-NBP, które są systemami płatności wysokokwotowych, dlatego też do oznaczeń rachunków prowadzonych w tych systemach nie znajduje zastosowania definicja IBAN znajdująca się w art. 2 pkt 15 rozporządzenia 260/2012.

Zawarta w art. 3 pkt 2 ustawy o SInF definicja izby rozliczeniowej odsyła do art. 119zg pkt 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r. poz. 1540, późn. zm.), dalej jako „Ordynacja podatkowa”, który to przepis określa izbę rozliczeniową prowadzącą system teleinformatyczny izby rozliczeniowej (STIR, definiowany w art. 3 pkt 9 ustawy o SInF).

Zawarta w art. 3 pkt 3 ustawy o SInF definicja beneficjenta rzeczywistego odsyła do definicji takiej osoby uregulowanej w ustawie o p.p.p.f.t. Zawarta w art. 3 pkt 4 ustawy o SInF definicja pełnomocnika swoim zakresem znaczeniowym obejmuje zakres definicji „pełnomocnika do rachunku podmiotu kwalifikowanego” zawartej w art. 119zg pkt 3a Ordynacji podatkowej, przy

²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiające wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 924/2009 (Dz. Urz. UE L 94 z 30.03.2012, str. 22).

czym w ustawie o SInF podkreślono, że za pełnomocnika należy uznać każdą osobę, która spełnia wymienione warunki. Definicja pełnomocnika bezpośrednio wskazuje osoby, które mają zostać uznane za pełnomocnika w przypadku umowy o udostępnienie skrytki sejfowej oraz umowy tak zwanego depozytu bankowego, wymienionych w art. 4 pkt 2 ustawy o SInF. Za pełnomocnika będzie zatem należało uznać zarówno osoby umocowane do modyfikowania, przedłużania czy też wypowiedzania umów wymienionych w art. 4 ustawy o SInF (objęte definicją na podstawie art. 3 pkt 4 lit. b ustawy o SInF), jak i osoby umocowane wyłącznie do czynności związanych z korzystaniem ze skrytki sejfowej czy też depozytu (objęte definicją na podstawie art. 3 pkt 4 lit. c ustawy o SInF). Uwzględnienie w definicji pełnomocnika osób umocowanych do składania dyspozycji dotyczących umowy (art. 3 pkt 4 lit. b ustawy o SInF), przy jednoczesnym uwzględnieniu zakresem definicji osoby umocowanej do uzyskiwania dostępu do depozytu na podstawie umowy, wynika z potrzeby uwzględnienia w definicji wszelkich osób mających faktyczny wpływ na zawartość depozytu. Jednocześnie zaznaczenia wymaga, że za pełnomocnika należy uznać osoby, które są umocowane do składania dyspozycji w imieniu klienta wobec danej instytucji zobowiązanej. Tym samym pracownik banku, który wykonuje określone działania na rachunku klienta w ramach swoich obowiązków służbowych, nie powinien być zgłaszany do SInF jako pełnomocnik. Zawarta w art. 3 pkt 5 ustawy o SInF definicja posiadacza odnosi się do stron umowy rachunku, z uwzględnieniem specyfiki dotyczącej umowy o udostępnieniu skrytki sejfowej, a także umowy o przechowywanie przedmiotów oraz o przechowywanie papierów wartościowych.

W art. 3 pkt 6 ustawy o SInF zdefiniowano przestępstwo katalogowe, który to termin wdraża zastosowane w dyrektywie 2019/1153 pojęcie poważnego przestępstwa. Definicja przestępstwa katalogowego została wprowadzona w celu określenia katalogu spraw, na potrzeby których dane z centralnego rejestru mogą być udostępniane. W związku z powyższym definicja przestępstwa katalogowego analogicznie jak definicja poważnego przestępstwa znajdująca się w art. 2 pkt 12 dyrektywy 2019/1153 odnosi się do załącznika I do rozporządzenia 2016/794. W odniesieniu do przywołanego załącznika za przestępstwo katalogowe należy uznać:

- terroryzm,
- przestępczość zorganizowaną,
- handel narkotykami,
- działalność związaną z praniem pieniędzy,
- przestępstwa związane z substancjami jądrowymi i promieniotwórczymi,
- przemyt imigrantów,

- handel ludźmi,
- przestępstwa związane z pojazdami silnikowymi,
- zabójstwa oraz spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu,
- nielegalny obrót organami i tkankami ludzkimi,
- uprowadzenie, bezprawne pozbawienie wolności i wzięcie zakładników,
- rasizm i ksenofobia,
- rozbój i kradzież rozbójnicza,
- nielegalny handel dobrami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki,
- oszustwo i nadużycia finansowe,
- przestępstwa przeciwko interesom finansowym Unii Europejskiej,
- wykorzystywanie informacji wewnętrznych i manipulacja na rynku finansowym,
- wymuszenie rozbójnicze,
- podrabianie i piractwo produktów,
- fałszowanie dokumentów urzędowych i obrót takimi dokumentami,
- fałszowanie pieniądza i środków płatniczych,
- przestępczość komputerową,
- korupcję,
- nielegalny handel bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi,
- nielegalny obrót zagrożonymi gatunkami zwierząt,
- nielegalny obrót zagrożonymi gatunkami i odmianami roślin,
- przestępstwa przeciwko środowisku, w tym zanieczyszczenia pochodzące ze statków,
- nielegalny obrót hormonami i innymi stymulatorami wzrostu,
- niegodziwe traktowanie w celach seksualnych i wykorzystywanie seksualne, w tym materiały przedstawiające niegodziwe traktowanie dzieci oraz nagabywanie dzieci w celach seksualnych,
- ludobójstwo, zbrodnie przeciw ludzkości oraz zbrodnie wojenne.

Zauważyć należy, że przywołany załącznik nr I rozporządzenia 2016/794 zawiera katalog typów przestępstw o charakterze opisowym. Niemniej zasadne jest pozostawienie odesłania w ustawie o SInF do katalogu o takim właśnie charakterze, bez odsyłania do konkretnych czynów zabronionych opisanych w ustawach krajowych, z uwagi na fakt, że udostępnianie danych z SInF docelowo ma również obejmować właściwe organy z państw członkowskich Unii Europejskiej. Dla takich podmiotów udostępnianie danych z SInF nie będzie dotyczyło czynów zabronionych uregulowanych w polskim prawie karnym, będzie jednak obowiązkowo musiało

dotyczyć czynów mieszczących się w opisowym katalogu znajdującym się w załączniku nr I rozporządzenia 2016/794. Ponadto ustawa o SInF jest kierowana do podmiotów publicznych, w szczególności służb zajmujących się zwalczaniem przestępczości. Podmioty te uzyskają informacje z SInF po podaniu informacji, o których mowa w art. 23 ustawy o SInF, w tym w szczególności po wskazaniu przestępstwa katalogowego, w związku z którym ma nastąpić sprawdzenie.

W art. 3 pkt 7 ustawy o SInF zdefiniowano przetwarzanie informacji, który to termin, w związku z obowiązującymi przepisami dotyczącymi ochrony danych osobowych wymaga precyzyjnego określenia ustawowego. Zgodnie z art. 3 pkt 7 ustawy o SInF, przetwarzanie oznacza wszelkie operacje wykonywane na informacjach o rachunkach, w szczególności ich zbieranie, utrwalanie, organizowanie, porządkowanie, przechowywanie, adaptowanie lub modyfikowanie, pobieranie, przeglądanie, wykorzystywanie, ujawnianie przez przesłanie, rozpowszechnianie lub innego rodzaju udostępnianie, dopasowywanie lub łączenie, ograniczanie, usuwanie lub niszczenie. Podkreślenia wymaga fakt, że z uwagi na konieczność dostosowania wpływających do organu właściwego informacji rejestrowanych do wymogów systemu teleinformatycznego, przy użyciu którego jest prowadzony SInF, jak również z uwagi na konieczność nanoszenia zmian wynikających z korekt informacji przekazywanych przez instytucje zobowiązane, terminem „przetwarzania” objęto również modyfikowanie oraz adaptowanie danych. W ramach przetwarzania informacji w SInF nie jest planowane przeprowadzanie operacji profilowania, tym samym definicja nie odnosi się do przetwarzania danych w sposób zautomatyzowany. Jednocześnie należy wskazać, że przetwarzanie danych będzie obejmować zarówno dane osobowe, jak i dane dotyczące samych numerów rachunków czy też danych podmiotów gospodarczych. Tym samym nie było możliwe odesłanie do definicji przetwarzania danych skupiającej się na przetwarzaniu danych osobowych, znajdującej się w innym, obowiązującym akcie prawnym, takim jak rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych).

W art. 3 pkt 8 ustawy o SInF zdefiniowano pojęcie rachunku, kluczowe dla ustalenia zakresu obowiązków instytucji zobowiązanych. W art. 3 ust. 1 pkt 8 lit. a ustawy o SInF odniesiono się do rachunku płatniczego, o którym mowa w art. 2 pkt 25 ustawy z dnia 11 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych. Objęcie obowiązkiem zgłoszenia do SInF takich rachunków wynika z

konieczności implementacji **art. 32a ust. 1** dyrektywy 2015/849, który wprost wskazuje na konieczność uwzględnienia rachunków płatniczych w utworzonych scentralizowanych rejestrach. Zauważyć przy tym należy, że rachunki płatnicze mogą być identyfikowane za pomocą IBAN, niemniej w zakresie tego pojęcia mieszczą się również rachunki identyfikowane w inny sposób niż za pomocą IBAN.

W art. 3 pkt 8 lit. b ustawy o SInF objęto pojęciem rachunku „rachunek bankowy i rachunek w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, niebędące rachunkami płatniczymi”. Na rachunkach bankowych oraz rachunkach w spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych niebędących rachunkami płatniczymi są gromadzone środki o znacznych wartościach. Pominięcie tej kategorii rachunków w ustawie o SInF powodowałoby istotną lukę w systemie zabezpieczania mienia pochodzącego z przestępstw katalogowych, jak również wpływałoby na nieszczelność systemu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Dodatkowo rachunki bankowe oraz rachunki w spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych niebędące rachunkami płatniczymi częstokroć są identyfikowane za pomocą numerów IBAN, w związku z czym obowiązek uwzględnienia takich rachunków wynika z konieczności implementacji art. 32a ust. 1 dyrektywy 2015/849.

W art. 3 pkt 8 lit. c ustawy o SInF objęto pojęciem rachunku „rachunek papierów wartościowych, rachunek derywatów i rachunek zbiorczy oraz rachunek pieniężny służący do obsługi tych rachunków w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi”. Z uwagi na daleko idące możliwości ukrywania majątku pochodzącego z czynów zabronionych za pomocą szeroko rozumianych instrumentów finansowych uznano za niezbędne uwzględnienie rachunków służących do obsługi operacji dotyczących instrumentów finansowych w ustawie o SInF.

W **art. 3 pkt 9** ustawy o SInF zdefiniowano STIR, czyli „system teleinformatyczny izby rozliczeniowej, o którym mowa w art. 119zg pkt 6 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa” (dalej: „STIR”). Zdefiniowanie STIR w ustawie o SInF jest zasadne z uwagi na wykorzystanie tego systemu do przesyłania danych do SInF.

W **art. 4** ustawy o SInF wprowadzono pojęcie informacji rejestrowanej, które zawiera w sobie informację o rachunku (zdefiniowanym w art. 3 pkt 8 ustawy SInF), a także informację o umowie o

- wykonywanie czynności bankowych przechowywania przedmiotów oraz papierów wartościowych, o których mowa w art. 5 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, z wyłączeniem umów zawieranych z jednostką sektora finansów

publicznych w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, przedsiębiorstwem państwowym albo spółką z większościovym udziałem Skarbu Państwa, jednostek samorządu terytorialnego lub ich związków;

- wykonywanie czynności bankowych udostępniania skrytki sejfowej;
- udostępnienie skrytki sejfowej przez podmiot, o którym mowa w art. 3 pkt 1 lit. f i g ustawy o SInF.

Z uwagi na specyfikę umów, o których mowa w art. 5 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, byłoby niewłaściwe uznanie takich umów za rodzaj rachunku, o którym mowa w art. 3 pkt 8 ustawy o SInF. Niemniej wymogi art. 32a dyrektywy 2015/849 wprost nakazują uwzględnienie skrytek sejfowych w centralnych rejestrach rachunków. Tym samym w ustawie o SInF przewidziano obowiązek przekazywania przez instytucje zobowiązane informacji o skrytkach sejfowych, wprowadzając pojęcie informacji rejestrowanej, obejmującej również informacje o umowie o udostępnienie skrytek sejfowych. Zauważyć należy, że ustawa o SInF wymaga przekazywania informacji o umowach o udostępnienie skrytek sejfowych przez podmioty, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. a ustawy o SInF (to jest: banki krajowe, oddziały instytucji kredytowych, oddziały banków zagranicznych), jak również przez przedsiębiorców niebędących bankami, udostępniających skrytki sejfowe (art. 4 pkt 2 lit. c ustawy o SInF). Podkreślenia wymaga fakt, że skrytki sejfowe, o których mowa w art. 4 pkt 2 lit. c ustawy o SInF, odnoszą się do skrytek sejfowych w szerszym znaczeniu niż skrytki bankowe, o których mowa w lit. b. Tym samym regulacja, dotycząca przekazywania na podstawie przepisów ustawy o SInF informacji dotyczących umów o udostępnienie skrytki sejfowej, musi się znaleźć w ustawie o SInF, wprowadzenie tego typu zapisu do ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe byłoby niewystarczające. Oznacza to, że zakresem ustawy zostają objęte skrytki sejfowe udostępnione przez bank (w ramach czynności bankowych) oraz skrytki sejfowe udostępnione przez każdego przedsiębiorcę prowadzącego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (również w formie oddziału przedsiębiorcy zagranicznego) działalność polegającą na udostępnianiu skrytek sejfowych. W art. 4 pkt 2 lit. a ustawy o SInF przewidziano, że informacją rejestrowaną w SInF będzie również informacja o umowie o przechowywanie przedmiotów oraz przechowywanie papierów wartościowych, o których mowa w art. 5 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, z wyłączeniem umów zawieranych z jednostką sektora finansów publicznych w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, przedsiębiorstwem państwowym albo spółką z większościovym udziałem Skarbu Państwa, jednostek samorządu terytorialnego lub ich związków. Umowy te pełnią podobną rolę do

umowy o udostępnienie skrytki sejfowej, mają za zadanie zagwarantowanie przechowywania w banku cennych dla klienta przedmiotów, a także papierów wartościowych, co ma na celu zabezpieczenie tych przedmiotów/papierów wartościowych. W związku z powyższym, z uwagi na cele ustawy o SInF, uznano za zasadne uwzględnienie wszystkich umów, o których mowa w art. 5 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (w tym umowy o udostępnienie skrytki sejfowej) w SInF. Jednocześnie uznano, że nie będzie wymagane raportowanie informacji dotyczących umów o przechowywanie przedmiotów oraz przechowywanie papierów wartościowych zawieranych z jednostką sektora finansów publicznych w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, przedsiębiorstwem państwowym albo spółką z większościovym udziałem Skarbu Państwa, jednostek samorządu terytorialnego lub ich związków. Wyłączenie wynika z faktu, że ryzyko ukrywania majątku pochodzącego z czynów zabronionych za pomocą depozytów zakładanych przez podmioty szeroko rozumianego sektora finansów publicznych jest niewielkie, natomiast gromadzenie tego typu danych wiązałoby się z niewspółmiernie wysokimi kosztami po stronie sektora finansowego.

Zgodnie z **art. 5** ustawy o SInF organem właściwym w sprawach SInF będzie Szef Krajowej Administracji Skarbowej (dalej: „Szef KAS”). Zgodnie z art. 119zha § 1 pkt 3 w zw. z art. 119zg pkt 6 Ordynacji podatkowej system teleinformatyczny izby rozliczeniowej (dalej: „STIR”) służy do pośredniczenia w przekazywaniu danych, informacji i żądań między Szefem KAS a bankami oraz spółdzielczymi kasami oszczędnościowo-kredytowymi. Oznacza to, że Szef KAS obecnie wykorzystuje STIR do przetwarzania danych i informacji. W konsekwencji należy stwierdzić, że Szef KAS posiada już rozwiązania techniczne i organizacyjne do przyjmowania i przetwarzania informacji przekazanych ze STIR. Wyznaczenie Szefa KAS jako organu właściwego w sprawach SInF nie będzie pociągało za sobą konieczności budowania od podstaw systemów umożliwiających odbieranie informacji rejestrowanych ze STIR.

W **art. 6** ustawy o SInF wskazano, że organ właściwy w sprawach SInF jest administratorem danych zgromadzonych w rejestrze, co jest zapisem niezbędnym z uwagi na przepisy dotyczące ochrony danych osobowych.

Art. 7 ustawy o SInF określa zadania organu właściwego, wskazuje, że jest on odpowiedzialny za administrowanie i utrzymywanie systemu teleinformatycznego służącego do obsługi SInF, a także opracowywanie na podstawie informacji zgromadzonych w SInF analiz statystycznych. Opracowywanie analiz statystycznych dotyczących informacji przetwarzanych w SInF jest

konieczne ze względu na potrzebę przygotowania rocznego sprawozdania, o którym mowa w art. 8 ustawy o SInF.

Ustawa o SInF przewiduje w **art. 8**, że w ramach transparentności działania Szef KAS będzie przedkładał Prezesowi Rady Ministrów roczne sprawozdanie ze swojej działalności w zakresie SInF, w ciągu 3 miesięcy od zakończenia roku, którego będzie ono dotyczyło. Przedłożenie rocznego sprawozdania Prezesowi Rady Ministrów będzie następować za pośrednictwem ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Katalog informacji zawartych w sprawozdaniu ma charakter otwarty, co pozwoli na uwzględnienie w tym dokumencie informacji o charakterze incydentalnym, dotyczących przykładowo przejściowych problemów w funkcjonowaniu SInF czy też zasobów ludzkich oraz finansowych związanych z bieżącą obsługą systemu. W zakresie danych dotyczących liczby informacji rejestrowanych udostępnionych podmiotom uprawnionym (wskazanym w art. 19 ust. 2 ustawy o SInF) informacja taka powinna odzwierciedlać liczbę informacji rejestrowanych udostępnionych w ramach odpowiedzi na zapytania wystosowane w danym okresie czasu, z podziałem na poszczególne podmioty. Zastosowany zwrot „liczba informacji rejestrowanych” należy odczytywać w odniesieniu do każdorazowego udostępnienia informacji podmiotom uprawnionym. Tym samym w odniesieniu do udostępnienia podmiotom uprawnionym informacji w związku ze skierowanym na podstawie art. 23 projektu „zapytaniem do SInF” dotyczącym 1 podmiotu w sprawozdaniu zostanie wskazane udostępnienie 1 informacji rejestrowanej. Jeśli podmiot uprawniony uzyskał na podstawie art. 23 dostęp do informacji dotyczących 20 osób, w sprawozdaniu zostanie wskazane przekazanie 20 informacji rejestrowanych. Obowiązek gromadzenia odpowiednich danych statystycznych wynika z art. 19 ust. 2 oraz 3 dyrektywy 2019/1153. Zgodnie z art. 8 ust. 3 ustawy o SInF sprawozdanie, po jego przekazaniu do Prezesa Rady Ministrów, zostanie przekazane Komisji Europejskiej, co stanowi implementację art. 19 ust. 4 dyrektywy 2019/1153.

W **art. 9** ustawy o SInF wskazano, że zadania związane z obsługą SInF mogą być realizowane wyłącznie przez osobę, która posiada aktualną, niezbędną wiedzę w zakresie mających zastosowanie do SInF przepisów, w szczególności dotyczących ochrony danych, w tym danych osobowych. Przez osobę, która realizuje zadania związane z obsługą SInF, należy uznać każdą osobę bezpośrednio wykonującą czynności w systemie teleinformatycznym, przy użyciu którego jest prowadzony SInF. Z uwagi na fakt, że wymogi wynikające z art. 9 ustawy o SInF są kierowane do osób bezpośrednio wykonujących czynności w systemie teleinformatycznym, wymogi te ze swojej istoty nie będą znajdowały zastosowania do Szefa KAS. Ponadto aktualna

wiedza powinna dotyczyć tych przepisów prawa, które mogą mieć związek z funkcjonowaniem SInF. Za takie mogą zostać w szczególności uznane przepisy:

- ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o krajowym systemie cyberbezpieczeństwa (Dz. U. z 2022 r. poz. 1863);
- rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 kwietnia 2012 r. w sprawie Krajowych Ram Interoperacyjności, minimalnych wymagań dla rejestrów publicznych i wymiany informacji w postaci elektronicznej oraz minimalnych wymagań dla systemów teleinformatycznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2247);
- rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1),
- ustawy z dnia 14 grudnia 2018 r. o ochronie danych osobowych przetwarzanych w związku z zapobieganiem i zwalczaniem przestępczości (Dz. U. z 2019 r. poz. 125, z późn. zm.).

Zgodnie z dodawanym przepisem zadania związane z obsługą SInF będą mogły być realizowane wyłącznie przez osoby posiadające kwalifikacje zapewniające zachowanie bezpieczeństwa systemów teleinformatycznych. W tym zakresie spełnienie wymogu będzie weryfikowane bezpośrednio przez Szefa KAS, który będzie mógł wyznaczyć do realizacji tego typu działań wyłącznie osoby posiadające odpowiednie kwalifikacje. Zaznaczyć przy tym należy, że z charakteru relacji łączącej pracownika z pracodawcą wynika możliwość wytypowania przez pracodawcę osób, które posiadają odpowiednie kwalifikacje do realizacji określonego rodzaju zadań. Zauważyć ponadto należy, że art. 9 projektu ustawy wskazuje na wymóg posiadania wiedzy w zakresie ochrony danych (w tym danych osobowych), w związku z czym zapisy dotyczące ochrony danych należy interpretować szerzej niż jedynie w odniesieniu do danych osobowych. Przede wszystkim w SInF będą gromadzone istotne informacje związane z tajemnicą bankową czy też z tajemnicą przedsiębiorstwa (nie zawsze związane z danymi osobowymi). Art. 9 ustawy o SInF zmierza do zapewnienia wykonywania zadań związanych z obsługą SInF wyłącznie przez osoby gwarantujące prawidłowe i rzetelne wykonywanie obowiązków, co ma istotne znaczenie dla realizowania celów przewidzianych dla SInF. Przepis ten stanowi ponadto implementację wymogów dotyczących kompetencji personelu obsługującego centralny rejestr, wynikających z art. 6 ust. 4 dyrektywy 2019/1153 (*„Państwa członkowskie zapewniają, aby organy prowadzące scentralizowane rejestry rachunków bankowych wprowadzały odpowiednie środki, tak aby personel znał mające*

zastosowanie prawo Unii i prawo krajowe, w tym mające zastosowanie przepisy dotyczące ochrony danych. Środki takie obejmują specjalistyczne programy szkoleniowe.”). W art. 9 projektu ustawy podkreślono, że wiedza osób wykonujących zadania związane z obsługą SInF powinna być aktualna, co wiąże się z koniecznością zapewnienia przez organ właściwy warunków niezbędnych do aktualizowania wiedzy przez takie osoby. Dbanie o aktualność wiedzy właściwych osób może się realizować przez organizację odpowiednich szkoleń wewnętrznych, przykładowo w przypadku zmiany przepisów dotyczących funkcjonowania SInF. W art. 9 ustawy o SInF wprost wskazano, że niezbędna wiedza w zakresie mających zastosowanie do SInF przepisów ma zostać potwierdzona ukończeniem wewnętrznego szkolenia specjalistycznego zorganizowanego przez organ właściwy. Zgodnie z przyjętym rozwiązaniem Szef KAS będzie czuwał nad jakością i adekwatnością prowadzonych szkoleń. Z uwagi na wyjątkowość tematyki, jaką jest udostępnianie informacji o rachunkach bankowych, skrytkach depozytowych i innych rachunkach objętych ustawą o SInF, należy poddać w wątpliwość przydatność szkoleń zewnętrznych w przedmiotowej tematyce. Ponadto uznawanie zewnętrznych szkoleń musiałoby się wiązać z określeniem kryteriów, jakie takie szkolenia musiałyby spełnić. Z uwagi na fakt, że wymogi dotyczące wiedzy określone w art. 9 ustawy o SInF będą dotyczyć jedynie osób wyznaczonych ze strony Krajowej Administracji Skarbowej, uznano za wystarczające określenie, że wykazanie się wiedzą przez takie osoby będzie się wiązało z koniecznością ukończenia wewnętrznego szkolenia specjalistycznego zorganizowanego przez organ właściwy.

Przepis **art. 10** ustawy o SInF wskazuje wprost, że instytucje zobowiązane zostają na mocy ustawy zobligowane do przekazywania informacji rejestrowanych do SInF, z wyjątkiem informacji dotyczących rachunku, na który na koniec danego dnia następuje automatyczne przeksięgowanie środków pieniężnych, a ich zwrot wraz z odsetkami następuje automatycznie na rachunek nie później niż w terminie dwóch dni roboczych. Zabieg taki ma na celu wyłączenie z obowiązku raportowania do SInF tak zwanych rachunków „overnight”, które stanowią rodzaj krótkoterminowej lokaty zakładanej na jeden dzień. Praktyka zakładania takich lokat różni się w zależności od banku prowadzącego rachunek, niemniej cechą wspólną takich lokat jest to, że środki z rachunku „głównego” są przekazywane do dyspozycji banku (na lokatę „overnight”) na okres liczony od godzin popołudniowych dnia, w którym założono lokatę do godzin porannych dnia następnego. Niemniej, w przypadku gdy dzień następujący po dniu założenia lokaty „overnight” jest dniem wolnym od pracy, lokata taka może być zakładana na kilka dni. Cechą wspólną lokat „overnight” jest to, że środki przekazane do dyspozycji banku w ramach lokaty po jej zakończeniu są automatycznie zwracane na rachunek, z którego zostały

przekazane (rachunek „główny”). Tym samym nie jest konieczne przekazywanie do SInF informacji o założeniu lokat overnight, z uwagi na krótki czas ich trwania oraz konieczność zwrotu środków przez bank na rachunek, z którego środki zostały przekazane na lokatę (rachunek „główny”). Zauważyć ponadto należy, że dysponent rachunku, z którego środki zostały przekazane na lokatę overnight, nie ma prawa dysponowania środkami zgromadzonymi na tej lokacie aż do momentu zwrotu środków na rachunek „główny”.

W art. 11 ustawy o SInF wskazano przypadki, w których instytucje zobowiązane będą przekazywać informacje rejestrowane. Realizacja celów związanych z tworzeniem SInF wymaga aktualizowania danych zamieszczonych w SInF. Tym samym przekazanie przez instytucje zobowiązane jednorazowej informacji o założeniu rachunku dla danego podmiotu czy też zawarciu z takim podmiotem umowy, o której mowa w art. 4 pkt 2 ustawy o SInF, byłoby niewystarczające, ze względu przykładowo na możliwość zmiany beneficjenta rzeczywistego albo pełnomocnika do takiego rachunku (takiej umowy). Niezbędne jest zatem wprowadzenie zapisu obligującego instytucje zobowiązane do przekazywania informacji rejestrowanej każdorazowo w przypadku zmiany dotychczas przekazanych informacji. Jednocześnie zasadne jest przekazywanie przez instytucje zobowiązane informacji o zamknięciu rachunku czy też zakończeniu obowiązywania umowy, o której mowa w art. 4 pkt 2 ustawy o SInF. Jest to niezbędne pod kątem zwiększenia efektywności działań organów ścigania przez między innymi ograniczenie ilości zapytań do instytucji zobowiązanych ze strony uprawnionych organów, dotyczących rachunków należących do osób pozostających w zainteresowaniu w prowadzonych sprawach, które to rachunki zostały już zamknięte. Dzięki uwzględnieniu informacji o zamknięciu rachunku (zakończeniu obowiązywania umowy, o której mowa w art. 4 pkt 2 ustawy o SInF) w SInF zostaną zmniejszone również obciążenia instytucji zobowiązanych w zakresie obowiązku odpowiadania na zapytania podmiotów uprawnionych.

W art. 12 ustawy o SInF określono zakres informacji rejestrowanych, które mają być przekazywane przez instytucje zobowiązane. W art. 12 ust. 1 ustawy o SInF wskazano informacje rejestrowane obejmujące informacje o rachunku, natomiast w art. 12 ust. 2 ustawy o SInF określono informacje rejestrowane dotyczące informacji o umowie, o której mowa w art. 4 pkt 2 ustawy o SInF. Zakres informacji o rachunku przekazywanych zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy o SInF oraz informacji o umowie, o której mowa w art. 4 pkt 2 ustawy o SInF, zawiera dane osobowe zarówno posiadaczy, pełnomocników, jak i beneficjentów rzeczywistych posiadaczy. Tak szeroki zakres gromadzenia danych osobowych wynika wprost z postanowień

art. 32a ust. 3 dyrektywy 2015/849 w brzmieniu nadanym przez dyrektywę 2018/843, który nakazuje gromadzenie danych dotyczących wyżej wymienionych osób. Informacje zgromadzone na podstawie art. 12 ustawy o SInF, niewynikające bezpośrednio z art. 32a dyrektywy 2015/849 (takie jak informacje, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 11–13 ustawy o SInF czy też informacje, o których mowa w art. 12 ust. 2 pkt 11–12), są jednakże niezbędne z punktu widzenia celów przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, a także zwalczania poważnej przestępczości w rozumieniu załącznika nr I do rozporządzenia 2016/794.

W art. 10 ustawy o SInF wskazano przesłanki, których wypełnienie będzie wiązało się z koniecznością przekazania informacji rejestrowanej do SInF, natomiast sprecyzowanie, co należy rozumieć pod pojęciem informacji rejestrowanej, znajduje się w art. 12 ustawy o SInF. Zauważyć przy tym należy, że zakres informacji rejestrowanej przekazywanej po spełnieniu przesłanek wskazanych w art. 11 pkt 1–3 ustawy o SInF nie będzie każdorazowo taki sam. W szczególności należy wskazać na informację o dacie zamknięcia rachunku czy też informację dotyczącą podstawy zamknięcia rachunku (w sytuacjach wskazanych w art. 12 ust. 1 pkt 11 ustawy o SInF), które z oczywistych przyczyn nie będą przesyłane w pakiecie informacji przekazywanych w związku z zaistnieniem określonej w art. 11 pkt 1 przesłanki otwarcia danego rachunku. Zakres informacji rejestrowanych przekazywanych w przypadku wypełnienia przesłanek wskazanych w art. 11 ustawy o SInF będzie wynikał z materiałów udostępnionych na podstawie art. 17 ustawy o SInF.

Zaznaczyć należy, że te instytucje zobowiązane, które są instytucjami obowiązanyymi w myśl przepisów ustawy o p.p.p.f.t., będą przekazywały do SInF nie tylko informacje rejestrowane umożliwiające identyfikację zarówno posiadaczy, jak i pełnomocników, lecz także beneficjentów rzeczywistych posiadaczy. Ustawa o p.p.p.f.t. nakłada na instytucje obowiązane obowiązki w zakresie stosowania środków bezpieczeństwa finansowego, w tym dotyczące identyfikacji i weryfikacji beneficjentów rzeczywistych klientów. Co za tym idzie wymóg przekazania takich informacji do SInF nie będzie wpływał na zakres danych gromadzonych przez instytucje zobowiązane i nie będzie stwarzał nowych obowiązków analogicznych do przewidzianych w ustawie o p.p.p.f.t.

W art. 12 ust. 1 pkt 1 ustawy o SInF wskazano na obowiązek przekazania numeru rachunku oznaczonego identyfikatorem Międzynarodowego Numeru Rachunku Bankowego (IBAN) albo numeru rachunku unikalnego w ramach instytucji zobowiązanej w przypadku rachunków nieoznaczonych IBAN. Zauważyć należy, że zgodnie z art. 119zr § 1 pkt 3 Ordynacji

podatkowej obowiązek przekazania informacji do STIR obejmuje informacje o numerze rachunku podmiotu kwalifikowanego w formacie Numeru Rachunku Bankowego. Zgodnie z § 14 zarządzenia Nr 7/2017 z dnia 20 lutego 2017 r. Prezesa Narodowego Banku Polskiego w sprawie sposobu numeracji banków i rachunków bankowych (Dz. Urz. NBP z 2019 r. poz. 9), IBAN jest unikatowy i składa się z dwudziestu ośmiu znaków, z których dwa pierwsze znaki stanowią kod Polski „PL”, a dwadzieścia sześć kolejnych znaków stanowi NRB. Oznaczenie rachunku w formacie IBAN zawiera w sobie oznaczenie w formacie Numeru Rachunku Bankowego. Tym samym przekazanie przez instytucje zobowiązane w rozumieniu art. 3 pkt 1 ustawy o SInF informacji o numerze rachunku w formacie IBAN będzie również czyniło zadość obowiązkowi przekazania informacji o Numerze Rachunku Bankowego, o którym mowa w art. 119zr § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej (w sytuacji wspólnego przekazania danych do STIR i do SInF, na podstawie art. 14 ust. 4 projektu). Przekazanie przez instytucje zobowiązane w rozumieniu art. 3 pkt 1 ustawy o SInF informacji o Numerze Rachunku Bankowego, o którym mowa w art. 119zr § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej, wraz kodem Polski „PL” będzie również czyniło zadość obowiązkowi przekazania informacji o numerze rachunku w formacie IBAN.

W art. 12 ust. 1 pkt 3 oraz art. 12 ust. 2 pkt 3 ustawy o SInF wskazano obowiązek przekazania informacji o danych identyfikacyjnych beneficjenta rzeczywistego posiadacza. Oznacza to, że instytucja zobowiązana będzie musiała wskazać dane każdej osoby fizycznej sprawującej bezpośrednio lub pośrednio kontrolę nad posiadaczem przez posiadane uprawnienia, które wynikają z okoliczności prawnych lub faktycznych, umożliwiające wywieranie decydującego wpływu na czynności lub działania podejmowane przez posiadacza. W tym zakresie instytucje zobowiązane nie zbierają i nie przekazują informacji o innych osobach, które nie są beneficjentami rzeczywistymi posiadacza. Można przykładowo wskazać, że instytucje zobowiązane prowadzące tzw. rachunki zbiorcze nie będą zobowiązane do przekazywania informacji o osobach uprawnionych z papierów wartościowych zapisanych na rachunku zbiorczym. Należy również podkreślić, że pojęcia posiadacza oraz beneficjenta rzeczywistego należy odczytywać wyłącznie w znaczeniu wynikającym z ustawy o SInF. Ewentualne posługiwanie się tymi zwrotami w innych aktach prawnych w odniesieniu do innych osób niż osoby objęte definicjami zawartymi w art. 3 pkt 3 i 5 ustawy o SInF nie powoduje obowiązku przekazywania wobec takich osób informacji, o których mowa w art. 12 ustawy o SInF.

W art. 12 ust. 1 pkt 5 oraz art. 12 ust. 2 pkt 5 ustawy o SInF wskazano na obowiązek przekazania danych identyfikacyjnych osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, wskazanej w treści umowy rachunku lub umowy, o której

mowa w art. 4 pkt 2, która zgodnie z postanowieniami takiej umowy jest uprawniona do otrzymania wartości majątkowych zgromadzonych na rachunku lub przechowywanych na podstawie umowy, o której mowa w art. 4 pkt 2. Zauważyć należy, że zasada swobody umów dopuszcza różnego rodzaju modyfikacje występujących w praktyce umów regulujących prowadzenie rachunków przez instytucje zobowiązane. Tym samym nie można wykluczyć występowania zapisów umownych, przewidujących możliwość wypłaty środków zgromadzonych na rachunku na rzecz osoby lub podmiotu, który nie spełnia kryteriów definicji pełnomocnika ani posiadacza (znajdujących się w art. 3 ustawy o SInF). Z punktu widzenia celów ustawy o SInF zasadne jest uwzględnienie takich osób w SInF. Instytucje zobowiązane będą miały obowiązek przesłania danych identyfikacyjnych takiej osoby, jeżeli w danym stanie faktycznym taka osoba została w umowie wskazana. Osoba lub podmiot, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 5 oraz ust. 2 pkt 5 projektu, mogą w szczególności być wskazywani w umowach rachunku powierniczego (zawieranych w różnych wariantach w szczególności w przypadku zawierania umowy deweloperskiej) czy też rachunku escrow. W związku z różnorodnym charakterem umów mogących stanowić podstawę do przekazania informacji zgodnie z art. 12 ust. 1 pkt 5 oraz ust. 2 pkt 5 ustawy o SInF nie można przyjąć jednorodnego charakteru danych przekazywanych w odniesieniu do osoby uprawnionej do uzyskania wartości majątkowych zgromadzonych na rachunku czy też na podstawie umowy, o której mowa w art. 4 pkt 2 ustawy o SInF. W związku z tym w art. 12 ust. 5 ustawy o SInF przewidziano osobny zakres danych identyfikacyjnych dla osób fizycznych, prawnych i jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 5 oraz ust. 2 pkt 5 ustawy o SInF, zakładając fakultatywny charakter przekazywanych informacji. Należy również podkreślić, że obowiązek zgłoszenia danych osoby lub podmiotu, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 5 lub ust. 2 pkt 5 projektu, powstanie nie tylko w przypadku ujawnienia takiej osoby lub podmiotu w „pierwotnej” treści umowy rachunku, ale każdorazowo w przypadku ujawnienia takiej osoby lub podmiotu w ramach zmiany umowy, w przypadku podpisania aneksu do umowy czy też dołączenia załącznika do umowy. W art. 12 ust. 1 pkt 8 i 9 oraz ust. 2 pkt 8 i 9 ustawy wskazano na obowiązek przekazania informacji o dacie początkowej oraz końcowej obowiązywania relacji między rachunkiem a beneficjentem rzeczywistym posiadacza, pełnomocnikiem oraz inną osobą, która zgodnie z postanowieniami takiej umowy jest uprawniona do otrzymania wartości majątkowych zgromadzonych na rachunku czy też uprawniona do otrzymania wartości majątkowych przechowywanych na podstawie umowy, o której mowa w art. 4 pkt 2 ustawy o SInF. W związku z tym, na podstawie danych przekazywanych przez instytucję zobowiązaną, będzie możliwe określenie okresu, w

jakim dana osoba fizyczna była przykładowo beneficjentem rzeczywistym posiadacza. W art. **12 ust. 1 pkt 10** ustawy o SInF wskazano na obowiązek przekazania przez instytucję zobowiązaną informacji o rodzaju rachunku, który jest prowadzony pod danym numerem, lub rodzaju umowy, o której mowa w art. 4 pkt 2 ustawy o SInF. Zauważyć należy, że z uwagi na szeroki katalog instytucji zobowiązanych, obejmujących podmioty działające w różnych, częstokroć istotnie różniących się między sobą branżach, rodzaje rachunków prowadzonych dla danych klientów przez poszczególne instytucje zobowiązane będą się między sobą różnić pod względem właściwości, przeznaczenia czy też warunków przechowywania i wypłaty środków. Zasadne jest zatem gromadzenie w SInF informacji na temat rodzaju danego rachunku. Informacja przekazywana na podstawie art. 12 ust. 1 pkt 10 będzie wskazywać, czy rachunek jest przykładowo: rachunkiem rozliczeniowym lub rachunkiem członka spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej; lokatą; rachunkiem oszczędnościowym; rachunkiem powierniczym; rachunkiem płatniczym (innym niż wcześniej wymienione); rachunkiem papierów wartościowych; rachunkiem zbiorczym w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi; rachunkiem pieniężnym służącym do obsługi rachunku papierów wartościowych lub rachunku zbiorczego czy też analogicznie umową o udostępnienie skrytki sejfowej (w przypadku przekazywania informacji na podstawie art. 12 ust. 2 pkt 10 projektu). Katalog otwarty rodzajów rachunków będzie umożliwiał ponadto wskazanie, że prowadzony przez instytucje zobowiązane rachunek jest innego rodzaju niż wcześniej wymienione rachunki. W art. 12 ust. 1 pkt 11 oraz ust. 2 pkt 11 ustawy o SInF wyartykułowano obowiązek przekazania przez instytucje zobowiązane informacji, czy zamknięcie rachunku lub zakończenie obowiązywania umowy, o której mowa w art. 4 pkt 2 ustawy o SInF (zakończenie stosunków gospodarczych między instytucją zobowiązaną a jej klientem), nastąpiło z uwagi na brak możliwości zastosowania jednego ze środków bezpieczeństwa finansowego, o których mowa w art. 34 ust. 1 ustawy o p.p.p.f.t. Informacje te są niezwykle istotne z punktu widzenia przeciwdziałania przestępstwu katalogowym, ponieważ zamknięcie rachunku czy też zakończenie obowiązywania umowy, o której mowa w art. 4 pkt 2 projektu, z uwagi na przywołane okoliczności może się wiązać z pozostawianiem określonych wartości majątkowych w dyspozycji instytucji zobowiązanej. Wskazać przykładowo należy, że zdarza się w praktyce, że po zamknięciu rachunku na podstawie art. 41 ust. 1 pkt 4 ustawy o p.p.p.f.t. instytucja zobowiązana przekazuje środki zgromadzone na tym rachunku na tak zwany rachunek techniczny. Środki zgromadzone na rachunku technicznym mogą być przechowywane przez lata, przy czym z uwagi na zamknięcie rachunku, na którym były zgromadzone, mogą nie być widoczne dla organów ścigania dążących do ich zabezpieczenia z uwagi na ich pochodzenie z

czynu zabronionego. W art. 12 ust. 1 pkt 12 ustawy o SInF wskazano na obowiązek informowania przez instytucje zobowiązane o przyporządkowaniu dla danego rachunku numerów tak zwanych „rachunków wirtualnych”. Wiele podmiotów, w szczególności przyjmujących cykliczne płatności od klientów za dostawy mediów czy też świadczenie usług telekomunikacyjnych, zawiera z instytucjami zobowiązanymi umowy umożliwiające im generowanie indywidualnych numerów do wpłat, przypisanych do danego klienta. Taki numer ma na celu identyfikację poszczególnych płatności lub ich zleceniodawców, środki wpłacane na wygenerowany indywidualny numer są co do zasady automatycznie księgowane na rachunku, dla którego jest zawarta umowa umożliwiająca generowanie „rachunków wirtualnych”. Tym samym z punktu widzenia celów ustawy nie jest zasadne zbieranie informacji o samych „rachunkach wirtualnych”, ale jest zasadne przekazywanie informacji wskazujących, że dla danego rachunku została przewidziana możliwość generowania „rachunków wirtualnych”. Zasady tworzenia Numeru Rachunku Bankowego (NRB) oraz Międzynarodowego Numeru Rachunku Bankowego (IBAN) zostały opisane w szczególności w zarządzeniu Prezesa Narodowego Banku Polskiego, wydanym na podstawie art. 68 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, a także w przywołanej w tym zarządzeniu Polskiej Normie PN-F-01102 *„Bankowość i pokrewne usługi finansowe – Numer Rachunku Bankowego (NRB) – Elementy i zasady tworzenia”*. W art. 12 ust. 1 pkt 12 ustawy o SInF wskazano na obowiązek informowania o przyporządkowaniu do danego rachunku innych numerów „odpowiadających strukturze zapisu” NRB lub IBAN, co za tym idzie przepis ten uwzględnia także numery, które same nie odnoszą się do rachunków bankowych, ale ich zapis odpowiada zapisowi NRB lub IBAN. Tym samym przypisanie do danego rachunku tak zwanych „rachunków wirtualnych” każdorazowo powinno zostać odnotowane, na mocy omawianego zapisu. Zasadne jest również uzyskanie informacji o mechanizmie generowania numeru „rachunku wirtualnego” (stosowanym algorytmie, tak zwanej „masce” rachunku), co może pozwolić przykładowo na wskazanie, że numer rachunku wyszukiwany przez dany podmiot uprawniony stanowi „rachunek wirtualny” przypisany do rachunku określonego posiadacza.

Zauważyć ponadto należy, że obowiązek informowania o przyporządkowaniu do rachunku innych numerów, odpowiadających strukturze zapisu NRB lub IBAN, obejmuje również obowiązek informowania o przyporządkowaniu „starego” numeru do „nowego” numeru rachunku w sytuacji, gdy zarówno „stary”, jak i „nowy” numer odnoszą się do tego samego rachunku. Sytuacja taka może wystąpić na skutek połączenia lub przejęcia banków, gdy bank przejmujący nadaje „własne” numery rachunkom klientów, które uzyskał na skutek wchłonięcia banku przejmowanego. Sposób nadawania numerów rachunkom bankowym,

również w przypadku połączenia banków, został określony w zarządzeniu Prezesa Narodowego Banku Polskiego, wydanym na podstawie art. 68 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe. W przypadku przyporządkowania „starego” numeru rachunku do „nowego” numeru rachunku (w wyniku np. przejęcia banku) instytucja zobowiązana, wskazując metodę nadawania numeru (zgodnie z art. 12 ust. 1 pkt 13 ustawy o SInF), powinna określić, w jaki sposób „stary” numer został przypisany do „nowego”, aby było możliwe powiązanie obu numerów. Wskazać przy tym należy, że dane, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 12 ustawy o SInF, nie obejmują między innymi informacji o numerze rachunku bankowego powiązanego z rachunkiem papierów wartościowych i służącym do obsługi takiego rachunku.

Należy jednocześnie podkreślić, że zakres danych identyfikacyjnych, o których mowa w **art. 12 ust. 3–5**, został dostosowany do cech konkretnych osób fizycznych, prawnych i jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej. Przykładowo zgodnie z art. 12 ust. 3 pkt 1 lit. f ustawy o SInF dane identyfikacyjne, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 4 oraz ust. 2 pkt 2 i 4, obejmują w przypadku osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą NIP. W tym kontekście warto zauważyć, że zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (Dz. U. z 2020 r. poz. 170, z późn. zm.) identyfikatorem podatkowym jest 1) numer PESEL –w przypadku podatników będących osobami fizycznymi objętymi rejestrem PESEL nieprowadzących działalności gospodarczej lub niebędących zarejestrowanymi podatnikami podatku od towarów i usług; 2) NIP –w przypadku pozostałych podmiotów podlegających obowiązkowi ewidencyjnemu, o którym mowa w art. 2. Zgodnie natomiast z art. 12 ust. 3 pkt 1 lit. i ustawy o SInF dane identyfikacyjne, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 4 oraz ust. 2 pkt 2 i 4, obejmują w przypadku posiadacza będącego osobą fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą adres głównego miejsca wykonywania działalności gospodarczej. Projektowany przepis jest zbieżny z art. 36 ust. 1 pkt 1 lit. f ustawy o p.p.p.f.t., zgodnie z którym identyfikacja klienta polega na ustaleniu w przypadku osoby fizycznej: nazwy (firmy), numeru identyfikacji podatkowej (NIP) oraz adresu głównego miejsca wykonywania działalności gospodarczej – w przypadku osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą. Dane, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 1 lit. f ustawy o p.p.p.f.t., są ustalane obligatoryjnie, tym samym każdy podmiot będący instytucją zobowiązaną w rozumieniu ustawy o SInF, z uwagi na jednoczesne wykonywanie obowiązków jako instytucja obowiązana, o której mowa w ustawie o p.p.p.f.t., będzie obowiązany do zaraportowania danych ustalonych w ramach stosowania środków bezpieczeństwa finansowego. Zgodnie z art. 12 ust. 4 pkt 6 ustawy o SInF dane identyfikacyjne beneficjenta rzeczywistego posiadacza zamiast danych, o których mowa w pkt 1–5 ustawy o SInF, obejmują

opis grupy osób, w których głównym interesie powstał lub działa trust, w przypadku, gdy osoby fizyczne czerpiące korzyści z danego trustu nie zostały jeszcze określone, zgodnie z art. 2 ust. 2 pkt 1 lit. b tiret czwarte ustawy o p.p.p.f.t. Warto zwrócić uwagę, że jako beneficjenta rzeczywistego trustu, poza beneficjentem (osobą czerpiącą korzyści z trustu), rozumie się również grupę osób, w których głównym interesie powstał lub działa trust (gdy nie można określić osób fizycznych czerpiących korzyści z danego trustu). Art. 2 ust. 2 pkt 1 lit. b tiret czwarte ustawy o p.p.p.f.t. wynika z dostosowania treści tego artykułu do treści art. 3 ust. 6 lit. b pkt (iv) dyrektywy 2015/849. Wskazać należy, że trusty, jako porozumienia prawne nieuregulowane w prawie polskim, jednocześnie występujące w regulacjach innych państw, mogą przybierać wiele form, niejednokrotnie istotnie się od siebie różniących. Konsekwencją tego jest możliwość powołania trustu, dla którego nie wskazano żadnych osób fizycznych czerpiących z niego korzyści, nie można zatem wskazać osób fizycznych będących beneficjentami trustu. W takim przypadku mogą zostać przewidziane zapisy regulujące, na rzecz jakiej grupy osób mogą zostać przekazane fundusze czy też korzyści z trustu. Przykładowo można wskazać trust, zgodnie z którym korzyści płynące z działalności prowadzonej przez trust będą wypłacone na rzecz pełnoletnich dzieci założyciela trustu. W przypadku gdy założyciel ma pięcioro dzieci w wieku poniżej 10. roku życia, nie ma możliwości jednoznacznego wskazania beneficjentów trustu, ponieważ liczba osób czerpiących korzyści z trustu może ulec zmianie, ze względu na śmierć dziecka przed osiągnięciem pełnoletności lub z uwagi na urodzenie się kolejnych dzieci, które po osiągnięciu pełnoletności staną się beneficjentami.

W art. 12 ust. 6 w sposób zbiorczy wskazano dane, których przekazanie do SInF będzie uzależnione od ich posiadania przez podmiot zobowiązany lub od ich ustalenia na podstawie art. 36 ust. 2 ustawy o p.p.p.f.t.

W art. 13 ustawy o SInF uregulowano kwestię przekazywania przez instytucje zobowiązane informacji do SInF. Zapewnienie sprawnego i funkcjonalnego systemu przekazywania danych wymaga przyjęcia rozwiązania zakładającego korzystanie ze środków komunikacji elektronicznej, co znalazło odzwierciedlenie w art. 13 ust. 1 ustawy o SInF. W obecnym stanie prawnym część instytucji zobowiązanych (banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe) na mocy przepisów Ordynacji podatkowej przesyła informacje dotyczące rachunków wybranych podmiotów do STIR. Informacje przesyłane do STIR na mocy przepisów Ordynacji podatkowej mają szerszy charakter niż informacje rejestrowane w rozumieniu projektu, dotyczą jednakże jedynie rachunków prowadzonych dla podmiotów

kwalifikowanych w rozumieniu art. 119zg pkt 4 Ordynacji podatkowej (co do zasady są to podmioty prowadzące działalność gospodarczą). Art. 32a dyrektywy 2015/849 dotyczy wszelkich rachunków płatniczych i rachunków identyfikowanych IBAN, tym samym konieczne jest uwzględnienie w ustawie o SInF również rachunków prowadzonych dla osób fizycznych. Niemniej z uwagi na fakt, że w zakresie dotyczącym rachunków prowadzonych dla podmiotów kwalifikowanych w rozumieniu art. 119zg pkt 4 Ordynacji podatkowej obowiązki zgłaszania informacji o rachunkach wynikające z Ordynacji podatkowej oraz z ustawy o SInF będą się częściowo pokrywać, postanowiono wykorzystać istniejący system przesyłania danych do STIR również do przesyłania informacji rejestrowanych, o których mowa w art. 12 ustawy o SInF. Jednocześnie wprowadzane w art. 14 ust. 4 ustawy o SInF rozwiązanie dotyczące wspólnego przesyłania danych do STIR i do SInF ma na celu zapewnienie, aby instytucje zobowiązane przekazujące informacje do STIR na mocy Ordynacji podatkowej nie były zmuszone do dublowania informacji o rachunkach podmiotów kwalifikowanych w celu osobnego przesyłania takich danych do SInF. Zgodnie z art. 14 ust. 4 ustawy o SInF, instytucje zobowiązane będą wspólnie przysyłały informacje, o których mowa w art. 119zr Ordynacji podatkowej, oraz informacje rejestrowane, o których mowa w art. 12 ustawy o SInF. Izba rozliczeniowa z otrzymanego zbioru danych wyodrębni informacje rejestrowane w rozumieniu ustawy o SInF oraz prześle je do SInF. Przyjęte rozwiązanie pozwoli na wykorzystanie istniejącego kanału przesyłania danych przez podmioty, takie jak banki czy spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe, a jednocześnie ograniczy do niezbędnego minimum zakres nowych obowiązków po stronie instytucji zobowiązanych, wynikających z konieczności przesyłania informacji rejestrowanych dotyczących podmiotów nieobjętych przepisami Ordynacji podatkowej. W art. 13 ust. 2 ustawy o SInF przewidziano, że instytucje zobowiązane, które mogą przysyłać informacje dotyczące rachunków podmiotów kwalifikowanych, o których mowa w art. 119zg pkt 4 Ordynacji podatkowej, za pośrednictwem banku zrzeszającego czy też Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej będą miały możliwość korzystania z tego rozwiązania również do przesyłania informacji rejestrowanych do SInF. Jednocześnie w art. 13 ust. 3 ustawy o SInF zastrzeżono, że korzystanie z pośrednictwa podmiotów, o których mowa w art. 119zk § 2 i 3 Ordynacji podatkowej, nie zwalnia instytucji zobowiązanej z odpowiedzialności za przekazanie informacji do STIR. Zapis ten ma na celu bezsporne wskazanie, że korzystanie z opcji przesyłania danych z pomocą pośrednika, jakim jest bank zrzeszający czy też Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa, nie zwalnia instytucji zobowiązanej z odpowiedzialności za przekazanie informacji do STIR. Zapis ten ma na celu wykluczenie możliwości rozmywania odpowiedzialności za brak przesłania

danych do STIR między instytucją zobowiązaną a bankiem zrzeszającym czy też Krajową Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo-Kredytową. Zauważyć należy, że analogiczne rozwiązanie funkcjonuje w art. 73 ust. 2 ustawy o p.p.p.f.t.

W art. 13 ust. 4 ustawy o SInF wskazano, że przekazanie informacji rejestrowanej do STIR oraz przekazanie tej informacji ze STIR do SInF jest nieodpłatne. Zapis ten wyłącza możliwość naliczania przez izbę rozliczeniową obsługującą STIR opłat z tytułu pośredniczenia w przekazywaniu informacji do SInF.

Zgodnie z **art. 14** ustawy o SInF, informacje rejestrowane będą przekazywane do STIR w ciągu 3 dni od otwarcia rachunku albo zawarcia umowy, o której mowa w art. 4 pkt 2 ustawy o SInF, zamknięcia rachunku albo zakończenia obowiązywania umowy, o której mowa w art. 4 pkt 2 ustawy o SInF, lub zmiany informacji rejestrowanej. Umożliwi to dostęp do relatywnie aktualnych danych, a jednocześnie da czas instytucjom zobowiązanym na przekazanie informacji rejestrowanych. W art. 14 ust. 2 ustawy o SInF wskazano, że w przypadku, o którym mowa w art. 39 ust. 3 ustawy o p.p.p.f.t., instytucja zobowiązana uzupełnia informacje, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 2 i 3 (dotyczące danych identyfikacyjnych posiadacza oraz beneficjenta rzeczywistego), w terminie 3 dni od dnia ich uzyskania. Przepis jest zasadny z uwagi na możliwość weryfikacji tożsamości klienta i beneficjenta rzeczywistego przez podmioty będące instytucjami obowiązanymi w rozumieniu ustawy o p.p.p.f.t. przed przeprowadzeniem transakcji za pomocą rachunku. Co za tym idzie możliwe jest założenie rachunku mimo nieposiadania wszystkich niezbędnych informacji o kliencie i beneficjencie rzeczywistym. Wymaganie uzupełnienia wszystkich danych wskazanych w art. 12 ustawy o SInF w sytuacji, w której instytucja zobowiązana, na gruncie ustawy o p.p.p.f.t. jeszcze takich danych nie musiała uzyskać, byłoby zbyt daleko idące. Zauważyć należy, że za niedopełnienie obowiązku zgłoszenia informacji rejestrowanej na instytucję zobowiązaną może zostać zgodnie z art. 31 ustawy o SInF nałożona kara pieniężna. Niemniej w przypadku dokonania korekty nieprawidłowych informacji w terminie 14 dni od dnia zaistnienia zdarzenia uzasadniającego przekazanie informacji do SInF organ wydający decyzję w przedmiocie nałożenia kary będzie miał możliwość odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej zgodnie z art. 31 ust. 3 ustawy o SInF. Obowiązek zgłoszenia przez instytucje zobowiązane informacji rejestrowanych zostanie zrealizowany w momencie prawidłowego przekazania tych informacji do STIR zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy o SInF. Przekazanie informacji rejestrowanych przez izbę rozliczeniową ze STIR do SInF zgodnie z art. 14 ust. 3 ustawy o SInF ma następować niezwłocznie, nie później jednak niż w ciągu 2 dni od otrzymania informacji rejestrowanych od instytucji zobowiązanej.

Podkreślić należy, że ewentualne niedopełnienie przez izbę rozliczeniową obowiązku przekazania informacji rejestrowanych do SInF zgodnie z art. 14 ust. 3 nie będzie miało wpływu na uznanie obowiązku instytucji zobowiązanej za niezrealizowany. Zgodnie z art. 14 ust. 4 ustawy o SInF, instytucje zobowiązane będą wspólnie przesyłały informacje, o których mowa w art. 119zr Ordynacji podatkowej, oraz informacje rejestrowane, o których mowa w art. 12 ustawy o SInF. Izba rozliczeniowa z otrzymanego zbioru danych wyodrębni informacje o rachunku, o których mowa w art. 12 ust. 1 ustawy o SInF, oraz prześle je do SInF. Przyjęte rozwiązanie pozwoli na wykorzystanie istniejącego kanału przesyłania danych przez podmioty takie jak banki czy spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe, a jednocześnie ograniczy do niezbędnego minimum zakres nowych obowiązków po stronie instytucji zobowiązanych, wynikających z konieczności przesyłania danych dotyczących podmiotów nieobjętych przepisami Ordynacji podatkowej. W art. 14 ust. 5 ustawy o SInF wskazano, że do terminów, o których mowa w art. 14 ust. 1–3 ustawy o SInF, nie wlicza się sobót i dni ustawowo wolnych od pracy oraz okresu od chwili wystąpienia awarii lub zakłócenia funkcjonowania STIR do chwili przywrócenia funkcjonowania STIR. Zauważyć należy, że przekazywanie przez instytucje zobowiązane informacji rejestrowanych do STIR będzie następowało za pomocą systemów komunikacji elektronicznej. Każdorazowe wystąpienie awarii lub zakłócenia funkcjonowania STIR będzie się wiązało z brakiem możliwości prawidłowego przesłania danych do STIR, w związku z czym instytucje zobowiązane będą na bieżąco w posiadaniu wiedzy o ewentualnych awariach czy też zakłóceniach. Jednocześnie należy zauważyć, że informacja o wystąpieniu awarii lub zakłóceniu funkcjonowania STIR będzie kluczowa dla ustalenia ewentualnej odpowiedzialności instytucji zobowiązanej z tytułu naruszenia obowiązków. Tym samym informacje takie będą ustalane przez organy, o których mowa w art. 30 ustawy o SInF, w ramach prowadzonych postępowań.

W przypadku wystąpienia po stronie organu właściwego w sprawach SInF wątpliwości co do zgodności ze stanem faktycznym lub kompletności informacji rejestrowanej będzie miał on zgodnie z **art. 15** ustawy o SInF możliwość zwrócenia się do instytucji zobowiązanej z żądaniem ponownego przesłania informacji rejestrowanej. Przepis ten ma na celu zapewnienie organowi właściwemu uprawnień umożliwiających weryfikację prawdziwości informacji zgromadzonych w SInF, przykładowo ze względu na pojawienie się zgłoszeń mogących wskazywać na wystąpienie oczywistych omyłek pisarskich na etapie wprowadzania danych do systemu teleinformatycznego. W art. 15 ustawy o SInF wprost wskazano, że przesłanie żądania przez organ właściwy nastąpi za pośrednictwem STIR, co wynika z potrzeby uniknięcia potencjalnych wątpliwości dotyczących możliwości wykorzystania tego systemu do

przesyłania takich żądań. Przesyłanie przez instytucje zobowiązane informacji rejestrowanej następuje w trybie określonym w art. 14 ustawy o SInF (przesyłanie informacji za pośrednictwem STIR, obowiązek przesłania informacji od instytucji zobowiązanych przez izbę rozliczeniową do SInF), który to tryb znajdzie również zastosowanie do przesyłania informacji po żądaniu skierowanym przez organ właściwy. Z uwagi na określenie w art. 15 ustawy o SInF 3-dniowego terminu na przesyłanie informacji uznano za zasadne podkreślenie, że do tego terminu ma zastosowanie art. 14 ust. 5 ustawy o SInF, wskazujący na niewliczanie do biegu terminu sobót, dni ustawowo wolnych od pracy, a także okresu występowania awarii lub zakłócenia funkcjonowania STIR.

W **art. 16 ust. 1** ustawy o SInF określono okres przechowywania informacji rejestrowanej, wynoszący co do zasady 5 lat od zamknięcia rachunku lub zakończenia obowiązywania umowy, o której mowa w art. 4 pkt 2 ustawy o SInF. Jednocześnie w art. 16 ust. 2 wskazano, że okres przechowywania może zostać przez organ właściwy wydłużony o kolejny okres nie dłuższy niż 5 lat, w tym na wniosek podmiotu uprawnionego, jeżeli jest to konieczne w celu przeciwdziałania praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu lub w celu zapewnienia prawidłowości prowadzonych postępowań w sprawach dotyczących przestępstw katalogowych. Decyzja organu właściwego musi zostać poprzedzona oceną konieczności i proporcjonalności dalszego przechowywania danych. Art. 16 ustawy o SInF, przez przyjęty okres przechowywania danych wynoszący 5 lat, wraz z dodatkowym okresem przechowywania, stanowi implementację art. 40 ust. 1 dyrektywy 2015/849 w brzmieniu nadanym przez dyrektywę 2018/843, który znajduje zastosowanie do danych dostępnych za pomocą scentralizowanych mechanizmów, o których mowa w art. 32a dyrektywy (którym to mechanizmem w polskim porządku prawnym będzie SInF). Wymóg oceny konieczności i proporcjonalności dalszego przechowywania również wynika z art. 40 ust. 1 dyrektywy 2015/849 w brzmieniu nadanym przez dyrektywę 2018/843. Zauważyć należy, że oceniając potrzebę dalszego przechowywania danych na potrzeby danego postępowania karnego, organ właściwy może ustalić, że dane, o których dalsze przechowywanie wystąpiono, zostały już na potrzeby tego postępowania wyszukane w SInF. W takim przypadku mogłoby dojść do ustalenia braku konieczności dalszego przechowywania danych w SInF. Jednocześnie w przypadku prowadzenia postępowania dotyczącego jednego rachunku występowanie o przedłużenie okresu przechowywania danych dotyczących rachunków wszystkich klientów danej instytucji zobowiązanej będzie mogło zostać uznane za nieproporcjonalne. Co do zasady uznanie niezbędności dalszego przechowywania informacji rejestrowanych będzie się wiązało z zapewnieniem prawidłowości prowadzonych postępowań karnych dotyczących przestępstw

katalogowych, niemniej informacje rejestrowane mogą być wykorzystywane również do celów wykrywania przestępstw katalogowych na etapie poprzedzającym oficjalne wszczęcie postępowania karnego, w szczególności w ramach czynności operacyjnych organów ścigania. Tym samym w art. 16 ust. 2 ustawy o SInF posłużono się zwrotem „*w celu zapewnienia prawidłowości prowadzonych postępowań w sprawach dotyczących przestępstw katalogowych*”, mając na uwadze, że prowadzone postępowania mogą polegać nie tylko na prowadzeniu postępowania karnego, ale również przykładowo na prowadzeniu spraw operacyjnych. Zauważyć również należy, że możliwość przedłużenia okresu przechowywania danych przewidziana w art. 16 ust. 2 ustawy o SInF wprost odnosi się do zapisu ust. 1 tego artykułu. Co za tym idzie zgodnie z omawianym przepisem będzie możliwe przedłużenie okresu przechowywania danych maksymalnie do 10 lat.

W **art. 17** ustawy o SInF przewidziano, że informacje rejestrowane, o których mowa w art. 12 ustawy o SInF, mają być przekazywane w postaci elektronicznej odpowiadającej strukturze logicznej dostępnej w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Mając na uwadze potrzebę dostosowania formy przekazywania informacji rejestrowanych przez poszczególne instytucje zobowiązane do wymogów systemu teleinformatycznego służącego obsłudze SInF, konieczne jest wskazanie obowiązującego schematu przesyłanych danych. Przyjęte rozwiązanie jest analogiczne do rozwiązania funkcjonującego w ramach STIR, wskazanego w art. 119zr § 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

Zgodnie z **art. 18** ustawy o SInF, w celu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (cel określony w art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy o SInF), informacje zgromadzone w SInF są niezwłocznie, w całości, przekazywane Generalnemu Inspektorowi Informacji Finansowej (dalej „GIIF”). Zakres uprawnień GIIF różni się od zakresu uprawnień do uzyskiwania danych zgromadzonych z SInF podmiotów uprawnionych, o których mowa w art. 19 ust. 2 ustawy o SInF. Zgodnie z art. 32a dyrektywy 2015/849 w brzmieniu nadanym przez dyrektywę 2018/843 informacje rejestrowane mają być dostępne dla jednostek analityki finansowej „z zachowaniem ich pierwotnej formy i treści”, co należy rozumieć jako dostępność do całości danych zgromadzonych w SInF, niezależną od przeprowadzania jednostkowych zapytań dotyczących pojedynczych rachunków czy też umów. Zauważyć należy, że jednostki analityki finansowej mają za zadanie weryfikowanie danych dotyczących transakcji finansowych, z wykorzystaniem mechanizmów automatycznego wyszukiwania danych. Realizacja zadań analitycznych przez GIIF wymaga uzyskania pełnego zakresu danych dotyczących informacji rejestrowanych, z

uwzględnieniem danych historycznych, co zostanie zrealizowane przez przekazanie GIIF całości zgromadzonych w SInF danych. Zabieg ten, sprowadzający się do bieżącego przekazywania GIIF pełnego pakietu informacji otrzymywanych od instytucji zobowiązanych, stanowi implementację art. 32a ust. 2 dyrektywy 2015/849 w brzmieniu nadanym przez dyrektywę 2018/843, w zakresie, w jakim przepis ten nakazuje zapewnienie, aby informacje przechowywane w scentralizowanych mechanizmach, o których mowa w art. 32a ust. 1 tej dyrektywy, były dostępne dla krajowej jednostki analityki finansowej z zachowaniem ich pierwotnej formy i treści. Jednocześnie należy zauważyć, że dyrektywa 2019/1153, ustanawiająca mechanizmy przekazywania informacji rejestrowanych dla celów zwalczania poważnej przestępczości, dotyczy udostępniania informacji „krajowym właściwym organom” wyznaczonym zgodnie z art. 3 ust. 1 tej dyrektywy. W zakresie zapewnienia dostępu do informacji rejestrowanych dyrektywa 2019/1153 nie ma zatem zastosowania do jednostek analityki finansowej (które uzyskują dostęp do informacji rejestrowanych na podstawie art. 32a ust. 1 dyrektywy 2015/849 w brzmieniu nadanym przez dyrektywę 2018/843). Tym samym zasadne jest osobne potraktowanie GIIF, któremu informacje rejestrowane będą przekazywane zgodnie z art. 18 ustawy o SInF, od podmiotów uprawnionych, o których mowa w art. 19 ust. 2 ustawy o SInF (będących „krajowymi właściwymi organami” wyznaczonymi zgodnie z art. 3 ust. 1 dyrektywy 2019/1153). Należy również podkreślić, że informacje rejestrowane mają być przekazywane GIIF niezwłocznie i w całości, przy czym poza informacjami wskazanymi bezpośrednio w art. 12 ustawy o SInF jako „informacje rejestrowane” konieczne jest przekazywanie danych technicznych, niezbędnych do prawidłowego odczytu danych. Takimi danymi będą w szczególności informacje o dacie początkowej i końcowej obowiązywania rekordu. Przykładowo w odniesieniu do wymaganych na podstawie art. 12 ust. 1 pkt 2 ustawy o SInF informacji o posiadaczu, poza informacjami przekazywanymi na podstawie art. 12 ust. 3 ustawy o SInF, istotne jest przekazanie GIIF, że dany zapis obowiązuje od 1 stycznia 2022 r., a także, że z dniem 1 lutego 2022 r. został zmodyfikowany. Przekazanie danych o charakterze technicznym jest konieczne, gdyż gwarantuje prawidłowy odczyt informacji rejestrowanych.

Zgodnie z **art. 19 ust. 1** ustawy o SInF, udostępnianie informacji podmiotom uprawnionym nastąpi przy użyciu systemu teleinformatycznego służącego do obsługi SInF, co ma zagwarantować między innymi zbieranie wszystkich wymaganych danych dotyczących wyszukiwania informacji w SInF. Poszczególne podmioty uprawnione w celu uzyskania dostępu do informacji rejestrowanej będą zobowiązane do wdrożenia rozwiązań informatycznych umożliwiających uzyskanie dostępu do SInF. Udostępnianie danych podmiotom uprawnionym może w szczególności następować w oparciu o dedykowaną usługę

i integrację system-system (Application Programming Interface). Rozwiązanie takie gwarantuje bezpieczeństwo i pełną rozliczalność przekazywanych danych. Jednocześnie nie ma przeszkód względem korzystania przez podmioty uprawnione z systemów pośredniczących między upoważnionym do dostępu do SInF pracownikiem lub funkcjonariuszem a systemem teleinformatycznym służącym do obsługi SInF. Przykładowo, jeżeli dana służba korzysta z wewnętrznego systemu teleinformatycznego służącego do składania zapytań do poszczególnych rejestrów, może dostosować taki system do składania zapytań do systemu teleinformatycznego służącego do obsługi SInF. Kluczowe jest przy tym, aby do systemu teleinformatycznego służącego do obsługi SInF zostały przekazane wszelkie niezbędne informacje dotyczące wyszukiwanych informacji rejestrowanych. Zauważyć przy tym należy, że organem właściwym w sprawie SInF jest Szef KAS. Przyjmowanie opłat przez organy administracji publicznej wymaga odpowiedniej podstawy prawnej, której w przypadku SInF nie przewidziano. Z uwagi na powyższe udostępnianie informacji rejestrowanych GIFF oraz podmiotom uprawnionym wskazanym w art. 19 ust. 2 ustawy o SInF będzie następowało nieodpłatnie. W **art. 19** ust. 2 ustawy o SInF wskazano podmioty, w których właściwość pozostaje przeciwdziałanie poważnym przestępstwom w rozumieniu załącznika nr I do rozporządzenia 2016/794 (przestępstwom katalogowym), ich wykrywanie lub prowadzenie postępowania karnego w ich sprawie, a także odzyskiwanie mienia pochodzącego z takiego przestępstwa (zwane w dalszej części ustawy o SInF podmiotami uprawnionymi). Przesłanki uprawniające do wyszukania informacji rejestrowanej zgodnie z art. 19 ust. 3 ustawy o SInF mieszczą się w określonych w art. 2 ustawy o SInF celach utworzenia bazy. Art. 19 ust. 3 ustawy o SInF stanowi implementację art. 32a ust. 2 dyrektywy 2015/849 w brzmieniu nadanym przez dyrektywę 2018/843, w zakresie dotyczącym udostępniania informacji o rachunkach i skrytkach sejfowych właściwym organom krajowym w zakresie wykonywania ich obowiązków wynikających z tejże dyrektywy (zaznaczyć należy, że pranie pieniędzy oraz terroryzm stanowią poważne przestępstwa w rozumieniu załącznika nr I do rozporządzenia 2016/794). Przepis ten jednocześnie wdraża do krajowego porządku prawnego postanowienia art. 4 ust. 1 dyrektywy 2019/1153, w zakresie, w jakim przewiduje dostęp właściwych wyznaczonych organów do danych dotyczących rachunków bankowych oraz skrytek sejfowych, dla celów zwalczania poważnej przestępczości. Zgodnie z art. 4 ust. 1 dyrektywy 2019/1153 dane powinny być udostępniane „bezpośrednio i natychmiastowo”, co zostanie uznane za spełnione, gdy „organy krajowe prowadzące scentralizowane rejestry rachunków bankowych przekazują informacje o rachunkach bankowych właściwym organom niezwłocznie za pośrednictwem automatycznego mechanizmu, o ile w wymagane dane lub informacje nie

może ingerować żadna instytucja pośrednia". Zgodnie z art. 19 ustawy o SInF, podmiotom uprawnionym dane zgromadzone w SInF będą udostępniane niezwłocznie, co gwarantuje wypełnienie przesłanki „natychmiastowego” przekazywania danych. Zauważyć należy, że dane dotyczące poszczególnych rachunków czy też umów będą dla wyznaczonych przez podmioty uprawnione funkcjonariuszy i pracowników dostępne za pośrednictwem automatycznego mechanizmu, tj. za pomocą systemu teleinformatycznego. Uzyskanie informacji rejestrowanej ma nastąpić przez wyszukanie stosownych informacji w SInF, po podaniu niezbędnych informacji dotyczących między innymi danych identyfikacyjnych, pozwalających na zidentyfikowanie osoby fizycznej, prawnej, jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej lub rachunku (art. 23 ustawy o SInF). W związku z czym zostanie spełniona również przesłanka „bezpośredniego” udostępniania informacji. Podmioty uprawnione za pomocą systemu teleinformatycznego będą w stanie uzyskiwać wszelkie niezbędne dane, bez udziału podmiotów pośrednich, wydłużających czas uzyskania odpowiedzi.

Zgodnie z art. 19 ust. 4 pkt 1 ustawy o SInF, prokuratorzy oraz sędziowie uzyskujący dostęp do danych zgromadzonych w SInF z upoważnienia Prokuratora Krajowego, prokuratora regionalnego albo właściwego Sądu Apelacyjnego będą mogli pozyskiwać informacje z SInF w celu wykonania wniosku o udzielenie pomocy prawnej. Warunkiem pozyskania oraz udostępnienia informacji zgodnie z art. 19 ust. 4 pkt 1 ustawy o SInF jest pochodzenie wniosku z państwa, które na mocy ratyfikowanej umowy międzynarodowej wiążącej Rzeczpospolitą Polską ma prawo występować o udzielenie informacji objętych tajemnicą bankową. Jednocześnie sprawa, w związku z którą wystąpiono z wnioskiem o udzielenie pomocy prawnej, musi być związana z przestępstwem katalogowym. Przepis ma na celu usprawnienie procesu udzielania odpowiedzi na wnioski o udzielenie pomocy prawnej, co wpłynie pozytywnie na tempo rozpoznawania takich wniosków, jak również skróci czas, jaki każdy sędzia czy prokurator musi poświęcić na realizację takiego wniosku.

Zgodnie z art. 19 ust. 4 pkt 2 ustawy o SInF, podmioty uprawnione, o których mowa w art. 19 ust. 2 pkt 3–10 oraz 12, które są umocowane do prowadzenia postępowań sprawdzających lub postępowań bezpieczeństwa przemysłowego, będą mogły pozyskiwać informacje rejestrowane zgromadzone w SInF. Przepis ma na celu usprawnienie oraz przyspieszenie takich postępowań. Wykorzystywanie informacji z SInF do celów usprawnienia postępowań sprawdzających oraz postępowań bezpieczeństwa przemysłowego stanowi „inny cel określony w ustawie”, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o SInF. Postępowanie sprawdzające, o którym mowa w art.

19 ust. 4 pkt 2 ustawy o SInF, należy odczytywać zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 742, z późn. zm.). Tym samym postępowanie sprawdzające w rozumieniu art. 19 ust. 4 pkt 2 ustawy o SInF odnosi się zarówno do „postępowania sprawdzającego” *sensu stricto*, jak również do tak zwanego „kontrolnego postępowania sprawdzającego”.

Zgodnie z art. 19 ust. 4 pkt 3 ustawy o SInF, Szef Centralnego Biura Antykorupcyjnego uzyska uprawnienie do pozyskiwania informacji rejestrowanych zgromadzonych w SInF w zakresie niezbędnym do wykonywania zadań, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1900), czyli dla celów kontroli prawidłowości i prawdziwości oświadczeń majątkowych lub oświadczeń o prowadzeniu działalności gospodarczej osób pełniących funkcje publiczne. Przepis ma na celu usprawnienie oraz przyspieszenie takich postępowań, gdyż w dotychczasowym stanie prawnym ustalanie miejsc prowadzenia rachunków osób podlegających kontroli, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, każdorazowo wiązało się z koniecznością wysyłania setek pism do instytucji finansowych i kredytowych. Wprowadzenie art. 19 ust. 4 pkt 3 nie tylko wpłynie na obniżenie kosztów prowadzenia takich postępowań, skrócenie czasu potrzebnego na ustalanie instytucji zobowiązanych prowadzących rachunki danej osoby, jak również zmniejszy zakres obowiązków instytucji zobowiązanych, które musiały odpowiadać na korespondencję dotyczącą samego faktu prowadzenia rachunku dla danej osoby pełniącej funkcje publiczne. Zauważyć przy tym należy, że dane zgromadzone w SInF nie będą zawierały informacji o wysokości środków zgromadzonych na rachunku czy też o transakcjach realizowanych za pomocą takiego rachunku. Wykorzystywanie informacji z SInF do celów usprawnienia kontroli prawidłowości i prawdziwości oświadczeń majątkowych lub oświadczeń o prowadzeniu działalności gospodarczej osób pełniących funkcje publiczne stanowi „inny cel określony w ustawie”, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o SInF.

Zgodnie z art. 19 ust. 4 pkt 4 ustawy o SInF, informacje rejestrowane zgromadzone w SInF mogą być pozyskiwane w zakresie niezbędnym do wykonywania zadań, o których mowa w art. 28 ust. 1 pkt 4 ustawy o KAS, który to przepis dotyczy wykonywania egzekucji administracyjnej należności pieniężnych oraz wykonywania zabezpieczenia należności pieniężnych. Tworząc system umożliwiający ustalanie numerów rachunków oraz umów dotyczących przechowywania kosztowności, wykorzystywanych przez osoby fizyczne, osoby prawne oraz jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, zasadne jest umożliwienie wykorzystywania takiego systemu do celów związanych z prowadzeniem

egzekucji administracyjnej przez organy Krajowej Administracji Skarbowej. Z punktu widzenia ochrony interesów ekonomicznych państwa, jak również z punktu widzenia konieczności egzekwowania kar i grzywien nakładanych na osoby skazane za popełnienie przestępstwa, w tym przestępstwa skarbowego, konieczne jest zapewnienie organom KAS odpowiednich narzędzi pozwalających na skuteczne prowadzenie egzekucji administracyjnej, co powinno zostać osiągnięte między innymi przez umożliwienie wyszukiwania w tym celu niezbędnych informacji w SInF. Poprawienie efektywności egzekucji administracyjnej może mieć pozytywny wpływ na odstrasżające funkcje prawa karnego, w tym karnego skarbowego. Zgodnie z art. 28 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2022 r. poz. 813, z późn. zm.), dalej: „ustawa o KAS”, wykonywanie egzekucji administracyjnej jest zadaniem naczelnika urzędu skarbowego. Jednocześnie, zgodnie z art. 28 ust. 4 ustawy o KAS, naczelnik urzędu skarbowego wykonuje swoje zadania przy pomocy urzędu skarbowego. Tym samym pracownicy urzędu skarbowego upoważnieni do dostępu do SInF przez Dyrektora Izby Administracji Skarbowej będą mogli przy wykonywaniu zadań związanych z egzekucją administracyjną korzystać z SInF, co zostało przewidziane w art. 21 ust. 1 pkt 5 lit. b ustawy o SInF.

W art. 20 ustawy o SInF wskazano, że Szef KAS, będący organem właściwym w sprawach SInF, będzie miał możliwość przetwarzania danych zgromadzonych w bazie, w celu wykonywania swoich ustawowych zadań, związanych z ujawnianiem i odzyskiwaniem mienia zagrożonego przypadkiem, rozpoznawaniem, wykrywaniem i zwalczaniem przestępstw oraz przestępstw skarbowych, zapobieganiem tym przestępstwom oraz ściganiem ich sprawców. Zauważyć należy, że uprawnienie do przetwarzania danych zgromadzonych w SInF ściśle wiąże się z wykonywaniem ustawowych zadań Szefa KAS, które zostały określone w art. 14 ust. 1 ustawy o KAS. W związku z tym można przykładowo wskazać, że Szef KAS będzie mógł przetwarzać dane zgromadzone w SInF nie w celu zwalczania jakiegokolwiek przestępstwa, a jedynie w celu zwalczania jednego z przestępstw wskazanych w art. 2 ust. 1 pkt 15–16 (w związku z właściwością określoną w art. 14 ust. 1 pkt 6) ustawy o KAS. Jednocześnie należy podkreślić, że umożliwienie przetwarzania danych zgromadzonych w SInF Szefowi KAS jest konieczne w celu zabezpieczenia sprawności oraz efektywności postępowań zmierzających do wyeliminowania wyłudzeń skarbowych. Zgodnie z art. 14 ust. 1 pkt 20 ustawy o KAS, do zadań Szefa KAS należy „prowadzenie działalności analitycznej, prognostycznej i badawczej dotyczącej zjawisk występujących we właściwości KAS oraz analizy ryzyka”. Co za tym idzie w ramach uprawnienia do przetwarzania danych zgromadzonych w SInF (wskazanego w art. 20 ustawy o SInF) mieści się uprawnienie do

prowadzenia działalności analitycznej, prognostycznej i badawczej, w zakresie dotyczącym ujawniania i odzyskiwania mienia zagrożonego przypadkiem, rozpoznawania, wykrywania i zwalczania przestępstw oraz przestępstw skarbowych, zapobiegania tym przestępstwom oraz ścigania ich sprawców. W art. 20 ustawy o SIInF wskazano jednocześnie, że Szef KAS będzie miał możliwość przetwarzania danych zgromadzonych w bazie, w celu udzielenia odpowiedzi na pisemny i uzasadniony wniosek o informacje złożony na podstawie art. 7 ust. 3a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczącego dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz. Urz. UE L 248 z 18.09.2013, str. 1, z późn. zm.). Zgodnie z art. 7 ust. 3a lit. a przywołanego rozporządzenia, właściwe organy państw członkowskich przekazują Europejskiemu Urzędowi ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) informacje dostępne w scentralizowanych automatycznych mechanizmach, o których mowa w art. 32a ust. 3 dyrektywy 2015/849. Obowiązek odpowiedzi na zapytania kierowane przez OLAF, wynikający wprost z mającego bezpośrednio zastosowanie rozporządzenia nr 883/2013, wiąże się z potrzebą przetwarzania przez Szefa KAS informacji zgromadzonych w SIInF w celu przygotowania treści odpowiedzi na złożony wniosek, co wpływa na potrzebę wskazania w art. 20 ustawy SIInF dodatkowej podstawy przetwarzania danych.

Art. 20 ustawy SIInF wskazuje także, że organ właściwy (Szef KAS) może przetwarzać dane zgromadzone w SIInF w celu realizacji swoich zadań ustawowych w zakresie wymiany informacji podatkowych, o której mowa w ustawie z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz. U. z 2021 r. poz. 626, z późn. zm.) oraz rozporządzeniu Rady (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 268 z 12.10.2010, str. 1, z późn. zm.). Ma to związek z dyrektywą Rady (UE) 2021/514 z dnia 22 marca 2021 r. zmieniającą dyrektywę 2011/16/UE w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania (dalej: „DAC7”).

Przepisy DAC7 wprowadziły zmiany do treści art. 22 ust. 1a dyrektywy o współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania, zgodnie z którym *„W celach wykonania i egzekwowania przepisów prawa państw członkowskich przyjętych dla wdrożenia niniejszej dyrektywy oraz w celu zapewnienia funkcjonowania współpracy administracyjnej, którą ta dyrektywa ustanawia, państwa członkowskie zapewniają przepisami prawa dostęp organów*

podatkowych do mechanizmów, procedur, dokumentów i informacji, o których mowa w art. 13, 30, 31, 32a i 40 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849.”.

Wprowadzona zmiana, tj. dodanie nowego odniesienia do art. 32a dyrektywy 2015/849, ma umożliwić organom podatkowym dostęp do mechanizmów, procedur, dokumentów i informacji (w tym przypadku danych z rejestru SiNF), w celach wykonania egzekwowania przepisów prawa państw członkowskich przyjętych dla wdrożenia dyrektywy o współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania, co wpływa na potrzebę wskazania w art. 20 ustawy SiNF dodatkowej podstawy przetwarzania danych. Dzięki temu właściwy organ (Szef KAS) będzie mógł przetwarzać dane zgromadzone w SiNF w celu udzielenia odpowiedzi na pisemny i uzasadniony wniosek o informacje złożony na podstawie dyrektywy 2011/16/UE.

Wdrożenie powyższego przepisu dyrektywy DAC7 jest niezależne od innych zmian w ustawie z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami. W konsekwencji implementacja zmodyfikowanego art. 22 ust. 1a zmienionej dyrektywy 2011/16/UE powinna być rozpatrywana jedynie w kontekście procesu legislacyjnego ustawy o SiNF, zatem wprowadzenie art. 20 pkt 3 projektu ustawy o SiNF jest uzasadnione.

Uzasadnieniem dla uwzględnienia w niniejszym projekcie nie tylko transpozycji DAC7, ale również wymiany informacji o VAT na podstawie rozporządzenia 904/2010 jest potrzeba zapewnienia analogicznego traktowania z punktu widzenia polskich jednostek KAS wymiany informacji o podatkach pośrednich, jak również bezpośrednich. Warto dodać, że w zakresie upoważnienia do wykonywania zadań określonych w art. 20 zastosowanie znajdą przepisy ustawy o KAS. Funkcjonalności umożliwiające organowi właściwemu oraz osobom upoważnionym przez niego na podstawie przepisów ustawy o KAS uzyskiwanie informacji w celu udzielenia odpowiedzi w przypadkach, o których mowa w art. 20 pkt 2 i 3 ustawy o SiNF, zostaną zapewnione w ramach budowy systemu teleinformatycznego służącego do obsługi SiNF.

Zgodnie z **art. 21 ust. 1** ustawy o SiNF to podmioty uprawnione będą upoważniać do dostępu do SiNF funkcjonariuszy oraz inne osoby dla nich pracujące. W przepisie tym przewidziano, że z upoważnienia Prokuratora Krajowego lub prokuratora regionalnego dostęp do danych zgromadzonych w SiNF (art. 21 ust. 1 pkt 1) uzyska prokurator lub pracownik prokuratury, a z upoważnienia Sądu Apelacyjnego dostęp do SiNF uzyska sędzia lub pracownik sądu działającego na obszarze danej apelacji (art. 21 ust. 1 pkt 2). Podmioty uprawnione, o których mowa w art. 19 ust. 2 pkt 4–10, 12 oraz 15 ustawy o SiNF, będą upoważniać podległych pracowników, funkcjonariuszy lub żołnierzy. W art. 21 ust. 1 pkt 3 ustawy o SiNF wskazano

na uprawnienie Policji do upoważnienia do dostępu do SInF pracowników lub funkcjonariuszy Policji, przy czym zastrzeżono, że upoważnienie do dostępu do SInF musi obejmować pracowników lub funkcjonariuszy krajowego biura do spraw odzyskiwania mienia, wskazanego w art. 145k ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2021 r. poz. 1882, z późn. zm.). Zapis ten wynika z konieczności implementacji art. 3 ust. 1 dyrektywy 2019/1153, w którym wprost wskazano, że dostęp do informacji rejestrowanych musi zostać zagwarantowany między innymi krajowym biurom do spraw odzyskiwania mienia. Zgodnie z art. 145k ustawy o Policji, zadania krajowego biura do spraw odzyskiwania mienia wykonuje Komenda Główna Policji. W art. 21 ust. 1 pkt 5 lit. a ustawy o SInF wskazano, że dyrektorzy izb administracji skarbowej będą uprawnieni do upoważnienia do dostępu do SInF pracowników urzędów skarbowych oraz funkcjonariuszy lub pracowników urzędów celno-skarbowych, znajdujących się na obszarze terytorialnego zasięgu działania kierowanych przez nich izb administracji skarbowej. Zauważyć należy, że z racji na wskazanie Szefa KAS jako organu właściwego w sprawach SInF nie było zasadne jednoczesne wskazywanie tego organu jako podmiotu uprawnionego do uzyskania dostępu do SInF. Jednocześnie z uwagi na zadania realizowane przez organy Krajowej Administracji Skarbowej uznano za celowe przyznanie im dostępu do SInF. Tym samym w art. 19 ust. 2 pkt 11 ustawy SInF jako podmioty uprawnione wskazano dyrektorów izb administracji skarbowej, którzy na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 5 lit. a ustawy o SInF mogą upoważnić do dostępu do SInF pracowników urzędów skarbowych oraz pracowników lub funkcjonariuszy urzędów celno-skarbowych, w odniesieniu do których są organami wyższego stopnia. Zgodnie z art. 21 ust. 1 pkt 6 ustawy o SInF, Inspektor Nadzoru Wewnętrznego będzie mógł upoważnić do dostępu do SInF pracowników Biura Nadzoru Wewnętrznego (o których mowa w art. 11h ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o szczególnych formach sprawowania nadzoru przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 2073, z późn. zm.)), lub inspektorów biura (o których mowa w art. 11g ust. 2 ww. ustawy). W art. 21 ust. 2 ustawy o SInF bezpośrednio wskazano, kto będzie uprawniony do wydawania upoważnień do dostępu do SInF z ramienia sądów apelacyjnych.

Zgodnie z art. 21 ust. 5 projektu ustawy do dostępu do SInF będzie można upoważnić wyłącznie osobę przestrzegającą zasad etyki zawodowej, która posiada niezbędną wiedzę w zakresie przepisów ustawy oraz ochrony danych, kwalifikacje zapewniające zachowanie bezpieczeństwa systemów teleinformatycznych oraz daje rękojmię ochrony informacji rejestrowanych. Zauważyć należy, że przestrzeganie etyki zawodowej nie jest stopniowalne, dana osoba może przestrzegać zasad etyki lub je naruszać. Art. 21 ust. 5 ustawy o SInF stanowi implementację art. 5 ust. 2 dyrektywy 2019/1153, w którym wskazano na obowiązek

zapewnienia, aby „pracownicy wyznaczonych właściwych organów zachowywali wysokie standardy zawodowe w zakresie poufności i ochrony danych, aby cechowali się wysoką etyką zawodową oraz aby mieli odpowiednie kwalifikacje.”. Przyjęto zapis nakazujący, aby pracownicy wyznaczonych właściwych organów „cechowali się wysoką etyką zawodową”, przy czym w dyrektywie nie sprecyzowano, co należy rozumieć przez ten zwrot. W związku z powyższym w art. 21 ust. 5 ustawy o SInF wprowadzono wymóg przestrzegania zasad etyki zawodowej, bez odnoszenia się do poziomu etyki. W art. 5 ust. 2 dyrektywy 2019/1153 wskazano wymogi względem osób mogących uzyskać dostęp do informacji zgromadzonych w rejestrze, o którym mowa w art. 32a dyrektywy 2015/849, przy czym nie doprecyzowano, jak należy weryfikować spełnienie wymogów, tym samym kwestia ta została pozostawiona państwom członkowskim. Zauważyć należy, że podmiotami uprawnionymi do dostępu do SInF są organy ścigania, służby specjalne, organy szeroko rozumianego wymiaru sprawiedliwości oraz organy administracji. Poszczególne przepisy regulujące warunki zatrudniania pracowników, a także przyjmowania funkcjonariuszy czy też żołnierzy do służby w danych formacjach, każdorazowo regulują kwestie wymogów formalnych dla takich pracowników, funkcjonariuszy czy też żołnierzy. Przepisy te regulują również kwestie realizacji odpowiednich szkoleń dla takich pracowników, funkcjonariuszy czy też żołnierzy. Tym samym spełnianie wymogów nałożonych przez art. 5 ust. 2 dyrektywy 2019/1153 zostało w pewnym zakresie zagwarantowane samym doбором podmiotów mogących uzyskać dostęp do informacji rejestrowanych. Pragmatyki poszczególnych formacji mogących uzyskiwać informacje rejestrowane kładą szczególny nacisk na kwestie rękopmi zachowania tajemnicy przez pracowników/funkcjonariuszy/żołnierzy, co ułatwi wybór osób spełniających warunki określone w art. 21 ust. 5 ustawy o SInF. Ponadto decyzja o upoważnieniu określonych osób do dostępu do informacji rejestrowanych będzie podejmowana z uwzględnieniem wymogów wskazanych w art. 21 ust. 5 projektu, tym samym osoby odpowiedzialne za upoważnianie do dostępu do SInF będą brały odpowiedzialność za wyznaczenie osób spełniających kryteria ustawowe. W kontekście art. 21 ustawy o SInF (a w konsekwencji również art. 22–25 tej ustawy) należy powołać się na argumentację przytoczoną w uzasadnieniu do art. 18 ustawy o SInF, wskazującą na konieczność odrębnego potraktowania GIIF jako krajowej jednostki analityki finansowej. Podkreślić należy, że zakres uprawnień GIIF różni się od zakresu uprawnień do uzyskiwania danych zgromadzonych z SInF podmiotów uprawnionych, o których mowa w art. 19 ust. 2 ustawy o SInF. Realizacja zadań analitycznych przez GIIF wymaga uzyskania pełnego zakresu danych dotyczących informacji rejestrowanych, z uwzględnieniem danych historycznych, co zostanie zrealizowane przez przekazanie GIIF

całości zgromadzonych w SInF danych. Zabieg ten, sprowadzający się do bieżącego przekazywania GIIF pełnego pakietu informacji otrzymywanych od instytucji zobowiązanych, stanowi implementację art. 32a ust. 2 dyrektywy 2015/849 w brzmieniu nadanym przez dyrektywę 2018/843, w zakresie, w jakim przepis ten nakazuje zapewnienie, aby informacje przechowywane w scentralizowanych mechanizmach, o których mowa w art. 32a ust. 1 tej dyrektywy, były dostępne dla krajowej jednostki analityki finansowej z zachowaniem ich pierwotnej formy i treści. Jednocześnie należy przypomnieć, że dyrektywa 2019/1153, ustanawiająca mechanizmy przekazywania informacji dla celów zwalczania poważnej przestępczości (zgodnie z art. 3 pkt 6 ustawy o SInF, przestępczość katalogowa), dotyczy udostępniania informacji rejestrowanych „krajowym właściwym organom” wyznaczonym zgodnie z art. 3 ust. 1 tej dyrektywy. W zakresie zapewnienia dostępu do informacji rejestrowanych dyrektywa 2019/1153 nie ma zatem zastosowania do jednostek analityki finansowej (które uzyskują dostęp do informacji na podstawie art. 32a ust. 1 dyrektywy 2015/849 w brzmieniu nadanym przez dyrektywę 2018/843). Tym samym w zakresie, w jakim ustawa o SInF ustanawia mechanizmy udostępniania informacji rejestrowanych podmiotom uprawnionym, a także w zakresie rejestrowania logowań do SInF, przepisy te nie będą miały zastosowania do GIIF jako krajowej jednostki analityki finansowej. W szczególności pracownicy komórki organizacyjnej, o której mowa w art. 12 ust. 2 ustawy o p.p.p.f.t., nie będą mieli nadawanych unikalnych identyfikatorów dostępu do SInF, o których mowa w art. 21 ust. 1 ustawy o SInF (z uwagi na fakt, że GIIF nie jest jednym z podmiotów uprawnionych).

Zgodnie z **art. 22** ustawy o SInF, podmiot uprawniony będzie prowadzić rejestry osób upoważnionych w ramach podmiotu do dostępu do SInF. Organ właściwy będzie na podstawie ust. 2 informowany o części informacji zawartych w tym rejestrze, tj. o unikalnym identyfikatorze dostępu do SInF przyporządkowanym do upoważnionej osoby oraz o dacie nadania upoważnienia dostępu do SInF. Jednocześnie, zgodnie z ust. 3, podmiot uprawniony będzie zobowiązany niezwłocznie poinformować organ właściwy w sprawach SInF o utracie upoważnienia do dostępu do SInF przez wyznaczoną przez podmiot uprawniony osobę (utrata upoważnienia może wynikać przykładowo z jego odebrania lub wygaśnięcia). W art. 22 ust. 4 ustawy o SInF wskazano na potrzebę przechowywania przez okres 5 lat danych dotyczących osób upoważnionych do dostępu do SInF z ramienia podmiotu uprawnionego. Okres przechowywania danych będzie liczony od dnia utraty upoważnienia do dostępu do SInF przez wyznaczoną przez podmiot uprawniony osobę (czyli przykładowo od daty odebrania lub wygaśnięcia upoważnienia). Jednocześnie w ust. 5 tego przepisu przewidziano możliwość przedłużenia okresu przechowywania, jeżeli organ właściwy uzna to za konieczne w celu

zapewnienia prawidłowości prowadzonego postępowania dotyczącego zgodności z prawem przetwarzania informacji rejestrowanych. Dane gromadzone na podstawie art. 22 ustawy o SInF są elementem niezbędnym do ustalenia osoby, która dokonała wyszukania informacji rejestrowanej w SInF, tym samym okres przechowywania tych danych musi być tożsamy z okresem przechowywania informacji o logowaniu do systemu obsługującego SInF (które to dane są zbierane na podstawie art. 25 ustawy o SInF). W art. 22 ust. 6 ustawy o SInF bezpośrednio wskazano, że rejestr, o którym mowa w ust. 1 tego przepisu, nie jest rejestrem publicznym w rozumieniu ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2021 r. poz. 2070, z późn. zm.). Przedmiotowe wyłączenie jest konieczne w celu uniknięcia potencjalnych wątpliwości interpretacyjnych dotyczących zastosowania ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne do rejestrów prowadzonych przez podmioty uprawnione na podstawie art. 22 ust. 1 ustawy o SInF. Zauważyć należy, że nie ma powodów, aby rygory przewidziane w ustawie o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne znalazły zastosowanie do takich rejestrów.

W **art. 23** ustawy o SInF wymieniono informacje, jakie muszą zostać wprowadzone do systemu, za pośrednictwem którego następuje udostępnienie informacji rejestrowanych zgromadzonych w SInF. W celu zapewnienia weryfikacji treści zapytań z zadaniami ustawowymi wykonywanymi przez podmioty uprawnione udostępnianie informacji będzie następowało po wprowadzeniu danych identyfikacyjnych pozwalających na zidentyfikowanie osoby lub podmiotu, wobec którego są prowadzone czynności, lub danych dotyczących rachunku, którego właściciel ma być ustalony. Wyszukanie informacji musi zostać ograniczone czasowo, tym samym celem dokonania wyszukania informacji będzie konieczne określenie okresu, za jaki informacje mają być udostępnione.

Zgodnie z **art. 24** ustawy o SInF, udostępnianie informacji rejestrowanych zgromadzonych w SInF podmiotom uprawnionym następuje nie wcześniej niż w dacie przekazania do organu właściwego danych, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 3 i 4, czyli unikalnego identyfikatora dostępu do SInF oraz daty nadania upoważnienia do dostępu do SInF. Konieczność przekazania tych danych przed umożliwieniem wyszukiwania informacji rejestrowanych wynika z potrzeby zabezpieczenia danych przed nieuprawnionym dostępem, a także z potrzeby gromadzenia informacji o logowaniu do systemu (unikalny identyfikator dostępu do SInF jest bezwzględnie wymagany podczas wyszukiwania informacji, jest również niezbędny do zidentyfikowania osoby dokonującej wyszukiwania).

Zgodnie z **art. 25** ustawy o SInF, każdy podmiot uprawniony prowadzi rejestr działań osób, o których mowa w art. 21 ust. 1 projektu, uzyskujących informacje rejestrowane z SInF (rejestr logowań do SInF), w którym są przechowywane informacje na temat uzyskanego przez podmioty uprawnione dostępu do SInF. Konieczność prowadzenia rejestru logowań wynika z potrzeby zabezpieczenia danych przed nieuprawnionym dostępem, jak również jest niezbędne do przygotowywania sprawozdania, o którym mowa w art. 8 ustawy o SInF. Art. 25 ust. 1 ustawy o SInF stanowi implementację art. 6 ust. 1 dyrektywy 2019/1153. Zakres rejestru logowań obejmuje niepowtarzalne oznaczenie uzyskanego dostępu do SInF, datę i godzinę udostępnienia informacji, informacje i dane wymagane do wyszukania informacji (dane, o których mowa w art. 23 ustawy o SInF), a także niepowtarzalny identyfikator wyników wyszukiwania. Konieczne będzie także oznaczenie postępowania, w związku z którym ma nastąpić udostępnienie informacji, przy czym należy zauważyć, że takie oznaczenie musi umożliwiać dopasowanie przeprowadzonego wyszukiwania informacji do skonkretyzowanego postępowania. Oznaczenie postępowania będzie mogło przykładowo polegać na wskazaniu sygnatury sprawy bądź indywidualnego numeru pisma, do którego wyszukiwanie jest wykonywane (przy wnioskach o udzielenie pomocy prawnej). Wymagane będzie oznaczenie przestępstwa katalogowego, w związku z którym wyszukiwanie jest przeprowadzane, albo rodzaju udostępnienia, o którym mowa w art. 19 ust. 4 pkt 2–4 projektu ustawy. Określenie rodzaju udostępnienia będzie polegało na wskazaniu, że jest przeprowadzane w związku z kontrolą oświadczeń majątkowych albo w związku z postępowaniem sprawdzającym lub postępowaniem bezpieczeństwa przemysłowego. Wyszukiwanie informacji rejestrowanych będzie możliwe po wskazaniu unikalnego identyfikatora dostępu do SInF pracownika albo funkcjonariusza, któremu dane są udostępniane. Unikalny identyfikator dostępu będzie nadawany pracownikom oraz funkcjonariuszom przez podmioty uprawnione w momencie wydania upoważnienia do dostępu do SInF oraz przechowywany w rejestrze prowadzonym przez podmiot uprawniony na podstawie art. 22 ust. 1 ustawy o SInF. Dane, o których mowa w art. 25 ust. 1 pkt 7 oraz 8 projektu ustawy, odnoszą się do wskazania indywidualnego oznaczenia w ramach podmiotu uprawnionego pracownika albo funkcjonariusza, na zlecenie którego są udostępniane informacje z SInF, lub będącego odbiorcą informacji udostępnianej z SInF. Konieczność wskazania tych osób wynika wprost z art. 6 ust. 1 lit. f dyrektywy 2019/1153. Osoby zlecające oraz będące odbiorcą informacji co do zasady nie muszą być osobiście upoważnione do dostępu do SInF, tym samym nie muszą mieć nadanego unikalnego identyfikatora dostępu. W praktyce będzie dopuszczalne rozwiązanie zakładające, że przykładowo w Komendzie Wojewódzkiej Policji zostanie wyznaczony funkcjonariusz

upoważniony do dostępu do SInF, który na zlecenie przełożonego będzie przeprowadzał wyszukiwania informacji rejestrowanych na potrzeby całej Komendy. Wówczas podczas wyszukiwania będzie konieczne wskazanie indywidualnego oznaczenia funkcjonariusza zlecającego (przykładowo Naczelnik właściwego wydziału) oraz funkcjonariusza będącego odbiorcą informacji (funkcjonariusz Policji, do którego sprawy informacja była wyszukana). Nie przewiduje się procedury odgórnego nadawania indywidualnych oznaczeń pracownika lub funkcjonariusza. Z punktu widzenia wypełnienia wymogów dyrektywy wystarczające będzie wskazanie przez osobę wyszukującą informacje w SInF oznaczenia osoby zlecającej lub odbiorcy informacji, stosowanego w ramach struktury organizacyjnej podległej podmiotowi uprawnionemu. Istotne jest, aby indywidualne oznaczenie pracownika albo funkcjonariusza było unikalne w ramach danej struktury organizacyjnej, może być to przykładowo numer legitymacji służbowej bądź numer kadrowy.

Zgodnie z art. 25 ust. 1 ustawy o SInF, rejestrowaniu będą podlegały wyszukiwania informacji prowadzone przez podmioty uprawnione (zdefiniowane w art. 19 ust. 2 ustawy o SInF). Podkreślić należy w szczególności potrzebę gromadzenia informacji o dacie i godzinie udostępnienia informacji niezależnie od numeru zalogowania. Wskazać należy, że pracownik lub funkcjonariusz podmiotu uprawnionego będzie mógł zalogować się do systemu obsługującego dostęp do SInF na początku dnia pracy (służby) i przez kilka kolejnych godzin wyszukiwać informacje na zlecenie poszczególnych funkcjonariuszy. W takiej sytuacji w ramach jednego numeru zalogowania będzie mógł przeprowadzić kilka (kilkanaście) sprawdzeń, podczas gdy informacja o dacie i godzinie udostępnienia informacji rejestrowanych pozwoli na precyzyjne wskazanie, w którym momencie doszło do udostępnienia określonych informacji. Należy również podkreślić, że w ramach rejestru logowań będą zapisywane dane dotyczące niepowtarzalnego identyfikatora wyników wyszukiwania, który nie stanowi samej informacji rejestrowanej. Identyfikator wyników wyszukiwania powinien umożliwić ustalenie, jakie dane zostały udostępnione w ramach wyszukania informacji, lecz nie powinien ich bezpośrednio zawierać. Zauważyć należy, że przyjęcie rozwiązania, w którym w ramach rejestru logowania byłyby zapisywane bezpośrednio wyniki wyszukiwania, byłoby niekorzystne, prowadziłyby bowiem do kopiowania danych z SInF wraz z informacją o zainteresowaniu organów ścigania danym rachunkiem czy też umową. Podkreślić również należy, że dane w rejestrze logowań będą automatycznie zapisywane w systemie teleinformatycznym służącym do obsługi SInF. Ponadto takie dane jak niepowtarzalny numer zalogowania się do SInF czy też niepowtarzalny identyfikator wyników wyszukiwania będą automatycznie generowane przez system teleinformatyczny służący do obsługi SInF.

W art. 25 ust. 3 ustawy o SInF została uregulowana kwestia okresu przechowywania danych w rejestrze logowań. Przepisy te implementują do polskiego porządku prawnego postanowienia art. 6 ust. 3 zdanie drugie dyrektywy 2019/1153.

W art. 25 ust. 4 ustawy przewidziano, że rejestr logowań prowadzony przez podmioty uprawnione, o których mowa w art. 19 ust. 2 pkt 3, 9–15, ma być kontrolowany przez Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych. Przepisy dotyczące uprawnień Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych nie obejmują podmiotów uprawnionych, o których mowa w art. 19 ust. 2 pkt 4–8, będących służbami specjalnymi, co wynika ze specyfiki zakresu działań służb specjalnych. W odniesieniu do służb specjalnych przewidziano regulacje dotyczące weryfikacji poprawności prowadzenia rejestru logowań przez Sąd Okręgowy w Warszawie, zamieszczone w art. 19 ust. 7–10 ustawy o SInF. Poprawność prowadzenia przez podmioty uprawnione, o których mowa w art. 19 ust. 2 pkt 3, 9–15, rejestru logowań będzie sprawdzać również Inspektor ochrony danych organu właściwego. W tym zakresie organy te będą mogły zażądać od podmiotu uprawnionego, o którym mowa w art. 19 ust. 2 pkt 3, 9–15, udostępnienia do wglądu informacji z rejestru w terminie wskazanym w żądaniu, nie krótszym niż 7 dni. W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w zakresie prowadzenia rejestru każdy z powyższych organów będzie informować o tym fakcie organ właściwy, który będzie posiadać uprawnienie do wezwania podmiotu uprawnionego do usunięcia nieprawidłowości w zakresie prowadzenia rejestru we wskazanym terminie. Do czasu usunięcia nieprawidłowości w zakresie prowadzenia rejestru oraz w przypadku nieudostępnienia danych przez podmiot uprawniony do wglądu organ właściwy będzie mógł wstrzymać udostępnianie informacji rejestrowanych zgromadzonych w SInF podmiotowi uprawnionemu.

Przepis ten stanowi implementację art. 6 ust. 2 dyrektywy 2019/1153. W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w zakresie prowadzenia rejestru, o którym mowa w ust. 1, Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych informuje o tym fakcie organ właściwy. Organ właściwy w sprawach SInF w ramach sprawowanej przez siebie kontroli nad rejestrem logowań wykonywanej przy pomocy wyznaczonego inspektora ochrony danych osobowych będzie miał możliwość zapewnienia, że w rejestrze są gromadzone wszystkie wymagane przez ustawę, a co za tym idzie również przez dyrektywę 2019/1153 informacje. Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych będzie uprawniony do przeprowadzania kontroli prawidłowości przetwarzania danych osobowych w SInF, w tym w zakresie rejestru logowań. W ustawie o SInF nie przewidziano specjalnej procedury kontrolnej, tym samym Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych będzie sprawował kontrolę na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 maja 2018 r.

o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1781). Przepisy dyrektywy 2019/1153 wymagają wprowadzenia rozwiązań zakładających sprawdzanie logów przez inspektora ochrony danych organu właściwego w sprawie rejestru rachunków, jak i przez właściwy organ nadzorczy, czyli w przypadku Polski, przez Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych. Co za tym idzie jest uzasadnione wprowadzenie możliwości sprawdzania zgodności rejestru logowań z ustawą zarówno przez organ właściwy, jak i przez Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych.

Zgodnie z art. 25 ust. 2 ustawy o SInF, rejestr logowań może być wykorzystywany wyłącznie w celu monitorowania ochrony danych, w tym sprawdzania dopuszczalności wyszukania i zgodności przetwarzania informacji z prawem, oraz w celu zapewniania bezpieczeństwa danych. Przepis ten stanowi implementację art. 6 ust. 3 zdanie pierwsze dyrektywy 2019/1153. Zgodnie z tym przepisem, wykorzystywanie danych z rejestru, o którym mowa w ust. 1, będzie możliwe przez Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych, Sąd Okręgowy w Warszawie, a także przez organy ścigania, w zakresie dotyczącym podejrzeń nieuprawnionego wykorzystania danych uzyskanych z SInF, przykładowo w zakresie wskazującym na możliwość popełnienia czynów zabronionych opisanych w art. 34 i art. 35 ustawy o SInF.

Postanowienia art. 25 ust. 7–10 ustawy o SInF regulują kwestię kontrolowania przez Sąd Okręgowy w Warszawie prawidłowości prowadzenia przez podmioty uprawnione, o których mowa w art. 19 ust. 2 pkt 4–8 ustawy o SInF, będące służbami specjalnymi, rejestru, o którym mowa w art. 25 ust. 1 ustawy o SInF. Specyfika działalności służb specjalnych, a także przyjęte w krajowych przepisach regulujących kwestie ochrony danych osobowych wyłączenie uprawnień Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych w odniesieniu do służb specjalnych, uzasadnia przyjęcie alternatywnej formy nadzoru nad przestrzeganiem wymogów dotyczących prowadzenia rejestru logowań przez służby specjalne. Zauważyć należy, że rozwiązanie zakładające weryfikację prawidłowości przetwarzania przez służby specjalne określonych danych przez Sąd Okręgowy w Warszawie jest rozwiązaniem funkcjonującym w odniesieniu do wielu kategorii danych przetwarzanych przez służby specjalne. Analogiczne zapisy znajdują się w art. 18a ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, art. 28a ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. z 2022 r. poz. 557, z późn. zm.) czy też art. 32a ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego (Dz. U. z 2022 r. poz. 502), regulujących kwestie sprawowania kontroli nad prawidłowością przetwarzania danych telekomunikacyjnych, pocztowych oraz internetowych. Wrażliwość tej

kategorii danych dla ochrony danych osobowych obywateli jest zbliżona do wrażliwości danych dotyczących rachunków bankowych, tym samym zasadne jest powielenie już wypracowanych rozwiązań dotyczących gwarancji zgodnego z prawem przetwarzania tych kategorii danych, w odniesieniu do danych przetwarzanych w rejestrze logowań, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy o SInF, przez Sąd Okręgowy w Warszawie.

Przepisy art. 25 ust. 7–10 ustawy o SInF dotyczące kontroli rejestru logowań przez Sąd Okręgowy w Warszawie przewidują pewne odrębności względem kontroli Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych oraz inspektora ochrony danych organu właściwego sprawowanej w związku z postanowieniami art. 25 ust. 4–6 ustawy o SInF, niemniej rozbieżności te wynikają bezpośrednio z odrębnego potraktowania służb specjalnych, a także ze szczególnego charakteru kontroli prawidłowości przetwarzania danych sprawowanej przez Sąd Okręgowy w Warszawie. Dodatkowe regulacje zakładające między innymi przekazywanie do Sądu Okręgowego w Warszawie sprawozdania obejmującego dane zgromadzone w rejestrze logowań za dany okres są niezbędne dla Sądu Okręgowego do prawidłowego przeprowadzenia kontroli. Uprawnienia Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych i inspektora ochrony danych organu właściwego wynikające z art. 25 ust. 6 ustawy o SInF pozwalają na uzyskanie informacji na żądanie, co pozwoli na uzyskanie analogicznych informacji co Sąd Okręgowy w Warszawie, niemniej w trybie ukierunkowanym na konkretne zapytania podmiotów uprawnionych. Odrębny tryb uregulowania kontroli sprawowanej przez Sąd Okręgowy w Warszawie wynika również z odrębnych zakresów obowiązków przypisanych Sądowi Okręgowemu w Warszawie względem zakresów obowiązków organów wyspecjalizowanych w weryfikacji prawidłowości przetwarzania danych osobowych, jakimi są Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych oraz inspektor ochrony danych organu właściwego.

Postanowienia art. 25 ust. 11–12 regulują kwestię weryfikowania prawidłowości prowadzenia przez podmioty uprawnione, o których mowa w art. 19 ust. 2 pkt 1–2 ustawy o SInF, rejestru, o którym mowa w art. 25 ust. 1 ustawy o SInF. Wymóg sprawowania nadzoru przez odpowiedni organ krajowy do spraw kontroli danych osobowych wynika bezpośrednio z art. 6 dyrektywy 2019/1153, który odsyła do organu ustanowionego zgodnie z art. 41 dyrektywy (UE) 2016/680. Dyrektywa 2016/680 została wdrożona do krajowego porządku prawnego ustawą z dnia 14 grudnia 2018 r. o ochronie danych osobowych przetwarzanych w związku z zapobieganiem i zwalczaniem przestępczości. Na podstawie art. 1 pkt 3 ustawy o ochronie danych osobowych przetwarzanych w związku z zapobieganiem i zwalczaniem przestępczości, nadzór Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych nad przetwarzaniem danych osobowych przez

prokuraturę i sądy, w celach określonych w art. 1 pkt 1 tej ustawy (rozpoznawanie, zapobieganie, wykrywanie i zwalczanie czynów zabronionych, w tym zagrożeń dla bezpieczeństwa i porządku publicznego, a także wykonywanie tymczasowego aresztowania, kar, kar porządkowych i środków przymusu skutkujących pozbawieniem wolności), jest wyłączony. Tym samym w odniesieniu do rejestru, o którym mowa w art. 25 ust. 1 ustawy o SInF, prowadzonego przez podmioty uprawnione, o których mowa w art. 19 ust. 2 pkt 1 ustawy o SInF, przyjęto rozwiązanie zakładające weryfikację prawidłowości prowadzenia rejestru na zasadach określonych w art. 191a ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2022 r. poz. 1247, z późn. zm.). Analogicznie, w przypadku rejestru, o którym mowa w art. 25 ust. 1 ustawy o SInF, prowadzonego przez podmioty uprawnione, o których mowa w art. 19 ust. 2 pkt 2 ustawy o SInF, przyjęto rozwiązanie zakładające weryfikację prawidłowości prowadzenia rejestru na zasadach określonych w art. 175dd ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 2072, z późn. zm.).

Postanowienia art. 25 ust. 13–14, regulujące kwestie egzekwowania przez organ właściwy prowadzenia przez podmioty uprawnione rejestru, o którym mowa w art. 25 ust. 1 ustawy o SInF, w zakresie zgodnym z postanowieniami ustawy, mają na celu zagwarantowanie prawidłowej rozliczalności danych przez cały okres funkcjonowania SInF. Jednocześnie przepisy te umożliwiają organowi właściwemu w sprawie SInF podjęcie niezbędnych kroków do zapewnienia prowadzenia rejestrów logowań przez podmioty uprawnione do dostępu do SInF, co stanowi implementację art. 6 ust. 1 dyrektywy 2019/1153.

W **art. 26** ustawy o SInF wskazano, że dane dotyczące informacji rejestrowanej udostępnionej z SInF podmiotowi uprawnionemu mogą być przekazane wyłącznie prokuratorom i sądom na potrzeby postępowania karnego. Wskazać należy, że przepis ten dotyczy informacji, jakie konkretnie dane zostały udostępnione podmiotowi uprawnionemu. Tym samym są to dane o węższym zakresie niż informacje z rejestru logowań. W rejestrze logowań, zgodnie z art. 25 ust. 1 pkt 5 ustawy o SInF, jest zapisywany niepowtarzalny identyfikator wyników wyszukania, która to informacja nie zawiera danych dotyczących informacji rejestrowanej udostępnionej z SInF podmiotowi uprawnionemu. Art. 26 ustawy o SInF precyzuje, że informacje te mogą być przekazywane wyłącznie prokuratorom i sądom na potrzeby postępowania karnego, tym samym nie są objęte kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 4 ustawy o SInF. Przepis ten ma na celu ochronę najbardziej wrażliwych danych z punktu widzenia szeroko pojętego procesu zwalczania przestępczości, których ochrona jest kluczowa dla dobra toczących się oraz przyszłych postępowań karnych.

W **art. 27** ustawy o SInF przewidziano wymogi dotyczące zabezpieczania informacji rejestrowanych zgromadzonych w SInF, które muszą być spełnione w szczególności przez podmioty uprawnione, którym dane zgromadzone w SInF będą udostępniane za pomocą systemu teleinformatycznego. Mając na uwadze potrzebę zapewnienia ochrony przekazywanych informacji rejestrowanych, konieczne jest określenie odpowiednich wymogów zwiększających poziom bezpieczeństwa informacji.

W **art. 28** ustawy o SInF przewidziano uprawnienie dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do wydania rozporządzenia określającego minimalne wymogi techniczne, których spełnienie jest niezbędne w celu prowadzenia elektronicznej wymiany informacji, sposób udostępniania informacji rejestrowanych podmiotom uprawnionym, format danych przekazywanych podmiotom uprawnionym oraz sposób i tryb przekazywania informacji, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 3 i 4, oraz informacji, o których mowa w art. 22 ust. 3.

W **art. 29** ustawy o SInF przewidziano, że do przekazywania informacji rejestrowanych do STIR (zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy o SInF), do przekazywania informacji ze STIR do SInF (zgodnie z art. 14 ust. 3 ustawy o SInF), jak również z SInF do podmiotów uprawnionych, nie stosuje się przepisów regulujących ograniczenia udostępniania danych objętych tajemnicami ustawowo chronionymi. Przepis ten odnosi się do samego przekazywania informacji rejestrowanych zgodnie z warunkami określonymi w ustawie. Rozwiązanie takie umożliwi przekazywanie informacji rejestrowanych zgodnie z celami wskazanymi w ustawie, zarówno w ramach zasilania SInF informacjami, jak i w zakresie udostępniania informacji rejestrowanych podmiotom uprawnionym.

Zgodnie z **art. 30 ust. 1** ustawy o SInF, kontrolę wykonywania przez instytucje zobowiązane obowiązków w zakresie przekazywania informacji rejestrowanych do STIR (czyli przekazywania danych do SInF za pośrednictwem STIR, zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy o SInF), na zasadach określonych w przepisach odrębnych, sprawuje Komisja Nadzoru Finansowego (w zakresie instytucji zobowiązanych przez nią nadzorowanych) albo naczelnicy urzędów celno-skarbowych (w zakresie pozostałych instytucji zobowiązanych). Rozwiązanie dotyczące wyznaczenia jednocześnie dwóch instytucji kontrolujących, wraz z odesłaniem do zasad sprawowania kontroli określonych w przepisach odrębnych, jest analogiczne do rozwiązania przyjętego w art. 130 ustawy o p.p.p.ft. Zauważyć należy, że zasady sprawowania kontroli przez naczelników urzędów celno-skarbowych zostały określone w dziale V w rozdziale 1 ustawy o KAS. Organem właściwym w sprawie SInF zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy o SInF jest Szef KAS, tym samym zasadne było wyznaczenie naczelników urzędów celno-skarbowych

jako organu uprawnionego do sprawowania kontroli przestrzegania przez instytucje zobowiązane obowiązków w zakresie przekazywania informacji rejestrowanych do SInF. Niemniej z uwagi na objęcie obowiązkiem przekazywania informacji do SInF szeregu instytucji objętych nadzorem przez Komisję Nadzoru Finansowego (KNF) zasadne było uwzględnienie tego organu jako uprawnionego do kontrolowania wypełniania obowiązków wynikających z ustawy o SInF. Zasady sprawowania kontroli przez Komisję Nadzoru Finansowego zostały opisane w szeregu ustaw regulujących funkcjonowanie poszczególnych uczestników rynku finansowego objętych przez nią nadzorem. Przykładowo należy wskazać, że: w zakresie nadzoru sprawowanego nad sektorem bankowym (w tym nad oddziałami instytucji kredytowych) zasady sprawowania kontroli zostały uregulowane w rozdziałach 11 oraz 11a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe; w zakresie nadzoru nad spółdzielczymi kasami oszczędnościowo-kredytowymi zasady sprawowania kontroli zostały uregulowane w rozdziale 6 ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych; w zakresie nadzoru nad instytucjami płatniczymi zasady sprawowania kontroli zostały uregulowane w dziale VI ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych. Przyjęte rozwiązanie wskazuje rozdzielność właściwość naczelników urzędów celno-skarbowych i Komisji Nadzoru Finansowego do sprawowania kontroli. Przyjęto zasadę, że kompetencje kontrolne nie powinny się na siebie nakładać, tym samym w zakresie instytucji zobowiązanych nadzorowanych przez Komisję Nadzoru Finansowego przyjęto jej wyłączną kompetencję do przeprowadzania kontroli przestrzegania przez takie instytucje obowiązków wynikających z ustawy o SInF. Tym samym właściwość naczelników urzędów celno-skarbowych do sprawowania kontroli przestrzegania obowiązków wynikających z ustawy o SInF została ograniczona do instytucji zobowiązanych nieobjętych nadzorem Komisji Nadzoru Finansowego. W ramach sprawowanej kontroli instytucji zobowiązanych, na podstawie uzasadnionego wniosku składanego do organu właściwego na podstawie art. 30 ust. 2 projektu, KNF oraz naczelnicy urzędów celno-skarbowych będą mogli uzyskać informacje o przekazanych do STIR (a w konsekwencji do SInF) informacjach rejestrowanych. Na podstawie tych danych, w zestawieniu z będącymi w dyspozycji instytucji zobowiązanej informacjami o klientach i ich rachunkach, kontrolerzy będą mogli ustalić, czy dane były przekazywane kompleksowo i terminowo.

Zgodnie z **art. 31** ustawy o SInF, jeżeli zostanie wykryte (podczas kontroli przeprowadzonej przez właściwy organ nadzorczy), że instytucja zobowiązana nie przekazała informacji rejestrowanej w terminie, będzie podlegała karze pieniężnej. Ustalono maksymalną wysokość kary na 1,5 mln PLN. W art. 31 ust. 1 ustawy o SInF wskazano, że karze pieniężnej będzie

podlegać instytucja zobowiązana, która nie przekaże w terminie informacji rejestrowanej do STIR. Zapis taki powoduje, że odpowiedzialność instytucji zobowiązanych za nieprzekazanie informacji rejestrowanych kończy się w momencie prawidłowego przekazania tych danych do STIR. Kwestia ewentualnego nieterminowego przekazania danych ze STIR do SInF nie będzie miała wpływu na powstanie odpowiedzialności po stronie instytucji zobowiązanej.

W art. 31 ust. 2 ustawy o SInF wskazano, że kary pieniężne, w drodze decyzji administracyjnej, będzie nakładać Komisja Nadzoru Finansowego lub naczelnik urzędu celno-skarbowego. Podmioty te będą nakładać kary po prowadzonych przez siebie kontrolach.

W art. 31 ust. 3 ustawy o SInF przewidziano, że organ właściwy będzie miał możliwość odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej, jeśli instytucja zobowiązana przekaże informację rejestrowaną w terminie 14 dni od dnia otwarcia rachunku, zawarcia jednej z umów, o których mowa w art. 4 pkt 2, zmiany przekazanych informacji rejestrowanych, zakończenia obowiązywania jednej z umów, o których mowa w art. 4 pkt 2, albo zamknięcia rachunku. Instytucja zobowiązana, która uchybi terminowi przekazania informacji wskazanemu w art. 14 ust. 1 i 2, będzie podlegać karze administracyjnej na podstawie art. 31 ust. 1 ustawy SInF, przy czym jeśli instytucja zobowiązana uzupełni dane w terminie do 14 dni od powstania obowiązku przekazania danych, organ, o którym mowa w art. 31 ust. 2 projektu, będzie mógł odstąpić od wszczęcia postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej. Przepis ten ma za zadanie mobilizację instytucji obowiązanych do przekazywania informacji rejestrowanych, nawet jeśli instytucja zobowiązana zorientuje się, że uchybiła podstawowemu terminowi do przekazania danych. Podkreślić przy tym należy, że przepisy o charakterze sankcyjnym mają za zadanie mobilizować instytucje zobowiązane do wypełniania obowiązków ustawowych, co ma znaczenie dla aktualności gromadzonych informacji rejestrowanych. Art. 31 ust. 1 projektu SInF wprowadza sankcje na instytucje zobowiązane, z wyłączeniem Narodowego Banku Polskiego, wskazanego jako instytucja zobowiązana w art. 3 pkt 1 lit. e projektu. Wskazać należy, że status Narodowego Banku Polskiego, jako banku centralnego, którego zadania zostały określone bezpośrednio w Konstytucji RP, zasadniczo różni się od statusu banków komercyjnych. Jednocześnie zakres informacji rejestrowanych przekazywanych do SInF przez Narodowy Bank Polski będzie marginalny w porównaniu do zakresu informacji przekazywanych przez pozostałe instytucje zobowiązane. Należy również wskazać, że bezpośrednio w Konstytucji RP wskazano, iż działalność Narodowego Banku Polskiego jest kontrolowana przez Najwyższą Izbę Kontroli (art. 203 Konstytucji RP). Wprowadzenie odrębnego systemu kontroli działalności Narodowego Banku Polskiego w zakresie

przekazywania informacji rejestrowanych i powierzenie tych zadań organom wskazanym w art. 30 projektu mogłoby budzić uzasadnione wątpliwości co do zgodności takiego rozwiązania z art. 203 Konstytucji RP. Ponadto wprowadzanie tak daleko idących odrębności w zakresie kontroli i sankcjonowania działalności Narodowego Banku Polskiego w zakresie wypełniania obowiązków wynikających z ustawy o SInF mogłoby zostać wykorzystane jako argument kwestionujący niezależność Narodowego Banku Polskiego, co niosłoby za sobą więcej konsekwencji negatywnych niż potencjalnie pozytywny wpływ wynikający z mobilizowania Narodowego Banku Polskiego do właściwego wypełniania obowiązków wynikających z ustawy o SInF. Dodatkowo należy wskazać, że przepisy o charakterze sankcyjnym ze swojej istoty mają na celu mobilizowanie podmiotów do przestrzegania wymogów ustawowych, reżim sankcyjny jest elementem sprawowania władzy państwowej. Narodowy Bank Polski jako bank centralny znajduje się również w zakresie szeroko pojętego funkcjonowania organów państwa. Tym samym z jednej strony weryfikacja zgodności z prawem działalności Narodowego Banku Polskiego następuje w innych trybach niż weryfikacja analogicznych zakresów działalności podmiotów komercyjnych, a z drugiej strony nakładanie sankcji przez organy władzy państwowej na inny organ władzy państwowej w tym przypadku wydaje się nie być racjonalne. Tym samym nie jest zasadne wprowadzanie reżimu sankcyjnego z tytułu niedopełnienia obowiązków wynikających z ustawy o SInF względem Narodowego Banku Polskiego. Zauważyć również należy, że zakres działalności banku centralnego jest dalece inny od zakresu działalności banków komercyjnych czy też innych instytucji zobowiązanych. Narodowy Bank Polski nie prowadzi rachunków dla klientów na zasadach, na jakich prowadzą rachunki banki komercyjne. Tym samym z uwagi na diametralnie różny rodzaj prowadzonej działalności, a także zasadniczo mniejszy zasób informacji rejestrowanych przekazywanych przez Narodowy Bank Polski, nie można twierdzić, aby wyłączenie sankcjonowania Narodowego Banku Polskiego w art. 31 ust. 1 projektu stanowiło naruszenie zasady równego traktowania podmiotów wobec prawa. Art. 31 ust. 5 i 6 ustawy o SInF regulują kwestię trybu odwoławczego w sprawach dotyczących decyzji wydanych w pierwszej instancji przez organy, o których mowa w ust. 2 tego artykułu.

Zgodnie z **art. 32** ustawy o SInF organ właściwy będzie miał uprawnienie do nakładania kar pieniężnych w wysokości do 1,5 mln PLN (ust. 2) na izbę rozliczeniową, w sytuacji uchybienia przez nią obowiązkowi pośredniczenia w przekazaniu informacji między STIR a SInF (ust. 1). Zapis ten ma za zadanie mobilizację izby rozliczeniowej do prawidłowego wykonywania nałożonych przez ustawę o SInF zadań związanych z pośredniczeniem w przekazywaniu informacji rejestrowanych między instytucjami zobowiązanymi a organem właściwym. W art.

32 ust. 3 ustawy o SInF przewidziano możliwość złożenia przez izbę rozliczeniową odwołania do ministra właściwego do spraw finansów publicznych na wydaną przez organ właściwy decyzję w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej.

W **art. 33** ustawy o SInF wskazano, że wpływy z kar pieniężnych nakładanych na podstawie art. 31–32 ustawy o SInF będą stanowić dochód budżetu państwa.

W rozdziale 7 ustawy o SInF wprowadzono przepisy karne, zmierzające do zwalczania niezgodnego z celami ustawy wykorzystywania informacji rejestrowanych zgromadzonych w SInF oraz informacji z rejestru, o którym mowa w art. 25 ust. 1 ustawy o SInF. Z uwagi na wrażliwość danych gromadzonych w SInF uznano za konieczne wprowadzenie sankcji karnej dotyczącej naruszenia zasad przetwarzania informacji rejestrowanych, wychodząc z założenia, że sankcja administracyjna mogłaby nie być wystarczająco dotkliwa i w związku z tym mogłaby nie być w stanie osiągnąć oczekiwanego celu o charakterze prewencyjnym. Z uwagi na znaczenie danych zgromadzonych w rejestrze logowań, o którym mowa w art. 25 ust. 1 ustawy o SInF, w szczególności pod kątem zabezpieczenia prawidłowego toku postępowań prowadzonych przez podmioty uprawnione, o których mowa w art. 19 ust. 2 ustawy o SInF, odpowiednią ochroną musiały zostać również objęte informacje z tego rejestru.

W **art. 34** ustawy o SInF przewidziano przepis karny dotyczący przypadków ujawniania osobom nieuprawnionym informacji rejestrowanych przetwarzanych w SInF lub informacji z rejestru, o którym mowa w art. 25 ust. 1 ustawy o SInF. Przepis będzie miał zastosowanie przykładowo w sytuacji, w której funkcjonariusz upoważniony do dostępu do SInF dokona zgodnie z przepisami stosownego wyszukania informacji w SInF, po czym wynik sprawdzenia przekaze osobie nieuprawnionej. Sankcją będzie również objęty przykładowo pracownik organu właściwego, który przekaze osobie nieuprawnionej informację, że funkcjonariusz danej służby przedłożył zapytanie dotyczące rachunku o wskazanym numerze, czyli dane z rejestru, o którym mowa w art. 25 ust. 1 ustawy o SInF. Dla sprawcy czynu opisanego w art. 34 ust. 1 przyjęto maksymalny wymiar kary wynoszący 3 lata pozbawienia wolności, przy czym zgodnie z ust. 2 dla sprawcy działającego nieumyślnie przyjęto karę grzywny.

Art. 35 ustawy o SInF przewiduje odpowiedzialność karną dla osoby, która przetwarza informacje rejestrowane lub informacje z rejestru, o którym mowa w art. 25 ust. 1 ustawy o SInF, bez posiadanego uprawnienia bądź z naruszeniem posiadanych uprawnień. Przepis może mieć zastosowanie przykładowo do sytuacji, w której osoba nieuprawniona do dostępu do SInF, za pomocą wykradzionych danych logowania osoby upoważnionej do dostępu do SInF, wyszukiwała informacje rejestrowane w SInF. Karze przewidzianej w art. 35 ustawy o SInF

będzie również podlegała osoba upoważniona do dostępu do SInF, która dokonała wyszukania informacji rejestrowanej z naruszeniem posiadanych uprawnień, przykładowo podając nieprawdę co do związku wyszukiwanego podmiotu ze sprawą, do której przypisano sprawdzenie. Sankcji będzie również podlegała osoba, która w analogiczny sposób uzyska informacje z rejestru, o którym mowa w art. 25 ust. 1 ustawy o SInF. Dla sprawcy czynu opisanego w art. 35 ustawy o SInF przewidziano maksymalny wymiar kary wynoszący 2 lata pozbawienia wolności.

Określone w ustawie sankcje administracyjne i karne mają za zadanie nie tylko dać podstawę dla ukarania sprawców działań niezgodnych z ustawą, lecz także prewencyjnie odstraszać od ich podejmowania. Dlatego też górne pułapy kary pieniężnej oraz kary pozbawienia wolności przewidziano na relatywnie wysokich poziomach.

Zmiany w przepisach obowiązujących

Na podstawie **art. 36** ustawy o SInF zostają wprowadzone zmiany **ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa**. Wprowadzane zmiany mają na celu dostosowanie przepisów dotyczących STIR, zawartych w Ordynacji podatkowej, do zmian wynikających z wprowadzenia ustawy o SInF. Wykorzystanie istniejącego modelu przesyłania danych dotyczących rachunków podmiotów kwalifikowanych do celów przesyłania przez wszystkie instytucje zobowiązane informacji rejestrowanych zasilających SInF wiąże się z koniecznością uwzględnienia nowych obowiązków zarówno w ustawie o SInF, jak i w Ordynacji podatkowej. Zgodnie z nowym brzmieniem art. 119zu § 2a Ordynacji podatkowej, izba rozliczeniowa będzie mogła korzystać z przekazywanych do SInF informacji przy stosowaniu środków bezpieczeństwa finansowego na podstawie umowy, o której mowa w art. 48 ust. 1 ustawy o p.p.p.f.t., jak również przy wykonywaniu na rzecz instytucji zobowiązanych czynności niezbędnych do zastosowania środków bezpieczeństwa finansowego oraz prowadzenia i dokumentowania wyników bieżącej analizy przeprowadzanych transakcji, o której mowa w art. 43 ust. 3 ustawy o p.p.p.f.t.

Zmiana art. 119zt Ordynacji podatkowej, polegająca na dodaniu pkt 6a, wynika z faktu, że obecnie organy Policji, w ramach realizacji czynności ustawowych o charakterze operacyjno-rozpoznawczym, nie są uprawnione do uzyskiwania od izby rozliczeniowej informacji i zestawień STIR. Dostęp organów Policji do tych informacji i zestawień przysługuje tylko w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia postępowania sprawdzającego na podstawie przepisów o ochronie informacji niejawnych. Zwalczenie zorganizowanej przestępczości ekonomicznej, która godzi zarówno w interesy finansowe RP, jak i UE jest jednym z głównych

zadań Centralnego Biura Śledczego Policji. Biuro, spośród niefinansowych organów ścigania, jest wiodącym podmiotem zwalczającym zorganizowaną przestępczość gospodarczą, w tym o charakterze podatkowym. Prowadzone rozpoznawanie kierunków i trendów rozwoju tego typu przestępczości wskazuje, że grupy przestępcze zajmujące się zorganizowaną przestępczością mają charakter międzynarodowy i zorganizowany, wykazują się dużą dynamiką, systematycznie zmieniają swój *modus operandi*, a ich działalność ciągle ewoluuje. Zapewnienie dostępu organom Policji, w tym Komendantowi Centralnego Biura Śledczego Policji, do danych zgromadzonych w STIR (projektowany art. 119zt pkt 6a Ordynacji podatkowej) w zakresie niezbędnym do realizacji ustawowych zadań umożliwi skuteczniejsze rozpoznawanie, przeciwdziałanie i zwalczanie przestępczości w przedmiotowym obszarze.

Zmiana art. 119zt Ordynacji podatkowej, polegająca na dodaniu pkt 6b, pozwoli na skuteczniejsze rozpoznawanie, przeciwdziałanie, a także zwalczanie przestępczości znajdującej się we właściwości Straży Granicznej, w tym przestępczości ekonomicznej. Straż Graniczna na każdym etapie czynności operacyjno-śledczych gromadzi dane mające na celu ustalenie składników majątkowych sprawców czynów zabronionych, w celu zabezpieczenia środków niezbędnych do wykonania kar i środków karnych o charakterze majątkowym, konfiskaty majątku lub ewentualnych odszkodowań. Czynności operacyjno-śledcze prowadzone przez Straż Graniczną w dużym zakresie dotyczą zwalczania przestępczości zorganizowanej o charakterze międzynarodowym, która niejednokrotnie łączy się z działaniem zorganizowanych grup przestępczych na szkodę interesu ekonomicznego Polski i Unii Europejskiej.

Zmiana art. 298 Ordynacji podatkowej, polegająca na dodaniu pkt 6g, wynika z potrzeby zapewnienia formalnej możliwości przekazywania przez organy Krajowej Administracji Skarbowej informacji w związku z toczącym się dochodzeniem administracyjnym prowadzonym przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF). Przepis jest konieczny dla zapewnienia możliwości odpowiadania na wnioski o informacje kierowane na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013.

W **art. 37, art. 38 oraz art. 40** ustawy o SInF przewidziano zmiany przepisów regulujących dopuszczalne przekazywanie informacji objętych tajemnicami zawodowymi. W przepisach tych przewidziano zmiany w: **ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (art. 38), ustawie z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (art. 40) oraz ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (art. 37)**. W odniesieniu do pozostałych instytucji zobowiązanych, których działalność jest związana z obowiązkiem zachowywania tajemnic zawodowych, należy uznać,

że obowiązujące przepisy w zestawieniu z art. 29 ustawy o SInF są wystarczające do prawidłowego przesyłania informacji rejestrowanych do SInF.

W art. 37 oraz art. 40 ustawy o SInF wprowadzono ponadto zmiany mające na celu rozszerzenie możliwości pozyskiwania przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej danych dla celów udzielenia odpowiedzi na wniosek o informacje złożony na podstawie art. 7 ust. 3a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013. Zgodnie z art. 7 ust. 3a lit. b przywołanego rozporządzenia, właściwe organy państw członkowskich przekazują Europejskiemu Urzędowi ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) informacje dotyczące rejestru transakcji określonych we wniosku podmiotów, tym samym wprowadzane zmiany w art. 105 ust. 1 pkt 2 lit. e ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe oraz w art. 9f ust. 1 pkt 16 ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych są niezbędne do umożliwienia realizacji takiego wniosku.

Konstrukcja art. 105 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe sprowadza się do wskazania podmiotów, którym bank ma obowiązek przekazać informacje, a także przesłanek udostępnienia informacji. Szczegółowe regulacje tego, jakie informacje mają być udostępniane, co do zasady, znajdują się w przepisach regulujących funkcjonowanie podmiotów, którym informacja jest udzielana. Zgodnie z tą konstrukcją, wprowadzane przez art. 37 ustawy o SInF zmiany do art. 105 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe nie precyzują, jakie dokładnie informacje banki mają obowiązek przekazać na żądanie organu KAS. Regulacja taka znajduje się bezpośrednio w art. 48a ustawy o KAS, wprowadzanym przez art. 43 ustawy o SInF. Wprowadzany art. 105 ust. 1 pkt 2 lit. e tiret szóste ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe należy zatem czytać łącznie z art. 48a ustawy o KAS, który określa zakres informacji przekazywanych przez banki na żądanie organu KAS.

W **art. 39** jest dodawany art. 17g do ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 660, z późn. zm., dalej: „ustawa o nadzorze nad rynkiem finansowym”), co wynika z faktu, że obecne brzmienie przepisów, które w pewnym zakresie (art. 17e i art. 17f) weszły w życie 31 października 2021 r., nie zapewnia w sposób wystarczający możliwości uczestnictwa Komisji Nadzoru Finansowego (KNF) we współpracy i wymianie informacji z właściwymi organami (nadzorczymi i jednostkami analityki finansowej) w ramach tzw. kolegiów ds. przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu (AML/CFT). Ustanawianie ram współpracy i wymiana informacji między właściwymi organami za pomocą zobowiązań dwustronnych albo za pomocą kolegiów

AML/CFT oraz regulacja kwestii ustanowienia i działania kolegiów AML/CFT została uregulowana we Wspólnych Wytycznych końcowych³⁾ dotyczących współpracy i wymiany informacji na potrzeby dyrektywy (UE) 2015/849 między właściwymi organami nadzorującymi instytucje kredytowe i finansowe. Zgodnie z wytycznymi 8.1. i 8.2. na potrzeby każdego kolegium AML/CFT wiodący organ nadzoru i stali członkowie powinni zawrzeć pisemną umowę o współpracy i wymianie informacji („umowa o współpracy w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu”). Wiodący organ nadzoru powinien sporządzić umowę o współpracy w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu zgodnie ze wzorem podanym w załączniku II dla wszystkich kolegiów AML/CFT. W przypadku użycia wzoru umowy o współpracy w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu wcześniejsza zgoda stałych członków nie jest wymagana. Wiodący organ nadzoru przekazuje zawartą umowę o współpracy w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu wszystkim stałym członkom i obserwatorom oraz organowi sprawującemu nadzór skonsolidowany, gdy ma to zastosowanie.

W dotychczasowym stanie prawnym, z uwzględnieniem ostatnio wprowadzonych przepisów, tj. art. 115a i art. 116a ustawy o p.p.p.f.t., a także art. 17e i art. 17f ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, nie zostało uregulowane zawieranie przez KNF porozumień o współpracy z organami nadzoru z państw członkowskich, jak i innych państw. Tym samym istotnie jest utrudnione uczestnictwo KNF w kolegiach nadzorczych, w których członkostwo jest warunkowane zawarciem stosownej umowy, gdyż przepisy prawa nie przewidują wprost takiego uprawnienia dla KNF. Wobec powyższego konieczne jest wprowadzenie odpowiednich zmian w ustawie o nadzorze nad rynkiem finansowym, polegających na dodaniu art. 17g.

Zasadna jest również zmiana ust. 2 w art. 17f ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, tak aby przepis ten pokrywał się z brzmieniem art. 57a ust. 5 dyrektywy (UE) 2015/849, który wskazuje, że stosowne porozumienia z właściwymi organami nadzoru z państw trzecich mogą być zawierane na zasadzie wzajemności i wyłącznie wtedy, gdy ujawniane informacje są chronione tajemnicą zawodową w stopniu co najmniej równoważnym jak w państwach członkowskich.

³⁾ Wytyczne dotyczące kolegiów AML/CFT, sygn. JC 2019 81 (ang. Joint guidelines on cooperation and information exchange for the purpose of Directive (EU) 2015/849 between competent authorities supervising credit and financial institutions. The AML/CFT Colleges Guidelines).

Dodanie ust. 4 do art. 17f ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym zmierza do tego, aby w przepisach krajowych znalazł się zapis odpowiadający brzmieniu art. 57a ust. 5 akapit drugi dyrektywy (UE) 2015/849, który wskazuje, że w przypadku gdy wymieniane informacje pochodzą z innego państwa członkowskiego, są one ujawniane jedynie za wyraźną zgodą właściwego organu, który je przekazał, i – w stosownych przypadkach – jedynie do celów, na które organ ten udzielił zgody. Tym samym w przypadku zawierania porozumień o współpracy z organami z państw trzecich możliwość dalszego przekazywania przez KNF informacji pochodzących od organów państwa członkowskiego będzie uzależniona od zgody wyrażonej przez organ udostępniający informacje na potrzeby KNF.

Na podstawie **art. 41** ustawy o SInF wprowadza się zmiany do **ustawy z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności**. Proponowane rozwiązania mają na celu imienne wskazanie GIIF w katalogu podmiotów, którym na podstawie przepisów ww. ustawy udostępnia się dane z rejestru PESEL oraz rejestrów mieszkańców w zakresie niezbędnym do realizacji ich ustawowych zadań (art. 46 ust. 1 pkt 2), a także wskazanie GIIF w katalogu podmiotów (odbiorców danych z rejestru PESEL), o których nie informuje się zainteresowanych, w przypadku wystąpienia o nieodpłatne pobranie informacji o odbiorcach (art. 45c). Proponowane rozwiązanie jest konieczne z uwagi na wagę i charakter spraw prowadzonych przez GIIF.

Na podstawie **art. 42** ustawy o SInF wprowadza się zmiany do **ustawy z dnia 16 września 2011 r. o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej, państw trzecich, agencjami Unii Europejskiej oraz organizacjami międzynarodowymi** (dalej: „WymInfUEU”), w celu uzupełnienia implementacji dyrektywy 2019/1153.

Dodanie pkt 3 do art. 1 ust. 3 WymInfUEU ma na celu rozszerzenie zakresu stosowania ustawy przez umożliwienie wymiany na jej podstawie informacji finansowych i analiz finansowych, otrzymanych od GIIF. Umożliwienie prowadzenia wymiany informacji w tym zakresie wynika z art. 10 ust. 1 dyrektywy 2019/1153.

Dodanie art. 2a do WymInfUEU ma na celu umożliwienie wymiany informacji przez podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 2 WymInfUEU (Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralne Biuro Antykorupcyjne, Biuro Nadzoru Wewnętrznego, Policja, Krajowa Administracja Skarbowa, Straż Graniczna, Żandarmeria Wojskowa, Służba Ochrony Państwa), z wyznaczonymi właściwymi organami (zdefiniowanymi w dodawanym art. 3 pkt 11

WymInfUEU), w celu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Przepis ten stanowi implementację art. 10 ust. 1 dyrektywy 2019/1153.

Dodanie pkt 11 do art. 3 WymInfUEU ma na celu wprowadzenie definicji wyznaczonego właściwego organu. Należy podkreślić, że przepisy dyrektywy 2019/1153 odnoszą się do wyznaczonych właściwych organów poszczególnych państw członkowskich Unii Europejskiej. Nie ma możliwości wprowadzenia w przepisach krajowych definicji odsyłającej do poszczególnych przepisów implementujących dyrektywę 2019/1153 we wszystkich krajach członkowskich. Jednocześnie prawidłowa implementacja przepisów dyrektywy wymaga uwzględnienia możliwości wymiany informacji z organami wyznaczonymi na podstawie dyrektywy 2019/1153 w poszczególnych państwach członkowskich, tym samym w definicji wyznaczonego właściwego organu posłużono się odesłaniem do przepisów wdrażających art. 3 ust. 2 dyrektywy 2019/1153. Zabieg ten ma zagwarantować możliwość wymiany informacji przez polskie organy ze wszystkimi organami wyznaczonymi przez państwa członkowskie na podstawie przepisów krajowych wdrażających dyrektywę 2019/1153.

W art. 6 w ust. 1 WymInfUEU dodano pkt 13, dzięki czemu punkt kontaktowy, będący wydzieloną komórką organizacyjną Komendy Głównej Policji, uzyska możliwość bezpośredniego dostępu do SInF. Zauważyć należy, że dostęp pracowników i funkcjonariuszy Policji do SInF następuje na podstawie upoważnienia wydanego na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 3 ustawy o SInF przez Komendanta Głównego Policji. Tym samym pracownicy oraz funkcjonariusze punktu kontaktowego, o którym mowa w art. 4 ust. 1 WymInfUEU, którzy będą upoważnieni do dostępu do SInF, muszą spełniać wymogi, o których mowa w art. 21 ust. 5 ustawy o SInF. Dodanie pkt 13 do art. 6 ust. 1 WymInfUEU przez umożliwienie wymiany informacji rejestrowanych przez punkt kontaktowy, o którym mowa w art. 4 ust. 1 WymInfUEU, z Europolem (agencja Unii Europejskiej zajmująca się zapobieganiem i zwalczaniem przestępczości, art. 1 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 3 pkt 10 WymInfUEU) stanowi implementację art. 11 dyrektywy 2019/1153.

Dodanie art. 25a–25c do WymInfUEU wiąże się z koniecznością prowadzenia odpowiednich rejestrów wniosków o informacje, co wynika bezpośrednio z art. 17 dyrektywy 2019/1153, określającego dane, jakie muszą być rejestrowane w związku z udostępnianiem informacji i analiz finansowych uzyskanych od jednostki analityki finansowej, jak również w związku z wymianą informacji z Europolem.

Art. 25a WymInfUEU określa, jakie wnioski muszą być rejestrowane (ust. 1), zakres rejestrowanych danych (ust. 2), okres przechowywania danych (ust. 3) oraz wskazuje na

możliwość udostępniania rejestrowanych danych do wglądu Prezesowi Urzędu Ochrony Danych Osobowych (ust. 4).

Art. 25b WymInfUEU określa, że w zakresie, w jakim dochodzi do bezpośredniej wymiany informacji przez podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 2 WymInfUEU, podmioty te muszą we własnym zakresie rejestrować informacje dotyczące składanych oraz otrzymywanych wniosków o informacje.

Dodanie art. 25c WymInfUEU wiąże się z koniecznością gromadzenia danych pozwalających na wypełnienie przez Rzeczpospolitą Polską obowiązków statystycznych nałożonych na państwa członkowskie na podstawie art. 19 dyrektywy 2019/1153. Zakres danych gromadzonych na podstawie art. 25c wprost wynika z zakresu informacji gromadzonych obowiązkowo na podstawie art. 19 ust. 3 dyrektywy 2019/1153. Zgodnie z dodawanym przepisem, informacje statystyczne mają być przekazywane ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych. Jednocześnie na podstawie art. 43 pkt 7 ustawy o SInF dodaje się w ustawie o p.p.p.f.t. art. 116d, na podstawie którego minister właściwy do spraw finansów publicznych będzie zobowiązany do łącznego przekazania Komisji Europejskiej danych statystycznych zgromadzonych na podstawie art. 25c WymInfUEU z danymi zgromadzonymi na podstawie ustawy o p.p.p.f.t. Zauważyć należy, że na podstawie dodawanych przepisów przewidziano możliwość wymiany informacji finansowych pochodzących od GIIF, a także informacji z SInF. GIIF zgodnie z przepisami ustawy o p.p.p.f.t. wykonuje swoje zadania przy pomocy komórki organizacyjnej wyodrębnionej w tym celu w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Organem właściwym w sprawie SInF ma zostać, zgodnie z ustawą o SInF – Szef KAS. Co za tym idzie zasadne jest, aby obowiązek przekazywania danych statystycznych do Komisji Europejskiej był realizowany przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych. W odniesieniu do danych przekazywanych na podstawie art. 25c pkt 4 i 5 WymInfUEU należy zauważyć, że mają one być przekazywane w zakresie, w jakim są te informacje dostępne dla organu prowadzącego rejestr. Rozwiązanie takie jest dopuszczalne na gruncie art. 19 ust. 3 dyrektywy 2019/1153, a nie jest zasadne tworzenie w tym zakresie przepisów w sposób nadmiernie obciążający organy prowadzące rejestry. Zauważyć należy, że podmioty uprawnione do wymiany informacji na podstawie WymInfUEU podlegają różnym regulacjom prawnym, tym samym zakres gromadzonych informacji dotyczących informacji zwrotnej, przykładowo w zakresie osób skazanych w sprawach, w których składano wnioski o informacje, nie jest jednolity. Zasadne jest zatem ograniczenie zakresu gromadzonych informacji do danych dostępnych dla organu

prowadzącego rejestr. W zakresie danych przekazywanych na podstawie art. 25c pkt 6 WymInfUEU, obejmujących informację o zasobach ludzkich lub informatycznych zaangażowanych przez organy prowadzące rejestry do obsługi wniosków o informacje składanych w związku z wymianą informacji, o której mowa w art. 2a ust. 2 WymInfUEU, należy zauważyć, że wskazanie na zaangażowane zasoby informatyczne powinno odnosić się do systemów informatycznych obsługujących przekazywanie informacji. Informacja powinna przykładowo wskazywać, czy w danej strukturze organizacyjnej został utworzony dedykowany system informatyczny gromadzący informacje albo czy w ramach istniejącego systemu wyodrębniono zasoby dedykowane obsłudze wniosków o informacje. Obowiązek przekazywania tego typu informacji wynika bezpośrednio z art. 19 ust. 3 lit. d dyrektywy 2019/1153.

Na podstawie **art. 43** pkt 1–3 ustawy o SInF wprowadza się zmiany w **ustawie z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej**, umożliwiające realizowanie przez Krajową Administrację Skarbową zadań związanych z udzielaniem odpowiedzi na wnioski o informacje kierowane przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF). W szczególności należy wskazać, że dodanie art. 48a do ustawy o KAS wynika z potrzeby rozszerzenia możliwości pozyskiwania przez Szefa KAS danych dla celów udzielenia odpowiedzi na wniosek o informacje złożony przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) na podstawie art. 7 ust. 3a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013. Zakres tych danych obejmuje informacje dotyczące rejestru transakcji otrzymanych bądź zrealizowanych przez podmioty wskazane we wniosku OLAF, przez co w szczególności należy rozumieć informacje o wpłatach i wypłatach na rachunkach podmiotów objętych wnioskiem, z uwzględnieniem danych dotyczących stron transakcji i ich kwot. Przekazanie informacji o realizowanych za pośrednictwem danego rachunku wpłatach i wypłatach jest konieczne, ponieważ dane te składają się łącznie na rejestr transakcji, o którym mowa bezpośrednio w art. 7 ust. 3a lit. b rozporządzenia 883/2013. Zmiany wprowadzane do art. 14 ust. 1 ustawy o KAS wiążą się z doprecyzowaniem zadań Szefa KAS, realizowanych w związku ze współpracą z OLAF.

Na podstawie art. 43 pkt 4 ustawy o SInF wprowadza się zmianę art. 54 ust. 2 ustawy o KAS, w wyniku której dodaje się pkt 12a, przewidujący, że kontrolą celno-skarbową może być objęte wykonywanie przez instytucje zobowiązane obowiązków polegających na przesyłaniu informacji rejestrowanych do Systemu Informacji Finansowej. Przepis jest konsekwencją

przyznania naczelnikom urzędów celno-skarbowych uprawnień do kontrolowania instytucji zobowiązanych.

Na podstawie **art. 44** ustawy o SInF wprowadza się do **ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu** szereg zmian mających na celu wdrożenie do polskiego porządku prawnego postanowień dyrektywy 2019/1153.

W art. 2 ust. 2 ustawy o p.p.p.f.t. dodaje się pkt 1a–1c, zawierające definicje analizy finansowej, analizy operacyjnej oraz analizy strategicznej. Wprowadzenie definicji analizy finansowej stanowi implementację art. 2 pkt 11 dyrektywy 2019/1153. Przyjęta definicja analizy finansowej, analogicznie jak definicja znajdująca się w art. 2 pkt 11 dyrektywy 2019/1153, odnosi się do wyniku przeprowadzonej analizy operacyjnej lub strategicznej. Tym samym analiza finansowa stanowi efekt działalności GIIF, obejmującej działalność analityczną w zakresie analizy strategicznej oraz operacyjnej. Wynikiem analizy finansowej może być dokument zawierający wnioski z przeprowadzonej analizy operacyjnej, wraz z danymi stanowiącymi podstawę sformułowania takich wniosków, przy czym wynikiem analizy finansowej może być również zapis w systemie teleinformatycznym GIIF, wskazujący na konieczność zakończenia analizy operacyjnej z uwagi na brak uprawdopodobnienia okoliczności wskazujących na podejrzenie prania pieniędzy. Z uwagi na potrzebę zapewnienia sprawności oraz niezbędnej elastyczności działania jednostki analityki finansowej nie jest zasadne precyzowanie na poziomie ustawy kwestii formy, jaką ma przyjmować analiza finansowa. Jednocześnie z uwagi na konieczność doprecyzowania, jakie informacje mogą podlegać wymianie jako „analiza finansowa”, konieczne stało się bezpośrednio zdefiniowanie analizy strategicznej oraz analizy operacyjnej w ustawie o p.p.p.f.t. Analiza operacyjna zgodnie z przyjętą definicją określa metodę działania zmierzającą do ujawnienia konkretnych przypadków prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu, natomiast analiza strategiczna została zdefiniowana jako metoda działania zmierzająca do ujawnienia tendencji i schematów w zakresie prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu. Co za tym idzie analiza operacyjna oraz analiza strategiczna stanowią pewnego rodzaju metodę działania/procedurę postępowania, natomiast analiza finansowa stanowi wynik tego działania/procedury postępowania.

Dodanie do art. 2 ust. 2 ustawy o p.p.p.f.t. nowego pkt 10a, obejmującego definicję informacji finansowej, wynika bezpośrednio z potrzeby wdrożenia art. 2 pkt 5 dyrektywy 2019/1153. Konieczność zdefiniowania „informacji finansowej” wiąże się z potrzebą określenia zakresu informacji podlegających wymianie na podstawie przepisów implementujących dyrektywę 2019/1153. Nieprecyzyjne lub zbyt wąskie określenie zakresu informacji podlegających

wymianie na podstawie postanowień dyrektywy 2019/1153 mogłoby się wiązać ze sformułowaniem zarzutów nieprawidłowej implementacji przepisów Unii Europejskiej. Tym samym konieczne stało się dodanie do ustawy o p.p.p.f.t. definicji informacji finansowej.

Dodanie do art. 2 ust. 2 ustawy o p.p.p.f.t. nowego pkt 19b, obejmującego definicję rozporządzenia 2016/794, jest zabiegiem redakcyjnym.

Do art. 2 ust. 2 ustawy o p.p.p.f.t. dodaje się pkt 19c, wprowadzający definicję skrytki sejfowej. Przedmiotowy zapis ma na celu rozwianie wątpliwości co do obowiązków wynikających z ustawy o p.p.p.f.t., mających zastosowanie do przedsiębiorców zajmujących się udostępnianiem skrytek sejfowych na rynku pozabankowym. Przepis ten ma również znaczenie dla ustawy o SInF, gdyż jasne rozstrzygnięcie, czym w rozumieniu ustawy o p.p.p.f.t. jest skrytka sejfowa, pozwoli na sprecyzowanie, którzy przedsiębiorcy zajmujący się udostępnianiem skrytek sejfowych mają obowiązek przekazywania informacji o zawartych umowach do SInF. Zauważyć należy, że element definicji wskazujący na zabezpieczenie skrytki za pomocą systemu kontroli dostępu, alarmu, monitoringu lub ochrony fizycznej należy odczytywać jako alternatywę zwykłą (systemu kontroli dostępu lub alarmu lub monitoringu lub ochrony fizycznej). Co za tym idzie do wypełnienia definicji wystarczające jest objęcie skrytki sejfowej jednym spośród czterech wymienionych sposobów kontroli dostępu. Jednocześnie należy podkreślić, że nie jest intencją ustawodawcy obejmowanie definicją skrytki sejfowej różnego rodzaju szafek depozytowych na dworcach czy w centrach handlowych, cechujących się możliwością samoobsługowego skorzystania ze skrytki, przeznaczonych co do zasady do krótkotrwałego przechowywania przedmiotów, tym samym w definicji wskazano, że łączny czas obowiązywania umowy musi wynosić co najmniej 30 dni.

Dodanie art. 70a–70c do ustawy o p.p.p.f.t. wiąże się z potrzebą umożliwienia pozyskiwania danych z Centralnego Rejestru Beneficjentów Rzeczywistych (dalej „CRBR”) przez wymienione w art. 70a organy w drodze teletransmisji. Zauważyć należy, że zgodnie z art. 67 ustawy o p.p.p.f.t. CRBR jest rejestrem jawnym. Tym samym wprowadzenie art. 70a–70c do ustawy o p.p.p.f.t. nie wpłynie na rozszerzenie katalogu informacji dostępnych dla organów, o których mowa w dodawanym art. 70a, ani nie wpłynie na poziom ochrony danych przetwarzanych w CRBR. Zmiana ma na celu usprawnienie sposobu pozyskiwania danych z CRBR dla wymienionych w art. 70a organów, co wpłynie pozytywnie na czas realizacji czynności związanych z pozyskiwaniem danych z CRBR przez pracowników i funkcjonariuszy tych organów.

Zgodnie z art. 70a ust. 2, umożliwienie pozyskiwania danych z CRBR w drodze teletransmisji będzie uzależnione od spełnienia przez organy będące odbiorcami informacji wymogów dotyczących bezpieczeństwa danych. Pozyskiwanie danych w drodze teletransmisji będzie możliwe po wydaniu przez organ właściwy w sprawie CRBR zgody na taką formę udostępniania danych. Organy, które nie uzyskają zgody na pozyskiwanie danych w drodze teletransmisji, będą miały możliwość pozyskiwania danych z CRBR w dotychczasowy sposób.

Wyrażenie bądź odmowa wyrażenia zgody na udostępnianie danych w drodze teletransmisji będzie następowało w drodze wydania przez organ właściwy w sprawie CRBR decyzji administracyjnej, co zostało uregulowane w dodawanym art. 70b. Przesłankami wpływającymi na wydanie przez organ właściwy w sprawie CRBR zgody na udostępnianie danych w drodze teletransmisji będzie spełnianie warunków określonych w dodawanym art. 70a ust. 2.

Zmiana wprowadzenia do wyliczenia w art. 105 ust. 1 ustawy o p.p.p.f.t. oraz zmiana brzmienia art. 105 ust. 4 ustawy o p.p.p.p.f.t. wiąże się z potrzebą bezpośredniego wyartykułowania, że informacje finansowe oraz analizy finansowe podlegają udostępnieniu na mocy tego przepisu. Potrzeba zmiany dotychczasowego zapisu wynika z dodania definicji analizy finansowej oraz informacji finansowej.

W art. 105 ust. 3 ustawy o p.p.p.f.t. dodaje się ust. 1a, wskazujący na uprawnienie Prezesa NBP do dostępu do danych znajdujących się w posiadaniu Generalnego Inspektora Informacji Finansowej. Możliwość uzyskiwania danych przez Prezesa NBP będzie ograniczona do przypadków, w których dane takie będą niezbędne do przeprowadzenia postępowania kontrolnego określonego w art. 130 ust. 2 pkt 1 lit. a ustawy o p.p.p.f.t. Możliwość pozyskiwania danych przez Prezesa NBP w zakresie niezbędnym do sprawowania kontroli przestrzegania przepisów dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu wpłynie pozytywnie na jakość prowadzonych przez Prezesa NBP kontroli. Zauważyć należy, że możliwość pozyskiwania danych na podstawie art. 105 ustawy o p.p.p.f.t. wpłynie również pozytywnie na możliwości koordynacji przez Generalnego Inspektora Informacji Finansowej kontroli na zasadach wynikających z art. 132 ustawy o p.p.p.f.t.

Dodawany ust. 7 do art. 105 ustawy o p.p.p.f.t. implementuje art. 7 ust. 3 zdanie drugie dyrektywy 2019/1153, wskazujące na potrzebę uzasadnienia przyczyn odmowy udostępnienia posiadanych informacji organom działającym na podstawie ust. 1–4 tego artykułu. Przesłanki odmowy udostępnienia posiadanych informacji znajdują się w obecnie obowiązującym art. 105 ust. 6 ustawy o p.p.p.f.t. Konieczność uzasadnienia przyczyn odmowy udostępnienia posiadanych informacji ma na celu w szczególności poprawę współpracy GIIF z jednostkami

współpracującymi przez dążenie do osiągnięcia i utrzymania optymalnego poziomu składanych wniosków o informacje.

Dodanie art. 105a ust. 1 do ustawy o p.p.p.f.t. wiąże się z potrzebą implementacji art. 7 ust. 1 dyrektywy 2019/1153, w zakresie, w jakim przepis ten nakazuje terminowe udzielanie odpowiedzi na uzasadnione wnioski o informacje finansowe lub analizę finansową. W art. 105a ust. 1 do ustawy o p.p.p.f.t. wskazano na konieczność udzielenia odpowiedzi w najkrótszym możliwym terminie, co należy odczytywać jako nakaz do działania w sposób sprawny i terminowy, gwarantujący szybką realizację wniosków o informacje.

Dodanie art. 105a ust. 2 i 3 do ustawy o p.p.p.f.t. wiąże się z potrzebą implementacji art. 7 ust. 3 dyrektywy 2019/1153, zgodnie z którym wykorzystanie informacji lub analiz do celów wykraczających poza cele pierwotnie zatwierdzone wymaga uzyskania uprzedniej zgody jednostki analityki finansowej. Wdrożenie postanowień art. 7 ust. 3 dyrektywy 2019/1153 wymaga wprowadzenia przepisu nakazującego GIIF wskazywanie celów, do jakich mogą zostać wykorzystane przekazywane uprawnionym organom informacje, co zostało przewidziane w dodawanym art. 105a ust. 2 ustawy o p.p.p.f.t. Celami, o których mowa w tym przepisie, mogą być przykładowo cele operacyjne, cele postępowania przygotowawczego czy też wykorzystanie informacji do celów dowodowych. Jednocześnie zgodnie z art. 105a ust. 3 ustawy o p.p.p.f.t. wykorzystanie informacji do celów innych niż określone na podstawie ust. 2 wymaga uzyskania zgody GIIF. Zapis ten w sposób bezpośredni implementuje art. 7 ust. 3 dyrektywy 2019/1153.

Art. 105b ustawy o p.p.p.f.t. przez bezpośrednie wyartykułowanie możliwości przetwarzania informacji do celów innych niż cele, dla których dane informacje zostały pierwotnie zebrane, stanowi implementację art. 7 ust. 5 dyrektywy 2019/1153.

Zmiany wprowadzane w art. 110 ustawy o p.p.p.f.t., polegające na zmianie ust. 1 oraz dodaniu ust. 3, stanowią implementację art. 9 dyrektywy 2019/1153. Zauważyć należy, że zmiana art. 110 ustawy o p.p.p.f.t. umożliwi wymianę między GIIF a zagranicznymi jednostkami analityki finansowej informacji dotyczących terroryzmu lub związanej z nim przestępczości zorganizowanej, który to zakres wykracza poza główny zakres działalności jednostek analityki finansowej (przeciwdziałanie praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu). Zgodnie z art. 9 ust. 1 dyrektywy 2019/1153, państwa członkowskie zapewniają, aby **w wyjątkowych i pilnych przypadkach** ich jednostki analityki finansowej były uprawnione do wymiany informacji finansowych lub analiz finansowych, które mogą być istotne dla przetwarzania lub analizowania informacji dotyczących terroryzmu lub związanej z nim przestępczości

zorganizowanej. W związku z tym wymiana informacji w tym trybie ma mieć charakter **wyjątkowy**, gdy przekazanie informacji dotychczasowymi, ustalonymi kanałami mogłoby się okazać niewystarczające czy też zbyt czasochłonne. Jednocześnie znajdująca się w art. 9 ust. 1 dyrektywy 2019/1153 przesłanka odnosząca się do „pilności” przypadku została oddana w art. 110 ust. 3 ustawy o p.p.p.f.t. przez wskazanie, że wymiana informacji może następować w przypadkach **niecierpiących zwłoki**.

Zmiany wprowadzane do art. 112 ustawy o p.p.p.f.t., polegające na dodaniu ust. 1a oraz zmianie brzmienia ust. 2, stanowią konsekwencję wprowadzenia dodatkowej przesłanki wymiany informacji między GIIF a zagranicznymi jednostkami analityki finansowej, obejmującej wymianę informacji dotyczących terroryzmu lub związanej z nim przestępczości zorganizowanej. W związku z wprowadzeniem zmian do art. 110 ustawy o p.p.p.f.t. konieczne stało się odpowiednie dostosowanie brzmienia art. 112 ustawy o p.p.p.f.t.

Zmiana art. 115 ustawy o p.p.p.f.t., polegająca na dodaniu ust. 1a–1d, stanowi implementację przepisów dyrektywy 2019/1153 dotyczących wymiany informacji między krajową jednostką analityki finansowej a Europolem, określonych w art. 12–13 dyrektywy 2019/1153. Dodawany ust. 1a implementuje art. 12 ust. 1 dyrektywy 2019/1153, określający obowiązek udzielania odpowiedzi przez jednostkę analityki finansowej na wnioski Europolu składane w ramach zakresu obowiązków Europolu i w celu wykonywania jego zadań. Ust. 1a dodatkowo implementuje art. 13 ust. 2 dyrektywy 2019/1153, w zakresie, w jakim przepis ten przewiduje obowiązek terminowego udzielania odpowiedzi.

Dodawany do art. 115 ustawy o p.p.p.f.t. ust. 1b przewiduje sytuacje, w których jest dopuszczalna odmowa udzielenia przez GIIF odpowiedzi na wniosek złożony przez Europol. Przepis ten implementuje art. 12 ust. 2 dyrektywy 2019/1153, który przewiduje możliwość odmowy udzielenia informacji, odwołując się do przesłanek wskazanych w art. 32 ust. 5 dyrektywy 2015/849 oraz w art. 7 ust. 7 rozporządzenia 2016/794.

Zgodnie z dodawanym do art. 115 ustawy o p.p.p.f.t. ust. 1c, GIIF przekaże wymagane informacje Europolowi po ustaniu przesłanek wskazanych w art. 115 ust. 1b pkt 1 i 2 ustawy o p.p.p.f.t. Wprowadzenie takiego zapisu wynika z konieczności wyrażenia wprost obowiązku wskazanego w art. 7 ust. 7 zdanie ostatnie rozporządzenia 2016/794.

Dodanie do art. 115 ustawy o p.p.p.f.t. ust. 1d przez wyrażenie wprost obowiązku przekazania Europolowi uzasadnienia odmowy udzielenia odpowiedzi na wniosek implementuje postanowienia art. 12 ust. 3 dyrektywy 2019/1153.

Dodanie do art. 115 ustawy o p.p.p.f.t. ust. 4, określającego wymogi dla systemów łączności wykorzystywanych w łączności z Europolem, stanowi implementację art. 13 ust. 1 dyrektywy 2019/1153. W art. 115 ust. 4 ustawy o p.p.p.f.t. powielono rozwiązanie przyjęte w art. 111 ust. 7 ustawy o p.p.p.f.t., odnoszące się do systemów łączności wykorzystywanych w komunikacji między GIIF a zagranicznymi jednostkami analityki finansowej. Zauważyć należy, że wprowadzenie do ustawy o p.p.p.f.t. rozwiązania odwołującego się bezpośrednio do funkcjonujących systemów teleinformatycznych byłoby z punktu widzenia legislacyjnego niepożądane. Tym samym implementacja art. 13 ust. 1 dyrektywy 2019/1153 nie może nastąpić przez proste powielenie tego przepisu. Niemniej przez odniesienie się w art. 115 ust. 4 ustawy o p.p.p.f.t. do wymogów dla systemu łączności wykorzystywanego w łączności z Europolem w sposób wystarczający oddano sens przepisów dyrektywy 2019/1153, sprowadzających się do zapewnienia bezpiecznego i pewnego systemu łączności.

Dodanie art. 116b–116d do ustawy o p.p.p.f.t. wiąże się z koniecznością prowadzenia odpowiednich rejestrów wniosków o informacje, co wynika bezpośrednio z art. 17 dyrektywy 2019/1153, określającego dane, jakie muszą być rejestrowane w związku z udostępnianiem informacji i analiz finansowych przez jednostki analityki finansowej, jak również w związku z wymianą informacji z Europolem.

Art. 116b ustawy o p.p.p.f.t. określa, jakie wnioski muszą być rejestrowane (ust. 1), zakres rejestrowanych danych (ust. 2), okres przechowywania danych (ust. 3) oraz wskazuje na możliwość udostępniania rejestrowanych danych do wglądu Prezesowi Urzędu Ochrony Danych Osobowych (ust. 4).

Art. 116c ustawy o p.p.p.f.t. wiąże się z koniecznością gromadzenia danych pozwalających na wypełnienie przez Rzeczpospolitą Polską obowiązków statystycznych nałożonych na państwa członkowskie na podstawie art. 19 dyrektywy 2019/1153. Zakres danych gromadzonych na podstawie art. 116c wprost wynika z zakresu informacji gromadzonych obowiązkowo na podstawie art. 19 ust. 3 dyrektywy 2019/1153. Zgodnie z dodawanym przepisem, informacje statystyczne mają być przekazywane ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych. W odniesieniu do katalogu danych ujmowanych w informacji przekazywanej Komisji Europejskiej aktualne pozostaje uzasadnienie przedstawione do katalogu danych przekazywanych na podstawie art. 25c WymInfUEU.

Jednocześnie na podstawie dodawanego art. 116d ustawy o p.p.p.f.t. minister właściwy do spraw finansów publicznych będzie zobowiązany do przekazania Komisji Europejskiej danych statystycznych zgromadzonych na podstawie art. 116c ustawy o p.p.p.f.t. (wraz z danymi

zgrupowanymi i przekazanymi ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych na podstawie przepisów WymInfUEU). Zauważyć należy, że zarówno obowiązek przekazywania danych na podstawie przepisów WymInfUEU, jak i obowiązek przekazywania danych na podstawie art. 116c ustawy o p.p.p.f.t., mają swoje źródło w art. 19 dyrektywy 2019/1153. W związku z powyższym zasadne jest łączne przekazywanie danych Komisji Europejskiej przez jeden organ krajowy. Powyższe ma na celu zagwarantowanie spójnego i kompleksowego przesyłania danych, co jest zasadne z uwagi na potrzebę zapewnienia prawidłowej implementacji dyrektywy 2019/1153.

Dodawane w art. 147 ustawy o p.p.p.f.t. pkt 18–20 przewidują możliwość pociągnięcia instytucji obowiązanych do odpowiedzialności administracyjnej w zakresie, w jakim instytucje obowiązane nie przestrzegają przepisów dotyczących nienawiązywania stosunków gospodarczych oraz nieprzeprowadzania transakcji w przypadku braku możliwości zastosowania środków bezpieczeństwa finansowego (art. 41 ustawy o p.p.p.f.t.) czy też nieprzeprowadzania transakcji, wstrzymywania transakcji oraz blokowania rachunków (art. 86 ust. 4–5, art. 87 ust. 2 czy też art. 89 ust. 3). Dotychczasowy brak przepisów sankcyjnych dotyczących nieprzestrzegania wymienionych obowiązków wpłynął negatywnie na stopień wywiązywania się z nich przez instytucje obowiązane. Dotychczasowe doświadczenia Generalnego Inspektora Informacji Finansowej ze stosowaniem przepisów ustawy o p.p.p.f.t. wskazują, że wprowadzenie w art. 147 pkt 18–20 wpłynie pozytywnie na system przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Potencjalne kary, które będą mogły zostać nałożone na instytucje obowiązane z tytułu niedopełnienia obowiązków dotyczących przykładowo nieprzeprowadzania transakcji, wstrzymywania transakcji czy też blokowania rachunków, będą zbieżne z karami, które mogą być nakładane na pozostałe naruszenia określone w art. 147 ustawy o p.p.p.f.t.

W **art. 45** ustawy o SInF znajduje się przepis przewidujący utworzenie Systemu Informacji Finansowej.

Przepisy przejściowe i końcowe

W **art. 51** ustawy o SInF wskazano, że przepisy ustawy wejdą w życie w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 20 pkt 3 ustawy o SInF, który wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2023 r. Art. 20 pkt 3 ustawy o SInF ma na celu umożliwienie prowadzenia wymiany informacji podatkowych, o której mowa w ustawie z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz. U. z 2021 r. poz. 626 i 2105 oraz z 2022 r. poz. 1301). Ustawa ta wdraża dyrektywę Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie

współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylającą dyrektywę 77/799/EWG, która została zmieniona przez dyrektywę Rady (UE) 2021/514 z dnia 22 marca 2021 r. zmieniającą dyrektywę 2011/16/UE w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania. Osobny termin wejścia w życie art. 20 pkt 3 ustawy o SInF wynika bezpośrednio z zapisu art. 2 ust. 1 dyrektywy Rady (UE) 2021/514 z dnia 22 marca 2021 r. zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania, zgodnie z którym państwa członkowskie stosują przepisy niezbędne do wykonania tej dyrektywy od dnia 1 stycznia 2023 r.

Jednocześnie w **art. 46** ustawy o SInF przewidziano, że przekazywanie informacji rejestrowanych przez podmioty zobowiązane rozpocznie się etapami. Instytucje zobowiązane, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. a–b oraz e ustawy o SInF (banki, spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe, NBP), rozpoczną przekazywanie informacji rejestrowanych do SInF w terminie do 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy. Podmioty te są najlepiej przygotowane do przesyłania danych, mają najlepiej zorganizowaną strukturę organizacyjną. Ponadto banki oraz spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe obecnie przesyłają już informacje o rachunkach podmiotów kwalifikowanych do STIR, także po ich stronie dostosowanie do wymogów przesyłania informacji rejestrowanych do SInF wymaga relatywnie niewielkich prac przygotowawczych. Uznać należy, że okres 3 miesięcy pozwoli na przygotowanie systemów informatycznych tych instytucji do przekazywania wymaganych informacji do SInF.

Instytucje zobowiązane, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. c ustawy o SInF (podmioty świadczące usługi płatnicze), z wyjątkiem małych instytucji płatniczych, a także przedsiębiorcy udostępniający skrytki sejfowe, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. f oraz g ustawy o SInF, rozpoczną przekazywanie informacji rejestrowanych do SInF w terminie do 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy. Biorąc pod uwagę możliwości organizacyjne tych podmiotów, termin ten należy uznać za wystarczający do przygotowania systemów informatycznych tych instytucji do przekazywania wymaganych informacji do SInF.

Małe instytucje płatnicze, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. c, banki powiernicze, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. d, a także firmy inwestycyjne, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. d, rozpoczną przekazywanie informacji rejestrowanych do SInF w terminie do 9 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy. Podmioty te będą musiały dostosować swoje systemy informatyczne, a biorąc pod uwagę rodzaj ich działalności oraz charakterystykę prowadzonych przez nie

rachunków w rozumieniu ustawy o SInF, należy przyjąć 9-miesięczny termin na dostosowanie systemów informatycznych do rozpoczęcia przesyłania danych do SInF.

Ponadto w art. 46 ustawy o SInF przewidziano, że przekazywanie informacji ma się rozpocząć nie wcześniej niż odpowiednio 2/4/7 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy. Termin minimalny rozpoczęcia przekazywania danych ma za zadanie zagwarantowanie organowi właściwemu czasu na przygotowanie do odbioru danych od instytucji zobowiązanych.

Jednocześnie, zgodnie z **art. 47 ust. 1** ustawy o SInF, instytucje zobowiązane zostaną zobligowane do przekazania informacji o wszystkich rachunkach, prowadzonych na dzień wejścia w życie ustawy, oraz o rachunkach otwartych od dnia wejścia w życie ustawy do dnia poprzedzającego dzień przekazania informacji, w terminie 30 dni od rozpoczęcia przekazywania informacji o rachunkach do SInF, co ma nastąpić zgodnie z terminami wskazanymi w art. 46 ustawy o SInF (tj. 3, 6 oraz 9 miesięcy). Analogiczny zapis dotyczy przekazania informacji o umowach, o których mowa w art. 4 pkt 2 ustawy o SInF, obowiązujących na dzień wejścia w życie ustawy oraz zawartych od dnia wejścia w życie ustawy do dnia poprzedzającego dzień przekazania informacji, zgodnie z art. 46 ustawy o SInF. Termin 30 dni należy liczyć od faktycznego rozpoczęcia przekazywania informacji przez instytucje zobowiązane.

W **art. 47 ust. 2** ustawy o SInF przewidziano, że przekazywanie części informacji rejestrowanych, zawierających dane uzyskane przed dniem wejścia w życie ustawy, które znajdują się w formie uniemożliwiającej ich automatyczne przetwarzanie w systemach teleinformatycznych instytucji zobowiązanych, rozpoczyna się nie później niż ostatniego dnia 6 miesiąca od dnia upływu terminów, o których mowa w art. 46. Przepis zmierza do zapewnienia, aby dane, które nie są przetwarzane przez instytucje zobowiązane w systemach teleinformatycznych, czyli przykładowo znajdują się w dokumentach w formie papierowej, mogły być udostępniane w terminie późniejszym niż wynika to z art. 46 ustawy o SInF. Wymaganie przekazywania danych przetwarzanych w formie papierowej w terminie przewidzianym w art. 46 ustawy o SInF mogłoby się okazać zbyt dużym wyzwaniem dla części instytucji zobowiązanych. Zauważyć należy, że przepis ten dotyczy jedynie wymienionego wprost katalogu danych i nie może być interpretowany rozszerzająco. Jednocześnie zgodnie z art. 47 ust. 3 instytucje zobowiązane będą zobligowane do przekazania informacji przetwarzanych dotychczas w formie uniemożliwiającej ich automatyczne przetwarzanie, niezwłocznie po ich przeniesieniu do formy umożliwiającej automatyczne przetwarzanie, nawet gdy nastąpiło to przed upływem przewidzianego terminu przejściowego. Należy również

zauważyć, że zgodnie z art. 47 ust. 2 ustawy o SInF przekazywanie informacji wymienionych w tym przepisie rozpoczyna się nie później niż ostatniego dnia 6 miesiąca od dnia upływu terminów, o których mowa w art. 46. Tym samym po upływie okresu przejściowego instytucje zobowiązane będą musiały przestrzegać terminów przekazywania danych wymienionych w art. 14 ustawy o SInF, również w odniesieniu do danych, które dotychczas znajdowały się w formie uniemożliwiającej ich automatyczne przetwarzanie.

Zgodnie z **art. 47 ust. 4** ustawy o SInF, instytucje zobowiązane mają przekazywać informacje, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 5 oraz ust. 2 pkt 5 ustawy o SInF, dla rachunków otwartych od dnia wejścia w życie ustawy oraz umów zawiązanych od dnia wejścia w życie ustawy. Informacje, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 5 oraz ust. 2 pkt 5 ustawy o SInF, w zdecydowanej większości nie są obecnie przechowywane przez instytucje zobowiązane w sposób usystematyzowany. Wprowadzenie wymogu bezwzględnego zaraportowania informacji, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 5 oraz ust. 2 pkt 5 ustawy o SInF, dla wszystkich prowadzonych przez instytucje zobowiązane rachunków oraz umów w dużej mierze wiązałoby się z koniecznością manualnego wprowadzenia takich danych, co byłoby czasochłonne i kosztowne, a nie jest uzasadnione celami ustawy. W związku z powyższym informacje te nie będą wymagane „historycznie” dla rachunków prowadzonych oraz umów, o których mowa w art. 4 pkt 2 ustawy o SInF, zawiązanych przed dniem wejścia w życie ustawy, aby nie obciążać w sposób nadmierny instytucji zobowiązanych.

W następnej kolejności (tj. po 12 miesiącach od dnia wejścia w życie ustawy) wejdą w życie przepisy dotyczące udostępniania informacji rejestrowanych podmiotom uprawnionym (**art. 48** ustawy o SInF). Dodatkowy czas jest potrzebny na uruchomienie modułów SInF dedykowanych przyjmowaniu zapytań od podmiotów uprawnionych i przekazywaniu im odpowiedzi.

W **art. 49** ustawy o SInF przewidziano, że pierwsze sprawozdanie, o którym mowa w art. 8 ustawy, zostanie przedłożone za rok 2022.

W **art. 50** ustawy o SInF przewidziano przepisy zawierające maksymalny limit wydatków budżetu państwa będących skutkiem finansowym ustawy.

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt nie wymaga zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji oraz uzgodnienia z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym z Europejskim Bankiem Centralnym.

Projekt będzie miał wpływ na działalność mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorców, gdyż nałoży na część instytucji zobowiązanych nowe obowiązki dotyczące przesyłania informacji rejestrowanych.

Projekt nie zawiera przepisów technicznych. Projekt nie podlega obowiązkowi notyfikacji, zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach dotyczących sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych.

Stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 4 i § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2022 r. poz. 348), projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie „Rządowy Proces Legislacyjny”.

<p>Nazwa projektu Ustawa o Systemie Informacji Finansowej</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Sebastian Skuza – Sekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Marcin Stec – Dyrektor Departamentu Informacji Finansowej w Ministerstwie Finansów tel. 22-694-30-60 sekretariat.if@mf.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia 6.10.2022 r.</p> <p>Źródło Prawo UE</p> <p>Nr w Wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów UC66</p>
--	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projekt ustawy o Systemie Informacji Finansowej ma przede wszystkim na celu implementację art. 1 pkt 19, art. 1 pkt 25 lit. b i art. 1 pkt 42 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/843 z dnia 30 maja 2018 r. zmieniającej dyrektywę (UE) 2015/849 w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu oraz zmieniającej dyrektywy 2009/138/WE i 2013/36/UE (Dz. Urz. UE L 156 z 19.06.2018, str. 43), zwanej dalej „dyrektywą 2018/843”. Państwa członkowskie mają czas na ustanowienie „scentralizowanych automatycznych mechanizmów”, o których mowa w ww. przepisach, do dnia 10 września 2020 r. Zgodnie z ww. przepisami unijnymi te „scentralizowane automatyczne mechanizmy”, takie jak centralne rejestry lub centralne systemy wyszukiwania danych elektronicznych, mają umożliwić terminową identyfikację dowolnej osoby fizycznej lub prawnej posiadającej lub kontrolującej rachunki płatnicze oraz rachunki bankowe identyfikowane za pomocą IBAN, a także skrytki depozytowe w instytucji kredytowej na terytorium kraju.

W obecnym stanie prawnym brak jest jednolitego rozwiązania, umożliwiającego szybki i łatwy dostęp do pełnych i wiarygodnych informacji o miejscu przechowywania środków pieniężnych i innych, płynnych aktywów, zwłaszcza takich, które mogą mieć związek z przestępstwem.

Istniejące rozwiązania, tj.:

- informacje gromadzone przez organy podatkowe na podstawie art. 82 § 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r. poz. 1540, z późn. zm.),
- Centralna Informacja o Rachunkach (CIR), funkcjonująca na podstawie art. 92bb ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2021 r. poz. 2439, z późn. zm.),
- informacje gromadzone przez izbę rozliczeniową na podstawie art. 119zp ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa,

umożliwiają jedynie pozyskiwanie informacji o rachunkach bankowych i rachunkach w spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (SKOK). Przy czym w przypadku pierwszego instrumentu są to informacje wyłącznie o rachunkach bankowych związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej na terenie RP, a w drugim – wyłącznie o rachunkach osób fizycznych. CIR (funkcjonujący w ramach systemu teleinformatycznego OGNIVO, administrowanego przez KIR S.A.) umożliwia odpytywanie poszczególnych banków i SKOK-ów i nie posiada funkcjonalności dokonywania analiz danych hurtowych pod kątem ewentualnego typowania rachunków mogących mieć związek z przestępstwem.

W ramach systemu OGNIVO funkcjonują jeszcze 2 moduły tzw. komercyjne (tj. moduł zapytań o rachunki bankowe dłużników i moduł do obsługi sądów i prokuratur), umożliwiający organom administracji publicznej uzyskiwanie na wniosek informacji objętych tajemnicą bankową. Jednak z posiadanych informacji wynika, że o ile do CIR podłączone są obecnie wszystkie banki i SKOK-i, to do modułów komercyjnych już nie wszystkie.

Należy ponadto podkreślić, że środki pieniężne i inne płynne aktywa mogą być przechowywane również przez inne podmioty, w szczególności instytucje finansowe (np. krajowe instytucje płatnicze, firmy inwestycyjne), a nie tylko banki czy SKOK-i.

W związku z tym powyższe instytucje są zmuszone do odpowiadania na wielokrotne pytania organów administracji publicznej zadawane w celu pozyskania pełnej informacji. Dla obu stron są to działania czasochłonne i kosztowne, a także niegwarantujące mimo wszystko kompleksowości pozyskiwanych w ten sposób informacji.

Uchwalenie ustawy o Systemie Informacji Finansowej dałoby podstawę do realizacji zadania pt. „Utworzenie rejestru zwiększającego bezpieczeństwo funkcjonowania rynku finansowego w zakresie informacji o rachunkach bankowych, umowach ubezpieczeń z elementami inwestycyjnymi, a także innych produktach służących gromadzeniu, przechowywaniu lub inwestowaniu środków finansowych oraz zapewnienie dostępu do niego organom ścigania i innym właściwym podmiotom”, przypisanego do celu szczegółowego nr 1 – „Wzmocnienie przeciwdziałania

przestępczości gospodarczej” wskazanego w „Programie przeciwdziałania i zwalczania przestępczości gospodarczej na lata 2015–2020”. Program ten został przyjęty uchwałą nr 181 Rady Ministrów z dnia 6 października 2015 r.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Celem projektowanego aktu prawnego jest utworzenie Systemu Informacji Finansowej (SInF) służącego gromadzeniu, przetwarzaniu i udostępnianiu informacji o otwartych i zamkniętych rachunkach (zdefiniowanych w tym projekcie szeroko, obejmujących: rachunki bankowe, rachunki w SKOK, rachunki płatnicze w innych podmiotach, rachunki papierów wartościowych oraz rachunki zbiorcze wraz z rachunkami pieniężnymi służącymi do ich obsługi), jak również o umowach o udostępnieniu skrytek sejfowych.

Informacje z SInF będą wykorzystywane na potrzeby realizacji zadań ustawowych sądów, prokuratury, właściwych służb – Policji, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Agencji Wywiadu, Służby Wywiadu Wojskowego, Żandarmerii Wojskowej, Straży Granicznej, Generalnego Inspektora Informacji Finansowej, Krajowej Administracji Skarbowej, Szefa Krajowego Centrum Informacji Kryminalnych.

Proponowane rozwiązanie m.in.:

- zmniejszy koszty funkcjonowania oraz obciążenia biurokratyczne organów administracji publicznej oraz instytucji finansowych i innych podmiotów gospodarczych;
- usprawni działanie Generalnego Inspektora Informacji Finansowej i innych organów administracji publicznej uprawnionych do uzyskiwania informacji z SInF;
- zwiększy kontrolę nad realizowanymi działaniami służb w zakresie pozyskiwania informacji o rachunkach;
- ułatwi lokalizowanie składników majątkowych w związku z postępowaniami prowadzonymi przez enumeratywnie określone podmioty (służby, sądy i innego rodzaju organy publiczne) przy zachowaniu aktualnie obowiązujących przepisów określających procedurę takiego dostępu;
- umożliwi prowadzenie analizy proaktywnej, polegającej na analizie danych hurtowych gromadzonych w systemie w celu typowania tych rachunków, które mogą być wykorzystywane do działalności przestępczej.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Wszystkie kraje członkowskie UE dostosowały lub są na etapie dostosowania się do wymogów regulacji dyrektywy 2018/843, w zakresie odnoszącym się do utworzenia ww. „scentralizowanych automatycznych mechanizmów”.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
banki krajowe (w tym banki spółdzielcze), oddziały instytucji kredytowych, oddziały banków zagranicznych	600	www.knf.gov.pl (18.06.2020 r.)	Przekazywanie informacji do SInF
spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe oraz Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa	35	www.knf.gov.pl (18.06.2020 r.)	Przekazywanie informacji do SInF
firmy inwestycyjne	60	www.knf.gov.pl (18.06.2020 r.)	Przekazywanie informacji do SInF
krajowe instytucje płatnicze, krajowe instytucje pieniądza elektronicznego, oddziały unijnych instytucji płatniczych, oddziały unijnych i zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego, małe instytucje płatnicze, a także organ administracji	98	www.knf.gov.pl (18.06.2020 r.)	Przekazywanie informacji do SInF

publicznej, jeżeli świadczy usługi płatnicze			
przedsiębiorcy w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162, z późn. zm.), prowadzący działalność polegającą na udostępnianiu skrytek sejfowych, oraz oddziały przedsiębiorców zagranicznych prowadzące taką działalność na terytorium RP	-	Brak danych	Przekazywanie informacji do SInF
Krajowa Izba Rozliczeniowa S.A.	1	Na podstawie informacji ogólnodostępnych	Podmiot pośredniczący w przekazywaniu informacji do SInF
Generalny Inspektor Informacji Finansowej (GIIF)	1	Na podstawie informacji ogólnodostępnych	Organ uprawniony do dostępu do danych zgromadzonych w SInF
NBP	1	Na podstawie informacji ogólnodostępnych	Przekazywanie informacji do SInF
Szef Krajowej Administracji Skarbowej	1		Wypełnianie obowiązków jako organ właściwy w sprawach SInF (określonych w art. 7 ustawy), w tym administrowanie i utrzymywanie systemu teleinformatycznego SInF. Składanie rocznego sprawozdania do Prezesa Rady Ministrów ze swojej działalności.
Prokurator Krajowy	1	Na podstawie informacji ogólnodostępnych	Organ uprawniony do dostępu do danych zgromadzonych w SInF
prokurator regionalny	11	Na podstawie informacji ogólnodostępnych	Organ uprawniony do dostępu do danych zgromadzonych w SInF
Policja	1	Na podstawie informacji ogólnodostępnych	Organ uprawniony do dostępu do danych zgromadzonych w SInF
Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej	1	Na podstawie informacji ogólnodostępnych	Organ uprawniony do dostępu do danych zgromadzonych w SInF
Komendant Główny Straży Granicznej	1	Na podstawie informacji ogólnodostępnych	Organ uprawniony do dostępu do danych zgromadzonych w SInF
Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego	1	Na podstawie informacji ogólnodostępnych	Organ uprawniony do dostępu do danych zgromadzonych w SInF

Szef Agencji Wywiadu	1	Na podstawie informacji ogólnodostępnych	Organ uprawniony do dostępu do danych zgromadzonych w SInF
Szef Służby Kontrwywiadu Wojskowego	1	Na podstawie informacji ogólnodostępnych	Organ uprawniony do dostępu do danych zgromadzonych w SInF
Szef Służby Wywiadu Wojskowego	1	Na podstawie informacji ogólnodostępnych	Organ uprawniony do dostępu do danych zgromadzonych w SInF
Szef Centralnego Biura Antykorupcyjnego	1	Na podstawie informacji ogólnodostępnych	Organ uprawniony do dostępu do danych zgromadzonych w SInF
Inspektor Nadzoru Wewnętrznego	1	Na podstawie informacji ogólnodostępnych	Organ uprawniony do dostępu do danych zgromadzonych w SInF
Sąd Apelacyjny	11	Na podstawie informacji ogólnodostępnych	Organ uprawniony do dostępu do danych zgromadzonych w SInF
Dyrektor Izby Administracji Skarbowej	16	Na podstawie informacji ogólnodostępnych	Organy uprawnione do dostępu do danych zgromadzonych w SInF
Komendant Służby Ochrony Państwa	1	Na podstawie informacji ogólnodostępnych	Organ uprawniony do dostępu do danych zgromadzonych w SInF
Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego	1	Na podstawie informacji ogólnodostępnych	Organ uprawniony do dostępu do danych zgromadzonych w SInF
Szef Krajowego Centrum Informacji Kryminalnych	1	Na podstawie informacji ogólnodostępnych	Organ uprawniony do dostępu do danych zgromadzonych w SInF

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt nie był przedmiotem prekonsultacji.

Projekt, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2022 r. poz. 348), został zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji w serwisie „Rządowy Proces Legislacyjny”.

Projekt był przedmiotem szerokich uzgodnień, opiniowania i konsultacji publicznych, w szczególności do udziału w których zostali zaproszeni przedstawiciele instytucji publicznych i organizacji przedstawicielskich z sektorów objętych zakresem planowanej regulacji oraz innych instytucji zainteresowanych niniejszą problematyką (w tym z: Komisji Nadzoru Finansowego, Narodowego Banku Polskiego, Związku Banków Polskich, Kasy Krajowej SKOK, Izby Domów Maklerskich, Polskiej Organizacji Niebankowych Instytucji Płatności) oraz reprezentatywne związki zawodowe i reprezentatywne organizacje pracodawców w rozumieniu ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o Radzie Dialogu Społecznego i innych instytucjach dialogu społecznego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2232, z późn. zm.). Projekt został przedstawiony do konsultacji 4 grudnia 2020 r. z terminem konsultacji wynoszącym 14 dni. W toku konsultacji zgłoszono liczne uwagi, które między innymi wpłynęły na podjęcie decyzji o rozszerzeniu projektu o kolejne przepisy implementujące postanowienia dyrektywy 2019/1153. W związku z rozszerzeniem zakresu projektu został on ponownie przedstawiony do konsultacji w czerwcu 2021 r.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych												
(ceny stałe z 2022 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0 ¹⁾	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)
Dochody ogółem	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0
budżet państwa	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0
JST	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0
Wydatki ogółem	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,1	0,0	1,9	0,0	0,0	0,3	2,3
budżet państwa	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,1	0,0	1,9	0,0	0,0	0,3	2,3
JST	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,1	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0
Saldo ogółem	-0,0	-0,0	-0,0	-0,0	-0,0	-0,1	-0,0	-1,9	-0,0	-0,0	-0,3	-2,3
budżet państwa	-0,0	-0,0	-0,0	-0,0	-0,0	-0,1	-0,0	-1,9	-0,0	-0,0	-0,0	-2,3
JST	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0
Źródła finansowania	<p>Projektowane rozwiązania będą miały wpływ na sektor finansów publicznych. Ich finansowanie będzie pochodzić z części 19 budżetu MF (budżet, finanse publiczne i instytucje finansowe). Projektowane zmiany będą finansowane poza istniejącym limitem wydatków.</p> <p>Jednocześnie koszty pracownicze związane z realizacją nowych zadań zostaną sfinansowane ze środków budżetowych pozostających w dyspozycji Ministra Finansów, w tym np. środków z oszczędności lub przesunięć środków. Oznacza to, że realizacja nowych zadań nie wiąże się z koniecznością zwiększenia odpowiedniej części budżetu państwa o kwoty dotyczące wynagrodzeń.</p>											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	<p>Dochody</p> <p>Dochodem budżetu państwa będą wpływy z ewentualnych kar pieniężnych nakładanych na podmioty zobowiązane, zgodnie z przepisem wskazanym w rozdziale 7. Trudno jest jednak oszacować możliwe wpływy z tego tytułu w kolejnych latach.</p> <p>Wydatki</p> <p>Projektowane rozwiązania będą miały wpływ na sektor finansów publicznych. Ich finansowanie będzie pochodzić z części 19 budżetu MF (budżet, finanse publiczne i instytucje finansowe).</p> <p>Większość wydatków będzie ponoszonych od 2022 r. Część wydatków, związanych z uruchomieniem przyjmowania danych do SInF, wydatkowano w 2020 r. i w 2021 r. w ramach projektu BASE AML, dotyczącego wdrożenia Centralnego Rejestru Beneficjentów Rzeczywistych oraz SInF.²⁾</p> <p>Koszty utrzymania infrastruktury technicznej dla SInF w perspektywie 10 lat eksploatacji systemu zgodnie z powyższą tabelą. Uwzględniając konieczność zawarcia umowy utrzymaniowej/serwisowej na infrastrukturę teleinformatyczną w roku eksploatacji 5 i 10, której wartość szacunkowa wyniesie ok. 375 694 zł, wymiany sprzętu w 7. roku na koszt ok. 1 900 000 zł, wartość utrzymania infrastruktury technicznej (hardware) oszacowano w perspektywie 10 lat łącznie na kwotę ok. 2 275 694 zł.</p>											

¹⁾ Przyjęto, że 2022 r. jest rokiem „0”.

²⁾ Część wydatków, w wys. ok. 3 154 180,08 zł, związanych z uruchomieniem przyjmowania danych do SInF oraz ich udostępnianiem na potrzeby GIIF, była wydatkowana w 2020 r. i 2021 r. w ramach projektu BASE AML, dotyczącego wdrożenia Centralnego Rejestru Beneficjentów Rzeczywistych, a także SInF.

	<p>Całkowity koszt infrastruktury technicznej dla SInF wynosi ok. 5 529 874,08 zł. Wycena zakłada wykorzystanie w obszarze technologii bazodanowych bezpłatnych licencji PostgreSQL. Kwota ta uwzględnia potencjalny koszt rozszerzenia przestrzeni dyskowej, w wysokości ok. 100 tys. zł, który zostanie poniesiony w przypadku wystąpienia potrzeby rozszerzenia centralnej hurtowni danych Ministerstwa Finansów o dane SInF.</p> <p>W ramach kosztów utworzenia SInF wzięto pod uwagę szacunki wydatków na sprzęt, oprogramowanie, pracę osób w zakresie przygotowania niezbędnej infrastruktury teleinformatycznej. Wyliczenia zostały przeprowadzone w oparciu o doświadczenia związane z budową systemów o zbliżonym stopniu skomplikowania, uwzględniając szacunkowe koszty budowy mechanizmów przyjmowania danych i ich dystrybuowania w ramach Ministerstwa Finansów.</p> <p>Szacuje się, że w przyszłości będzie konieczne umożliwienie udostępniania danych z SInF podmiotom z innych państw członkowskich Unii Europejskiej. Niemniej z uwagi na brak regulacji dotyczących dokładnego terminu integracji rejestrów na poziomie Unii Europejskiej, jak również brak szczegółowych informacji dotyczących warunków technicznych udostępniania danych na poziomie Unii Europejskiej, nie ma możliwości oszacowania kosztów koniecznych do poniesienia w związku z nieuchronną integracją rejestrów rachunków na poziomie Unii Europejskiej.</p> <p>Utworzenie SInF będzie wiązało się z koniecznością poniesienia kosztów związanych z przygotowaniem do odbioru informacji z SInF przez podmioty uprawnione, o których mowa w art. 19 ust. 2 projektu ustawy. Z uwagi na specyfikę podmiotów uprawnionych oraz stosowanie przez nie różnych rozwiązań teleinformatycznych trudno oszacować realny koszt dostosowania funkcjonujących systemów do nowych rozwiązań. Jednocześnie należy założyć, że koszty ponoszone przez podmioty uprawnione zostaną zbilansowane przez oszczędności wynikające z ograniczenia potrzeby wysyłania indywidualnych zapytań o rachunki kierowanych do instytucji obowiązanych w ramach dotychczas funkcjonujących procedur. Zakłada się, że przy liczbie prowadzonych postępowań dotyczących przestępstw gospodarczych poniesione długofalowo oszczędności mogą okazać się wyższe od poniesionych jednorazowo kosztów dostosowania systemów informatycznych.</p>
--	--

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z 2020 r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Projekt ustawy nakłada obowiązki na podmioty zobowiązane, w tym zaliczane do tzw. dużych przedsiębiorstw (np. banki komercyjne czy domy maklerskie), w zakresie przekazywania informacji o rachunku do SInF. Te podmioty będą kontrolowane pod kątem wypełniania tych obowiązków, a za ich nieprzestrzeganie może być nałożona kara pieniężna do wysokości 1,5 mln zł.						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Projekt ustawy nakłada obowiązki na podmioty zobowiązane, w tym należące do sektora małych i średnich przedsiębiorstw, w zakresie przekazywania informacji o rachunku do SInF. Te podmioty będą kontrolowane pod kątem wypełniania tych obowiązków, a za ich nieprzestrzeganie może być nałożona kara pieniężna do wysokości 1,5 mln zł.						

	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Wejście w życie projektowanej ustawy nie będzie miało wpływu na sytuację ekonomiczną i społeczną rodzin, a także osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.
Niemierzalne		
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	<p>Koszty dostosowania systemów informatycznych przez instytucje zobowiązane, w szczególności przez banki, w tym banki spółdzielcze, banki zrzeszające, spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe i Krajową Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową, krajowe instytucje płatnicze, małe instytucje płatnicze, firmy inwestycyjne czy też przedsiębiorców udostępniających skrytki sejfowe w związku z obowiązkiem przesyłania danych do SInF.</p> <p>Przyjęte w ustawie o SInF rozwiązanie dotyczące przekazywania przez instytucje zobowiązane informacji o rachunkach do SInF zakłada wykorzystanie istniejącego kanału przekazywania danych do STIR. Wykorzystanie istniejącego modelu przekazywania danych ma na celu zminimalizowanie nakładów w zakresie dostosowania systemów informatycznych do przekazywania informacji o rachunkach do SInF. Banki oraz spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe poniosły koszty przystosowania systemów informatycznych do przesyłania danych do STIR w związku z wejściem w życie działu IIIB ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa. Szacując koszty konieczne do poniesienia przez instytucje zobowiązane, skorzystano z wyliczeń przedstawionych w ramach OSR ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o zmianie niektórych ustaw w celu przeciwdziałania wykorzystywaniu sektora finansowego do wyłudzeń skarbowych, na mocy której wprowadzono obowiązek raportowania informacji do STIR.</p> <p>Sumaryczne koszty integracji systemów wszystkich banków oszacowano na etapie wprowadzania STIR na 15–20 mln zł, przy czym należy zauważyć, że koszt ten został już poniesiony. Dostosowanie funkcjonujących systemów do wymogów wynikających z ustawy o SInF oszacowano na poziomie do 10% pierwotnego kosztu, co stanowi 1,5–2,0 mln zł.</p> <p>Koszty integracji systemów banków spółdzielczych oszacowano na etapie wprowadzania STIR na 3,2 mln zł, przy czym należy zauważyć, że koszt ten został już poniesiony. Dostosowanie funkcjonujących systemów do wymogów wynikających z ustawy o SInF oszacowano na poziomie do 10% pierwotnego kosztu, co stanowi 0,32 mln zł.</p> <p>Koszty integracji systemów spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych oraz Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej oszacowano na etapie wprowadzania STIR na 1,0 mln zł, przy czym należy zauważyć, że koszt ten został już poniesiony. Dostosowanie funkcjonujących systemów do wymogów wynikających z ustawy o SInF oszacowano na poziomie do 10% pierwotnego kosztu, co stanowi 0,1 mln zł.</p> <p>W odniesieniu do kosztów dostosowania systemów informatycznych instytucji zobowiązanych, które nie były dotychczas zobligowane do przekazywania informacji do STIR na mocy przepisów działu IIIB ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z uwagi na dużą różnorodność poszczególnych podmiotów oraz istotne różnice w kształcie funkcjonujących systemów informatycznych trudno oszacować koszty, jakie te podmioty będą zmuszone ponieść w celu dostosowania działalności do wymogów wynikających z ustawy o SInF. Niemniej, z uwagi na dużo mniejszy wolumen danych przekazywanych na mocy ustawy o SInF względem wolumenu przekazywanego na mocy działu IIIB ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, należy założyć, że koszty dostosowania systemów informatycznych instytucji zobowiązanych nieobjętych obowiązkiem raportowania informacji na mocy działu IIIB ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa powinny być niższe od kosztów poniesionych przez sektor bankowy w związku z wejściem w życie działu IIIB ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.</p> <p>Zauważyć przy tym należy, że koszty ponoszone przez instytucje zobowiązane zostaną po części zbilansowane przez oszczędności wynikające z ograniczenia potrzeby wysyłania odpowiedzi na indywidualne zapytania o rachunki kierowane przez organy uprawnione (przykładowo prokuraturę czy Policję). Przy liczbie prowadzonych postępowań dotyczących przestępstw gospodarczych poniesione długofalowo oszczędności mogą okazać się wyższe od poniesionych jednorazowo kosztów dostosowania systemów informatycznych.</p> <p>W odniesieniu do kosztów ponoszonych przez KIR S.A., w związku z koniecznością dostosowania STIR do odbioru oraz przesyłania do SInF informacji o rachunkach, szacuje</p>	

się, że poniesione koszty zostaną zbilansowane przez wzrost dochodów wynikający z rozszerzenia możliwości wykonywania przez KIR S.A. czynności niezbędnych do zastosowania środków bezpieczeństwa finansowego oraz prowadzenia i dokumentowania wyników bieżącej analizy przeprowadzanych transakcji na rzecz instytucji zobowiązanych niebędących bankami ani spółdzielczymi kasami oszczędnościowo-kredytowymi.

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).

tak
 nie
 nie dotyczy

zmniejszenie liczby dokumentów
 zmniejszenie liczby procedur
 skrócenie czasu na załatwienie sprawy
 inne:

zwiększenie liczby dokumentów
 zwiększenie liczby procedur
 wydłużenie czasu na załatwienie sprawy
 inne:

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.

tak
 nie
 nie dotyczy

Komentarz:

Zwiększenie liczby procedur wynika z przepisów odnoszących się do zasad przekazywania przez podmioty zobowiązane informacji o rachunku do SInF oraz ich udostępniania organom upoważnionym do dostępu do nich.

Jednocześnie wprowadzenie SInF zmniejszy liczbę procedur po stronie instytucji zobowiązanych, ponieważ dzięki cyfrowej bazie rachunków zmniejszy się liczba zapytań kierowanych przez poszczególne służby do instytucji finansowych, dotyczących faktu prowadzenia przez nie rachunku dla podmiotu objętego zapytaniem. Z uwagi na zmniejszenie liczby zapytań kierowanych przez poszczególne służby do instytucji finansowych zostanie zmniejszona również liczba wytwarzanych dokumentów, zarówno po stronie podmiotów uprawnionych, jak i instytucji zobowiązanych.

W zakresie zmniejszenia obciążeń po stronie podmiotów publicznych należy wskazać, że wprowadzenie systemu elektronicznego dostępu do informacji o rachunkach wpłynie pozytywnie na przyspieszenie bieżących procedur. Obecnie uzyskanie przez instytucje publiczne (przykładowo prokuraturę czy też Policję) informacji o rachunkach posiadanych przez podmiot będący w zainteresowaniu z uwagi na podejrzenie popełnienia przestępstwa najczęściej wiąże się z koniecznością wysłania korespondencji papierowej indywidualnie do każdego podmiotu, w którym dany podmiot mógł posiadać rachunek (czy też za pomocą którego mógł ukryć majątek pochodzący z przestępstwa). W skrajnej sytuacji zapytanie dotyczące 1 podmiotu wiąże się z wysłaniem zapytań w formie papierowej nawet do kilkuset podmiotów. Każdorazowe zapytanie musi zostać wydrukowane oraz podpisane przez osobę uprawnioną, zaadresowane oraz wysłane. Następnie następuje długotrwały proces odbioru odpowiedzi z poszczególnych instytucji, wraz z oceną wartości merytorycznej uzyskanych informacji. Zauważyć należy, że przy tak dużej ilości korespondencji częstokroć występuje konieczność ponownego wysłania zapytania czy też doprecyzowania skierowanego żądania, co dodatkowo wydłuża procedurę oraz generuje dodatkowe koszty. Biorąc pod uwagę czas niezbędny na przygotowanie korespondencji, czas obiegu korespondencji, czas przygotowania oraz rozpatrzenia odpowiedzi, od wysłania zapytania o dany podmiot do otrzymania kompleksowej odpowiedzi częstokroć dochodzi po okresie przekraczającym miesiąc. Dodatkowo w proces uzyskania odpowiedzi są zaangażowane znaczące siły i środki (roboczo-godziny prokuratorów, służb oraz pracowników administracyjnych, koszt korespondencji oraz materiałów biurowych). Wdrożenie SInF pozwoli na ustalenie instytucji, w których rachunki posiada podmiot będący w zainteresowaniu w związku z podejrzeniem popełnienia przestępstwa, w czasie nieprzekraczającym kilku minut.

9. Wpływ na rynek pracy

Nie przewiduje się, aby projektowane przepisy ustawowe mogły wpłynąć na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

środowisko naturalne
 sytuacja i rozwój regionalny
 sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe

demografia
 mienie państwowe
 inne:

informatyzacja
 zdrowie

Omówienie wpływu	Nie dotyczy.
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego	
<p>Proponuje się, aby ustawa weszła w życie po upływie 14 dni od dnia jej ogłoszenia, z wyjątkiem art. 20 pkt 3, który wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2023 r.</p> <p>Zgodnie z proponowanymi przepisami przejściowymi, przekazywanie informacji o rachunkach przez podmioty zobowiązane rozpocznie się etapami. Instytucje zobowiązane, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. a, b oraz e ustawy o SInF (banki, spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe, NBP), rozpoczną przekazywanie informacji o rachunkach do SInF w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.</p> <p>Instytucje zobowiązane, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. c ustawy o SInF (podmioty świadczące usługi płatnicze), z wyjątkiem małych instytucji płatniczych, a także przedsiębiorcy udostępniający skrytki sejfowe, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. f i g ustawy o SInF, rozpoczną przekazywanie informacji o rachunkach do SInF w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.</p> <p>Małe instytucje płatnicze, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. c, banki powiernicze, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. d ustawy o SInF, a także firmy inwestycyjne, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. d, rozpoczną przekazywanie informacji o rachunkach do SInF w terminie 9 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.</p>	
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?	
<p>Nie przewiduje się ewaluowania efektów wdrożenia projektu ustawy czy zastosowania mierników w tym celu.</p> <p>Szef Krajowej Administracji Skarbowej, jako organ właściwy w sprawie SInF, będzie natomiast zobowiązany do składania Prezesowi Rady Ministrów rocznego sprawozdania ze swojej działalności w kontekście SInF w terminie 3 miesięcy od zakończenia roku kalendarzowego, za który jest składane sprawozdanie. Sprawozdanie będzie zawierało dane dotyczące funkcjonowania rejestru, w tym dotyczące liczby informacji o rachunku przekazanych do SInF przez instytucje zobowiązane oraz liczby zapytań o informacje o rachunku skierowanych przez organy uprawnione do uzyskiwania tych informacji.</p>	
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)	
Brak.	

Raport z konsultacji publicznych i opiniowania projektu ustawy o Systemie Informacji Finansowej (UC66)

1) Omówienie wyników przeprowadzonych konsultacji publicznych i opiniowania

Projekt *ustawy o Systemie Informacji Finansowej*, pismem z dnia 3 grudnia 2020 r. został skierowany do uzgodnień, konsultacji publicznych i opiniowania. Następnie w dniu 4 grudnia 2020 r. został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji. Na podstawie przedstawionych stanowisk oraz ustaleń przyjętych w toku uzgodnień, opiniowania i konsultacji publicznych dokonano zmian w tekście projektu ustawy. Nowa wersja projektu z uwagi na liczne zmiany została skierowana w dniu 24 czerwca 2021 r. ponownie do uzgodnień, konsultacji publicznych i opiniowania, a następnie dnia 25 czerwca 2021 r. została udostępniona w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji.

Uwagi do projektu ustawy w ramach konsultacji publicznych i opiniowania zgłosiły następujące organy i podmioty:

- 1) Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego,
- 2) Biuro Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców,
- 3) Centralne Biuro Antykorupcyjne,
- 4) Fundacja Panoptykon,
- 5) Izba Domów Maklerskich,
- 6) Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami,
- 7) Komisja Nadzoru Finansowego,
- 8) Konfederacja Lewiatan,
- 9) Komenda Główna Straży Granicznej,
- 10) Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A.,
- 11) Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa,
- 12) Krajowy Związek Banków Spółdzielczych
- 13) Narodowy Bank Polski,
- 14) NSZZ Solidarność,
- 15) Polska Organizacja Niebankowych Instytucji Płatności Związek Pracodawców,
- 16) Rada Banków Depozytariuszy,
- 17) Rzecznik Finansowy,

- 18) Urząd Ochrony Danych Osobowych,
- 19) Związek Banków Polskich,
- 20) Związek Przedsiębiorców i Pracodawców.

Zgłoszone uwagi, zastrzeżenia i postulaty dotyczyły przede wszystkim następujących kwestii:

- 1) zakresu katalogu instytucji zobowiązanych,
- 2) zakresu katalogu podmiotów uprawnionych,
- 3) definicji poważnego przestępstwa,
- 4) zakresu informacji o rachunku podlegających przekazywaniu przez instytucje zobowiązane do SInF za pośrednictwem STIR,
- 5) zaostżenia kar, za ujawnianie osobom nieuprawnionym danych dotyczących informacji o rachunku,
- 6) obniżenia maksymalnej wysokości kary pieniężnej za niedopełnienie przez instytucje zobowiązane obowiązków ustawowych,
- 7) przyznania GIIF kompetencji do prowadzenia postępowań administracyjnych dotyczących nakładania kar pieniężnych w zakresie naruszeń dotyczących przekazywania informacji o rachunku,
- 8) wydłużenia dla instytucji zobowiązanych terminu do rozpoczęcia przekazywania informacji o rachunku do SInF za pośrednictwem STIR.

Zgłoszone uwagi zostały poddane szczegółowej analizie i częściowo zostały uwzględnione przy konstruowaniu nowej wersji projektu ustawy.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych i opiniowania wraz ze stanowiskiem Ministra Finansów zostanie opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji.

Projekt ustawy UD66 podlegał opiniowaniu przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego.

2. Przedstawienie wyników zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia projektu ustawy z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym z Europejskim Bankiem Centralnym.

Projekt ustawy nie wymagał uzgodnienia i nie był uzgadniany z organami oraz instytucjami Unii Europejskiej.

3. Wskazanie podmiotów, które zgłosiły zainteresowanie pracami nad projektem ustawy w trybie przepisów o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa, wraz ze wskazaniem kolejności dokonania zgłoszeń albo informacja o ich braku.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt ustawy został zamieszczony na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny. Żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem ustawy w trybie przepisów o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa zgodnie z art. 7 ust. 1 ww. ustawy.

**ZESTAWIENIE UWAG I PROPOZYCJI ZGŁOSZONYCH W RAMACH OPINIOWANIA ORAZ KONSULTACJI PUBLICZNYCH
DO PROJEKT USTAWY O SYSTEMIE INFORMACJI FINANSOWEJ (UC66)
(grudzień 2020 r.- marzec 2021r.)**

L.p.	Zgłaszający	Jednostka redakcyjna ustawy	Treść uwagi	Stanowisko MF
1.	Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A.	Uwaga ogólna	<p>Na mocy projektu szereg podmiotów (Prokurator Krajowy, Prezesi Sądów Apelacyjnych, Komendant Centralnego Biura Śledczego Policji, Komendant Główny Policji, Komendant Biura Spraw Wewnętrznych Policji, Szef Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szef Agencji Wywiadu, Szef Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Szef Służby Wywiadu Wojskowego, Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej, Komendant Główny Straży Granicznej, Komendant Biura Spraw Wewnętrznych Straży Granicznej, Dyrektorzy Izb Administracji Skarbowej, Komendant Służby Ochrony Państwa, Inspektor Nadzoru Wewnętrznego) uzyska dostęp do danych dotyczących każdego posiadacza rachunku bankowego, rachunku pieniężnego, rachunku papierów wartościowych oraz innych rachunków objętych projektowaną ustawą (w tym do danych osobowych osób fizycznych). Zgodnie z art. 23 ust. 4 projektu ustawy, podmiot uprawniony przechowuje dane z rejestru, o którym mowa w ust. 1, przez okres 5 lat, licząc od dnia utraty upoważnienia do dostępu do Systemu Informacji Finansowej („SInF”).</p> <p>Dodatkowo, przepisy projektu są zredagowane w taki sposób, że z jednej strony w art. 2 ust. 1 zostały określone cele pozyskiwania informacji (przeciwdziałanie praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu; wykrywanie poważnego przestępstwa lub prowadzenie postępowania karnego w</p>	<p>Uwaga nie może zostać uwzględniona, gdyż wynika z nieprawidłowego odczytania regulacji projektu. Wskazane w projekcie ustawy podmioty uprawnione nie uzyskają dostępu do „danych dotyczących każdego posiadacza rachunku bankowego, rachunku pieniężnego, rachunku papierów wartościowych oraz innych rachunków objętych projektowaną ustawą (w tym do danych osobowych osób fizycznych).”, lecz dostęp do tych danych, które są niezbędne dla realizacji określonych w ustawie celów, co wynika z przepisów regulujących sposób przekazywania informacji o rachunkach.</p>

			<p>sprawie poważnego przestępstwa, a także identyfikacja, wykrycie lub zabezpieczenie mienia pochodzącego z takiego przestępstwa; inne cele określone w ustawie), a z drugiej, obowiązki przekazywania informacji, nałożone na instytucje zobowiązane w art. 11 abstrahują od tych celów. Stosownie do art. 11 projektu ustawy, instytucje zobowiązane mają obowiązek przekazywać informacje o rachunku do SInF. Instytucje zobowiązane mają obowiązek przekazywać informacje o rachunku do SInF. Instytucja zobowiązana przekazuje do SInF informacje o rachunku w przypadku: 1) otwarcia rachunku; 2) zmiany informacji o rachunku przekazanych do SInF; 3) zamknięcia rachunku. Art. 12 projektu szczegółowo wskazuje zakres informacji, które podlegają obowiązkowi przekazania.</p> <p>Na gruncie tak sformułowanych przepisów może powstać wątpliwość, czy pozyskiwanie i udostępnianie szerokiemu kręgowi podmiotów, danych dotyczących każdego obywatela, zwłaszcza abstrahując od celu pozyskania informacji, nie narusza konstytucyjnego prawa do prywatności oraz zasady proporcjonalności wynikającej z RODO.</p>	
2.	Izba Domów Maklerskich	Uwaga ogólna	13. Zwracamy się z prośbą o jednoznaczne określenie w projekcie ustawy, że obowiązek przekazywania informacji o rachunku do SInF obejmuje jedynie osoby posiadające rezydencję podatkową w Polsce?	Uwaga nie może zostać uwzględniona. Obowiązek przekazywania informacji o rachunkach nie jest związany z kwestią rezydencji podatkowej, w ustawie brak jest zapisów wskazujących na takie powiązanie.
3.	Izba Domów Maklerskich	Uwaga ogólna	14. Firmy inwestycyjne widzą konieczność wskazania w projekcie ustawy podstawy do raportowania rachunku zbiorczego	Zgodnie z art. 11 projektu, instytucje zobowiązane mają przekazywać do SInF informacje o rachunku. Zgodnie z art. 3 pkt 8 lit. c projektu, rachunkiem jest rachunek papierów wartościowych i rachunek zbiorczy oraz służący do ich obsługi rachunek

				pieniężny w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi. Podstawa do raportowania rachunku zbiorczego wynika zatem wprost z art. 11 projektu.
4.	Rada Banków Depozytariuszy	Uwaga ogólna	- każda osoba powinna mieć dostęp do danych zgromadzonych w rejestrze odnośnie wykazanych w tym rejestrze własnych rachunków (jak np. w IPN) oraz rachunków na których wnioskujący występuje jako pełnomocnik.	Projektodawca nie przewiduje funkcjonalności objętej niniejszą uwagą.
5.	Rada Banków Depozytariuszy	Uwaga ogólna	- informacje o rachunkach powinny być także udostępniane w postępowaniu spadkowym (na wniosek sądu).	System Informacji Finansowej jest tworzony jako system wspierający zwalczanie najpoważniejszych przestępstw, w tym prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu. W tym zakresie sądy zostały uwzględnione jako podmioty uprawnione do uzyskania informacji o rachunku. Niemniej cele postępowań cywilnych, w tym postępowań spadkowych, nie są objęte zakresem przedmiotowego projektu.
6.	NSZZ Solidarność	Uwaga ogólna	- na negatywną ocenę zasługuje brak w treści projektu ustawy o Systemie Informacji Finansowej (dalej: SInF) wskazania wyraźnie tzw. przestępstw poważnych. Ich katalog znajduje się w uzasadnieniu do projektu ustawy, ale nie w samej ustawie. Projektodawca tłumaczy to w sposób zawyły i pokrętny wskazując, że katalog przestępstw znajduje się w Załączniku nr I rozporządzenia (UE) 2016/794, co uzasadnia pozostawienie odesłania w ustawie o SInF do katalogu o takim właśnie charakterze, bez odsyłania do konkretnych czynów zabronionych opisanych w ustawach krajowych, z uwagi na fakt, iż udostępnianie danych z SInF docelowo ma	Uwaga nie może zostać uwzględniona. Przepisy projektu bezpośrednio odnoszą się do załącznika do rozporządzenia (UE) 2016/794, a zauważyć należy, iż rozporządzenia Unii Europejskiej są przepisami bezpośrednio obowiązującymi.

			<p>również obejmować właściwe organy z państw członkowskich Unii Europejskiej. Nie jest to przekonujące albowiem ta ustawa dotyczy też obywateli polskich, a trudno wymagać aby osoby dekodowały zakres stosowania przepisu dotyczącego przestępstw, o których mowa w akcie prawa unijnego w sposób mało ostry. Bardzo osłabia to funkcję gwarancyjną takiego katalogu. Z naszej strony postulujemy aby wykaz czynów zabronionych tak dobrze wskazany w uzasadnieniu został ujęty w tekście ustawy, zwłaszcza że uprawnienia do zasięgania informacji objętych ustawą będą posiadały także służby specjalne a nie tylko sądy, prokuratury, czy Policja;</p>	
7.	NSZZ Solidarność	Uwaga ogólna	<p>na krytykę zasługuje również fakt, iż w projekcie ustawy nie uwzględniono punktu 38 <i>Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) z dnia 30 maja 2018 r. zmieniająca dyrektywę (UE) 2015/849 w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego doprania pieniędzy lub finansowania terroryzmu oraz zmieniająca dyrektywy 2009/138/WE i 2013/36/UE, traktującego o odpowiednim informowaniu beneficjentów rzeczywistych.</i></p>	<p>Motyw 38 preambuły dyrektywy 2018/843 odnosi się do danych beneficjentów rzeczywistych przetwarzanych w rejestrach utworzonych na podstawie art. 30 dyrektywy 2015/849, na co wskazuje treść przywołanego motywu, jak i motywów poprzedzających. Uwaga jest zatem bezprzedmiotowa.</p>
8.	Związek Przedsiębiorców i Pracodawców	Uwaga ogólna	<p>Reasumując, treść projektowanych przepisów nie wskazuje, by wyrażane w ciągu ostatnich tygodni obawy dotyczące SinF miały się zrealizować. Naturalnie, zasadne byłoby rozważenie dodatkowych, możliwie najdalej idących gwarancji przeciwko nadużywaniu tworzonej bazy i zawartych w niej informacji – w przestrzeni publicznej pojawiają się choćby propozycje wprowadzenia sądowej kontroli nad dostępem do Systemu. Uważamy, że warto poddać ten pomysł pod rozwagę i ewentualnie uzupełnić w tym zakresie przedstawiony projekt.</p>	<p>Przepisy projektu zawierają szereg postanowień stanowiących gwarancje przeciwko nadużywaniu tworzonej bazy. Zauważyć należy, iż bezpośrednie uprawnienia kontrolne zostały przyznane Prezesowi Urzędu Ochrony Danych Osobowych. Tryb udostępniania informacji o rachunku, jak również cechy tworzonego systemu kwestionują zasadność wprowadzania dodatkowej kontroli sądowej dostępu do systemu.</p>

9.	UODO	Uwaga ogólna	<p>Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych poddaje pod rozwagę Projektodawcy art. 35 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, który reguluje obowiązek dokonania - przed rozpoczęciem przetwarzania albo w związku z tworzeniem przepisów regulujących operację lub zestaw operacji przetwarzania - <i>oceny skutków planowanych operacji przetwarzania dla ochrony danych osobowych</i>. Taka ocena skutków ochrony danych powinna być dokonywana ze względu na rodzaj przetwarzania, w szczególności następujący przy użyciu nowych technologii, ale także gdy charakter, zakres, kontekst i cele przetwarzania z dużym prawdopodobieństwem mogą powodować wysokie ryzyko naruszenia praw lub wolności osób. Przeprowadzenie takiej analizy powinno prowadzić do wykazania niezbędności przetwarzania określonych kategorii danych osobowych we wskazanym konkretnie celu i zakresie oraz oceny ryzyka projektowanych (przyjmowanych) rozwiązań w zakresie przetwarzania danych osobowych. Analiza przepisów projektu ze względu na zakładaną przez Projektodawcę skalę, zakres i sposoby przetwarzania danych osobowych zdaje się powodować ryzyko dla ochrony prywatności osób, których dane dotyczą oraz uzasadnia przeprowadzenie oceny skutków planowanych operacji przetwarzania dla ochrony danych osobowych. Zgodnie z art. 35 ust. 7 rozporządzenia 2016/679 ocena skutków zawiera co najmniej: systematyczny opis planowanych operacji przetwarzania i celów przetwarzania; ocenę, czy operacje są niezbędne oraz proporcjonalne w stosunku do celów; ocenę ryzyka naruszenia praw lub wolności podmiotów danych; środki planowane w celu</p>	<p>W odpowiedzi na uwagę dotyczącą rozważenia przeprowadzenia na podstawie art. 35 ust. 1 rozporządzenia 2016/679 oceny skutków planowanych operacji przetwarzania dla ochrony danych osobowych, projektodawca przyjmuje przedmiotową uwagę do wiadomości. Niemniej zdaniem projektodawcy, z uwagi na przeznaczenie SInF, który ma służyć przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, jak również rozpoznawaniu, zapobieganiu i wykrywaniu poważnego przestępstwa, do przetwarzania danych osobowych w SInF nie powinno znajdować zastosowanie rozporządzenie 2016/679, tylko dyrektywa 2016/680¹ wraz z implementującą ją ustawą z dnia 14 grudnia 2018 r. o ochronie danych osobowych przetwarzanych w związku z zapobieganiem i zwalczaniem przestępczości. Zgodnie z art. 37 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych przetwarzanych w związku z zapobieganiem i zwalczaniem przestępczości, administrator będzie zobowiązany do rozważenia zasadności przeprowadzenia oceny skutków planowanych operacji przetwarzania dla ochrony danych osobowych, przed</p>
----	------	--------------	---	---

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłająca decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW

		<p>zaradzenia ryzyku, w tym zabezpieczenia oraz środki i mechanizmy bezpieczeństwa, które mają zapewnić ochronę danych osobowych.</p> <p>Wsparciem dla Projektodawcy jest Inspektor Ochrony Danych (art. 37-39 rozporządzenia 2016/679) - osoba, która ze względu na posiadaną wiedzę z zakresu ochrony danych osobowych powinna wspomóc Projektodawcę w przeprowadzeniu stosownej analizy i oceny. Uzasadnionym jest dokonanie oceny skutków dla ochrony danych - zgodnie z art. 35 ust. 10 rozporządzenia 2016/679 - już w ramach oceny skutków regulacji w związku z przyjmowaniem określonej podstawy prawnej przetwarzania danych, co przy dokonaniu prawidłowej oceny i wypracowaniu przepisów szczególnych uwzględniających stosowanie ogólnego rozporządzenia o ochronie danych może zastąpić dokonywanie takiej oceny przez podmioty stosujące / wykonujące następnie tak ustalone przepisy. Poprawnie przeprowadzona ocena skutków powinna wskazywać związek pomiędzy pozyskiwanym lub przekazywanym przez podmiot określony w ustawie zakresem danych, z konkretnym celem ich przetwarzania, który to cel również powinien zostać wskazany w przepisach prawa powszechnie obowiązującego.</p> <p>Z dokumentów przedstawionych do zaopiniowania nie wynika, by Projektodawca wykonał tego rodzaju analizę i ocenę, a w konsekwencji wyważył wpływ planowanego przetwarzania danych osobowych na prywatność osób, których te dane dotyczą i proponował rozwiązania odpowiadające poszanowaniu zasad przetwarzania danych osobowych. Tymczasem, wobec doniosłości i konsekwencji dla projektowanego przetwarzania danych osobowych w</p>	<p>rozpoczęciem przetwarzania danych w ramach SInF</p>
--	--	--	--

			związku z przyjmowanymi w projekcie ustawy rozwiązaniami uznać to należy za wysoce pożądane.	
10.	Panoptykon	Uwaga ogólna	Jak wskazywaliśmy na wstępie, w naszej ocenie zasady wykorzystywania przez służby policyjne i (w szczególności) służby specjalne danych osobowych wymagają głębokiej reformy. Ustawa z 14 grudnia 2018 r. o ochronie danych osobowych przetwarzanych w związku z zapobieganiem i zwalczaniem przestępczości nie gwarantuje wystarczającego poziomu ochrony danych osobowych w tych instytucjach. Przyczyną są m.in. liczne ograniczenia stosowania tych przepisów przewidziane m.in. w art. 3 i art. 26 wspomnianej ustawy. Z tej perspektywy każde usprawnienie dostępu do danych osobowych obywateli generuje dodatkowe ryzyko nieuzasadnionej i nadmiernej ingerencji w prawa i wolności jednostki.	Uwaga nie może zostać uwzględniona, gdyż dotyczy przepisów nieobjętych zakresem projektu.
11.	NBP	Uwaga dot. OSR	Ad. Oceny Skutków Regulacji - pkt 7 W przypadku nieuwzględnienia wniosku NBP co do wyłączenia go z katalogu instytucji zobowiązanych lub stworzenia indywidualnej ścieżki przekazywania przez NBP danych o rachunkach, w punkcie tym należy wskazać NBP wśród instytucji zobowiązanych, które będą musiały ponieść koszty dostosowania systemów informatycznych.	W pkt 7 OSR odniesiono się do pojęcia instytucji zobowiązanych, przywołując przykładowy katalog takich instytucji. Co za tym idzie nie jest wymagana zmiana OSR w tym zakresie.
12.	NBP	Art. 2 ust. 1	Ad. Art. 2 ust. 1 Jak wynika z dołączonego Uzasadnienia projektu ustawy o SInF, projektodawca zdecydował się na rozszerzenie zakresu przepisów o dodatkowe obszary w porównaniu do Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/843 z dnia 30 maja 2018 r. zmieniającej dyrektywę (UE) 2015/849 w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu oraz zmieniającej dyrektywy 2009/138/WE i	Intencją projektodawcy było stworzenie projektu implementującego prawo unijne nie tylko w minimalnym wymaganym zakresie, lecz również w sposób gwarantujący odpowiednią funkcjonalność przyjętych rozwiązań, w związku z tym uznano za zasadne uwzględnienie zadań wymienionych w treści uwagi.

			2013/36/UE. Są nimi zadania wymienione w art. 2 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz w art. 19 ust. 2-4 projektu ustawy o SInF. Pragniemy zwrócić uwagę, że takie rozszerzenie zadań dla tworzonego SInF może wpłynąć na wydłużenie procesu legislacyjnego.	
13.	CBA	art. 2 ust. 1 pkt 2	<p>Centralne Biuro Antykorupcyjne zgłasza propozycje zmian w zakresie art. 2 ust. 1 pkt 2, art. 19 ust. 4 i art. 46 wraz z krótkim uzasadnieniem.</p> <p>W ocenie podległej mi służby konieczne jest doprecyzowanie celu do jakiego będzie wykorzystywany System Informacji Finansowej przez organy skarbowe i Generalnego Inspektora Informacji Finansowej a także przez organy współpracujące w ramach Krajowego Systemu Przeciwdziałania Prania Pieniądzy. Bez wątplenia tym celem jest analiza ryzyka występowania określonych nieprawidłowości oraz szeroko rozumiana prewencja. Potrzeba doprecyzowania celu jest także konsekwencją brzmienia art. 19 ust. 2 projektowanej regulacji z którego wynika możliwość wykorzystywania danych z Systemu Informacji Finansowej do rozpoznawania, zwalczania i zapobiegania przestępstwom i przestępstwom skarbowym. Zważywszy, że załącznik I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 z 11 maja 2016 r. nie wskazuje wprost na „przestępstwa skarbowe” w rozumieniu kodeksu karnego skarbowego, zaliczając do form poważnej przestępczości, o której mowa w art. 3 ust. 1 przedmiotowego rozporządzenia, np. „przestępstwa przeciwko interesom finansowym Unii”, to zaproponowane poniżej rozszerzenie art. 2 pozwoli na rozstrzygnięcie potencjalnych wątpliwości interpretacyjnych i umożliwi dostosowanie przepisu do nomenklatury obowiązującej w ustawach kompetencyjnych służb, którym informacje z SInF będą udostępniane:</p>	<p>1. W zakresie zmiany brzmienia art. 2 ust. 1 pkt 2 projektu, należy podkreślić, iż dostęp do Systemu Informacji Finansowej, z uwagi na przetwarzanie informacji zawierających wrażliwe dane finansowe obywateli, nie powinien być w sposób nieograniczony rozszerzany. Dotychczasowa treść art. 2 ust. 1 pkt 2 projektu realizuje cel implementacji art. 32a dyrektywy 2015/849 w wersji nadanej przez dyrektywę 2018/843 , oraz dyrektywy 2019/1153 . Zgodnie z przywołanymi przepisami prawa Unii Europejskiej, dostęp do informacji o rachunkach powinien być zapewniony dla celów przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, jak również dla celów zwalczania poważnej przestępczości, zdefiniowanej w dyrektywie 2019/1153. Tak też został dostęp dla podmiotów uprawnionych określony w art. 19 ust. 1 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 projektu. Generalny Inspektor Informacji Finansowej zgodnie z art. 32a dyrektywy 2015/849 w wersji nadanej przez dyrektywę 2018/843 ma otrzymywać dane natychmiastowo, z zachowaniem ich pierwotnej formy i treści. Jednocześnie cel wykorzystywania danych</p>

			<p>„art. 2 ust. 1 pkt 2 - analizie ryzyka wystąpienia, zapobieganiu, wykrywaniu i rozpoznawaniu przestępstw w tym poważnych przestępstw w rozumieniu ustawy oraz przestępstw skarbowych oraz ścigania ich sprawców prowadzenia postępowania karnego w takich sprawach, a także w celu identyfikacji, wykrycia lub zabezpieczenia mienia pochodzącego z takich przestępstw lub przestępstw skarbowych</p>	<p>został zgodnie z właściwością GIIF określony jako przeciwdziałanie praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, co wynika z art. 18 projektu, zawierającego odesłanie do art. 2 ust. 1 pkt 1 projektu. W odniesieniu do organów Krajowej Administracji Skarbowej należy zauważyć, iż zakres wykorzystania danych jest wskazany w art. 19 ust. 2 projektu (dla Szefa Krajowej Administracji Skarbowej), oraz w art. 19 ust. 1 projektu (dla Dyrektorów Izb Administracji Skarbowej) co zdaniem projektodawcy w wystarczający sposób wskazuje cel wykorzystywania danych. Dodatkowe uprawnienia umożliwiające dostęp do informacji o rachunkach dla celów wykraczających poza cele podstawowe, wskazane w art. 2 ust. 1 pkt 2 projektu, zostały przewidziane w art. 19 ust. 2-4 projektu. Zauważyć przy tym należy, iż tak jak uprawnienie do dostępu do informacji o rachunkach dla celów związanych z kontrolą prawidłowości i prawdziwości oświadczeń majątkowych lub oświadczeń o prowadzeniu działalności gospodarczej osób pełniących funkcje publiczne stanowi specjalne uprawnienie Szefa CBA, wynikające z zakresu realizowanych zadań i szczególnej roli Szefa CBA w tym zakresie, tak uprawnienie do dostępu do informacji o rachunkach dla Szefa Krajowej Administracji Skarbowej opisane w art. 19</p>
--	--	--	--	--

				ust. 2 projektu stanowi specjalne uprawnienie związane z zakresem realizacji przez ten organ zadań związanych ze zwalczaniem przestępstw skarbowych. Nie jest jednak zasadne czynienie z wyjątku reguły, tym samym nie jest zasadne rozszerzanie art. 2 ust. 1 pkt 2 projektu o przesłanki dotyczące przestępstw skarbowych. Niemniej w zakresie odnoszącym się do doprecyzowania celu, dla którego będzie możliwe wykorzystanie danych zgromadzonych w SInF, uwaga zostanie uwzględniona poprzez dodanie w art. 2 ust. 1 pkt 2 projektu przesłanek odnoszących się do rozpoznawania i zapobiegania poważnym przestępstwom.
14.	NBP	Art. 3 pkt 1, art. 44	Art. 3 pkt 1 oraz art. 44 Projekt ustawy o SInF rozszerza listę instytucji zobowiązanych w stosunku do zapisów ww. dyrektyw w kontekście obowiązku powołania krajowej jednostki centralnej gromadzącej informacje o rachunkach instytucji kredytowych, tj. podmiotów takich jak banki i SKOK. Jak wynika z załączonej do projektu Odwróconej Tabeli Zgodności zakresem ustawy o SInF objęto inne instytucje finansowe (instytucje płatnicze, firmy inwestycyjne, fundusze inwestycyjne oraz firmy ubezpieczeniowe), a także NBP. Poddajemy pod rozważenie wyraźniejsze podzielenie projektu na etapy, przez skoncentrowanie się na początku na bankach i SKOK, a w kolejnym kroku - po pozytywnej weryfikacji funkcjonowania bazy SInF - rozszerzenie na inne instytucje finansowe. Niezależnie od powyższego, w przypadku nieuwzględnienia	W związku z faktem, iż projekt ustawy o Systemie Informacji Finansowej implementuje przepisy prawa unijnego, nie jest zasadne przedłużanie procesu uruchomienia systemu. Co za tym idzie, uwaga nie została uwzględniona.

			wniosku NBP co do wyłączenia go z katalogu instytucji zobowiązanych lub stworzenia indywidualnej ścieżki przekazywania przez NBP danych o rachunkach, NBP zgłasza potrzebę wydłużenia terminu rozpoczęcia przekazywania informacji o rachunkach do co najmniej 6 miesięcy, a optymalnie do 9 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy o SInF. W przypadku NBP funkcjonalność raportowania do STIR informacji o podmiotach i rachunkach będzie musiała zostać zbudowana od podstaw.	
15.	ZBP	Art. 3 pkt 1	<p>Rekomendacja rozszerzenia listy instytucji zobowiązanych o podmioty, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 12 Ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (dalej „ustawa AML”), tj. podmioty prowadzące działalność gospodarczą polegającą na świadczeniu usług w zakresie: a) wymiany pomiędzy walutami wirtualnymi i środkami płatniczymi, b) wymiany pomiędzy walutami wirtualnymi, c) pośrednictwa w wymianie, o której mowa w lit. a lub b, d) prowadzenia rachunków, o których mowa w ust. 2 pkt 17 lit. e ustawy AML.</p> <p>W ślad za zmianą jw. należałoby rozszerzyć definicję rachunku w art. 3 pkt 8.</p>	Kwestia wprowadzenia rejestru rachunków walut wirtualnych nie jest objęta przedmiotowym projektem. Z uwagi na specyfikę rynku walut wirtualnych, uwzględnienie uwagi wiązałoby się z istotnym wydłużeniem czasu prac nad projektem, a następnie nad systemem. W związku z powyższym, uwaga może zostać potraktowana jako wniosek de lege ferenda.
16.	Zarząd Krajowej SKOK	Art. 3 pkt 1 lit. b	<p>Informacje do SInF przekazywane mają być przez zdefiniowane w projekcie (art. 3 pkt 1) instytucje zobowiązane, w tym (lit. b) spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową i <u>Krajową Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową</u>, o których mowa w ustawie z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1643 i 1639) - dalej ustawa o skok. Projekt ustawy definiuje rachunek (art. 3 pkt 8) jako:</p> <p>a) rachunek płatniczy, o którym mowa w ustawie z dnia 19</p>	Dopóki Kasa Krajowa faktycznie nie prowadzi rachunków, o których mowa w projekcie ustawy, nie będzie objęta obowiązkiem raportowania. Niemniej sam fakt, iż Kasa Krajowa ma możliwość prowadzenia takich rachunków (na co wskazano w samej treści uwagi), wiąże się z koniecznością uwzględnienia Kasy Krajowej w projekcie ustawy. W związku z

		<p>sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych,</p> <p>b) rachunek bankowy i rachunek w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, niebędące rachunkami płatniczymi, z wyjątkiem rachunku na który na koniec danego dnia, następuje automatyczne przebieganie środków pieniężnych a ich zwrot wraz z odsetkami następuje automatycznie na rachunek nie później niż w terminie dwóch dni roboczych,</p> <p>c) rachunek papierów wartościowych i rachunek zbiorczy oraz służący do ich obsługi rachunek pieniężny w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.</p> <p>W związku z powyższym pragniemy wskazać w szczególności, że Kasa Krajowa nie prowadzi rachunków, o których mowa w art. 3 lit. b. Zgodnie z art. 725 kc stroną umowy rachunku bankowego jest bank, przy czym zgodnie z art. 732 kc przepisy dotyczące umowy rachunku bankowego stosuje się również do rachunków prowadzonych przez spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe. Prowadzenie rachunków bankowych należy do czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 i 2 Prawa bankowego. Zgodnie z art. 5 ust. 5 Prawa bankowego jednostki organizacyjne inne niż banki mogą wykonywać czynności, o których mowa w ust. 1, jeżeli przepisy odrębnych ustaw uprawniają je do tego. Ustawa o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych nie upoważnia Kasy Krajowej do prowadzenia rachunków bankowych. Przepisów dotyczących umowy rachunku bankowego nie stosuje się zatem ani wprost ani odpowiednio do Kasy Krajowej.</p> <p>Kasa Krajowa nie prowadzi również rachunków, które projekt w art. 3 lit b określa jako „rachunki w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej”. Rachunki te zgodnie z</p>	<p>powyższym, uwaga nie może zostać uwzględniona.</p>
--	--	---	---

		<p>art. 28 ustawy o skok prowadzą wyłącznie spółdzielcze kasy oszczędnościowo - kredytowe, zaś Kasa Krajowa na gruncie ustawy o skok nie jest spółdzielczą kasą oszczędnościowo-kredytową. Także ustawa o usługach płatniczych traktuje odrębnie kasy i Kasę Krajową (art. 4 ust. 2 pkt 9) i na użytek tej ustawy dla łącznego ich traktowania wprowadza odrębne pojęcie kasy oszczędnościowo-kredytowej obejmujące zarówno spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową jak i Krajową Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo- Kredytową. Skoro Kasa Krajowa nie prowadzi ani rachunków bankowych, ani rachunków w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, to art. 3 pkt 8 lit, b projektu nie ma do niej zastosowania.</p> <p>W odniesieniu do art. 3 pkt 8 lit c Kasa Krajowa wskazuje, że nie prowadzi również rachunków papierów wartościowych. Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi rachunki takie mogą być prowadzone wyłącznie przez podmioty enumeratywnie wyliczone w ust. 1 pkt 1 (do których Kasa Krajowa się nie zalicza), lub przez inne podmioty będące uczestnikami depozytu papierów wartościowych lub systemu rejestracji papierów wartościowych prowadzonego przez Narodowy Bank Polski, pośredniczące w zbywaniu papierów wartościowych emitowanych przez Skarb Państwa lub Narodowy Bank Polski (ust. 1 pkt 2). Wprawdzie zgodnie z art. 304 ust. 4 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji Kasa Krajowa w imieniu kas lokuje środki wnoszone przez kasy w formie zobowiązań do zapłaty w skarbowe papiery wartościowe oraz deponuje je na rachunkach prowadzonych przez Narodowy Bank Polski i Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych lub wykonującą</p>	
--	--	--	--

		<p>te funkcje spółkę, jednakże mimo tej roli przypisanej Kasie Krajowej nie można uznać, że Kasa Krajowa prowadzi na rzecz kas rachunki papierów wartościowych. Zatem do Kasy Krajowej nie stosowałoby się także art. 3 pkt 8 lit. c projektu. Powyższe nie oznacza jednak, że Kasa Krajowa w ogóle nie prowadzi rachunków dla należących do niej kas. W związku z powyższym dla oceny zakresu podlegania Kasy Krajowej regulacjom projektu, niezbędne jest ustalenie, czy do rachunków prowadzonych przez Kasę Krajową ma zastosowanie art. 3 pkt 8 lit. a projektu, a więc czy mają one charakter rachunków płatniczych. Zgodnie z art. 2 pkt 25 ustawy o usługach płatniczych rachunek płatniczy oznacza rachunek prowadzony dla jednego lub większej liczby użytkowników służący do wykonywania transakcji płatniczych (przy czym przez rachunek płatniczy rozumie się także rachunek bankowy oraz rachunek członka spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej, jeżeli rachunki te służą do wykonywania transakcji płatniczych). Przepisy art. 44 ustawy o skok, określające zakres działalności Kasy Krajowej, nie wymieniają prowadzenia przez nią rachunków płatniczych. Wprawdzie art. 44 ust. 5 ustawy o skok przewiduje, że Kasa Krajowa może prowadzić na rzecz kasy lub jej członków działalność inną niż określona w ust. 2 na podstawie umowy zawartej z kasą, o czym informuje Komisję Nadzoru Finansowego, w związku z czym potencjalnie można uznać za dopuszczalne zawarcie przez Kasę Krajową w tym trybie umowy z kasą o prowadzenie rachunku płatniczego na rzecz kasy lub jej członków. Zgodnie z art. 44 ust. 2 pkt 6 ustawy o skok Kasa Krajowa może przyjmować od kas lokaty, przy czym ustawa o skok nie zawiera regulacji, które odnosiłyby się bezpośrednio w jakikolwiek sposób do kwestii związanych z prowadzeniem</p>	
--	--	--	--

		<p>rachunków tych lokat. W szczególności ustawa nie odsyła w tym zakresie do odpowiedniego stosowania przepisów ustawy - Prawo bankowe.</p> <p>O rachunkach w Kasie Krajowej jest mowa w art. 38 ust. 3 ustawy o skok, zgodnie z którym kasy mogą utrzymywać rezerwę płynną na odrębnych rachunkach w Kasie Krajowej. Zarówno do rachunków lokat, o których mowa w art. 44 ust. 2 pkt 6 jak i rachunków lokat z tytułu rezerwy płynnej, o których mowa w art. 38 ust. 3 ustawy o skok zastosowanie ma wzorzec umowy rachunku lokat zatwierdzony decyzją Komisji Nadzoru Finansowego z dnia 21 października 2014 r. (sygn. DBS/DBSW6/712/82/19/2013/2014/MŁ). Zgodnie z tym wzorcem Kasa Krajowa w ramach rachunku lokat prowadzi dla SKOK lokaty z tytułu funduszy własnych, z tytułu rezerwy płynnej oraz standardowe i negocjowane. Rachunek ten nie służy do dokonywania przez kasy rozliczeń lub innych transakcji płatniczych. W ramach rachunku mogą być jedynie przechowywane środki pieniężne w formie lokat różnego rodzaju. Lokaty mogą być zakładane wyłącznie w wyniku przelewu przez kasę środków na rachunki Kasy Krajowej w banku lub przekięgowania środków kasy znajdujących się na innym rachunku w Kasie Krajowej; zwrot środków z lokat następuje wyłącznie na rachunek kasy wskazany w dyspozycji. Oznacza to, że na rachunek lokaty nie mogą wpływać środki pochodzące od osób trzecich, ani środki z lokaty nie mogą być przekazywane na rachunek osób trzecich. Zatwierdzony przez Komisję Nadzoru Finansowego wzorzec umowy rachunku lokat nie przewiduje zatem możliwości wykorzystania takiego rachunku do wykonywania transakcji płatniczych, zatem nie ma on charakteru rachunku płatniczego, o którym mowa w art. 3 pkt 8 lit. a projektu.</p>	
--	--	--	--

		<p>Zgodnie z art. 38 ust. 1 ustawy o Narodowym Banku Polskim, w celu kształtowania podaży pieniądza i działalności kredytowej NBP gromadzi rezerwy obowiązkowe banków, spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych oraz Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, zaś zgodnie z ust. 5 „Spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe utrzymują rezerwy obowiązkowe w Krajowej Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo-Kredytowej. Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa utrzymuje rezerwę obowiązkową spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych na swoim rachunku w NBP w kwocie odpowiadającej rezerwom obowiązkowym spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych oraz Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej”. W przepisach tych nie określono wprost powyższych rachunków, jako rachunków płatniczych. Zgodnie z załącznikiem nr 2 (Dyspozycja Wypłaty) do wydanej przez Kasę Krajową Instrukcji dla SKOK w sprawie zasad utrzymywania rezerwy obowiązkowej oraz obowiązków sprawozdawczych kas (PRIV/QP10/IR1 stanowiącej załącznik do uchwały zarządu Kasy Krajowej z dnia 1.04.2020 r.) Dyspozycja Wypłaty środków z Rachunku Rezerwy Obowiązkowej SKOK może dotyczyć wyłącznie przekazania środków z Rachunku Rezerwy Obowiązkowej SKOK na rachunek zleceniodawcy czyli wyłącznie kasy. Oznacza to, że rachunek rezerwy obowiązkowej kasy prowadzony przez Kasę Krajową nie służy do wykonywania transakcji płatniczych, zatem także nie może być uznany za rachunek płatniczy.</p> <p>W konsekwencji należy uznać, że art. 3 pkt 8 lit. a projektu nie będzie miał, co do zasady, do Kasy Krajowej zastosowania (przynajmniej do czasu zawarcia umowy, o</p>	
--	--	---	--

			<p>której w art. 44 ust. 5 ustawy o skok dotyczącej prowadzenia przez Kasę Krajową rachunków płatniczych na rzecz kasy lub jej członków).</p> <p>Konkludując - projekt ustawy, aczkolwiek w sposób wyraźny traktuje Kasę Krajową jako instytucję zobowiązana do przekazywania do SInF informacji o rachunkach, to jednak (pomijając ewentualną możliwość wystąpienia sytuacji, w której na mocy umowy, o której mowa w art. 44 ust. 5 ustawy o skok Kasa Krajowa podjęłaby działalność w zakresie prowadzenia na rzecz tej kasy lub jej członków rachunków płatniczych, które kwalifikowałyby się w takiej sytuacji jako rachunki, o których mowa w art. 3 pkt 8 lit. a projektu), co do zasady, nie odnosi się w żaden sposób do rachunków prowadzonych przez Kasę Krajową. Także w uzasadnieniu do projektu - wskazując, że do instytucji zobowiązanych będą zaliczane te instytucje, które udostępniają produkty i usługi umożliwiające gromadzenie, przechowywanie i inwestowania środków finansowych, w tym Kasa Krajowa oraz że dla ustalenia zakresu obowiązków instytucji zobowiązanych kluczowa jest definicja pojęcia rachunku - nie odniesiono się w ogóle do kwestii rachunków prowadzonych przez Kasę Krajową w odniesieniu do tej definicji. Reasumując projekt ustawy w obecnym kształcie nie pozwala na zdekodowanie normy określającej zakres obowiązków ciążących na Kasie Krajowej w odniesieniu do przekazywania do SInF informacji o prowadzonych przez Kasę Krajową rachunkach.</p>	
17.	ZBP	Art. 3 pkt 1 lit. c	<p>Projektowany przepis pomija instytucje płatnicze zarejestrowane w innym kraju Unii Europejskiej działające na terenie Polski na podstawie paszportu.</p>	<p>Projekt obejmuje instytucje płatnicze zarejestrowane w innym kraju Unii Europejskiej działające na terenie Polski na podstawie paszportu, zgodnie z art. 3 pkt 1 lit. c projektu ustawy.</p>

18.	NBP	Art. 3 pkt 1 lit. e	<p>I. Uwaga ogólna Zgodnie z art. 3 pkt 1 lit. e projektu ustawy z dnia 27 listopada 2020 r. o Systemie Informacji Finansowej (dalej „projekt ustawy o SInF”), Narodowy Bank Polski (dalej „NBP”) - w zakresie, w jakim prowadzi rachunki bankowe innych osób prawnych, za zgodą Prezesa NBP, o której mowa w art. 51 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (dalej „ustawa o NBP”) - został wskazany jako instytucja zobowiązana. Z kolei, art. 13 projektu ustawy o SInF przewiduje, że instytucje zobowiązane będą przekazywać informację o rachunku do SInF za pośrednictwem STIR.</p> <p>NBP pragnie zauważyć, że w myśl art. 119zh pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020 r. poz. 1325, 1423, 2122 i 2123), jest wyłączony z obowiązku przekazywania do STIR danych o podmiotach kwalifikowanych i ich rachunkach bankowych. Aktualnie system informatyczny NBP komunikuje się ze STIR wyłącznie w celu przekazywania informacji o maskach rachunków wirtualnych, co jest niezbędne, by rachunki posiadaczy rachunków w oddziałach okręgowych NBP były prawidłowo obsługiwane w Wykazie podmiotów zarejestrowanych jako podatnicy VAT, niezarejestrowanych oraz wykreślonych i przywróconych do rejestru VAT (tzw. biała lista)</p> <p>Jednocześnie należy mieć na uwadze, że rachunki bankowe, o których mowa w art. 51 ust. 1 pkt 4 ustawy NBP są otwierane co do zasady w przypadku, gdy ich prowadzenie związane jest z zadaniami ustawowymi NBP. Wśród podmiotów, dla których NBP prowadzi rachunki bankowe na podstawie ww. przepisu ustawy o NBP, znajdują się przede wszystkim: banki centralne, inne europejskie instytucje finansowe, instytucje związane z sektorem finansów</p>	<p>Art. 32a dyrektywy 2015/849 w brzmieniu nadanym przez dyrektywę 2018/843 obejmuje swoim zakresem „rachunki płatnicze oraz rachunki bankowe identyfikowane za pomocą IBAN”, nie przewidując żadnych wyjątków. Tym samym prawidłowa implementacja prawa unijnego nie pozwala na stworzenie wyjątku wykluczającego z Systemu Informacji Finansowej rachunki prowadzone przez NBP. Co za tym idzie, uwaga nie może zostać uwzględniona.</p>
-----	-----	---------------------	---	--

		<p>publicznych, których działalność podlega regulacjom ustawowym oraz podmioty, których rachunki są przeznaczone do przeprowadzania rozrachunków międzybankowych w systemach płatności prowadzonych przez NBP, tj. SORBNET2 oraz TARGET2-NBP . Liczba tych rachunków jest ograniczona (kilkadziesiąt rachunków). Uwarunkowania ustawowe, a także wprowadzone przepisami prawa ograniczenia dotyczące otwierania przez NBP rachunków bankowych dla państwowych osób prawnych skutkują tym, że rachunki bankowe za zgodą Prezesa NBP są otwierane sporadycznie.</p> <p>W konsekwencji powyższego włączenie NBP do katalogu instytucji zobowiązanych wydaje się być nadmiarowe, a jednocześnie spowoduje poniesienie przez NBP wysokich kosztów dostosowania systemu informatycznego do wymagań raportowania do STIR. Dlatego NBP wnioskuje o wykreślenie go z katalogu instytucji zobowiązanych.</p> <p>W przypadku nieuwzględnienia naszej sugestii proponujemy:</p> <ul style="list-style-type: none">a) rozważyć możliwość opracowania indywidualnej ścieżki przekazywania przez NBP danych o rachunkach (mając na uwadze kilkadziesiąt rachunków na dzień wejścia w życie ustawy o SInF oraz ewentualnie kilka nowych rachunków otwieranych rocznie),b) wprowadzić następujące brzmienie art. 3 pkt 1 lit. e: „e) Narodowy Bank Polski - w zakresie, w jakim prowadzi rachunki bankowe innych osób prawnych, za zgodą Prezesa NBP, o której mowa w art. 51 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. z 2020 r. poz. 2027), z wyłączeniem rachunków bankowych w systemach płatności prowadzonych przez Narodowy Bank Polski.”.	
--	--	---	--

19.	ZBP	Art. 3 pkt 4	<p>W zakresie definicji pełnomocnika zasadny jest postulat ujednoczenia pojęć w ustawie AML oraz w projekcie ustawy o Systemie Informacji Finansowej. Ustawa AML posługuje się pojęciem osoby reprezentującej oraz osoby upoważnionej do działania w imieniu klienta, przy czym pojęcia te nie zostały zdefiniowane w ustawie AML. Przedmiotowy projekt natomiast posługuje się zdefiniowanym pojęciem pełnomocnika. Ze znanych nam przepisów prawa nie wynika, że pojęcia osoby reprezentującej, osoby upoważnionej do działania w imieniu klienta oraz pełnomocnika są tożsame, a jednocześnie przepisy prawa nie wskazują na różnice między tymi pojęciami.</p>	<p>Projekt ustawy o Systemie Informacji Finansowej posługuje się definicją pełnomocnika zbieżną z definicją przyjętą w Ordynacji Podatkowej. Z uwagi na obecnie obowiązujące wymogi dotyczące raportowania do STIR informacji o pełnomocnikach do rachunków, należy uznać za zasadne posługiwanie się tożsamą definicją w ustawie o Systemie Informacji Finansowej, oraz w Ordynacji Podatkowej, z uwagi na łączne przekazywanie przez banki oraz spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe informacji o rachunkach do SInF oraz do STIR. Co za tym idzie, uwaga nie została uwzględniona.</p>
20.	Izba Domów Maklerskich	Art. 3 pkt 4	<p>8. Art. 3 pkt 4 - zwracamy się o rozważenie ujednoczenia pojęć w projekcie ustawy o SInF z ustawą o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy. Ustawa o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy posługuje się pojęciem „osoby reprezentującej” oraz „osoby upoważnionej do działania w imieniu klienta” natomiast projekt ustawy o SInF posługuje się zdefiniowanym pojęciem „pełnomocnika”. Dodatkowo pojawia się w tym zakresie wątpliwość interpretacyjna, czy zapis dotyczy także np. pełnomocnictw notarialnych, okazywanych jednorazowo / incydentalnie, niezajdujących się w systemie informatycznym firmy inwestycyjnej, pełnomocników umocowanych wyłącznie do podglądu danych w systemie transakcyjnym bez możliwości wykonania jakiegokolwiek transakcji oraz czy w przypadku rachunków objętych umową o zarządzanie portfelem gdzie firma inwestycyjna występuje w roli pełnomocnika, firma</p>	<p>Projekt ustawy o Systemie Informacji Finansowej posługuje się definicją pełnomocnika zbieżną z definicją przyjętą w Ordynacji Podatkowej. Z uwagi na obecnie obowiązujące wymogi dotyczące raportowania do STIR informacji o pełnomocnikach do rachunków, należy uznać za zasadne posługiwanie się tożsamą definicją w ustawie o Systemie Informacji Finansowej, oraz w Ordynacji Podatkowej, z uwagi na łączne przekazywanie przez banki oraz spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe informacji o rachunkach do SInF oraz do STIR. Co za tym idzie, uwaga nie została uwzględniona.</p>

			inwestycyjna powinna zostać zaraportowana jako pełnomocnik.	
21.	PONIP	Art. 3 pkt 4, art. 12 ust. 1 pkt 4 i 5	<p>- art. 3 pkt 4; - art. 12 ust. 1 pkt 4; - art. 12 ust. 1 pkt 5 w zakresie, w jakim odnosi się do pełnomocnika do rachunku. Wykreślenie przepisów odnoszących się do pełnomocnika do rachunku. Uzasadnienie: Jak zostało wskazane w uzasadnieniu do Projektu, definicja pełnomocnika do rachunku zawarta w Projekcie zakresowo odpowiada definicji „pełnomocnika do rachunku podmiotu kwalifikowanego” zawartej w art. 119zg pkt 3a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2019 r. poz. 900), a za pełnomocnika w rozumieniu Projektu należy uznać każdą osobę, które spełnia wymienione warunki. Należy zaznaczyć, że Projekt stanowi implementację Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/843 z dnia 30 maja 2018 r. zmieniającej Dyrektywę (UE) 2015/849 w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu oraz zmieniająca dyrektywy 2009/138/WE i 2013/36/UE („Dyrektywa”), a rozwiązanie w zakresie pełnomocnika do rachunku ma w założeniu realizować normę określoną w art. 1 pkt 19 Dyrektywy. Zgodnie z treścią tego przepisu, za pośrednictwem scentralizowanych mechanizmów (w rozumieniu Projektu - SInF), powinny być dostępne informacje na temat klienta będącego posiadaczem rachunku i dowolnej osoby, która działa w imieniu tego klienta. Brak zatem w Dyrektywie upoważnienia do żądania od KIP (szerzej instytucji zobowiązanych) danych pełnomocników do rachunku w</p>	<p>Projekt ustawy o Systemie Informacji Finansowej posługuje się definicją pełnomocnika zbieżną z definicją przyjętą w Ordynacji Podatkowej. Z uwagi na obecnie obowiązujące wymogi dotyczące raportowania do STIR informacji o pełnomocnikach do rachunków, należy uznać za zasadne posługiwanie się tożsamą definicją w ustawie o Systemie Informacji Finansowej, oraz w Ordynacji Podatkowej, z uwagi na łączne przekazywanie przez banki oraz spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe informacji o rachunkach do SInF oraz do STIR. Zauważyć ponadto należy, iż projekt ustawy o Systemie Informacji Finansowej nie wskazuje na obowiązek zbierania danych na potrzeby raportowania do SInF, lecz wskazuje na obowiązek przekazania informacji, które podmiot zobowiązany posiada, lub ma obowiązek posiadać na podstawie osobnych ustaw, w szczególności na podstawie ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Zgodnie z art. 36 ust. 1 pkt 2 lit e przywołanej ustawy, instytucje obowiązane ustalają dane osoby reprezentującej osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, a na podstawie art. 34 ust. 2 ustawy, ustalają dane</p>

			<p>rozumieniu przepisów odrębnej ustawy. Proponowane rozwiązanie należy ocenić zatem jako nieproporcjonalne i stanowiące wykroczenie poza ramy implementacyjne Dyrektywy.</p> <p>Ponadto, KIP w toku wypełniania obowiązków wynikających z przepisów ustawy ustawa z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. 2018 poz. 723 z późn. zm., dalej: „Ustawa AML”) oraz stosowania środków bezpieczeństwa finansowego, o których mowa w Rozdziale 5 Ustawy AML pozyskują już dane identyfikacyjne w zakresie klienta, beneficjenta rzeczywistego klienta, a także osoby upoważnionej do działania w imieniu tego klienta. Ustawa AML nie wspomina na temat obowiązku pozyskiwania danych pełnomocnika do rachunku, przez co KIP nie posiadają tych danych na potrzeby raportowania do SInF. PONIP pragnie wskazać, że dostosowanie działalności KIP do tego wymogu pochłonie znaczne zasoby organizacyjne i osobowe oraz spowoduje konieczność zmian i dostosowania wewnętrznych procedur. W ocenie PONIP, niecelowym jest zatem nakładanie na KIP obowiązku identyfikacji kolejnego podmiotu przy zakładaniu rachunku płatniczego na potrzeby SInF, skoro obowiązek taki nie występuje na mocy przepisów Ustawy AML, która kompleksowo reguluje działalność KIP w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu.</p>	<p>osoby upoważnionej do działania w imieniu klienta. W przypadku osób ustalonych jako osoby reprezentujące lub osoby upoważnione, instytucje zobowiązane będą musiały rozstrzygnąć, czy osoby te spełniają definicję pełnomocnika określoną w projekcie ustawy o Systemie Informacji Finansowej.</p> <p>Z uwagi na powyższa, uwaga nie została uwzględniona.</p>
22.	ZBP	Art. 3 pkt 8	<p>Z projektowanego przepisu wynika, że raportowaniem do SInF poprzez STIR będą objęte rachunki, do których zostały wydane karty debetowe, a nie rachunki techniczne do kart kredytowych. Jednocześnie, rachunek techniczny banku służący do rozliczeń kartowych nie mieści się w definicji</p>	<p>Uwaga została częściowo uwzględniona poprzez doprecyzowanie uzasadnienia do projektu. W odniesieniu do zgłoszonych wątpliwości dotyczących lokat terminowych należy podkreślić (co wynika z samej treści</p>

			<p>rachunku i nie powinien być raportowany. Prośba o potwierdzenie rozumienia projektowanej definicji rachunku, bądź doprecyzowanie proponowanych zapisów tak, aby nie pozostawiać tej kwestii do dalszej interpretacji. Z definicji rachunku wyłączono lokaty typu „overnight”. Brak natomiast informacji o lokatach terminowych, które obecnie są już raportowane w ramach STIR. W nawiązaniu do powyższego powstaje pytanie, czy lokaty terminowe z terminami zapadalności innymi niż „overnight” powinny być raportowane w ramach przedmiotowego projektu ustawy.</p>	<p>uwagi), iż treść definicji rachunku wprost wyłącza lokaty typu „overnight”. Nie ma podstaw do interpretacji rozszerzającej wyłączenie na inne lokaty.</p>
23.	Izba Domów Maklerskich	Art. 3 pkt 8 lit. c	<p>1. Art. 3 pkt 8) lit. c) projektu ustawy wprowadza definicję rachunku, przez który należy rozumieć między innymi rachunek papierów wartościowych i rachunek zbiorczy oraz służący do ich obsługi rachunek pieniężny w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.</p> <p>W naszej ocenie definicja ta powinna być doprecyzowana, że chodzi o rachunek papierów wartościowych prowadzony na podstawie umowy, której stroną jest posiadacz rachunku. Brak doprecyzowania budzi wątpliwości interpretacyjne w odniesieniu do których rachunków w rozumieniu ustawy o obrocie instrumentami finansowymi firmy inwestycyjne będą zobowiązane do realizacji obowiązków raportowych w zakresie określonym w art. 12 projektu ustawy. Wskazujemy, że zgodnie z ustawą o obrocie instrumentami finansowymi rachunkiem papierów wartościowych jest m.in. rejestr sponsora emisji. W praktyce firma inwestycyjna nie posiada z właścicielem instrumentów finansowych zapisanych w tym rejestrze, umowy świadczenia usług, gdyż umowa taka jest zawierana z emitentami papierów ujawnionych w takim rejestrze. W konsekwencji dane osób (właścicieli instrumentów finansowych) z rejestru są bardzo</p>	<p>Art. 3 pkt 5 ustawy o SInF zawiera definicję posiadacza rachunku. Zauważyć należy, iż do Ustawy o SInF w pierwszej kolejności stosuje się definicje zawarte w tej ustawie. Tym samym odnosząc się w art. 12 ust. 1 pkt 2 do posiadacza rachunku oraz w pkt 3 do beneficjenta rzeczywistego posiadacza rachunku, należy te dane ustalać z uwzględnieniem treści definicji posiadacza rachunku, która bezpośrednio odnosi się do strony umowy rachunku.</p> <p>W odniesieniu do uwagi dotyczącej rachunku derywatów należy wskazać, iż rachunek derywatów będzie objęty obowiązkiem raportowym.</p>

		<p>ograniczone (nazwisko i imię oraz adres zamieszkania lub PESEL) i w zdecydowanej większości nie są aktualne. Podmiot prowadzący rejestr nie ma praktycznie możliwości, aby takie dane uaktualnić ze względu na brak wymaganych danych kontaktowych, a zatem nie będzie mógł raportować wszystkich wymaganych informacji w zakresie wynikającym z art. 12 projektu ustawy w odniesieniu do osób wpisanych do takiego rejestru.</p> <p>W związku z tym może okazać się, że wymogi raportowe na etapie wykonywania i interpretacji ustawy obejmą również tego typu rachunki - przy czym nie będzie możliwa realizacja obowiązku raportowego z uwagi na brak danych posiadacza rachunku. Wprawdzie projekt definiuje posiadacza rachunku, ale obowiązek raportowy konstytuowany jest w odniesieniu do rachunku (art. 11 projektu nie wskazuje wyłączenia tego typu rejestrów) - co może w przyszłości skutkować tym, że organy nadzoru będą domagać się jego realizacji w odniesieniu do ww. rejestrów sponsora emisji. W naszej ocenie intencją ustawodawcy było objęcie przedmiotem raportowania tylko rachunków papierów wartościowych i rachunków pieniężnych prowadzonych na podstawie umowy zawartej przez firmę inwestycyjną z posiadaczem rachunku. Zgodnie z art. 2 pkt. 7 Dyrektywy 2019/1153: „informacje o rachunkach bankowych” oznaczają następujące informacje o rachunkach bankowych i rachunkach płatniczych oraz o skrytkach depozytowych, zawarte w scentralizowanych rejestrach rachunków bankowych: (i) w odniesieniu do klienta będącego posiadaczem rachunku i dowolnej osoby, która twierdzi, że działa w imieniu klienta: imię i nazwisko lub nazwa, uzupełnione pozostałymi danymi umożliwiającymi ustalenie tożsamości wymaganymi na mocy przepisów krajowych</p>	
--	--	---	--

			<p>transponujących art. 13 ust. 1 lit. a) dyrektywy (UE) 2015/849, albo niepowtarzalnym numerem identyfikacyjnym.</p> <p>Podobny problem interpretacyjny dotyczy rejestru instrumentów rynku niepublicznego niemających postaci dokumentu w szczególności rejestru obligacji, czy też rejestru akcjonariuszy (zgodnie z art. 3281§2 ksh rejestr akcjonariuszy prowadzi podmiot, który na podstawie ustawy jest uprawniony do prowadzenia rachunków papierów wartościowych).</p> <p>W związku z powyższym proponujemy doprecyzowanie definicji rachunku w art. 3 pkt 8 lit. c) w następujący sposób:</p> <p>c) rachunek papierów wartościowych i rachunek zbiorczy oraz służący do ich obsługi rachunek pieniężny, w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, prowadzony na podstawie umowy z posiadaczem rachunku.</p> <p>Jednocześnie zwracamy uwagę, że ustawa o obrocie instrumentami finansowymi definiuje odrębnie od rachunku papierów wartościowych tzw. rachunek derywatów. W związku z tym, prosimy o jednoznaczne potwierdzenie, że rachunek derywatów nie jest objęty obowiązkiem raportowym.</p>	
24.	KNF	Art. 3 pkt 8 lit. c	<p>1. Proponuje się, aby art. 3 pkt 8 lit. c) Projektu ustawy otrzymał następujące brzmienie:</p> <p>„c) rachunek papierów wartościowych, rachunek derywatów i rachunek zbiorczy oraz służący do ich obsługi rachunek pieniężny w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.”.</p> <p>Rachunki derywatów zostały określone w art. 4a ust. 1 ustawy z dnia z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz.U. z 2020 r. poz. 89, z późn. zm.) i są to</p>	Uwaga dotycząca uwzględnienia w art. 3 pkt 8 lit. c) projektu rachunku derywatów, została uwzględniona.

			<p>rachunki, na których zapisywane są instrumenty pochodne dopuszczone do obrotu zorganizowanego, prowadzone wyłącznie przez domy maklerskie i banki prowadzące działalność maklerską, banki powiernicze, zagraniczne firmy inwestycyjne i zagraniczne osoby prawne prowadzące działalność maklerską na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w formie oddziału - jeżeli oznaczenie tych rachunków pozwala na identyfikację osób, którym przysługują prawa z instrumentów pochodnych dopuszczonych do obrotu zorganizowanego. Ze względu na powyższe zasadnym jest dopisanie rachunku derywatów do treści omawianego przepisu Projektu ustawy.</p>	
25.	NBP	Art. 5	<p>Ad. Art. 5 Pragniemy zauważyć, że zgodnie z przepisami prawa Generalny Inspektor Informacji Finansowej (dalej „GIIF”) jest odpowiedzialny w Polsce za realizację zadań w zakresie procesu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Jest on wspomagany przez Departament Informacji Finansowej Ministerstwa Finansów, jako jednostkę analityki finansowej zdefiniowanej w przepisach UE oraz odpowiedzialnej m.in. za współpracę krajową i wymianę informacji z zagranicą oraz Krajową Ocenę Ryzyka w zakresie AML. Projekt ustawy o SInF przewiduje natomiast powierzenie zadań organu właściwego w sprawach SInF Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej. Poddajemy pod rozważenie wskazanie GIIF jako organu właściwego w sprawach SInF, tym bardziej, że w art. 18 projektu ustawy o SInF zostało wskazane, iż informacje o rachunku zgromadzone w SInF są niezwłocznie i w całości przekazywane do GIIF. Wydaje się, że to GIIF jako unijny i krajowy organ ustawowo zobowiązany do realizacji zadań z</p>	<p>Przepisy dyrektywy 2015/849, w szczególności art. 32a, zobowiązujący państwa członkowskie do utworzenia centralnych automatycznych mechanizmów wyszukiwania danych o rachunkach, wskazuje na obowiązek przekazywania takich danych do jednostki analityki finansowej. Zauważyć należy, iż jednostki analityki finansowej mają za zadanie analizowanie danych, w szczególności zgłoszeń dotyczących prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu. Prowadzenie systemów obejmujących między innymi dostęp GIIF do odpowiednich informacji nie jest zadaniem dedykowanym jednostce analityki finansowej. Zauważyć należy, że dyrektywa 2015/849 w art. 32b wskazuje również na obowiązek zapewnienia jednostkom analityki finansowej dostępu do</p>

			obszaru przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu powinien być wskazany jako organ właściwy.	rejestru pozwalającego na dostęp do informacji o właścicielach nieruchomości. Przyjmując argumentację zaprezentowaną w stanowisku NBP, GIIF powinien również prowadzić rejestr pozwalający ustalić właścicieli nieruchomości. Argumentacja taka nie może zostać zaakceptowana, nie ma dla niej podstaw w prawie krajowym ani prawie unijnym.
26.	NBP	Art. 7 pkt 4	Ad. Art. 7 pkt 4 W opinii NBP przepis czytany literalnie przyznawałby nadmierne kompetencje organowi właściwemu. Proponujemy dodać na końcu wyrażenie „określonych w ustawie”.	W celu uniknięcia ewentualnych wątpliwości interpretacyjnych, uwaga została uwzględniona.
27.	NBP	Art. 8	Ad. Art. 8 Proponujemy uzupełnić treść art. 8 projektu ustawy o SInF o wskazanie, że Sprawozdanie po jego przekazaniu do Prezesa Rady Ministrów będzie publikowane na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Informacja taka została zapisana w uzasadnieniu do projektu ustawy o SInF (str. 8).	Uwaga została uwzględniona poprzez zaktualizowanie treści uzasadnienia, w celu usunięcia rozbieżności względem projektu.
28.	Panoptykon	Art. 8	a. Sprawozdanie roczne (art. 8 projektu) Zgodnie z art. 8 projektu organ właściwy składa Prezesowi Rady Ministrów roczne sprawozdanie ze swojej działalności, sprawozdanie to jest następnie przekazywane także do Komisji Europejskiej. Jak wskazali w uzasadnieniu autorzy projektu: „Sprawozdanie po jego przekazaniu do Prezesa Rady Ministrów będzie publikowane na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych”.	Uwaga została uwzględniona poprzez zaktualizowanie treści uzasadnienia, w celu usunięcia rozbieżności względem projektu.

			<p>W naszej działalności jako organizacji społecznej staramy się m.in. o zwiększenie transparentności działań organów administracji, także tych związanych z - szeroko rozumianym - obszarem przeciwdziałania przestępczości. Wieloletnie doświadczenia wskazują, że informacje statystyczne nie zawsze uznawane są przez organy administracji publicznej (w szczególności służby specjalne) za informacje publiczne podlegające udostępnieniu, czy to w Biuletynie Informacji Publicznej, czy na wniosek o udostępnienie informacji publicznej. Generuje to spory sądowe rozstrzygane przez sądy administracyjne.</p> <p>W związku z tym apelujemy do autorów projektu i uzasadnienia o jednoznaczne rozstrzygnięcie na poziomie ustawy, że sprawozdanie jest informacją publiczną i po przekazaniu do Prezesa Rady Ministrów jest publikowane w BIP.</p>	
29.	UODO	Art. 9	<p>Projektowane jest również, w art. 9 projektu ustawy, że minister właściwy do spraw finansów publicznych może wyznaczyć w drodze rozporządzenia dyrektora izby administracji skarbowej do wykonywania zadań organu właściwego - w ocenie Prezesa UODO powinno być to uregulowane mocą przepisów przedmiotowej ustawy, skoro wyznaczane mają być zadania organu działającego w celu wykonania zadań organu właściwego.</p>	<p>Rozwiązanie przewidziane w art. 9 projektu jest fakultatywne, tym samym nie ma możliwości kategorycznego rozstrzygnięcia tego zagadnienia na poziomie ustawy. Zauważyć należy, iż rozwiązanie zakładające uprawnienie administratora systemu do powierzenia obowiązków innemu organowi funkcjonuje w innych aktach prawnych, brak jest przesłanek wskazujących na niedopuszczalność tego rozwiązania akurat w przypadku Systemu Informacji Finansowej. Z uwagi na powyższe, uwaga nie została uwzględniona.</p>

30.	Izba Domów Maklerskich	Art. 11 ust. 2	3. Zgodnie z art. 11. ust. 2. projektu ustawy, informacje o rachunku przekazujemy w przypadku: otwarcia rachunku, zmiany informacji o rachunku przekazany do SInF i zamknięcia rachunku w ciągu 3 dni od zdarzenia, które miało miejsce powyżej. W konsekwencji wymusza to dodatkowo obowiązek ciągłego monitorowania wszystkich zmian rachunków papierów wartościowych. Lepszym rozwiązaniem byłoby ustalenie stałych, to jest okresowych, terminów raportowania jak to ma miejsce np. przy FATCA i CRS - o wprowadzenie takiego rozwiązania wnioskujemy.	Istotnym walorem tworzonego systemu ma być aktualność danych, w związku z czym, uwaga nie może zostać uwzględniona.
31.	Izba Domów Maklerskich	Art. 12 ust. 1 pkt 1	6. Zgodnie z art. 12 ust. 1 pkt 1) projektu ustawy, jednym z elementów przekazywanych informacji jest numer identyfikacji podatkowej (NIP) instytucji zobowiązanej prowadzącej rachunek. W znakomitej większości biura maklerskie nie mają odrębnego od banku NIP-u. Również ze względów organizacyjnych raportowanie informacji o rachunkach papierów wartościowych i rachunkach pieniężnych będzie realizowane przez biura maklerskie za pośrednictwem banku. Dlatego w celu uniknięcia wątpliwości w zakresie obowiązku ochrony informacji stanowiących tajemnicę zawodową proponujemy dodanie w art. 150 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi przepisu o proponowanym brzmieniu: „przez biuro maklerskie bankowi, którego jest częścią, w zakresie niezbędnym do wykonywania odpowiednio zadań i obowiązków, o których mowa w ustawie z dnia... o Systemie Informacji Finansowej (Dz. U. ...)”.	Zdaniem projektodawcy, z uwagi na brzmienie obowiązujących przepisów, proponowana zmiana nie jest wymagana.

32.	Rada Banków Depozytariuszy	Art. 12 ust. 1 pkt 2	- zgodnie z ustawą z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Art. 7 ust 1), w przypadku rachunku papierów wartościowych to posiadacz rachunku jest uprawnionym do praw z papierów wartościowych zarejestrowanych na tym rachunku a tym samym jest faktycznym beneficjentem tych papierów wartościowych. W tej sytuacji, wskazanie beneficjenta rzeczywistego jako osoby fizycznej może być niemożliwe. Co więcej pragniemy zauważyć że w przypadku rachunków zbiorczych w rozumieniu ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, zgodnie z założeniem funkcjonowania tych rachunków podmioty je prowadzące znają jedynie tożsamość posiadacza rachunku a nie uprawnionych z tych rachunków (beneficjenci tacy nie są znani). Tożsamość uprawnionych jest wskazywana jedynie incydentalnie w przypadku wykonywania praw z papierów wartościowych zapisanych na tych rachunkach (walne zgromadzenie akcjonariuszy lub wypłata dywidendy ale tylko gdy akcjonariusz zdecyduje się ujawnić swoją tożsamość). Prosimy o potwierdzenie że obowiązek raportowy będzie w tym wypadku miał zastosowanie tylko w zakresie posiadaczy a nie uprawnionych, w przeciwnym wypadku dalsze funkcjonowanie rachunków zbiorczych stanie pod znakiem zapytania.	Art. 3 pkt 5 ustawy o SInF zawiera definicję posiadacza rachunku. Zauważyć należy, iż do Ustawy o SInF w pierwszej kolejności stosuje się definicje zawarte w tej ustawie. Tym samym odnosząc się w art. 12 ust. 1 pkt 2 do posiadacza rachunku oraz w pkt 3 do beneficjenta rzeczywistego posiadacza rachunku, należy te dane ustalać z uwzględnieniem treści definicji posiadacza rachunku, która bezpośrednio odnosi się do strony umowy rachunku. Osoby uprawnione co do zasady nie będą zatem spełniały definicji beneficjenta rzeczywistego posiadacza rachunku.
33.	PONIP	Art. 12	Art. 12 3. Dane identyfikacyjne, o których mowa w ust. 1 pkt 3, obejmują: 1) imię i nazwisko – jeżeli zostały ustalone przez instytucję zobowiązaną zgodnie z art. 36 ust. 2 ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu	Zauważyć należy, iż zgodnie z przepisami ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu nie występują sytuacje zakładające fakultatywność ustalania danych dotyczących beneficjentów rzeczywistych. Wyjątek taki nie może być w szczególności wywodzony z treści przepisów

			<p>Uzasadnienie: Z przepisów Projektu wynika, że określony zakres danych, tj. imię i nazwisko (art. 12 ust. 3 pkt 1 Projektu), dotyczących beneficjentów rzeczywistych powinien być każdorazowo przesyłany przez KIP do SInF, a zatem w konsekwencji dane te powinny być pozyskiwane na etapie nawiązywania stosunków gospodarczych przez KIP. Takie rozwiązanie stoi w sprzeczności z przepisami Ustawy AML, zgodnie z którymi mogą wystąpić sytuacje, kiedy KIP nie będą zobowiązane do pozyskiwania danych beneficjentów rzeczywistych. Przykładowo należy tutaj wymienić przypadki spełnienia przesłanek do zastosowania uproszczonych środków bezpieczeństwa finansowego, o których mowa w art. 42 Ustawy AML, czy sytuacje, kiedy klientem instytucji płatniczej będzie spółka, której papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym podlegającym wymogom ujawniania informacji wynikającym z przepisów prawa Unii Europejskiej lub odpowiadającym im przepisom prawa państwa trzeciego (art. 2 ust. 2 pkt 1 lit. a Ustawy AML). W związku z tym, PONIP wnosi o zmianę przepisów w tym zakresie, tak jak zostało wskazane powyżej.</p>	<p>wskazujących na możliwość stosowania uproszczonych środków bezpieczeństwa finansowego, czy też z samej definicji beneficjenta rzeczywistego.</p>
34.	NBP	Art. 12 ust. 1 pkt 3	<p>Ad. Art. 12 ust. 1 pkt 3 Proponujemy następującą treść przepisu: „3) dane identyfikacyjne beneficjenta rzeczywistego posiadacza rachunku - w przypadku informacji o rachunkach przekazywanych przez instytucje zobowiązane, będące instytucjami obowiązany zgodnie z ustawą z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;”</p>	<p>Uwaga została uwzględniona.</p>
35.	Krajowy Związek	Art 12 ust. 1 pkt 3	<p>W Art. 12 ust. 1 pkt 3) Projektu jako jedną z informacji o rachunku wskazuje się na podanie danych identyfikujących</p>	<p>Zauważyć należy, iż zgodnie z przepisami ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy</p>

	Banków Spółdzielczych		<p>beneficjentów rzeczywistych. W tym kontekście należy mieć na uwadze ewentualne trudności lub brak realnej możliwości ustalenia beneficjenta rzeczywistego, a co za tym idzie konsekwencje wynikające z obowiązku podania tych danych zarówno przy otwarciu rachunku, zmianie informacji o rachunku przekazanych do SInF oraz zamknięciu rachunku. Pomimo, iż ustawa z 1 marca 2018 roku o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. z 2020, poz. 971 ze zm. zwana dalej Ustawą o PPFT) w art. 41 ust. 1 wskazuje, iż w przypadku, gdy instytucja obowiązana nie może zastosować jednego ze środków bezpieczeństwa finansowego, o których mowa w art. 34 ust. 1 tej ustawy, m.in. ustaleniu beneficjenta rzeczywistego, bo nie nawiązuje stosunków gospodarczych; nie przeprowadza transakcji okazjonalnej; nie przeprowadza transakcji za pośrednictwem rachunku bankowego; rozwiązuje stosunki gospodarcze, to z uwagi na zapisy Projektu, niestety może to zostać uznane za nienależyte wykonanie obowiązków ustawowych. W związku z powyższym proponuje się określenie przypadków, kiedy instytucja zobowiązana nie będzie podawała danych o beneficjencie, tj. w sytuacji kiedy skorzystała z art. 41 Ustawy o PPFT. Tym bardziej uzasadnia to brzmienie art. 12 ust. 1 pkt 10) Projektu, z którego wynika m.in. obowiązek podania informacji, czy zamknięcie rachunku nastąpiło na podstawie art. 41 ust. 1 pkt 4 Ustawy o PPFT - czyli z powodu rozwiązania stosunków gospodarczych.</p>	<p>oraz finansowaniu terroryzmu nie występują sytuacje zakładające fakultatywność ustalania danych dotyczących beneficjentów rzeczywistych.</p>
36.	Rada Banków Depozytariuszy	Art. 12 ust. 1 pkt 4	<p>projekt zakłada że raportowane będą dane wszystkich pełnomocników do rachunków co wydaje się całkowicie nieuzasadnione i w krótkim okresie niewykonalne. Instytucje obowiązane często gromadzą takie informacje w postaci kart</p>	<p>Ustawa o SInF wdraża do polskiego porządku prawnego wymogi dyrektywy 2015/849 (w brzmieniu nadanym przez dyrektywę 2018/843) oraz dyrektywy</p>

		<p>wzorów podpisów dostarczanych przez swoich klientów, które są przekazywane do banków w formie wielostronicowych ksiąg. Karty te nie są wykorzystywane w bieżącej działalności banków – banki powiernicze komunikują się z klientami na bazie systemu SWIFT – i wykorzystują takie karty tylko w sytuacji awaryjnej. Ich wprowadzanie do centralnego systemu raportowania wiązać się będzie ze znacznymi kosztami zmiany obecnych systemów wewnętrznych gdzie te dane byłyby przechowywane (systemy te są osobne od systemów prowadzących rachunki bankowe). <u>Wdrożenie takich zmian w systemach instytucji obowiązanych ze względu na zakres i skalę tego zadania może zająć nawet 2 lata tak więc potrzebny jest odpowiedni okres dostosowawczy, który uwzględni przygotowanie rozwiązań informatycznych, ich wdrożenie oraz przeniesienie danych do systemów.</u> Co więcej, jak rozumiemy każdorazowa zmiana np. w adresie pełnomocnika będzie generować obowiązek informacyjny. To spowoduje że systemy raportujące będą musiały posiadać znaczny stopień zaawansowania technicznego by takie zmiany wychwytywać i raportować i w znacznym stopniu podniesie koszty wdrożenia takich rozwiązań. Ze względu na ogromne koszty wprowadzenia rozwiązania po stronie instytucji obowiązanych postulujemy odstąpienie od wymogu raportowania danych o pełnomocnikach. <u>Należy zaznaczyć, że systemy ewidencji w zakresie rachunków papierów wartościowych w bankach powierniczych są osobne od systemów dotyczących rachunków bankowych w tych samych bankach i z faktu że banki już obecnie raportują dane dla rachunków rozliczeniowych nie należy wyciągać wniosków o przygotowaniu banków do tego procesu. Banki powiernicze powinny mieć identyczny okres dostosowawczy</u></p>	<p>2019/1153. Zgodnie z art. 32a ust. 3 tiret pierwszy dyrektywy 2015/849, wymagane jest gromadzenie informacji dotyczących „klienta będącego posiadaczem rachunku i dowolnej osoby, która twierdzi, że działa w imieniu klienta”, analogiczny zapis znajduje się w art. 2 pkt 7 dyrektywy 2019/1153. Osoba, która twierdzi, że działa w imieniu klienta wypełnia definicję pełnomocnika do rachunku zawartą w art. 3 pkt 4 ustawy o SInF. Co za tym idzie w zakresie, w jakim wobec danej instytucji zobowiązanej zostały ujawnione osoby upoważnione do działania w imieniu klienta, wypełniające definicję pełnomocnika do rachunku, powinny zostać one zgłoszone do SInF. Osoby takie będą również ustalone przez instytucje zobowiązane w związku z zastosowaniem art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, a w związku z koniecznością dokumentowania zastosowanych środków bezpieczeństwa finansowego, instytucje zobowiązane powinny mieć ustalone dane takich osób. W zakresie vacatio legis należy wskazać, iż na podstawie art. 44 pkt 2 ustawy o SInF, został dla banków powierniczych przewidziany 6-cio miesięczny okres vacatio legis, czyli dwukrotnie dłuższy niż dla banków. Z uwagi na wskazane okoliczności, uwaga nie może zostać uwzględniona.</p>
--	--	--	---

			<u>jak firmy inwestycyjne bowiem zakres prac i analiz koniecznych do wykonania jest analogiczny.</u>	
37.	ZBP	Art 12 ust. 1 pkt 5	<p>Projektowany zapis jest nieprecyzyjny. Należy doprecyzować jaką kategorię podmiotów ma na myśli projektodawca poprzez wskazanie osób upoważnionych do działania w imieniu klienta w myśl ustawy AML, bądź osób reprezentujących klienta, albo wprowadzenie katalogu osób wskazanych w tym przepisie. Istnieje duże ryzyko braku możliwości systemowego, a zatem bez wcześniejszego analizowania poszczególnych umów, zaciągania informacji w zakresie danych identyfikacyjnych innej aniżeli posiadacz rachunku/pełnomocnik osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nie posiadającej osobowości prawnej, która zgodnie z postanowieniami umowy jest uprawniona do otrzymania wartości majątkowych zgromadzonych na rachunku. Pojawia się także wątpliwość interpretacyjna, czy zapis dotyczy także np. kaucji i innych sytuacji związanych z ustanawianiem na rzecz banku umownych zabezpieczeń na kwotach zdeponowanych na danym rachunku bankowym, syndyków, komorników, spadkobierców, osób realizujących zapis na wypadek śmierci, czy osób korzystających ze zwrotów kosztów pogrzebu.</p>	Uwaga zostanie uwzględniona poprzez doprecyzowanie uzasadnienia do ustawy.
38.	Izba Domów Maklerskich	Art. 12 ust. 1 pkt 5	<p>Art. 12 ust 1., pkt 5) projektu ustawy wskazuje na obowiązek raportowania "danych identyfikacyjnych osoby innej niż posiadacz rachunku lub pełnomocnik (...), która zgodnie z postanowieniami umowy rachunku jest uprawniona do otrzymywania wartości majątkowych zgromadzonych na rachunku".</p> <p>W naszej opinii zapis wymaga doprecyzowania, jakich osób ma on faktycznie dotyczyć. Czy tylko tych osób, które są</p>	Uwaga zostanie uwzględniona poprzez doprecyzowanie uzasadnienia do ustawy.

			<p>faktycznie ujawnione (wskazana jest tożsamość konkretnych osób) w umowie o prowadzenie rachunku (tak powinno to w naszej ocenie wyglądać) czy też np. również spadkobierców i zastawników, którzy w takiej umowie zapisani nie są? Zwracamy się więc z prośbą o wyraźne zdefiniowanie o jakie inne relacje (niż pełnomocnik lub posiadacz rachunku) w tym przepisie jest mowa, z uwagi na pojawiające się wątpliwości interpretacyjne ze strony firm inwestycyjnych, czy zapis dotyczy także np. osób uprawnionych z IKE/IKZE. Jednocześnie należy wskazać, że raportowanie tego rodzaju informacji może wymagać ze strony firm inwestycyjnych analizy konieczności wprowadzania takich danych do systemów informatycznych lub ich pozyskania, co przy wskazanym w art. 44 ust 1 pkt 3 - okresie 9 miesięcy vacatio legis dla firm inwestycyjnych, może spowodować opóźnienie w przekazywaniu takich informacji, a projekt ustawy nie umożliwia przekazania takich informacji z opóźnieniem. W związku z powyższym zwracamy się o rozważenie wydłużenie vacatio legis dla firm inwestycyjnych lub wprowadzenia braku obligatoryjności obowiązku raportowania „informacji dotyczących danych identyfikacyjnych innych niż posiadacz rachunku lub pełnomocnik do rachunku osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, która zgodnie z postanowieniami umowy jest uprawniona do otrzymania wartości majątkowych zgromadzonych na rachunku" lub możliwości raportowania danych jakie posiada na dzień wykonania obowiązku, bez konieczności uzupełniania danych wstecz.</p>	
39.	ZBP	Art. 12 ust 1 pkt 7	<p>W odniesieniu do skrytek sejfowych, występują sytuacje, w których umowa wygasa, natomiast z uwagi na fakt, iż klient nie zgłasza się po odbiór depozytu, skrytka pozostaje w</p>	<p>Uwaga została uwzględniona poprzez rozszerzenie uzasadnienia do projektu. Zauważyć należy, iż w przypadku skrytek</p>

			<p>bezumownym korzystaniu do czasu aż klient zgłosi się po odbiór depozytu lub zawarcie kolejnej umowy. Należy doprecyzować, czy projektowany przepis obejmuje również takie sytuacje. Należy precyzyjnie wskazać, która data dla skrytek powinna podlegać raportowaniu: końca umowy, czy rzeczywistego odbioru depozytu (a może obie). Doprecyzowania wymaga również zakres informacji przekazywanych w kontekście skrytek. Literalnie art. 12 ust.1 pkt 7 przewiduje tylko informację o dacie końca umowy, pozostałe dane odwołują się do rachunków i nie jest jasne, które informacje „stosuje się odpowiednio do umów o skrytkę sejfową” w myśl art. 4 projektu ustawy. Nasuwa się również pytanie, czy uwzględniono w zakresie budowania SInF, że data końcowa obowiązywania umowy może być wsteczna, jeśli bank z opóźnieniem uzyska informację o śmierci posiadacza rachunku lub o wyrejestrowaniu działalności gospodarczej.</p>	<p>sejflowych należy zaraportować zarówno datę końca umowy, jak i datę zamknięcia rachunku (czyli w zw. z treścią art. 4 projektu, datę odbioru depozytu w zw. z zakończeniem korzystania ze skrytki sejfowej).</p>
40.	Krajowy Związek Banków Spółdzielczych	Art. 12 ust. 1 pkt 9	<p>W art. 12 ust. 1 pkt 9) Projektu został określony otwarty katalog rachunków. W konsekwencji może to generować wątpliwości, czy instytucja zobowiązana należycie wypełniła obowiązki wynikające z Projektu, tym bardziej, że nie każdy rachunek prowadzony przez bank jest rachunkiem bankowym w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2020 r. poz. 1896 ze zm.) czy rachunkiem płatniczym w rozumieniu ustawy z dnia 2 kwietnia 2014 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2020 poz. 794). Rachunkiem bankowym/rachunkiem płatniczym są rachunki za pomocą których możliwe jest dokonywanie transakcji. W powyższym kontekście wątpliwość budzi o jakich jeszcze rachunkach ustawodawca będzie wymagał informacji.</p>	<p>Obowiązek raportowania informacji o poszczególnych rachunkach powinien być ustalany w oparciu o definicję rachunku znajdującą się w art. 3 pkt 8 projektu, a nie w oparciu o wyliczenie informacji o rachunku znajdujące się w art. 12 ust. 1 projektu. Uwaga nie może zostać uwzględniona.</p>
41.	Izba Domów Maklerskich	Art. 12 ust 1 pkt 10	<p>9. Art 12 ust. 1 pkt 10 - wskazuje, na konieczność zaraportowania "informacji na temat podjętych działań w</p>	<p>Z uwagi na cele projektu związane z implementacją dyrektyw Unii Europejskiej,</p>

			<p>stosunku do zgromadzonych na tym rachunku wartości majątkowych w rozumieniu art. 2 ust. 2 pkt 27 ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu".</p> <p>Zwracamy uwagę, że zaraportowanie takiego rodzaju danych może wymagać ze strony firm inwestycyjnych analizy konieczności wprowadzania takich danych do systemów informatycznych (lub zmian systemowych umożliwiających zaraportowania takich danych), co przy wskazanym okresie 9 miesięcznym vacatio legis dla firm inwestycyjnych, może spowodować opóźnienie w przekazywaniu takich informacji, a projekt ustawy nie umożliwia przekazania takich informacji z opóźnieniem.</p> <p>W związku z powyższym zwracamy się o rozważenie wydłużenie vacatio legis dla firm inwestycyjnych lub wprowadzenia braku obligatoryjności obowiązku raportowania „informacji na temat podjętych działań w stosunku do zgromadzonych na tym rachunku wartości majątkowych w rozumieniu art. 2 ust. 2 pkt 27 ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu".</p>	projektodawca nie przewiduje korekty przepisów dotyczących vacatio legis ustawy.
42.	ZBP	Art. 12 ust 1 pkt 10	<p>W praktyce występują przypadki, że banki wypowiadają umowy rachunku z powodu niemożności wykonania środków bezpieczeństwa finansowego na podstawie zapisów regulaminów produktowych, a nie przepisów ustawowych. W związku z powyższym proponujemy zapis: „informację, czy zamknięcie rachunku nastąpiło w okolicznościach wskazanych w art. 41 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, art. 59a ust 1 pkt 2 lub art. 60 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe wraz z informacją na temat</p>	<p>Uwaga została uwzględniona, ponadto w celu uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych, zakres art. 12 ust. 1 pkt 10, został przeniesiony do dwóch oddzielnych punktów. Jednocześnie należy wskazać, iż z uwagi na cele projektu związane z implementacją dyrektyw Unii Europejskiej, projektodawca nie przewiduje korekty przepisów dotyczących vacatio legis ustawy.</p>

		<p>podjętych działań w stosunku do zgromadzonych na tym rachunku wartości majątkowych w rozumieniu art. 2 ust. 2 pkt 21 ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu" Należałoby wymienić przypadki umożliwiające jednoznaczne wskazanie przez instytucje działań podjętych w stosunku do zgromadzonych na zamykanym rachunku wartości majątkowych, np. przeksięgowanie na rachunek techniczny, etc.</p> <p>W zakresie przekazywania informacji na temat działań podjętych w stosunku do środków zdeponowanych na rachunku, w przypadku jego zamknięcia w okolicznościach wskazanych w art. 41 ust. 1 pkt. 4 ustawy AML należy zauważyć, że z uzasadnienia do projektu ustawy wynika, iż informacja ta ma np. dotyczyć przekazania środków na rachunek techniczny. Potwierdzenia wymaga zatem interpretacja, iż bank przekazuje tylko ogólną informację o przekazaniu środków na rachunek techniczny - bez podawania jego numeru. Należy również podnieść, że w wyniku kontroli Szefa KAS w kilku bankach i wyraźnych zaleceń pokontrolnych, banki nie raportują do STIR rachunków technicznych - nawet w sytuacji, gdy na tych rachunkach są zdeponowane środki klientów - z uwagi na jednoznaczną ocenę Szefa KAS, iż rachunki techniczne są rachunkami banków i jako takie nie podlegają raportowaniu do STIR.</p> <p>Ponadto, systemy informatyczne w bankach na ogół nie zawierają informacji, o której mowa w art. 12 ust. 1 pkt 10 projektu ustawy, w związku z czym nie będzie możliwe jej raportowanie w sposób zautomatyzowany. Biorąc pod uwagę zaproponowany termin wdrożenia raportowania po stronie instytucji zobowiązanych - wdrożenie rozwiązań w</p>	
--	--	--	--

			systemach umożliwiającym zaraportowanie tych danych nie jest możliwe w terminie 3 miesięcy.	
43.	Zarząd Krajowej SKOK	Art. 12 ust.1 pkt 10	Kasa Krajowa pragnie podnieść, że w jej ocenie przepis art. 12 ust.1 pkt 10 projektu ustawy powinien zostać uzupełniony poprzez uwzględnienie w jego treści również odwołania do będącego odpowiednikiem art. 59a ust. 1 pkt 2 ustawy - Prawo bankowe art. 13a ust. 1 pkt 2 ustawy o skok. W związku z powyższym Kasa Krajowa proponuje nadanie przepisowi art. 12 ust. 1 pkt 10 następującego brzmienia: „10) informację, czy zamknięcie rachunku nastąpiło na podstawie art. 41 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, art. 59a ust. 1 pkt 2, art. 60 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe lub art. 13a ust. 1 pkt 2 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych wraz z informacją na temat podjętych działań w stosunku do zgromadzonych na tym rachunku wartości majątkowych w rozumieniu art. 2 ust. 2 pkt 27 ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;”.	Zmieniono treść art. 12 ust.1 pkt 10 projektu ustawy.
44.	ZBP	Art 12 ust 1 pkt 11	Należy wykreślić nadmiarową informację „wraz z informacją o metodzie nadawania takich numerów” - nie ma uzasadnienia dla przekazywania tego typu informacji (długich opisów metodologii). Poza tym może być trudne ich ustalenie w przypadku, gdy jakiś podmiot przejmie prowadzenie tych rachunków od innego np. upadłego lub rozwiązanego podmiotu.	Wymagana informacja ma kluczowe znaczenie dla kwestii identyfikacji tzw. rachunków wirtualnych, w związku z czym projektodawca nie przewiduje możliwości rezygnacji z przedmiotowego zapisu.
45.	Izba Domów Maklerskich	Art 12 ust 1 pkt 11	10. Art. 12 ust. 1 pkt 11 - wprowadza obowiązek raportowania „informacji o metodzie nadawania takich numerów”. Wnosimy o usunięcie wskazanego rodzaju informacji, z uwagi na konieczność podjęcia niewspółmiernych zmian	Wymagana informacja ma kluczowe znaczenie dla kwestii identyfikacji tzw. rachunków wirtualnych, w związku z czym

			<p>systemowych w celu raportowania tego typu informacji (wymóg zaraportowania takich danych będzie wymagał konieczności wprowadzania takich danych do systemów informatycznych lub zmian systemowych umożliwiających zaraportowania takich danych).</p> <p>Dodatkowo pojawią się wątpliwości interpretacyjne czy art. 12 ust. 1 pkt 11 dotyczy również numerów rachunków bankowych do wypłaty środków pieniężnych wskazanych przez Klientów w Umowie o świadczenia usług maklerskich.</p>	<p>projektodawca nie przewiduje możliwości rezygnacji z przedmiotowego zapisu.</p>
46.	Izba Domów Maklerskich	Art. 12 ust. 2	<p>7. Art. 12 ust. 2 - zakres informacji, które podlegają raportowaniu powinien być zbieżny z zakresem informacji, które instytucja obowiązana posiada w celu realizacji środków bezpieczeństwa finansowego zbieranych zgodnie z ustawą o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy. W związku z powyższym proponujemy rozważenie ujednoczenia zakresu informacji raportowanych przez instytucje zobowiązane. Reasumując instytucja zobowiązana nie powinna być zobligowana do przekazywania danych, których zakres wykracza poza zakres danych, które zobowiązana jest obecnie pozyskiwać od Klienta. Przykład powyżej opisanej rozbieżności: art. 12 ust 2 pkt 1 - w przypadku osób fizycznych wymaga wskazania „rodzaj, numer i serię dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby”, gdy art. 36. ust. 1 pkt 1 lit. d ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy wskazuje, że identyfikacja klienta polega na ustaleniu w przypadku osoby fizycznej: „serii i numeru dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby” (tj. nie obliguje do zbierania informacji o rodzaju dokumentu stwierdzającego tożsamość). Zwracamy uwagę na konieczność doprecyzowania jak należy interpretować wyrażenie „jeżeli instytucja zobowiązana</p>	<p>Zauważyć należy, iż zgodnie z ustawą o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy raz finansowaniu terroryzmu, instytucje obowiązane w rozumieniu tej ustawy zobowiązane są między innymi do dokumentowania zastosowanych środków bezpieczeństwa finansowego. Tym samym instytucje obowiązane w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu muszą wiedzieć, czy zapisany numer dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby jest numerem dowodu osobistego, paszportu, czy też innego dokumentu. Tym samym wskazanie rodzaju dokumentu nie będzie nadmierną informacją. Posiadanie informacji przez instytucję zobowiązaną wiąże się z koniecznością przekazania informacji do SInF.</p>

			posiada te dane" - jeżeli instytucja zobowiązana posiada dane w wersji papierowej, a przenoszenie tych danych do systemów informatycznych firmy inwestycyjnej wymagałoby ponoszenia niewspółmiernie wysokich kosztów, działań i czasu ze strony instytucji to czy w takim wypadku instytucja zobowiązana może odstąpić od przekazywania takich informacji?	
47.	ZBP	Art. 12 ust 2 pkt 1 lit. b versus lit. d	Te dane nie muszą być zgodne, bo osoba fizyczna może mieć więcej niż jedno obywatelstwo, czyli może być oznaczenie paszportu zagranicznego świadczącego o obcym obywatelstwie i jednocześnie może być obywatelstwo polskie (wcześniejsze lub kolejne).	Treść uwagi nie wskazuje na potrzebę wprowadzenia zmian do projektu ustawy o SInF.
48.	ZBP	Art. 12 ust. 2 pkt 1 lit. c	Projektowany przepis wskazuje na obowiązek raportowania danych dotyczących państwa urodzenia dla osób fizycznych. Banki nie posiadają takich danych, ponieważ nie były one nigdy (przez domy maklerskie też) rejestrowane oraz gromadzone. Ewentualna możliwość ich pozyskania jest znacznie ograniczona i będzie bardzo kosztowna. Trzeba zatem wyeliminować obowiązek raportowania tej pozycji albo wprowadzić to pole jako fakultatywne.	Informacja dotycząca państwa urodzenia jest gromadzona na podstawie art. 36 ust. 1 pkt 1 lit. c ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.
49.	ZBP	Art. 12 ust 2 pkt 1 lit. d	W przedmiotowym projekcie ustawy jest wskazany obowiązek przekazywania informacji o rodzaju, numerze i serii dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby, podczas gdy w ustawie AML wymagane jest zebranie informacji o serii i numerze dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby. Zasadny jest postulat o ujednoczeniu zakresu informacji z ustawą AML („rodzaj dokumentu" nie jest wymagany w świetle ustawy AML).	Zauważyć należy, iż zgodnie z ustawą o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy raz finansowaniu terroryzmu, instytucje obowiązane w rozumieniu tej ustawy zobowiązane są między innymi do dokumentowania zastosowanych środków bezpieczeństwa finansowego. Tym samym instytucje obowiązane w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu muszą wiedzieć, czy zapisany numer dokumentu

				stwierdzającego tożsamość osoby jest numerem dowodu osobistego, paszportu, czy też innego dokumentu. Tym samym wskazanie rodzaju dokumentu nie będzie nadmierną informacją.
50.	Izba Zarządzający ch Funduszami i Aktywami	Art. 12 ust. 2 pkt 1 lit. h	Uwaga do art. 12 ust. 2 pkt 1 lit. h) Projektu Artykuł 12 ust. 2 pkt 1 lit. h) Projektu wskazuje, że w przypadku osób fizycznych będących posiadaczami rachunków dane identyfikacyjne obejmują między innymi „adres głównego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej” jeżeli jest to osoba prowadząca działalność gospodarczą. Niemniej w kontekście tej informacji, w przeciwieństwie do danych o adresie zamieszkania i adresie korespondencyjnym, Projekt nie zawiera zastrzeżenia, że przekazanie tych informacji do Systemu Informacji Finansowej (dalej: „SInF”) następują, o ile instytucja zobowiązana posiada te dane. Brak takiego zastrzeżenia jest w tym wypadku niezrozumiałą, w szczególności, że w art. 12 ust. 2 pkt 2 lit. d) Projektu, gdzie mowa jest o adresie siedziby oraz adresie prowadzenie działalności osób prawnych i jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej, takie zastrzeżenie zostało zawarte. W związku z powyższym, wnosimy o nadanie art. 12 ust. 2 pkt 1 lit. h) Projektu następującego brzmienia: „h) adres głównego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej - w przypadku posiadacza rachunku będącego osobą fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą, jeżeli instytucja zobowiązana posiada te dane”.	Adres głównego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej w przypadku osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą jest daną zbieraną obowiązkowo na podstawie art. 36 ust. 1 pkt 1 lit. f ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Tym samym uwaga nie może zostać uwzględniona.
51.	UODO	Art. 13	Wątpliwości Prezesa UODO budzą proponowane w niniejszym projekcie uregulowania dotyczące przekazywania informacji o rachunku SInF za pośrednictwem STIR (art. 13 i	SInF nie jest i nie ma być częścią STIR. Wykorzystanie STIR jako kanału przekazywania informacji stanowi

		<p>następne projektu ustawy), taki ich kształt należy uznać za niewystarczający. System teleinformatyczny regulowany mocą przedmiotowego projektu (SInF) jest częścią istniejącego już systemu informatycznego (STIR). Kwestie związane z funkcjonowaniem SInF oraz nakładaniem praw i obowiązków powinny być - w ocenie organu nadzorczego - uregulowane kompleksowo przez Projektodawcę w ustawie o Systemie Informacji Finansowej, a nie poprzez odwołanie do odpowiednich przepisów Ordynacji podatkowej, odnoszących się do STIR. Wątpliwości organu nadzorczego budzi brak regulacji w ww. zakresie oraz to, czy z użyciem STIR będzie dokonywana analiza przekazywanych za jego pośrednictwem informacji/danych także dla innych celów niż wynikające z projektu ustawy. Konieczne jest zatem precyzyjne określenie w projekcie ról i obowiązków - w odniesieniu do także precyzyjnie określonych celów przetwarzania, operacji (zestawów operacji) przetwarzania - podmiotów czerpiących dane osobowe z systemu teleinformatycznego oraz zasilających system danymi osobowymi. Przyjmowane rozwiązania dotyczące procesów przetwarzania danych powinny zostać przeanalizowane także pod względem ewentualnego przyjęcia przepisów regulujących współadministrowanie, tj. wspólne ustalanie celów i sposobów przetwarzania. Z projektowanego art. 18 projektu ustawy nie wynika w jaki sposób przekazywane są Generalnemu Inspektorowi Informacji Finansowej informacje o rachunku zgromadzone w SInF - art. 20 projektu ustawy odnosi się bowiem tylko do udostępniania podmiotom uprawnionym wskazanym w art. 19 projektu ustawy. Kwestia ta wymaga uzupełnienia. Pod rozważę poddać należy art. 19 projektu ustawy - określający szeroki katalog podmiotów, którym planowane jest udostępnianie informacji. Dane</p>	<p>rozwiązanie techniczne, mające na celu z jednej strony minimalizację nowych obciążeń po stronie podmiotów przekazujących informacje o rachunku, a z drugiej strony zapewnienie sprawnego i ekonomicznego sposobu zasilenia SInF danymi. Odwołania do przepisów ustawy dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa mają charakter doprecyzowujący, natomiast istota regulacji dotyczącej SInF znajduje się bezpośrednio w ustawie o SInF. W zakresie zgłoszonych wątpliwości odnoszących się do braku przepisów dotyczących współadministrowania, wskazać należy, iż organ właściwy administruje danymi zgromadzonymi w SInF. W zakresie przekazywania informacji o rachunkach za pośrednictwem STIR, do momentu przekazania informacji o rachunkach do organu właściwego zgodnie z art. 14 ust. 4, dane są administrowane w ramach STIR. Po przekazaniu danych do SInF na podstawie art. 14 ust. 4, dane są administrowane przez organ właściwy w sprawie SInF. Informacje o rachunkach udostępnione podmiotom uprawnionym administrowane są już przez te podmioty. Od momentu przekazania danych GIIF, czy też podmiotom uprawnionym, organ właściwy nie będzie już realizował zadań związanych z administrowaniem. Uznać zatem należy, iż</p>
--	--	--	---

			<p>osobowe mogą być udostępniane jedynie, o ile jest to niezbędne i w zakresie minimalnym dla wypełnienia celów projektowanej regulacji.</p>	<p>nie ma potrzeby regulować kwestii współadministrowania danych.</p> <p>W zakresie konieczności uregulowania zasad przekazywania informacji o rachunku Generalnemu Inspektorowi Informacji Finansowej (dalej: GIIF), zauważyć należy, iż art. 18 projektu wprost stanowi, iż dane mają zostać przekazane GIIF niezwłocznie i w całości. Jednocześnie system jest projektowany jako system teleinformatyczny, tym samym dane będą przekazywane w formie elektronicznej. Zarówno postanowienia dyrektywy 2015/849 , jak i przepisy ustawy o SInF wprost wskazują na obowiązek przekazywania całości danych GIIF, tym samym bezcelowe byłoby tworzenie dodatkowej procedury przekazywania takich danych.</p> <p>W odniesieniu do części uwagi dotyczącej liczby podmiotów wskazanych w art. 19 projektu należy zauważyć, iż liczba podmiotów uprawnionych nie jest wyznacznikiem szerokiego, czy też wykraczającego poza minimalny, zakresu udostępniania danych. Podmioty wskazane w art. 19 projektu nie będą uzyskiwać danych w sposób dowolny, lecz jedynie w sytuacji w której będą spełnione przesłanki udostępnienia danych. W przypadku nieprowadzenia w danym okresie postępowań dotyczących poważnych</p>
--	--	--	--	---

				<p>przestępstw może się okazać, iż przykładowo Komendantowi Głównemu Żandarmerii Wojskowej przez kilka tygodni nie zostanie przekazana żadna informacja z SInF. Niemniej dostęp wszystkich podmiotów wskazanych w art. 19 projektu został oceniony jako konieczny, w szczególności z uwagi na zasadnicze znaczenie zwalczania poważnej przestępczości. Z punktu widzenia celów SInF nie jest istotne to, by dany podmiot permanentnie korzystał z przyznanych uprawnień, lecz by uzyskał stosowne informacje wtedy, gdy są one niezbędne dla realizacji wskazanych w ustawie celów. Zdaniem projektodawcy przyjęte w projekcie zasady udostępniania informacji z SInF pozwalają na osiągnięcie wskazanych celów, z poszanowaniem zasad dotyczących ochrony danych osobowych.</p>
52.	NBP	Art. 14	<p>Ad. Art. 14 Proponujemy wydłużyć do 5 dni i ujednoczyć terminy wymienione w ust. 1-4, biorąc pod uwagę w szczególności karę pieniężną przewidzianą za niedotrzymanie przez instytucje zobowiązane terminu przekazania informacji do STIR.</p> <p>Dodatkowo w ust. 5 proponujemy wykreślić odwołanie do art. 3 pkt 8. W art. 3 pkt 8 jest zawarta definicja pojęcia „rachunek”, zatem nie ma potrzeby wskazywania w treści normy odwołania do definicji, zawartej w tym samym akcie prawnym (vide art. 15 - przytoczono pojęcie „rachunek” bez odwoływania się do definicji).</p>	<p>W zakresie odwołania do art. 3 pkt 8 ustawy o SInF, uwaga zostanie uwzględniona. W pozostałym zakresie należy zauważyć, iż zaproponowane terminy są wystarczające, więc zmiany nie są wymagane.</p>

53.	Krajowy Związek Banków Spółdzielczych	Art. 14	<p>Art. 14 przewiduje jedynie 3- dniowy termin na podanie informacji, liczony od dnia otwarcia rachunku, zmiany informacji o rachunku przekazanych do SInF lub zamknięcia rachunku. Zwracamy uwagę na ryzyko niedochowania przez instytucje zobowiązane tak krótkiego terminu. Założeniem Ustawodawcy jest co prawda, aby w przypadku Banków informacje te były automatycznie przekazywane za pomocą STIR, jednakże w przypadku nieprzekazania informacji do STIR lub stwierdzenia niezgodność przekazanej informacji o rachunku ze stanem faktycznym, instytucje zobowiązane będą zobligowane do przekazywania poprawnych danych w ciągu 2 dni od dnia w którym stwierdzono niezgodność, dlatego też ewentualne niedopełnienie przez izbę rozliczeniową obowiązku przekazania informacji o rachunku do SInF zgodnie z art. 14 ust. 4 Projektu, nie będzie miało wpływu na uznanie obowiązku instytucji zobowiązanej za niezrealizowany. Zwracamy uwagę na potrzebę wydłużenia przedmiotowych terminów, w szczególności mając na uwadze wysokość kary w przypadku stwierdzenia naruszenia przez instytucje zobowiązanie wykonywania obowiązków w zakresie przekazywania informacji o rachunku do STIR.</p>	<p>Zaproponowane terminy są wystarczające, więc zmiany nie są wymagane. Należy przy tym zauważyć, iż brzmienie art. 14 ust. 3 zostanie zmienione, by uniknąć zgłoszonych wątpliwości.</p>
54.	ZBP	Art. 14 ust 1	<p>Zgodnie z art. 119zp § 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa raportowanie do STIR odbywa się „niezwłocznie, nie później jednak niż do godziny 12.00 dnia następującego po dniu otwarcia rachunku”. Natomiast w myśl przedmiotowego projektu ustawy, za raportowanie ma nastąpić nie później niż w terminie 3 dni od otwarcia rachunku. Z kolei ustawa AML, zgodnie z art. 72 ust. 5, wymaga za raportowania transakcji w terminie 7 dni. Postulujemy zatem ujednoczenie raportowania zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawy AML. Termin 7 dni zapewni czas niezbędny do zweryfikowania danych po</p>	<p>Raportowanie informacji na podstawie art. 72 ust. 5 ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu jest obowiązkiem niezwiązanym z raportowaniem informacji do STIR oraz SInF. Wskazać należy, iż przyjęte terminy na przekazanie informacji są wystarczające.</p>

			stronie instytucji zobowiązanych przed ich wysłaniem do STIR.	
55.	Izba Domów Maklerskich	Art. 14 ust 3	11. Art. 14 ust. 3 Prosimy o rozważenie wydłużenia terminu na uzupełnienie danych w przypadku wystąpienia sytuacji, w której „instytucja zobowiązana stwierdziła niezgodność przekazanej informacji o rachunku ze stanem faktycznym”, z uwagi na fakt, że niezgodność przekazywanych danych może obligować do ich ponownego ustalenia, kontaktu z Klientem, co biorąc pod uwagę 2 dniowy termin uzupełnienia takich informacji może okazać się terminem za krótkim.	Brzmienie art. 14 ust. 3 projektu zostało zmienione.
56.	ZBP	Art. 14 ust 3	Postulat nadania projektowanemu ust. 3 w art. 14 brzmienia: „Instytucja zobowiązana, która nie przekazała informacji o rachunku do STIR albo stwierdziła niezgodność przekazanej informacji o rachunku ze stanem faktycznym, przekazuje do STIR brakujące albo skorygowane informacje o rachunku niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 7 dni od dnia, w którym ustalono prawidłowe dane stwierdzone brak informacji albo niezgodność przekazanej informacji . Samo stwierdzenie braku danych nie oznacza automatycznego ich ustalenia. Występują sytuacje, w których instytucja obowiązana stwierdza, że dane posiadane o kliencie nie są zgodne ze stanem faktycznym, natomiast ustalenie niektórych z tych danych wymaga pozyskania dodatkowych informacji, lub dokumentów od klienta. W takiej sytuacji instytucja obowiązana jest uzależniona od czynników zewnętrznych. Moment pozyskania właściwych danych powinien stanowić przesłankę do uruchomienia biegu terminu zaraportowania.	Uwaga została częściowo uwzględniona, art. 14 ust. 3 ustawy o SInF został zmieniony.
57.	PONIP	Art. 15	Art. 15. W przypadku wątpliwości organu właściwego co do zgodności ze stanem faktycznym lub kompletności informacji	Żądanie o którym mowa w art. 15 ustawy o SInF dotyczy ponownego przekazania informacji, tym samym nie wiąże się z

			<p>o rachunku, instytucja zobowiązana przekazuje informacje o rachunku w terminie 7 dni od dnia wpływu lub udostępnienia żądania ponownego przekazania informacji o rachunku. Przepis art. 14 ust. 6 stosuje się odpowiednio. Uzasadnienie: Art. 15 Projektu określa uprawnienia weryfikacyjne organu właściwego w zakresie SInF wobec instytucji obowiązanych w zakresie zgodności informacji ze stanem faktycznym lub kompletności tychże informacji i zakłada 3-dniowy termin na ponowne przesłanie informacji o rachunku przez te instytucje. W ocenie PONIP, pomimo że zgodnie ze zdaniem drugim omawianego przepisu, znajduje do niego zastosowanie art. 14 ust. 6 Projektu (dotyczący niewliczania do biegu terminu sobót, dni ustawowo wolnych od pracy, a także okresu występowania awarii lub zakłócenia funkcjonowania STIR), wskazany termin jest zbyt krótki i może powodować szczególne trudności w przypadku wystąpienia przez właściwy organ z kilkoma żądaniami jednocześnie. Ponadto, sytuacje, w których zachodzić będzie konieczność weryfikacji informacji znajdujących się w SInF, mogą wiązać się z koniecznością podjęcia dodatkowych działań weryfikacyjnych po stronie KIP, co może powodować opóźnienia powstałe bez winy tych instytucji. Dlatego też, PONIP postuluje wydłużenie terminu, o którym mowa w art. 15 Projektu do 7 dni z jednoczesnym pozostawieniem odwołania do art. 14 ust. 6 Projektu.</p>	<p>koniecznością przekazania ewentualnych ponownie ustalonych danych w terminie 3 dni. Uwaga nie może zostać zatem uwzględniona.</p>
58.	ZBP	Art. 15	<p>Projektowany przepis nie wskazuje sposobu przekazania wątpliwości organu właściwego co do zgodności ze stanem faktycznym lub kompletności informacji o rachunku. O ile to możliwe należy doprecyzować sposób komunikacji między organem właściwym a instytucjami zobowiązanymi. Podobnie jak w komentarzu do projektowanego art. 14 ust. 3</p>	<p>Uwaga zostanie częściowo uwzględniona poprzez doprecyzowanie brzmienia art. 15 ustawy o SInF. Jednocześnie należy wskazać, iż żądanie o którym mowa w art. 15 ustawy o SInF dotyczy ponownego przekazania informacji, tym samym nie wiąże się z</p>

			<p>stwierdzenie wątpliwości co do zgodności ze stanem faktycznym lub kompletności danych nie oznacza automatycznego ich ustalenia. W niektórych przypadkach konieczny będzie kontakt z klientem w celu pozyskania aktualnych informacji lub dokumentów od klienta. W takiej sytuacji instytucja obowiązana jest uzależniona od czynników zewnętrznych. Moment pozyskania właściwych danych powinien stanowić przesłankę do uruchomienia biegu terminu na zaraportowanie. Zasadny jest postulat ujednoczenia raportowania zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawy AML. Jak podniesiono wcześniej, termin 7 dni zapewni czas niezbędny do zweryfikowania danych po stronie instytucji zobowiązanych przed ich wysłaniem do STIR.</p>	<p>koniecznością przekazania ewentualnych ponownie ustalonych danych w terminie 3 dni.</p>
59.	Panoptykon	Art. 16	<p>b. Retencja danych przetwarzanych w SInF (art. 16 projektu) Zgodnie z projektem generalną zasadą będzie przetwarzanie informacji o rachunku przez okres 5 lat od zamknięcia rachunku lub wygaśnięcia umowy. Jednocześnie w art. 16 ust. 2 projektodawca przewidział możliwość przedłużenia tego okresu o kolejne 5 lat. Rozumiemy, że w wyjątkowych sytuacjach konieczne i proporcjonalne będzie dalsze przetwarzanie danych w SInF. Jednak naszym zdaniem niezbędne jest wprowadzenie dodatkowych gwarancji, by to, co projektodawcy przewidzieli jako wyjątek, w późniejszej praktyce nie stało się regułą.</p> <p>W związku z tym postulujemy:</p> <ul style="list-style-type: none"> • wprowadzenie ograniczenia, że przedłużenie okresu przetwarzania danych, o którym mowa w art. 16 ust. 2 możliwe jest tylko jednokrotnie; • rozszerzenie zakresu informacji ujętych w sprawozdaniu, o którym mowa w art. 8 projektu o informacje na temat praktyki 	<p>Terminy przechowywania danych, a także możliwość przedłużenia terminy przechowywania danych, wynikają wprost z przepisów prawa unijnego, także uwaga nie może zostać uwzględniona. Możliwość przedłużenia terminy przechowywania danych w art. 16 ust. 2 ustawy o SInF wprost odnosi się do terminu 5 lat określonego w art. 16 ust. 1 ustawy o SInF. Także z samego przepisu wynika, iż przedłużenie okresu 5 lat będzie możliwe jednokrotnie. W zakresie propozycji rozszerzenia zakresu danych ujmowanych w sprawozdaniu, uznać należy, iż dane te w oderwaniu od przesłanek dotyczących przedłużenia okresu przetrzymywania danych, nie pozwalałyby na obiektywną kontrolę procesu przechowywania danych, tym samym uwaga</p>

			usuwania danych przetwarzanych w SInF: nałożenie na organ właściwy obowiązku składania Prezesowi Rady Ministrów informacji także na temat liczby sytuacji, w których zdecydowano o przedłużeniu okresu retencji danych przetwarzanych w SInF (art. 16 ust. 2). Pozwoli to na publiczną kontrolę nad tym procesem.	nie powinna być uwzględniona. Jednocześnie należy zauważyć, iż prawidłowość przetwarzania danych w SInF będzie podlegała kontroli Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych, co zapewni prawidłowość stosowania zapisów dotyczących przechowywania danych w zdecydowanie większym stopniu, niż sprawozdawanie samych danych statystycznych.
60.	ZBP	Art. 17	Projekt schematu struktury logicznej powinien być udostępniony do konsultacji z instytucjami obowiązanymi z dużym wyprzedzeniem. Bez specyfikacji schematu, informacji o regułach walidujących, bez słowników i dostępu do środowiska testowego nie da się zacząć prac nad systemem. Nie da się też ocenić zakresu zmian, zaplanować zaangażowania, nakładów i czasochłonności.	Uwaga nie dotyczy projektu ustawy, sam proces przyjmowania struktury logicznej nie jest przedmiotem konsultacji.
61.	Izba Domów Maklerskich	Art. 17	12. Art. 17 - schemat (zasady) raportowania danych powinien być przedmiotem uzgodnień z instytucjami zobowiązanymi w terminie umożliwiającym realizację obowiązków przewidzianym w projekcie Ustawy o SInF.	Uwaga nie dotyczy projektu ustawy, sam proces przyjmowania struktury logicznej nie jest przedmiotem konsultacji.
62.	Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami	Art. 18	Uwaga do art. 18 i n. Projektu a) W ocenie IZFiA Projekt w niewystarczający sposób precyzuje zasady postępowania z danymi zgromadzonymi w SInF przekazywanymi Generalnemu Inspektorowi Informacji Finansowej (dalej: „GIIF”). Jak się wydaje GIIF nie należy do grupy podmiotów określanych jako „podmioty uprawnione”, których enumeratywny katalog został zawarty w art. 19 ust. 1 Projektu. O przekazaniu danych GIIF stanowi bowiem art. 18 Projektu, który wskazuje, że informacje te przekazywane są GIIF „w całości”. Kolejne przepisy Rozdziału 4 odnoszą się do zasad udostępniania danych zawartych w SInF wyłącznie	Art. 18 ustawy o SInF, w zakresie w jakim przyznaje GIIF dostęp do informacji o rachunku w zakresie odbiegającym od uprawnień podmiotów wskazanych w art. 19 ust. 1 ustawy o SInF, implementuje art. 32a ust. 2 dyrektywy 2015/849. Tym samym należy wprost wskazać, iż uwzględnienie zgłoszonej uwagi nie jest możliwe, gdyż wiązałoby się z brakiem implementacji prawa unijnego. Zauważyć również należy, iż art. 19 ustawy o SInF wraz z przepisami

		<p>podmiotom uprawnionym, nie ustanawiając w tym zakresie zatem żadnych reguł odnośnie GIIF, co jest sytuacją nie do zaakceptowania, biorąc pod uwagę znaczenie i ilość danych jakie w SInF będą gromadzone.</p> <p>Istotne wątpliwości budzą również zasady udostępniania danych podmiotom uprawnionym. Z jednej strony art. 19 ust. 1 Projektu ustanawia ogólną zasadę, że dane z SInF są udostępniane tym podmiotom w celach określonych w art. 2 ust. 1 pkt 2 Projektu, co może sugerować nadawanie dostępu do pełnej bazy danych. Następnie jednak w art. 19 ust. 3 i 4 Projektu precyzowane są zasady przetwarzania tych danych względem części podmiotów uprawnionych poprzez wskazanie konkretnych celów ich przetwarzania, co sugerować może, że informacje te będą udzielane jednak nie w pełnym zakresie w odniesieniu co do całej bazy danych. Odmienne w art. 24 wskazuje się warunki, pod jakimi następuje udostępnienie informacji, gdzie chociażby z danych wymienionych w pkt 2 czy 3 tego przepisu jasno wynika, że będzie ono następowało w powiązaniu z konkretnym postępowaniem i konkretnym stanem faktycznym, co wydaje się przeczyć zasadom ustanowionym we wcześniejszych przepisach.</p> <p>W ocenie IZFiA, tak istotne kwestie jak zakres przekazywanych danych, sposób tego przekazania i zasady postępowania z danymi, powinny zostać w Projekcie na tyle jasno określone, aby nie rodzić powyższych wątpliwości. Podstawowe zasady w tym zakresie ustanawia już art. 51 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, który stanowi, że „władze publiczne nie mogą pozyskiwać, gromadzić i udostępniać innych informacji o obywatelach niż niezbędne w demokratycznym państwie prawnym” (ust. 2), a co więcej „zasady i tryb gromadzenia oraz udostępniania informacji</p>	<p>następnymi, w sposób wystarczający precyzują zasady udostępniania danych podmiotom uprawnionym. W szczególności należy zwrócić uwagę, iż art. 19 ust. 1 odnosi się do art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o SInF, który określając cele ustawy odnosi się do zwalczania poważnych przestępstw. Tym samym udostępnianie danych podmiotom uprawnionym musi się wiązać z realizacją tego celu. Zauważyć również należy, iż uzasadnienie regulacji dotyczącej udostępniania danych osobowych zostało szczegółowo opisane w uzasadnieniu ustawy.</p>
--	--	---	---

			określa ustawa" (ust. 5). Wobec powyższego IZFiA wnosi o skonkretyzowanie zasad udostępniania informacji z SInF i doprecyzowanie przepisów Rozdziału 4 Projektu.	
63.	CBA	Art. 19 ust. 4	Centralne Biuro Antykorupcyjne proponuje także rozszerzenie zakresu ust. 4 w art. 19 projektowanej regulacji poprzez wskazanie możliwości pozyskiwania danych z Systemu Informacji Finansowej również w toku działalności analitycznej, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 6 czerwca 2009 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 1921 i 2020 oraz z 2020 r. poz. 1610) ściśle powiązanej z wykrywaniem i rozpoznawaniem przestępstw określonych w art. 2 ust. 1 ustawy o CBA. Jednocześnie, zważywszy na zawartą w art. 1 cyt. ustawy definicję działalności godzącej w interesy ekonomiczne państwa oraz zobowiązania wynikające m.in. z ewaluacji działań Biura w ramach struktur GRECO lub MONEWAL, Centralne Biuro Antykorupcyjne realizuje zadania w obszarach analizy ryzyka przestępczości, opisywania i identyfikowania scenariuszy nieprawidłowości i działań przestępczych (w szczególności o wymiarze transgranicznym) dla których to działań kluczowym narzędziem jest m.in. analiza danych finansowych, gospodarczych i organizacyjnych podmiotów gospodarczych i osób. Zapewnienie dostępu do SInF w tym właśnie zakresie oznaczać będzie dla CBA zwiększenie efektywności i kompletności ustaleń w ramach działań Biura oraz wpłynie na rozwój analizy strategicznej opartej na danych masowych i oceny ryzyka.	W odpowiedzi na uwagę dotyczącą zmiany brzmienia art. 19 ust. 4 projektu, poprzez wyrażenie wprost uprawnienia Szefa CBA do dostępu do informacji o rachunkach dla celów działalności analitycznej o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 6 czerwca 2009 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, zauważyć należy, iż zmiana taka byłaby bezprzedmiotowa. Propozycja w swej istocie odnosi się do rozszerzenia art. 19 ust. 4 projektu, w sposób umożliwiający pozyskiwanie danych z SInF w toku działalności analitycznej, przy czym jak wskazano w piśmie, chodzi o działalność analityczną "ściśle powiązaną z wykrywaniem i rozpoznawaniem przestępstw określonych w art. 2 ust. 1 ustawy o CBA". Czyny określone w art. 2 ust. 1 ustawy o CBA mieszczą się w definicji "poważnego przestępstwa" przyjętej w art. 3 pkt 6 projektu. Co za tym idzie, działalność analityczna związana z wykrywaniem poważnych przestępstw mieści się w zakresie celu o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt. 1 projektu. Nie jest zatem zasadne rozszerzanie zakresu dopuszczalnego dodatkowego dostępu wskazanego w art. 19 ust 4 projektu.

				Zaproponowana zmiana brzmienia art. 19 ust. 4 projektu prowadziłaby wręcz do stworzenia zapisu o charakterze deklaratoryjnym, niedopuszczalnym z punktu widzenia zasad prawidłowej legislacji.
64.	ZBP	Art. 19	<p>W związku z tworzeniem SInF, który będzie służył do gromadzenia szeregu informacji na temat posiadaczy rachunków bankowych (pełnomocników/beneficjentów rzeczywistych) wskazane jest, aby nieodpłatny dostęp do SInF posiadały również zasilające go banki oraz spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe („skoki”).</p> <p>Aktualnie ustawa - Prawo bankowe w normach zawartych w art. 106a ust. 3-10 wprowadza uprawnienie banku do dokonania blokady środków zgromadzonych na rachunku w każdym przypadku, gdy bank będzie miał uzasadnione podejrzenie, że zgromadzone na rachunku bankowym środki, w całości lub w części pochodzą lub mają związek z przestępstwem innym niż przestępstwo, o którym mowa w art. 165a (finansowanie terroryzmu) lub art. 299 ustawy z 6.06.1997 r. - Kodeks karny - pranie pieniędzy. Dotyczyć to może więc m.in. takich przypadków jak przelewy z rachunku bankowego ofiary na rachunek osoby podstawionej (np. tzw. słupa), czy działania z wykorzystaniem phishingu w bankowości internetowej. Charakterystyczną cechą tych przestępstw jest niezwłoczna wypłata bądź dalszy transfer pozyskanych nielegalnie wartości pieniężnych, w celu ukrycia ich bezprawnego pochodzenia.</p> <p>W praktyce dość często dzieje się tak, że bank beneficjenta środków otrzymuje komunikat z banku nadawcy z prośbą o zwrot lub blokadę środków pieniężnych, wynikających z wykonanego przelewu. Jako powód takiego zwrotu bank, z</p>	<p>Zauważyć należy, iż ustawa o SInF implementuje przepisy prawa unijnego, w szczególności ma wspierać zwalczanie najpoważniejszej przestępczości. Udostępnianie danych z SInF przedsiębiorcom, nie realizuje celów określonych w dyrektywach których implementacja następuje poprzez ustawę o SInF, tym samym nie jest możliwe uwzględnienie przedmiotowej uwagi. Koncepcja wykorzystania danych gromadzonych w SInF do wspierania działań podmiotów prywatnych związanych z realizacją obowiązków nakładanych przez przepisy prawa, może zostać potraktowana jako wniosek de lege ferenda.</p>

		<p>którego wykonano przelew, wskazuje przestępstwo oszustwa bądź jego podejrzenie, dokonane na szkodę nadawcy środków i opisuje szczegółowo okoliczności jego popełnienia. Z racji tego, że w takich przypadkach środki z rachunku beneficjenta są z reguły bardzo szybko wypłacane, bądź też transferowane na inne rachunki, ważne jest by bank beneficjenta możliwie szybko dokonał blokady przekazanych środków i przekazał zwrócić informację o statusie blokady do banku nadawcy.</p> <p>Ustawa - Prawo bankowe zawiera również regulację przepisu art. 106d, która przewiduje możliwość wymieniać się przez banki informacjami o podmiotach wykorzystujących działalność bankową w celach przestępczych i tym samym stanowi realną możliwość obrony banków przed działalnością przestępczą ukierunkowaną na wyłudzenia i oszustwa bankowe, w szczególności związane z działalnością polegającą na wyłudzeniach kredytowych i kradzieżą środków z rachunków bankowych lub wykorzystywaniu ich w procedurach przestępczych. Zgodnie z art. 106d ust. 1 Prawa bankowego banki, inne instytucje ustawowo upoważnione do udzielania kredytów, izby rozliczeniowe utworzone na podstawie art. 67, instytucje utworzone na mocy art. 105 ust. 4, instytucje pożyczkowe, podmioty, których podstawowa działalność polega na udostępnianiu składników majątkowych na podstawie umowy leasingu, oraz podmioty, o których mowa w art. 59d ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, mogą przetwarzać i wzajemnie udostępniać informacje, w tym informacje objęte tajemnicą bankową, w przypadkach:</p> <ol style="list-style-type: none">1) uzasadnionych podejrzeń, o których mowa w art. 106a ust. 3;2) uzasadnionych podejrzeń popełnienia przestępstw dokonywanych na szkodę banków, innych instytucji	
--	--	---	--

		<p>ustawowo upoważnionych do udzielania kredytów, instytucji kredytowych, instytucji finansowych, instytucji pożyczkowych oraz podmiotów, o których mowa w art. 59d ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, i ich klientów, w celu i zakresie niezbędnym do zapobiegania tym przestępstwom;</p> <p>3) wykonywania obowiązków w zakresie określonym w przepisach o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.</p> <p>Ramy prawne wymiany informacji pomiędzy podmiotami wskazanymi powyżej wskazują na uprawnienie do przetwarzania i wzajemnego udostępniania informacji m.in. w tym zakresie, że na podstawie art. 106d ust. 1 pkt 1 Prawa bankowego bank prowadzący rachunek wykorzystany w związku z przestępstwem może powiadomić o swoim uzasadnionym podejrzeniu bank beneficjenta, który może na podstawie art. 106a ust. 3-10 Prawa bankowego dokonać blokady tych środków i powiadomić prokuratora. Obecnie banki mają ograniczone możliwości wymiany informacji oraz aktywnego wykrywania działań przestępczych podejmowanych przez klientów instytucji, co niejednokrotnie wiąże się ze znacznymi stratami finansowymi. Zdecydowanym wzmocnieniem obecnych rozwiązań byłoby umożliwienie instytucjom finansowym odpytywania SInF na temat konkretnego klienta, aby sprawdzić czy posiada on rachunki w innych instytucjach finansowych, jaki jest status tych rachunków, co przełoży się zarówno na możliwość analizy, czy rachunek klienta nie jest wykorzystywany do celów przestępczych, jak również do analizy klienta na etapie badania wniosku kredytowego. W innych przypadkach zaistnieje możliwość odpytywania w czasie rzeczywistym SInF już na etapie zlecenia przelewu co zdecydowanie</p>	
--	--	---	--

			<p>ograniczy konieczność uruchamiania później procesu próby odzyskiwania środków. Tym samym wprowadzenie możliwości odpytywania SInF pozwoli ograniczyć potencjalne straty instytucji finansowych powodowane przez nierzetelnych dłużników lub osoby starające wykorzystać instytucje finansowe do działań przestępczych oraz usprawni i przyspieszy proces alarmowania sektora o potencjalnych źródłach przestępstw. Postulatem sektora bankowego jest, aby banki i skoki miały dostęp do SInF za pośrednictwem instytucji, o których mowa w art. 105 ust. 4 Prawa bankowego. Są to instytucje upoważnione do gromadzenia, przetwarzania i udostępniania bankom informacji stanowiących tajemnicę bankową.</p>	
65.	Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A.	Art. 19	<p>Poniższe przepisy projektu wydają się niespójne, w zakresie zapisów, które zostały poniżej wyboldowane:</p> <p>art. 19. 1. Informacje o rachunku zgromadzone w SInF, w celach o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2, są niezwłocznie udostępniane (...) - zwanymi dalej „podmiotami uprawnionymi”.</p> <p>3. Podmioty uprawnione, o których mowa w ust. 1 pkt 4, 6-12 oraz 15, mogą pozyskiwać informacje o rachunku zgromadzone w SInF w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia postępowania sprawdzającego lub postępowania bezpieczeństwa przemysłowego prowadzonych na podstawie przepisów o ochronie informacji niejawnych.</p> <p>4. Szef Centralnego Biura Antykorupcyjnego może pozyskiwać informacje o rachunku zgromadzone w SInF w zakresie niezbędnym do wykonywania zadań, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 1921 i 2020 oraz z 2020 r. poz.1610).</p>	<p>Udostępnianie informacji o rachunkach zostało wystarczająco precyzyjnie określone w przepisach ustawy o SInF. Zauważyć należy, iż przepisy w żadnym fragmencie nie wskazują na możliwość udostępniania podmiotom uprawnionym o których mowa w art. 19 ust. 1 ustawy o SInF całego zakresu danych gromadzonych w SInF. Tym samym uwaga jest bezprzedmiotowa.</p>

			<p>Art. 24. Udostępnienie informacji o rachunku zgromadzonych w SInF podmiotom uprawnionym, następuje po wskazaniu: 1) danych identyfikacyjnych, pozwalających na zidentyfikowanie osoby fizycznej, prawnej, jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej lub rachunku; 2) oznaczeniu postępowania, w związku z którym ma nastąpić udostępnienie informacji o rachunku; 3) poważnego przestępstwa, w związku z którym ma nastąpić udostępnienie informacji o rachunku, a w przypadkach, o których mowa w art. 19 ust. 3 i 4, rodzaju sprawdzenia; 4) okresu, za jaki informacje o rachunku mają być udostępnione; 5) unikalnego identyfikatora dostępu do SInF osoby, która dokonuje sprawdzenia; 6) indywidualnego oznaczenia w ramach podmiotu uprawnionego osoby, na zlecenie której udostępniane są informacje z SInF; 7) indywidualnego oznaczenia w ramach podmiotu uprawnionego osoby będącej odbiorcą informacji udostępnianej z SInF, w przypadku gdy odbiorcą informacji jest inna osoba niż wskazana zgodnie z pkt 5 lub 6.</p> <p>Biorąc pod uwagę cele ustawy nie jest zasadne udostępnianie podmiotom uprawnionym wszystkich informacji, a jedynie tych, które wynikają z określonych przez ustawę celów.</p>	
66.	NBP	Art. 19, art. 29	<p>Ad. Art. 19 oraz art. 29 Projekt ustawy o SInF przewiduje w art. 19 szeroki dostęp do informacji zawartych w SInF wielu (aż 16) organom państwa. Dostęp do informacji wspomnianych organów następuje niejako z urzędu (a nie na wniosek skierowany do organu właściwego i administratora bazy SInF) poprzez nadanie pracownikowi unikalnego identyfikatora dostępu do SInF, a organ właściwy jedynie kontroluje rejestr logowań do SInF(art. 26 projektu ustawy o SInF). Projekt przewiduje również upoważnienie do pełnego dostępu do informacji</p>	<p>Art. 19 ust. 1 wprost wskazuje, iż informacje o rachunku są udostępniane w celach zwalczania poważnej przestępczości. Udostępnienie jakichkolwiek danych musi zostać uzasadnione realizacją tego celu. Jednocześnie art. 24 wskazuje, jakie dane są niezbędne dla umożliwienia udostępnienia danych. Co za tym idzie udostępnienie danych jest możliwe wyłącznie w zakresie odpowiedzi na zapytanie do systemu</p>

			<p>zawartych w SInF za pośrednictwem podmiotu uprawnionego (art. 22 projektu o SInF), a nie bezpośrednio na wniosek skierowany do organu właściwego i administratora SInF. Treść art. 27 projektu ustawy o SInF jedynie częściowo zabezpiecza ochronę pozyskiwanych danych - stwierdza, że informacje mogą być przekazane wyłącznie prokuratorom i sądom na potrzeby postępowania karnego. Projekt nie zawiera przepisów zapewniających efektywną kontrolę tego procesu ze strony organu właściwego do prowadzenia bazy SInF lub w ramach wymienionych w art. 19 projektu ustawy o SInF uprawnionych organów państwa (można jedynie domniemywać, że dzieje się to na ogólnych zasadach obowiązujących w danym organie państwa). Równocześnie art. 29 projektu ustawy o SInF powoduje rozluźnienie dotychczasowych przepisów odnoszących się do tajemnic prawnie chronionych, w tym tajemnicy bankowej, co wydaje się pozostawać w sprzeczności z systematyką treści art. 105 ustawy Prawo bankowe, który zgodnie z pierwotnym założeniem legislacyjnym w sposób enumeratywny wskazuje przypadki wyjątków od tajemnicy bankowej. Poddajemy pod rozważenie, w miejsce art. 29 projektu ustawy o SInF wprowadzić do art. 105 ustawy Prawo bankowe listę podmiotów uprawnionych z ustawy o SInF.</p>	<p>teleinformatycznego zawierające dane wskazane na podstawie art. 24 ustawy o SInF.</p> <p>W zakresie uwagi dotyczącej art. 29 projektu należy zauważyć, iż artykuł jest konieczny z uwagi na zapewnienie prawnej możliwości przekazywania przez instytucje zobowiązane danych do SInF. Regulacji tej nie zastąpi zmiana art. 105 ustawy prawo bankowe, tym samym uwaga nie może zostać uwzględniona.</p>
67.	Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami	Art. 19 ust. 1 pkt 16	<p>Uwaga do art. 19 ust. 1 pkt 16) Projektu</p> <p>W katalogu podmiotów uprawnionych wskazuje się m. in. na Inspektora Nadzoru Wewnętrzznego i jak rozumiemy, mowa jest tutaj o organie ustanowionym w art. 11a ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o szczególnych formach sprawowania nadzoru przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 13). Mając jednak na uwadze, że również w strukturach wielu podmiotów, w tym przykładowo</p>	<p>Inspektor Nadzoru Wewnętrznego jest organem funkcjonującym na podstawie uprawnień przyznanych w ustawie o szczególnych formach sprawowania nadzoru przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych, co w wystarczający sposób określa, o jakim podmiocie jest mowa w art. 19 ustawy o SInF. Każdy z podmiotów</p>

			<p>instytucji finansowych, tworzy się zgodnie z przepisami komórki nadzoru wewnętrznego, którymi kieruje inspektor, kwestia ta w ocenie IZFiA wymaga doprecyzowania poprzez odwołanie do ww. ustawy. Co więcej, jak wynika z art. 11a ust. 3 ww. ustawy, w przeciwieństwie do innych podmiotów uprawnionych, zadania Inspektora Nadzoru Wewnętrznego nakierowane są na konkretne grupy zawodowe, a nie ogół obywateli. Zatem tylko w takim zakresie powinien mieć on dostęp do informacji zawartych w SInF. Przepisy Projektu nie zawierają jednak takiego zastrzeżenia ani doprecyzowania. W ocenie IZFiA jest ono niezbędne, chociażby z uwagi na ww. przepisy rangi konstytucyjnej.</p>	<p>uprawnionych uzyskując informacje na podstawie art. 19 ust. 1 ustawy o SInF musi działać w celu zwalczania poważnej przestępczości. Zadania w tym zakresie poszczególne podmioty uprawnione mogą realizować wyłącznie w zakresie posiadanych uprawnień, tym samym oczywistym jest, iż Inspektor Nadzoru Wewnętrznego (jak również każdy inny podmiot uprawniony) będzie uprawniony do uzyskiwania informacji z SInF wyłącznie w zakresie w jakim realizuje swoje zadania ustawowe. Zauważyć przy tym należy, iż uzyskiwanie danych z naruszeniem posiadanych uprawnień jest sankcjonowane zgodnie z rozdziałem 7 ustawy o SInF.</p>
68.	KNF	Art. 19 ust. 1	<p>2. Do kręgu podmiotów wskazanych w art. 19 ust. 1 Projektu ustawy, uprawnionych do uzyskiwania informacji o rachunku zgromadzonych w Systemie Informacji Finansowej (dalej: „SInF”), powinien zostać włączony Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego. Jak wskazano w art. 2 ust. 1 pkt 2) Projektu ustawy, SInF służy m.in. wykrywaniu poważnego przestępstwa lub prowadzeniu postępowania karnego w sprawie poważnego przestępstwa, a także identyfikacji, wykrycia lub zabezpieczenia mienia pochodzącego z takiego przestępstwa. Zgodnie z art. 3 pkt 6) Projektu ustawy poważne przestępstwo oznacza takie, które obejmuje co najmniej jeden z rodzajów działalności, o której mowa w załączniku I do Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol),</p>	<p>Katalog podmiotów uprawnionych wskazany w art. 19 ust. 1 został wyznaczony zgodnie z kryterium możliwości wykorzystania informacji o rachunkach do celów związanych ze zwalczaniem poważnej przestępczości, co stanowi implementację dyrektywy 2019/1153. Realizacja celów związanych ze zwalczaniem poważnej przestępczości powinna być interpretowana pod kątem uprawnienia organu do prowadzenia postępowań przygotowawczych.</p>

			<p>zastępującego i uchylającego decyzje Rady 2009/371/WSiSW, 2009/934/WSiSW, 2009/935/WSiSW, 2009/936/WSiSW i 2009/968/WSiSW (Dz. Urz. UE L 135 z 24.05.2016 r. str. 53). Do katalogu poważnych przestępstw wskazanych w powyższym załączniku należy m.in. wykorzystywanie informacji wewnętrznych i manipulacja na rynku finansowym. Ze względu na to, iż wykrywanie powyższych przestępstw oraz przekazywanie w tym zakresie zawiadomień o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa do organów ścigania należy do zadań Komisji Nadzoru Finansowego, przedmiotowy postulat należy uznać za uzasadniony.</p>	
69.	Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami	Art. 19 ust. 2	<p>Uwaga do art. 19 ust. 2 Projektu Zwracamy uwagę na pewną niekonsekwencję zapisów Projektu w obszarze kompetencji organu właściwego - Szefa KAS w obszarze danych zgromadzonych w SInF. Zgodnie z art. 3 pkt 7) Projektu przetwarzanie informacji to m.in. „ich zbieranie, utrwalanie, organizowanie, porządkowanie, przechowywanie (...) ujawnianie przez przesłanie (...)”. Zgodnie z art. 5 i 7 Projektu organem właściwym w sprawach SInF jest Szef KAS, do którego zadań należy m. in. „administrowanie i utrzymywanie systemu teleinformatycznego służącego do obsługi SInF” oraz „weryfikacja prawidłowości przekazywania informacji z SInF podmiotom uprawnionym.” z czym niewątpliwie wiązać będzie się pełny dostęp do zgromadzonych w nim informacji. Jednocześnie, na podstawie art. 19 ust. 2 Projektu organ właściwy może przetwarzać dane zgromadzone w SInF „w celu realizacji swoich zadań ustawowych w zakresie ujawniania i odzyskiwania mienia zagrożonego przepadkiem, rozpoznawania, wykrywania i zwalczania przestępstw oraz</p>	<p>Inny jest dopuszczalny zakres wykorzystania danych w ramach wykonywania zadań administratora systemu, a inny jest zakres dopuszczalnego wykorzystania danych do realizacji celów ustawowych. Tym samym konieczne było bezpośrednie wskazanie, w jakim zakresie Szef Krajowej Administracji Skarbowej, będący jednocześnie administratorem danych zgromadzonych w SInF, będzie uprawniony do wykorzystania danych z SInF do realizacji swoich celów ustawowych.</p>

			przestępstw skarbowych, zapobiegania tym przestępstwom oraz ścigania ich sprawców", co stanowi niewątpliwie węższy zakres dopuszczalnego przetwarzania danych. Może to rodzić wątpliwości o faktyczny zakres kompetencji organu właściwego w tym zakresie.	
70.	UODO	Art. 20, 23	Z uwagi na dostęp wielu podmiotów do informacji/danych znajdujących się w systemie teleinformatycznym, regulowanym w niniejszym projekcie ustawy, wskazać trzeba na konieczność dostosowania projektowanych rozwiązań do zakresu podmiotowego i przedmiotowego regulacji wynikającego z przepisów Dyrektywy 2016/680[1] oraz wdrażającej ją ustawy z 14 grudnia 2018 r. o ochronie danych osobowych przetwarzanych w związku z zapobieganiem i zwalczaniem przestępczości (Dz. U. z 2019 r. poz. 125), bowiem dostęp do systemu teleinformatycznego mogą mieć tylko podmioty/organy wskazane w ww. aktach prawnych oraz dla realizacji celów nimi przewidzianych. Wskazana kwestia powinna podlegać szczególnej analizie Projektodawcy celem przyjęcia przepisów godzących zakładane cele projektu ustawy oraz obowiązujące przepisy regulujące ramy przetwarzania danych osobowych. Wątpliwości budzi także art. 20 projektu ustawy dotyczący udostępniania informacji o rachunku podmiotom uprawnionym. Samo określenie „przy użyciu systemu teleinformatycznego” bez opisanie przez Projektodawcę trybu, zasad i sposobu dostępu do tego systemu w ocenie organu nadzorczego jest niewystarczające i nie może być zaakceptowane. Nie jest także precyzyjnie sformułowany art. 23 projektu ustawy, stanowiący o rejestrze osób upoważnionych do dostępu do SInF - z przepisu tego nie wynika bowiem czy rejestr ten jest odrębnym rejestrem	W odniesieniu do uwagi dotyczącej niewystarczająco precyzyjnego sposobu przekazywania danych określonego w art. 20 projektu, należy zauważyć, iż uwaga zostanie uwzględniona poprzez dodanie ust. 2 do art. 20 projektu, przewidującego upoważnienie dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych, do wydania rozporządzenia precyzującego zasady udostępniania informacji. W odpowiedzi na uwagę dotyczącą nieprecyzyjnego sformułowania zasad funkcjonowania rejestru o którym mowa w art. 23 projektu, wskazać należy, iż w przepisie tym wprost wskazano, iż ma być prowadzony przez podmiot uprawniony. Co za tym idzie każdy z podmiotów uprawnionych będzie zobowiązany do prowadzenia rejestru osób które zostały przez niego upoważnione do dostępu do SInF. W związku z powyższym rejestry takie nie mogą funkcjonować w ramach SInF, żaden z przepisów ustawy nie przewiduje takiego rozwiązania.

			publicznym czy funkcjonować ma on w ramach systemu SInF (ewentualnie w STIR). Poddać należy pod rozagę Projektodawcy czy przekazywanie tak istotnych informacji jak unikalny identyfikator dostępu środkami komunikacji elektronicznej uznać należy za gwarantujący wystarczające ich bezpieczeństwo (art. 23 ust. 2 projektu ustawy).	
71.	NBP	Art. 22	Art. 22 W art. 22 projektu ustawy o SInF przewidziano, że dostęp do SInF będzie miał m.in. pracownik lub funkcjonariusz (vide pkt 3 i pkt 5). W ust. 2 art. 22 wskazano jedynie „nieostre” wymagania, które musi spełniać ta osoba. Poddajemy pod rozagę wprowadzenie bardziej restrykcyjnych wymagań wobec osób mających dostęp do SInF, np. poprzez wskazanie wymaganych uprawnień, świadectw, ukończonych kursów.	Podmioty uprawnione wymienione w art. 19 ust. 1 ustawy o SInF mają najlepszą wiedzę o kompetencjach i predyspozycjach pracowników i funkcjonariuszy. Tworzenie sztywnych kryteriów określających osoby mogące uzyskać dostęp do SInF należy ocenić jako zbyt formalizm, tym bardziej, iż taki system kryteriów musiałby się wiązać przykładowo z certyfikacją szkoleń/kursów. Zdaniem projektodawcy nie jest to zasadne, a także pozostaje bez istotnego wpływu na kwestię bezpieczeństwa danych. Co za tym idzie uwaga nie może zostać uwzględniona.
72.	UODO	art. 23 ust. 4	Organ nadzorczy zwraca również uwagę na okres przechowywania danych z rejestru wskazany w art. 23 ust. 4 projektu - jaki cel uzasadnia niezbędność przechowywania tych danych przez 5 lat. Art. 24 projektu ustawy nie wskazuje natomiast kto/jaki podmiot udostępnia informacje o rachunku, na jakich zasadach weryfikowane są okoliczności przewidziane tym przepisem oraz jakie warunki uzasadniają odmowę udostępnienia, co wymaga uzupełnienia. Art. 26 ust. 2 projektu ustawy stanowi o uprawnieniach kontrolnych wskazanych w tym przepisie organów, natomiast Projektodawca nie reguluje w tym przepisie w jaki sposób, na jakich zasadach kontrole miałyby być przeprowadzane. Te	W zakresie obowiązku przechowywania danych przez okres 5 lat, określonego w art. 23 ust. 4 projektu, należy zauważyć, iż 5 letni okres przechowywania wynika z art. 6 ust. 3 dyrektywy 2019/1153, który jednocześnie zakłada możliwość dłuższego przechowywania tych informacji z uwagi na konieczność monitorowania trwających postępowań. Art. 6 ust. 3 dyrektywy 2019/1153 dotyczy przechowywania logów o których mowa w ust. 1 tego przepisu, przy czym zawierają one również

			<p>rozwiązania także należy uzupełnić. Prezes UODO wskazuje pod rozważę Projektodawcy na art. 28 projektu ustawy - czy poddano analizie, że przyjmowane rozwiązania regulowane w projekcie wyczerpują potrzeby bezpieczeństwa przetwarzania danych osobowych w systemie teleinformatycznym, o których stanowi art. 24 i 32 rozporządzenia 2016/679, czy rozwiązania te były weryfikowane na poziomie IOD wspomagającego Projektodawcę.</p>	<p><i>„niepowtarzalny identyfikator użytkownika urzędnika, który dokonał zapytania lub przeszukiwania oraz, w stosownych przypadkach, urzędnika, który zlecił zapytanie lub wyszukiwanie, a także, o ile to możliwe, niepowtarzalny identyfikator odbiorcy wyników zapytania lub wyszukiwania”</i>. Logi o których mowa w art. 6 ust. 1 dyrektywy 2019/1153, w oderwaniu od danych pozwalających na rozszyfrowanie, komu został przypisany dany niepowtarzalny identyfikator użytkownika, byłyby bezużyteczne. Dlatego też prawidłowe wdrożenie art. 6 ust. 3 dyrektywy 2019/1153 wymaga przechowywania danych o których mowa w art. 26 ust. 1 projektu (na podstawie art. 26 ust. 4 projektu), jak również danych o których mowa w art. 23 ust. 1 projektu (na podstawie art. 23 ust. 4 projektu).</p> <p>W odpowiedzi na uwagę dotyczącą projektowanego art. 28, w szczególności w odniesieniu do wymogów określonych w art. 24 oraz 32 rozporządzenia 2016/679 należy wskazać, iż zdaniem projektodawcy do przetwarzania danych osobowych w SInF nie powinno znajdować zastosowanie rozporządzenie 2016/679, tylko dyrektywa 2016/680 wraz z implementującą ją ustawą z dnia 14 grudnia 2018 r. o ochronie danych osobowych przetwarzanych w związku z zapobieganiem i zwalczaniem przestępczości. W związku z powyższym do</p>
--	--	--	--	--

				<p>administratora danych znajdzie zastosowanie art. 31 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych przetwarzanych w związku z zapobieganiem i zwalczaniem przestępczości. Niezależnie od powyższego należy zauważyć, iż zabezpieczenia opisane w art. 28 projektu stanowią katalog otwarty, na co wskazuje zastosowany zwrot „co najmniej”. Administrator działając w celu zapewnienia zabezpieczenia danych osobowych będzie zobowiązany do doboru odpowiednich środków w celu realizacji tego celu, przy czym będą one obejmować co najmniej działania określone w art. 28 projektu.</p>
73.	Krajowy Związek Banków Spółdzielczych	Art. 24	<p>W Art. 24 Projektu określono warunki udostępnienia informacji o rachunkach zgromadzonych w SInF podmiotom uprawnionym. Poddajemy pod rozagę wprowadzenie dodatkowych gwarancji np. w postaci sądowej kontroli dostępu do takich danych. Taki mechanizm kontroli zapewniałby niezależną weryfikację konieczności skorzystania z bazy przez wnioskujący organ.</p>	<p>Adekwatne mechanizm kontroli wykorzystywania danych zostały zapewnione w ustawie o SInF, w szczególności w art. 26 ust. 2 ustawy. Projekt nie wymaga w tym zakresie zmian.</p>
74.	Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami	Art. 26 i 28	<p>Uwaga do art. 26 i 28 Projektu IZFiA poddaje pod rozagę czy ustanowione w art. 26 i 28 Projektu wymagania, mające na celu zapewnienie bezpieczeństwa danych przetwarzanych w SInF, są wystarczające i stanowią prawidłową implementację art. 5 ust. 3 Dyrektywy 2019/1153. Należy bowiem mieć na uwadze, że w SInF zgromadzone będą nie tylko dane osobowe, ale i numery rachunków niemalże całego społeczeństwa, tworząc w ten sposób ogromną bazę szczególnie wrażliwych danych.</p>	<p>Zdaniem projektodawcy, ustawa o SInF w sposób wystarczający gwarantuje odpowiednie zabezpieczenie danych, niemniej zostanie dodatkowo zmieniona treść art. 20, by wzmocnić poziom bezpieczeństwa danych.</p>

			<p>Zgodnie z art. 5 ust. 3 Dyrektywy, środki techniczne i organizacyjne, których wprowadzenie mają zapewnić Państwa członkowskie, gwarantują „bezpieczeństwo danych zgodnie z najwyższymi standardami technologicznymi”. Wydaje się, że w tym kontekście zapisy art. 28 Projektu nie są wystarczające, mając w szczególności na uwadze, że już samo Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (dalej: „RODO”), bardziej precyzyjnie wyraża się co do obowiązków administratorów danych i podmiotów przetwarzających, ustanawiając chociażby obowiązek ich szyfrowania. Projekt nie ustanawia względem organu właściwego analogicznych wymogów, nie czyni go również administratorem danych w rozumieniu art. 4 pkt 7) RODO (w art. 6 Projektu mowa jest jedynie o tym, że organ właściwy jest administratorem danych zgromadzonych w SInF).</p>	
75.	Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A.	Art. 29	<p>Zgodnie z art. 29 projektu, do udostępniania informacji o rachunku z SInF podmiotom uprawnionym w trybie i zakresie przewidzianym ustawą nie stosuje się przepisów regulujących ograniczenia udostępniania danych objętych tajemnicami ustawowo chronionymi. Jednocześnie brak jest przepisów o tajemnicy zawodowej dla osób pozyskujących dane na podstawie projektu tej ustawy (w tym przewidujących obowiązek zachowania tajemnicy po ustaniu stosunku zatrudnienia). Wydaje się, że ochrona tych informacji powinna być analogiczna dla wszystkich podmiotów, które uzyskują do niej dostęp (nawet jeśli są jakieś regulacje</p>	<p>Wprowadzanie przepisów dotyczących tajemnic zawodowych, czy też służbowych, stanowi rozwiązanie umożliwiające ewentualne pociągnięcie osoby do odpowiedzialności za naruszenie tajemnicy, w przeciwnym wypadku tajemnica jest iluzoryczna.</p> <p>W ustawie o SInF w rozdziale 7 przewidziano przepisy karne dotyczące naruszenia zasad przetwarzania informacji o rachunkach. Jest to rozwiązanie pełniejsze i</p>

			dotyczące ochrony tajemnicy służbowej lub zawodowej w przepisach szczególnych, regulujących działalność podmiotów uzyskujących te informacje, to należałoby zweryfikować, czy zapewniają one takie same zasady ochrony tych informacji);	dalej idące niż utworzenie nowego katalogu tajemnic zawodowych, tym samym uwaga nie zasługuje na uwzględnienie.
76.	UODO	Art. 30	<p><i>W art. 30 projektowanej ustawy Projektodawca przewiduje, że do przetwarzania danych osobowych zgromadzonych w SInF ma zastosowanie art. 6 ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych (Dz.U. z 2019r. poz.1789). Zgodnie z tym przepisem u.o.d.o., ustawy oraz rozporządzenia 2016/679 nie stosuje się do: 1) przetwarzania danych osobowych przez jednostki sektora finansów publicznych, o których mowa w art. 9 pkt 1, 3, 5 6 i 14 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 869 i 1622), w zakresie, w jakim przetwarzanie to jest konieczne do realizacji zadań mających na celu zapewnienie bezpieczeństwa narodowego, jeżeli przepisy szczególne przewidują niezbędne środki ochrony praw i wolności osoby, której dane dotyczą; 2) działalności służb specjalnych w rozumieniu art. 11 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. z 2018 r. poz. 2387, 2245 i 2399 oraz z 2019 r. poz. 53, 125 i 1091). Propozycja przyjęcia tak poważnego w skutkach rozwiązania - nawet w tak istotnych celach jak przewidywane art. 2 projektu ustawy - wymaga szczególnego odniesienia się przez organ nadzorczy.</i></p> <p>Wskazać zatem trzeba, że pojęcie „bezpieczeństwa narodowego” zostało wskazane w art. 4 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r. poz. 864/30, z późn. zm.)[1], natomiast w prawie krajowym brak jest definicji legalnej pojęcia „bezpieczeństwa narodowego”. W literaturze eksperckiej i naukowej[2] podkreśla się że „bezpieczeństwo</p>	Uwagi dotyczące art. 30 zostaną uwzględnione poprzez wykreślenie przedmiotowego przepisu.

		<p>narodowe" jest pojęciem o najszerszym zakresie przedmiotowym, które obejmuje również inne rodzaje bezpieczeństwa, jak: bezpieczeństwo obywateli, bezpieczeństwo wewnętrzne oraz bezpieczeństwo zewnętrzne. Decyzja o tym, czy dane działanie uznane powinno być za objęte „bezpieczeństwem narodowym" powinna zostać przez Projektodawcę podjęta po wnikliwej ocenie każdego stanu faktycznego, przy czym nie powinno się stosować w tym przypadku wykładni zawężającej ochronę prawa podstawowego, jakim jest ochrona danych osobowych. Projektodawca powinien wykazać także cel takiego rozwiązania.</p> <p>Organ nadzorczy wskazuje, że prawo do ochrony danych osobowych jest jednym z podstawowych praw każdego człowieka^[1]. Sam fakt przetwarzania danych przez jednostkę z sektora finansów publicznych (czy Kolegium do Spraw Służb Specjalnych, o którym mowa w art. 11 ustawy o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu^[2], do którego odnosi art. 6 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych - w celach ochrony bezpieczeństwa państwa) nie może powodować - niewynikającego z przepisów rozporządzenia 2016/679 wyłączenia w całości stosowania przepisów ogólnego rozporządzenia o ochronie danych oraz przepisów ustawy o ochronie danych osobowych. Każde wyłączenie aby mogło być uznane za mające rację bytu musi bowiem wynikać z obowiązujących przepisów prawa, a jednocześnie - dla równowagi ograniczania pewnych elementów praw podstawowych - muszą być zapewnione odpowiednie instrumenty prawne dla poszanowania praw jednostki. Wobec proponowanej treści art. 30 projektowanej ustawy należy zatem odnieść się do przewidzianych art. 23 rozporządzenia 2016/679 ograniczeń i</p>	
--	--	--	--

		<p>w pierwszej kolejności wskazać, że nie mogą być one rozumiane jako wyłączenia spod regulacji rozporządzenia 2016/679 (wyłączenia przewidziane są bowiem jedynie w treści art. 13, 14 i 17 rozporządzenia 2016/679). Następnie wskazać należy, że ewentualne ograniczenia stosowania rozporządzenia 2016/679 mogą następować w dość szerokim, ale nie pełnym zakresie oraz tylko o ile spełnione zostaną warunki z art. 23, w szczególności dla zapewnienia poważnych celów, o których stanowi art. 23 ust. 1. Zgodnie bowiem z art. 23 ust. 1 (prawo Unii lub) prawo państwa członkowskiego, któremu podlegają administrator danych lub podmiot przetwarzający, może aktem prawnym ograniczyć zakres obowiązków i praw przewidzianych w art. 12-22 i w art. 34, a także w art. 5 - o ile jego przepisy odpowiadają prawom i obowiązkom przewidzianym w art. 12-22 - jeżeli ograniczenie takie nie narusza istoty podstawowych praw i wolności oraz jest w demokratycznym społeczeństwie środkiem niezbędnym i proporcjonalnym, służącym np. bezpieczeństwu narodowemu.</p> <p><u>Całkowite wyłączenie praw osób, których dane dotyczą nie jest zatem możliwe, choć jest możliwe ich ograniczenie, ale jedynie po spełnieniu następujących przesłanek:</u> 1) odpowiednio skonstruowane przepisy aktu prawnego - a nie jedynie przepis wskazujący pełne wyłączenie stosowania całych aktów prawnych - może ograniczać ściśle określony wskazanymi przepisami rozporządzenia 2016/679 zakres praw i obowiązków, tj. tych, które przewidziane są w art. 12-22 i w art. 34 oraz art. 5 rozporządzenia 2016/679; 2) akt prawny ograniczający w ww. zakresie prawa i obowiązki musi zawierać przepisy odpowiadające prawom i obowiązkom przewidzianym w art. 12-22 rozporządzenia 2016/679; 3) wprowadzane w ww. sposób ograniczenie nie</p>	
--	--	---	--

		<p>może naruszać istoty podstawowych praw i wolności (a za takie uznać należałoby aktualne brzmienie art. 30 projektu ustawy); 4) wprowadzane w ww. sposób ograniczenie musi być w demokratycznym społeczeństwie środkiem niezbędnym i proporcjonalnym, 5) ograniczenie służyć może jednemu z celów przewidzianych w art. 23 ust. 2 lit a) - j) rozporządzenia 2016/679.</p> <p><u>Dodatkowo, niezbędne jest - dla wprowadzania zgodnego z przepisami rozporządzenia 2016/679 ograniczenia praw - aby akt prawny, o którym mowa w ust. 1, zawierał szczegółowe przepisy przynajmniej - w stosownym przypadku - o:</u> a) celach przetwarzania lub kategorii przetwarzania; b) kategoriach danych osobowych; c) zakresie wprowadzonych ograniczeń; d) zabezpieczeniach zapobiegających nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu; e) określeniu administratora lub kategorii administratorów; f) okresach przechowywania oraz mających zastosowanie zabezpieczeniach z uwzględnieniem charakteru, zakresu i celów przetwarzania lub kategorii przetwarzania; g) ryzykach naruszenia praw lub wolności osoby, której dane dotyczą; oraz h) prawie osób, których dane dotyczą, do uzyskania informacji o ograniczeniach, o ile nie narusza to celu ograniczenia.</p> <p>Bez wątplenia zatem proponowany art. 30 projektu ustawy, powinien być na nowo przeanalizowany pod kątem art. 23 rozporządzenia 2016/679, którego stosowanie w przypadku przetwarzania danych osobowych należy zapewnić wprowadzając do porządku krajowego zaproponowane rozwiązania ustawy o Systemie Informacji Finansowej.</p> <p>Z tych względów niniejszy projekt ustawy o systemie Informacji Finansowej podlegać powinien ponownej analizie celem zapewnienia stosowania w projektowanych przepisach</p>	
--	--	---	--

			<p>norm wynikających z rozporządzenia 2016/679 ale i Dyrektywy 2016/680¹ oraz ustawy o ochronie danych osobowych przetwarzanych w związku z zapobieganiem i zwalczaniem przestępczości.</p> <p>Z tych względów niniejszy projekt ustawy o systemie Informacji Finansowej podlegać powinien ponownej analizie celem zapewnienia stosowania w projektowanych przepisach norm wynikających z rozporządzenia 2016/679 ale i Dyrektywy 2016/680¹ oraz ustawy o ochronie danych osobowych przetwarzanych w związku z zapobieganiem i zwalczaniem przestępczości.</p>	
77.	KNF	Art. 31	<p>3. Wątpliwości budzi zaproponowane brzmienie art. 31 Projektu ustawy w zakresie kontroli, która ma być sprawowana przez Komisję Nadzoru Finansowego w odniesieniu do wykonywania przez instytucje zobowiązane obowiązków w zakresie przekazywania informacji o rachunku do STIR, na zasadach określonych w przepisach odrębnych.</p> <p>UKNF wskazuje, iż:</p> <p>a) przepis ten ma charakter zbyt ogólny, co będzie mogło budzić wątpliwości interpretacyjne,</p> <p>b) przepis odwołuje się do zasad określonych w przepisach odrębnych, nie konkretyzując jednak tych przepisów,</p> <p>c) odwołanie do obowiązujących już przepisów, biorąc pod uwagę, że mowa jest o nowym zakresie kompetencji i (przede wszystkim) zadań Komisji Nadzoru Finansowego rodzić może wątpliwości związane z ustaleniem zakresu działań możliwych do podjęcia w ramach kontroli, o której mowa w projektowanym art. 31 Projektu ustawy.</p> <p>Biorąc pod uwagę powyższe, w ocenie UKNF nie jest więc jasne w jaki sposób i na jakich zasadach miałyby odbywać się</p>	<p>W odniesieniu do uwag zgłoszonych do zapisów art. 31 projektu wskazujących na niewystarczające uregulowanie w projekcie procedur kontrolnych, należy zauważyć, że przyjęte rozwiązanie jest analogicznie do rozwiązania przyjętego w art. 130 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. W piśmie wskazano, iż przywołane w uzasadnieniu do ustawy o SInF przepisy odnoszą się do nadzoru sprawowanego przez Komisję Nadzoru Finansowego, a nie do kontroli. W odpowiedzi należy podkreślić, iż nadzór stanowi uprawnienie dalej idące niż kontrola, niemniej nadzór zawiera w sobie uprawnienie do kontroli. Tym samym w zakresie w jakim Komisja Nadzoru Finansowego jest uprawniona do sprawowania nadzoru, zawsze będzie miała uprawnienia kontrolne. Należy również</p>

		<p>przedmiotowa kontrola. Projektodawca wprawdzie wskazuje w uzasadnieniu, że cyt. „zasady sprawowania kontroli przez Komisję Nadzoru Finansowego zostały opisane w szeregu ustaw regulujących funkcjonowanie poszczególnych uczestników rynku finansowego objętych przez nią nadzorem. Przykładowo należy wskazać, iż: w zakresie nadzoru sprawowanego nad sektorem bankowym (w tym nad oddziałami instytucji kredytowych), zasady sprawowania kontroli zostały uregulowane w rozdziałach 11 oraz 11a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (...)”. Należy wskazać, że takie rozwiązanie jest zdaniem UKNF obarczone istotną wadą ze względu na to, że przywołane przepisy, zawarte w rozdziałach 11 i 11a, określają zasady sprawowania przez Komisję Nadzoru Finansowego nadzoru, a nie wyłącznie kontroli wypełniania przez banki obowiązków informacyjnych. Jednocześnie powyższe przepisy odnoszą się do kontroli w ściśle określonym i dalece skonkretyzowanym zakresie, nieobjętym dotąd przedmiotem regulacji.</p> <p>Przepisy nadające uprawnienia (a także określające obowiązki organu nadzoru) powinny precyzyjnie określać sposób dokonywania kontroli wskazanej w Projekcie ustawy, co jest istotne nie tylko z perspektywy organu nadzoru, ale także podmiotów nadzorowanych, które powinny mieć pełną wiedzę, na jakiej zasadzie i w jaki sposób odbywać będzie się kontrola wykonywana przez instytucje zobowiązane obowiązków w zakresie przekazywania informacji o rachunku do STIR.</p> <p>W Projekcie ustawy brak jest również wyjaśnienia jakie - w intencji projektodawcy - miałyby być konsekwencje ustaleń dokonywanych przez Komisję Nadzoru Finansowego, w toku przedmiotowej kontroli, w tym zwłaszcza - jakie środki</p>	<p>zauważyć, iż w przywołanym art. 130 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu również przewidziano uprawnienia kontrolne dla Komisji Nadzoru Finansowego, a nie uprawnienia nadzorcze. Ponadto zasadnym jest prowadzenie wobec danego podmiotu działań w ramach jednej procedury, tym samym uznano za funkcjonalnie skuteczniejsze uwzględnienie możliwości skontrolowania przez Komisję Nadzoru Finansowego danego podmiotu w ramach prowadzonych działań nadzorczych, niż kreowanie dodatkowej procedury kontrolnej, dedykowanej wyłącznie weryfikowaniu poprawności przekazywania danych do SInF. Niezależnie od powyższego, w przypadku zaproponowania przez Komisję Nadzoru Finansowego brzmienia przepisów odpowiadających oczekiwaniom Komisji, projektodawca zobowiązuje się do ich rozpatrzenia w toku trwającego procesu legislacyjnego.</p>
--	--	--	--

			<p>mogłyby mieć zastosowanie w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości. W opinii UKNF nieprecyzyjne regulacje nie sprzyjają budowaniu zaufania do organów administracji państwowej, w tym do organu nadzoru finansowego.</p>	
78.	Krajowy Związek Banków Spółdzielczych	Art. 32	<p>W art. 32 ust 1 i 2 Projektu wprowadzono możliwość nakładania przez organy nadzorcze kar pieniężnych w przypadku stwierdzenia, w wyniku kontroli, naruszeń przez instytucje zobowiązane wykonywania obowiązków w zakresie przekazywania informacji o rachunku do STIR. W przypadku banków wysokość kary może wynosić do 1.500.000 zł. Istotne wątpliwości budzi wysokość kar, która nie znajduje podstaw w kluczowej dla tej implementacji Dyrektywie, tj. Dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1153 z dnia 20 czerwca 2019 r. ustanawiającej zasady ułatwiające korzystanie z informacji finansowych i innych informacji w celu zapobiegania niektórym przestępstwom, ich wykrywania, prowadzenia dochodzeń w ich sprawie lub ich ścigania oraz uchylająca decyzję Rady 2000/642/WSiSW. Nie przewiduje ona bowiem sankcji w przedmiotowym zakresie. W związku z powyższym proponujemy odstąpić od ich wprowadzania w Projekcie albo istotnie zmniejszyć ich maksymalną wysokość, z jednoczesnym doprecyzowaniem, okoliczności w których miałyby zastosowanie kara, tj. np. wykrycia istotnych naruszeń w zakresie przekazywania informacji o rachunkach bankowych do SInF.</p>	<p>Zauważyć należy, iż podstawa utworzenia SInF wynika z dyrektywy 2015/849 (art. 32a), a nie w dyrektywie 2019/1153. Niemniej należy wskazać, iż dyrektywy mają co do zasady wskazać cel, jaki państwo członkowskie ma osiągnąć. Utworzenie systemu gromadzącego informacje, bez mechanizmów mobilizujących do wypełniania obowiązków raportowych, nie umożliwiłoby osiągnięcia celów dyrektywy. Uwaga nie może zostać zatem uwzględniona.</p>
79.	PONIP	Art. 32	<p>Art. 32 2. Karę pieniężną w wysokości nie większej niż 1 000 000 zł nakłada w drodze decyzji: 1) KNF - w zakresie naruszeń stwierdzonych w wyniku</p>	<p>Utworzenie systemu gromadzącego informacje, bez mechanizmów mobilizujących do wypełniania obowiązków raportowych, nie umożliwiłoby osiągnięcia</p>

			kontroli, o której mowa w art. 31 pkt 1; 2) naczelnik urzędu celno-skarbowego - w zakresie naruszeń stwierdzonych w wyniku kontroli, o której mowa w art. 31 pkt 2. Uzasadnienie: W art. 32 Projektu ustawodawca ustalił maksymalną wysokość kary na 1 500 000 zł. W ocenie PONIP, górny pułap proponowanej kwoty jest zbyt wysoki i nie znajduje uzasadnienia w charakterze naruszenia, o którym mowa w przepisie w omawianym przepisie. PONIP wnosi o obniżenie górnego progu kary pieniężnej za nieprzekazanie do STIR informacji o rachunku w terminie do 1 000 000 zł.	celów dyrektywy. Przyjęte maksymalne pułapy kar należy uznać za prawidłowe. Uwaga nie może zostać zatem uwzględniona.
80.	Związek Przedsiębiorców i Pracodawców	Art. 35	Art. 35 projektu ustawy przewiduje karę pozbawienia wolności do lat 3 za umyślne przekazanie informacji z SinF osobie nieuprawnionej oraz grzywnę w przypadku nieumyślnego przekazania informacji. Biorąc pod uwagę wagę danych jakie będą przechowywane w SinF, ustawodawca powinien przewidzieć bardziej surową karę za nieumyślne przekazanie informacji osobie nieuprawnionej. Surowsza kara jest tym bardziej uzasadniona w szczególności biorąc pod uwagę wąski krąg osób i podmiotów, które zostaną do SinF dopuszczone, oraz fakt, że muszą one posiadać wiedzę nt. funkcjonowania systemu by uzyskać do niego dostęp. Dodatkowo art. 36 przewiduje karę grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2 dla osób, które bez uprawnień lub z naruszeniem posiadanych uprawnień, przetwarzają informacje o rachunku. W ocenie ZPP, przepis ten wymaga doprecyzowania.	Zdaniem projektodawcy, przyjęte ramy sankcji karnych są wystarczające i nie wymagają zmian.
81.	ZBP	Art. 42	Definicja skrytki sejfowej nie obejmuje usługi przyjęcia depozytu od klienta, która może być alternatywą dla skrytki sejfowej. Prośba o potwierdzenie, czy jest to świadomy zabieg projektodawcy.	Uwaga zostanie uwzględniona poprzez osobne uregulowanie tzw. depozytu bankowego.

82.	NBP	Art. 43	<p style="text-align: center;">Ad. Art. 43</p> <p>Z projektu ustawy o SInF nie wynika, do czyjej kompetencji będzie należało stworzenie SInF, w szczególności zbudowanie systemu teleinformatycznego służącego do obsługi SInF.</p>	<p>Organ właściwy w sprawie SInF jest również odpowiedzialny za odbiór oraz udostępnianie danych. Tym samym przepisy są w tym zakresie wystarczające.</p>
83.	ZBP	Art. 44. ust. 1 pkt 1	<p>Z uwagi na istotnie poszerzony zakres danych objętych raportowaniem do SInF w porównaniu z zakresem danych przekazywanych dotychczas przez banki do STIR termin rozpoczęcia raportowania przez banki/skoki informacji, o których mowa w art. 12 ust. 1 projektu ustawy, jest niemożliwy do dotrzymania. Projekt zakłada, iż banki/skoki rozpoczną przekazywanie informacji nie później niż w terminie 3 miesiące od dnia wejścia w życie ustawy. Projekt przewiduje, iż ustawa wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia. Przeprowadzone w bankach analizy wymaganych zmian systemowych wskazują, iż banki nie będą gotowe, ze względów technicznych, na rozpoczęcie raportowania w przewidzianym trzymiesięcznym terminie. Termin ten jest stanowczo za krótki, zwłaszcza przy uwzględnieniu projektowanego także bardzo krótkiego okresu vacatio legis. Problem ten dotyczy zwłaszcza banków mniejszych, spółdzielczych i skoków. Z powyższych względów, tj. konieczności dostosowania procesów i systemów bankowych do nowych wymogów, sektor bankowy zgłasza postulat, by raportowanie informacji do SInF rozpoczęło się nie później niż w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy. Dodatkowo pod rozważenie sektor zgłasza propozycję uwzględnienia w ustawie o Systemie Informacji Finansowej rozwiązania analogicznego jak w art. 16 ustawy z dnia 27 listopada 2017 r. o zmianie niektórych ustaw w celu</p>	<p>Większość danych raportowanych przez banki oraz SKOK-i do SInF jest już raportowana do STIR (co wpłynęło również na podjęcie decyzji o wykorzystaniu danych raportowanych do STIR dla celów SInF, dzięki czemu ograniczono zakres nowych obowiązków po stronie instytucji zobowiązanych). Wprowadzenie wymogów dotyczących rejestru rachunków bankowych wynika z przepisów Unii Europejskiej, których termin implementacji już upłynął. Tym samym nie jest możliwe uwzględnienie uwagi.</p>

			przeciwdziałania wykorzystywania sektora finansowego do wyłudzeń skarbowych (tzw. „ustawa STIR”). Wspomniany przepis przewiduje że na wniosek banku, Szef KAS może przedłużyć wskazany w ustawie termin na rozpoczęcie przekazywania danych ze względu na techniczne nieprzygotowanie banku do przekazywania danych.	
84.	Izba Domów Maklerskich	Art. 44	4. Zwracamy uwagę, że w przeciwieństwie do banków, system raportowania dla firm inwestycyjnych jest nowy, a jego wdrożenie będzie wymagało dodania istotnych funkcjonalności w systemach informatycznych, które wymagają prac ze strony dostawców naszego oprogramowania. Podane w projekcie ustawy vacatio legis dla firm inwestycyjnych jest stanowczo za krótki. W naszej opinii, minimalny czas, który potrzebny jest do implementacji wymaganej ustawą funkcjonalności to 12 miesięcy od dnia wejścia jej w życie.	Firmy Inwestycyjne zgodnie z ustawą o SInF mają dłuższy od banków okres na dostosowanie do nowych obowiązków, co wynika właśnie z faktu, iż nie były objęte obowiązkiem raportowania do STIR.
85.	Izba Domów Maklerskich	Art. 44	5. Art. 44 pkt 1 projektu ustawy o SIF zawiera przepisy dotyczące terminu raportowania. <ul style="list-style-type: none"> • Zgodnie z pkt 1 przekazywanie informacji rozpoczyna się nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy - w przypadku banku. • Zgodnie z pkt 3 przekazywanie informacji rozpoczyna się nie później niż w terminie 9 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy - w przypadku firm inwestycyjnych i banków powierniczych. Dla bezpieczeństwa i usunięcia wszelkich wątpliwości proponujemy dodanie w ustawie lub uzyskanie z Ministerstwa Finansów lub KNF potwierdzenia, że w przypadku biur maklerskich zastosowanie będzie mieć przepis art. 44 ust. 1 pkt 3, a nie art. 44 ust. 1 pkt 1.	Dom maklerski mieści się w definicji firmy inwestycyjnej znajdującej się w art. 3 pkt 33 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi. Tym samym dom maklerski, niezależnie od struktury organizacyjnej w której funkcjonuje, w zakresie w jakim wykonuje działalność jako firma inwestycyjna jest instytucją zobowiązaną na podstawie art. 3 pkt 1 lit. d ustawy o SInF, w związku z czym rozpoczyna raportowanie informacji do SInF zgodnie z terminem wskazanym w art. 44 pkt 3 lit. b ustawy o SInF.

86.	Zarząd Krajowej SKOK	Art. 44	<p>Kasa Krajowa pragnie zwrócić się z prośbą o wydłużenie terminu dla spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych na wdrożenie obowiązku przekazywania przez kasy informacji, o których mowa w art. 12 ust. 1 projektu, tak aby rozpoczęcie ich przekazywania miało miejsce nie później niż w okresie sześciu miesięcy (optymalnie: dziewięciu miesięcy, lecz w każdym razie nie mniej niż sześć miesięcy) od dnia wejścia w życie ustawy. Zgodnie z art. 13 ust. 1 projektu Instytucja zobowiązana przekazuje informacje o rachunku do SInF za pośrednictwem STIR, przy czym zgodnie z ust. 2 do przekazania informacji o rachunku przez instytucje zobowiązane, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. a i b, stosuje się odpowiednio przepisy art. 119zk § 2 i 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa. Wskazać należy, że kasy przekazują informacje do STIR za pośrednictwem Kasy Krajowej. Pośrednictwo Kasy Krajowej w przekazywaniu informacji uzyskanych od kas do STIR wymaga dodatkowego czasu na przetestowanie czy system działa prawidłowo; ponadto do czasu opublikowania struktury logicznej, o której mowa w art. 17 projektu („Art. 17. Dane, o których mowa w art. 12, instytucje zobowiązane przekazują w postaci elektronicznej odpowiadającej strukturze logicznej dostępnej w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych”) nie ma możliwości oceny potrzeby i zakresu ewentualnych zmian systemów informatycznych nie tylko po stronie kas, lecz również Kasy Krajowej.</p> <p>Ponadto, zakładając, że status Kasy Krajowej nie tylko jako instytucji pośredniczącej (co wydaje się przesądzone) lecz również instytucji zobowiązanej do przekazywania</p>	<p>Wprowadzenie wymogów dotyczących rejestru rachunków bankowych wynika z przepisów Unii Europejskiej, których termin implementacji już upłynął. Tym samym nie jest możliwe uwzględnienie uwagi.</p>
-----	----------------------	---------	--	--

			<p>informacji o rachunkach (co jak wskazano wymagałoby doprecyzowania w projekcie ustawy regulacji odnoszących się rachunków prowadzonych przez Kasę Krajową) zostanie w przyszłej ustawie utrzymany, to postulowany wyżej wydłużony okres vacatio legis powinien dotyczyć również Kasy Krajowej, co jest tym bardziej istotne, że w przeciwieństwie do kas rachunki prowadzone przez Kasę Krajową nie były do tej pory objęte raportowaniem do STIR. Zakres prac dostosowawczych do przyszłej ustawy, w tym w zakresie stworzenia odpowiednich narzędzi a także dostosowania istniejących systemów informatycznych będzie zatem w przypadku Kasy Krajowej znacznie szerszy, niż w przypadku kas.</p>	
87.	PONIP	Art. 44	<p>art.. 44. 1. Przekazywanie informacji, o których mowa w art. 12 ust. 1, rozpoczyna się nie później niż w terminie:</p> <p>1) 3 miesiące od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy – w przypadku instytucji zobowiązanych, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. a-b oraz e;</p> <p>2) 9 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy – w przypadku instytucji zobowiązanych, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. c-d oraz f.</p> <p>Uzasadnienie: Obecne brzmienie art. 44 pkt 2 Projektu przewiduje 6-miesięczny termin dla krajowych instytucji płatniczych („KIP”) na rozpoczęcie przekazywania informacji do Systemu Informacji Finansowej („SInF”), o których mowa w art. 12 ust. 1 Projektu. W ocenie PONIP, termin ten powinien zostać przedłużony co najmniej o 3 miesiące. PONIP zwraca uwagę na fakt, że prawidłowa implementacja przepisów Projektu wymaga od instytucji zobowiązanych niekorzystających do tej pory z systemu teleinformatycznego izby rozliczeniowej (STIR), w tym KIP,</p>	<p>Wprowadzenie wymogów dotyczących rejestru rachunków bankowych wynika z przepisów Unii Europejskiej, których termin implementacji już upłynął. Tym samym nie jest możliwe uwzględnienie uwagi.</p>

			<p>dostosowania rozwiązań organizacyjnych oraz technicznych w celu zapewnienia odpowiedniego poziomu obsługi nowego systemu. Wiąże się to z koniecznością przeprowadzenia stosownych testów, umożliwiających dokładne zapoznanie się z nowymi wymogami. Zatem zachodzi w tym przypadku konieczność przedłużenia terminu dla KIP, zgodnie z powyższą propozycją.</p>	
88.	Krajowy Związek Banków Spółdzielczych	Art. 44	<p>Podchodząc ze zrozumieniem do potrzeby implementacji dalszych rozwiązań w zakresie przeciwdziałaniu praniu pieniędzy, w tym zapewnienia dostępu właściwym organom do informacji źródłowych jakimi mogą być rachunki bankowe i zawarte w nich informacje, Krajowy Związek Banków Spółdzielczych zwraca przede wszystkim uwagę, iż Projekt wprowadza kolejne dodatkowe obowiązki informacyjne. Ich spełnienie wymagać będzie dodatkowych modyfikacji systemów informatycznych i pociągnie za sobą koszty. Niezbędnym elementem procesu dostosowania się po stronie banków będzie adekwatny okres czasu na wdrożenie zmian.</p> <p>W tym kontekście zwracamy uwagę, iż zaproponowany termin wejścia w życie Ustawy jedynie po 14 dniach od jej ogłoszenia i z vacatio legis wynoszącym w przypadku banków wyłącznie 3 miesiące, to termin nierealistyczny.</p> <p>Zważywszy tu na konieczność dostosowania systemów informatycznych jak również sytuację nadzwyczajną, jaką jest pandemia i związane z nią liczne nowe wyzwania i obowiązki banków nie tylko związane z koniecznością zapewnienia ciągłości działań operacyjnych, ale również konieczności równoczesnego dostosowania do dynamicznie zmieniającego się otoczenia regulacyjnego, niezbędne jest racjonalne wydłużenie vacatio legis do minimum 6 miesięcy.</p>	<p>Wprowadzenie wymogów dotyczących rejestru rachunków bankowych wynika z przepisów Unii Europejskiej, których termin implementacji już upłynął. Tym samym nie jest możliwe uwzględnienie uwagi.</p>

			Pozwoliłoby to, zważywszy na ogólnie szybkie tempo procedowania Projektu, na zaplanowanie i skuteczne wdrożenie niezbędnych zmian lub modyfikacji oraz zminimalizowanie ryzyka ewentualnych błędów.	
89.	ZBP	Art. 45	Projekt ustawy nie zakłada wydłużenia wskazanego terminu nawet w uzasadnionych przypadkach. Zasadne wydaje się dodanie takiego zapisu (analogicznie jak w przypadku ustawy STIR), aby było możliwe zastosowanie tzw. ścieżki awaryjnej, tj. możliwości złożenia przez bank wniosku o przedłużenie wskazanego terminu wraz z uzasadnieniem do decyzji właściwego organu. Ponadto, projektowany przepis wskazuje, iż instytucje zobowiązane przekazują informacje o rachunkach prowadzonych przez nie na dzień wejścia w życie ustawy, w terminie 14 dni od rozpoczęcia przekazywania informacji, o których mowa w art. 12 ust. 1, zgodnie z art. 44. Projekt ustawy SInF przyjmuje zatem rozwiązanie zbliżone do konstrukcji przewidzianej w ustawie STIR, nie mniej wydaje się, iż przy obecnym brzmieniu przepisu art. 45 powstanie luka w zakresie przekazania do SInF pełnej informacji w zakresie rachunków, które były prowadzone na datę wejścia w życie ustawy, ale zostały zamknięte, przed data rozpoczęcia przekazywania informacji w terminie wynikającym z art. 44 projektu ustawy. Przywoływana ustawa STIR reguluje tę kwestię bardzo precyzyjnie w art. 14.	Wprowadzenie wymogów dotyczących rejestru rachunków bankowych wynika z przepisów Unii Europejskiej, których termin implementacji już upłynął. Tym samym nie jest możliwe uwzględnienie uwagi.
90.	CBA	Art. 46	Pod rozwagę poddaję także rozważenie kwestii dostosowania terminu przekazywania informacji z SInF podmiotom uprawnionym, który został określony w art. 46 projektowanej regulacji do terminów wskazanych w art. 44, szczególnie, że ww. informacje będą przekazywane za pośrednictwem już funkcjonującego systemu STIR.	W odniesieniu do uwagi dotyczącej dostosowania terminów przekazywania danych podmiotom uprawnionym do terminów wskazanych w art. 44 projektu, należy zauważyć, że przyjęte terminy są i tak kwestionowane jako zbyt napięte. Zauważyć należy, iż mechanizm STIR ma być

				<p>wykorzystywany wyłącznie do przekazywania danych do SInF przez instytucje zobowiązane. Udostępnianie danych z SInF podmiotom uprawnionym wymaga zbudowania od podstaw mechanizmów informatycznych umożliwiających udostępnianie informacji zgodnie z wymogami ustawy. Budowa takich mechanizmów nie jest możliwa przed przyjęciem ostatecznego kształtu ustawy, co nastąpi po jej przyjęciu przez organy władzy ustawodawczej. Tym samym nie jest możliwe zrównanie terminów z art. 46 z terminami z art. 44 projektu.</p>
--	--	--	--	---

**ZESTAWIENIE UWAG I PROPOZYCJI ZGŁOSZONYCH W RAMACH OPINIOWANIA ORAZ KONSULTACJI PUBLICZNYCH
DO PROJEKT USTAWY O SYSTEMIE INFORMACJI FINANSOWEJ (UC66)
(czerwiec – wrzesień 2021 r.)**

L.p.	Zgłaszający	Jednostka redakcyjna ustawy	Treść uwagi	Stanowisko MF
1.	ZBP	Art. 3 pkt 1	<p>Podtrzymujemy uwagę zawartą w piśmie ZBP z dnia 22 grudnia 2020 r., aby rozszerzyć listę instytucji obowiązanej o podmioty, o których mowa w art. 2 ust 2 pkt 12 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (dalej: „Ustawa AML”). W ślad za tą zmianą powinna iść zmiana art. 3 pkt 8 Projektu.</p>	<p>W zakresie wątpliwości dotyczących przyjętej w projekcie definicji „poważnego przestępstwa”, zauważyć należy, iż przyjęte rozwiązanie gwarantuje dostęp podmiotów uprawnionych do informacji o rachunkach, jak również jest czytelne z punktu widzenia spełnienia wymogów implementacji dyrektyw Unii Europejskiej. Należy również zauważyć, iż w niedalekiej przyszłości nastąpi integracja rejestrów rachunków bankowych państw członkowskich Unii Europejskiej. Ograniczenie możliwości wyszukiwania danych do czynów regulowanych polskim prawem karnym mogłoby wpłynąć negatywnie na zdolność do wypełnienia zobowiązań w zakresie udostępniania danych upoważnionym organom z państw członkowskich UE.</p>
2.	Straż Graniczna	Art. 3 pkt 6	<p>Nadal istnieją wątpliwości co do stosowania pojęcia „poważne przestępstwo”, implementowanego wprost z przepisów prawa Unii Europejskiej, a obcego dla systematyki prawa karnego krajowego. Proponuje się precyzyjne wskazanie zakresu przestępstw, a nie odsyłanie do „rodzajów działalności”, o której mowa w załączniku I do</p>	<p>1. W odpowiedzi na uwagę dotyczącą przedstawionych wątpliwości w zakresie przyjętej w projekcie definicji „poważnego przestępstwa”, zauważyć należy, iż przyjęte rozwiązanie gwarantuje dostęp podmiotów</p>

			rozporządzenia i Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol). Powyższy zabieg utrudnia ustalenie stanu prawnego, co nie powinno mieć miejsca w przypadku transpozycji dyrektywy do krajowego porządku prawnego. Ponadto pojęcie to nie jest konsekwentnie stosowane (art19 ust.2 projektu);	uprawnionych do informacji o rachunkach, jak również jest czytelne z punktu widzenia spełnienia wymogów implementacji dyrektyw Unii Europejskiej. Należy również zauważyć, iż w niedalekiej przyszłości nastąpi integracja rejestrów rachunków bankowych państw członkowskich Unii Europejskiej. Ograniczenie możliwości wyszukiwania danych do czynów regulowanych polskim prawem karnym mogłoby wpłynąć negatywnie na zdolność do wypełnienia zobowiązań w zakresie udostępniania danych upoważnionym organom z państw członkowskich UE.
3.	NBP	Art. 3 pkt 1	<p>W związku z powyższym Narodowy Bank Polski podtrzymuje wniosek o wykreślenie NBP z katalogu instytucji zobowiązanych do przekazywania do SInF informacji o rachunkach. Należy bowiem mieć na uwadze specyficzny charakter banku centralnego (i podmiotów, dla których NBP prowadzi rachunki bankowe), który został już wcześniej usankcjonowany w polskim porządku prawnym. W szczególności:</p> <ul style="list-style-type: none"> - w myśl art. 2 ust. 2 pkt 8 ustawy z dnia 1 marca 2018 r o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2021 r. poz. 1132, z późn. zm.) NBP jest jednostką współpracującą, a nie jednostką obowiązującą, - w myśl art. 119zh pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2020 r. poz. 1325, z późn. zm.) NBP jest wyłączony z obowiązku przekazywania do STIR danych o podmiotach kwalifikowanych i ich rachunkach bankowych. <p>Ponownie podkreślamy, że rachunki bankowe, o których mowa w art. 51 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. z 2020 r. poz. 2027, dalej „ustawa o NBP”) są</p>	Art. 32a dyrektywy 2015/849 w brzmieniu nadanym przez dyrektywę 2018/843 obejmuje swoim zakresem „rachunki płatnicze oraz rachunki bankowe identyfikowane za pomocą IBAN”, nie przewidując żadnych wyjątków. Tym samym prawidłowa implementacja prawa unijnego nie pozwala na stworzenie wyjątku wykluczającego z Systemu Informacji Finansowej rachunki prowadzone przez NBP. Co za tym idzie, uwaga nie może zostać uwzględniona.

		<p>otwierane co do zasady w przypadku, gdy ich prowadzenie związane jest z zadaniami ustawowymi NBP. Wśród podmiotów, dla których NBP prowadzi rachunki bankowe na podstawie ww. przepisu, znajdują się przede wszystkim: banki centralne, inne europejskie instytucje finansowe, instytucje związane z sektorem finansów publicznych, których działalność podlega regulacjom ustawowym, oraz podmioty, których rachunki są przeznaczone do przeprowadzania rozrachunków międzybankowych w systemach płatności prowadzonych przez NBP, tj. SORBNET2 oraz TARGET2-NBP. Liczba tych rachunków jest ograniczona (kilkadziesiąt rachunków). Uwarunkowania ustawowe, a także ograniczenia wprowadzone przepisami prawa dotyczące otwierania przez NBP rachunków bankowych dla państwowych osób prawnych skutkują tym, że rachunki bankowe, za zgodą Prezesa NBP, są otwierane sporadycznie (ostatni taki przypadek miał miejsce w styczniu 2020 r. i dotyczył rachunku loro jednego z banków centralnych).</p> <p>NBP wyraża nadzieję, że ponowna analiza przytoczonych argumentów pozwoli pozytywnie rozpatrzyć przedstawiony postulat o nieobejmowanie NBP przepisami projektowanej ustawy. W przypadku gdyby jednak wniosek NBP nie został uwzględniony, biorąc pod uwagę powyższe wyjaśnienia odnośnie znikomej liczby rachunków do przekazania do SInF, należałoby rozważyć opracowanie indywidualnej ścieżki przekazania przedmiotowych informacji do Generalnego Inspektora Informacji Finansowej i zmniejszenie ich szczegółowości, z racji specyfiki klientów, dla których rachunki te są prowadzone. NBP nie jest bowiem w posiadaniu wszystkich przewidzianych w projekcie ustawy danych. Dotyczy to na przykład banków centralnych czy międzynarodowych instytucji finansowych, gdzie zwyczajowo, na zasadzie wzajemności, przy zawieraniu umów rachunku bankowego niektóre dane nie są wymagane i prawdopodobnie skuteczne ich pozyskanie od posiadaczy wspomnianych rachunków nie będzie możliwe.</p>	
--	--	--	--

4.	Zarząd Krajowej SKOK	Art. 3 pkt 1	<p>Konsultowana obecnie wersja projektu ustawy o Systemie Informacji Finansowej przewiduje (analogicznie jak wersja pierwsza), że instytucją zobowiązaną do raportowania o rachunkach w rozumieniu projektowanej ustawy jest m.in. Kasa Krajowa (art. 3 ust. 1 lit b projektu). Zgodnie z art. 44 projektu przekazywanie informacji o rachunkach przez podmioty wymienione w art. 3 ust. 1 lit. b, a zatem także przez Kasę Krajową, rozpoczyna się nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy. Zgodnie z projektem ustawa ma wejść w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia (art. 49 projektu). Za nieprzekazanie informacji w terminie grożą wysokie kary pieniężne (do 1,5 mln zł).</p> <p>Kasa Krajowa pragnie w związku z powyższym wskazać, że w pełni aktualne pozostają uwagi do projektu, zawarte w pkt I i III opinii Kasy Krajowej z dn. 28 grudnia 2020 r.(pismo w załączeniu).</p> <p>Pomimo, że Kasa Krajowa została zaliczona w projekcie ustawy do katalogu instytucji zobowiązanych, to jednak nie prowadzi ona obecnie rachunków, które zgodnie z projektem mają podlegać raportowaniu. Rachunki prowadzone przez Kasę Krajową nie są bowiem rachunkami bankowymi, nie są też rachunkami w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, jak również - w ocenie Kasy Krajowej - nie są rachunkami płatniczymi, natomiast do rachunków, które faktycznie są obecnie prowadzone przez Kasę Krajową ani projektowana ustawa, ani dołączone do niej uzasadnienie w żaden sposób się nie odnosi. W ocenie Kasy Krajowej <u>projekt ustawy w dalszym ciągu nie pozwala zatem na zdekodowanie normy określającej zakres obowiązków ciążących na Kasie Krajowej w odniesieniu do przekazywania do SInF informacji o prowadzonych przez Kasę Krajową rachunkach, a w konsekwencji będzie w przyszłości powodował wątpliwości interpretacyjne.</u></p>	<p>Kasa Krajowa, z uwagi na uprawnienia ustawowe umożliwiające prowadzenie rachunków, powinna zostać uwzględniona w katalogu instytucji zobowiązanych do zgłaszania informacji do SInF. W przypadku faktycznego nieprowadzenia rachunków podlegających raportowaniu (rachunki objęte definicją z art. 3 pkt 8 ustawy o SInF), po stronie Kasy Krajowej nie powstaną obowiązki zgłaszania informacji o SInF, niemniej nie stanowi to podstawy do wykreślenia Kasy Krajowej z katalogu instytucji zobowiązanych. Z uwagi na powyższe, uwaga nie może zostać uwzględniona.</p>
5.	PONIP	Art. 3 pkt 4, art. 12 ust. 1	<p>W pierwszej kolejności, PONIP pragnie podtrzymać argumenty przedstawione w Stanowisku na poparcie propozycji wykreślenia fragmentów odnoszących się do pełnomocnika do rachunku. Poniżej</p>	<p>Projekt ustawy o Systemie Informacji Finansowej posługuje się definicją pełnomocnika zbieżną z definicją przyjętą</p>

	<p>pkt 4, art. 12 ust. 1 pkt 5</p>	<p>PONIP pragnie jednak zwrócić uwagę na dodatkowe wątpliwości, jakie wiążą się z nałożeniem m.in. na krajowe instytucje płatnicze („KIP”) obowiązku przekazywania do Systemu Informacji Finansowej („SInF”) informacji o pełnomocniku do rachunku (art. 12 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 12 ust. 2 Projektu).</p> <p>Propozycja PONIP: Wykreślenie przepisów odnoszących się do pełnomocnika do rachunku.</p> <p>Uzasadnienie: Zgodnie z treścią uzasadnienia do Projektu, definicja pełnomocnika do rachunku zawarta w Projekcie zakresowo odpowiada definicji „pełnomocnika do rachunku podmiotu kwalifikowanego” zawartej w art. 119zg pkt 3a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2019 r. poz. 900 ze zm., „Ordynacja podatkowa”), a za pełnomocnika do rachunku w rozumieniu Projektu należy uznać każdą osobę, które spełnia wymienione warunki.</p> <p>Celem wprowadzenia obowiązku przekazywania informacji na temat pełnomocnika do rachunku było dostarczenie organom państwa, w szczególności Krajowej Administracji Skarbowej, narzędzi do walki z oszustwami i nadużyciami podatkowymi w zakresie podatku od towarów i usług. Brak jest zatem przesłanek, aby wymóg ten przenosić na grunt określony przepisami w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, skoro na podstawie tych przepisów instytucje obowiązane, w tym KIP, mają obowiązek przekazywania szeregu innych informacji wynikających z obowiązku stosowania środków bezpieczeństwa finansowego na podstawie art. 34 ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2018 r. poz. 723 ze zm., „Ustawa AML”). Ponadto obecne brzmienie przepisów Ustawy AML oraz Projektu w zakresie stosowania środków bezpieczeństwa finansowego prowadzą do sprzeczności, ponieważ przepisy Ustawy AML nie określają, w jaki sposób instytucje obowiązane mają pozyskiwać dane na temat pełnomocników do rachunku. Z treści uzasadnienia do Projektu wynika, że ustawodawca jest świadomy zapewnienia konieczności</p>	<p>w Ordynacji Podatkowej. Z uwagi na obecnie obowiązujące wymogi dotyczące raportowania do STIR informacji o pełnomocnikach do rachunków, należy uznać za zasadne posługiwanie się tożsamą definicją w ustawie o Systemie Informacji Finansowej, oraz w Ordynacji Podatkowej, z uwagi na łączne przekazywanie przez banki oraz spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe informacji o rachunkach do SInF oraz do STIR.</p> <p>Zauważyć ponadto należy, iż projekt ustawy o Systemie Informacji Finansowej nie wskazuje na obowiązek zbierania danych na potrzeby raportowania do SInF, lecz wskazuje na obowiązek przekazania informacji, które podmiot zobowiązany posiada, lub ma obowiązek posiadać na podstawie osobnych ustaw, w szczególności na podstawie ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Zgodnie z art. 36 ust. 1 pkt 2 lit e przywołanej ustawy, instytucje obowiązane ustalają dane osoby reprezentującej osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, a na podstawie art. 34 ust. 2 ustawy, ustalają dane osoby upoważnionej do działania w imieniu klienta. W przypadku osób ustalonych jako osoby reprezentujące lub osoby upoważnione, instytucje obowiązane będą musiały</p>
--	------------------------------------	--	--

		<p>pokrywania się zakresów zbieranych danych na podstawie Ustawy AML z danymi przekazywanymi do SInF (str. 14). Dzięki temu, obowiązki wskazanych w Projekcie instytucji zobowiązanych miałyby nie ulec rozszerzeniu w stosunku do obowiązków określonych w Ustawie AML. Obecne brzmienie art. 12 Projektu w zakresie nakładającym na instytucje zobowiązane obowiązek przekazywania danych na temat pełnomocnika do rachunku, nie realizuje jednak tego założenia. W ocenie PONIP, mając na uwadze konieczność zagwarantowania pewności prawnej oraz jednolitości stosowania przepisów w zakresie AML, a także znaczenie systemowe tych przepisów, niedopuszczalne jest tworzenie tak szerokich obszarów wątpliwości prawnych w tym przedmiocie. Należy więc odstąpić od tej zmiany uznając za wystarczające już istniejące uregulowania w zakresie AML oraz na gruncie przepisów Projektu. Wątpliwości interpretacyjne związane z obecną treścią wskazanych przepisów zostały szerzej opisane w pkt I.3.</p> <p>Niezależnie od pkt I.1 powyżej, PONIP pragnie wskazać na potencjalną niezgodność Projektu z przepisami Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/843 z dnia 30 maja 2018 r. zmieniającej Dyrektywę (UE) 2015/849 w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu oraz zmieniająca dyrektywy 2009/138/WE i 2013/36/UE („Dyrektywa”). Projekt stanowi implementację Dyrektywy, a rozwiązanie w zakresie pełnomocnika do rachunku ma w założeniu ustawodawcy realizować normę określoną w art. 1 pkt 19 Dyrektywy, wprowadzającego art. 32a do Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającej rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE („Dyrektywa AML”). Zgodnie z</p>	<p>rozstrzygnąć, czy osoby te spełniają definicję pełnomocnika określoną w projekcie ustawy o Systemie Informacji Finansowej.</p> <p>Z uwagi na powyższa, uwaga nie została uwzględniona.</p>
--	--	--	---

		<p>treścią tego przepisu, za pośrednictwem scentralizowanych mechanizmów (w rozumieniu Projektu - SInF), powinny być dostępne informacje na temat klienta będącego posiadaczem rachunku i dowolnej osoby, która twierdzi, że działa w imieniu tego klienta.</p> <p>Analiza treści art. 1 pkt 19 Dyrektywy, a także samo umiejscowienie art. 32a w Dyrektywie AML prowadzi do wniosku, że przepis ten powinien być odczytywany oraz interpretowany w połączeniu z innymi przepisami Dyrektywy AML. Ustawodawca europejski w nowo wprowadzonym art. 32a ust. 3 tiret pierwsze Dyrektywy AML posłużył się terminem „<i>person purporting to act on behalf of the customer</i>”, który został przetłumaczony jako „<i>dowolna osoba, która twierdzi, że działa w imieniu klienta</i>”. Wskazany termin występuje już w art. 13 ust. 1 Dyrektywy AML w kontekście obowiązku podmiotu zobowiązanego do weryfikacji, czy osoba ta jest upoważniona do działania w imieniu klienta oraz do identyfikacji oraz weryfikacji tożsamości takiej osoby. Obowiązek ten został zaimplementowany do polskiego porządku prawnego w drodze art. 34 ust. 2 oraz art. 37 Ustawy AML, wprowadzających obowiązek identyfikacji oraz weryfikacji osoby upoważnionej do działania w imieniu klienta. Nie ma zatem żadnych wątpliwości, że zamiarem ustawodawcy europejskiego było zapewnienie, aby w ramach informacji przekazywanych na podstawie art. 32a ust. 3 tiret pierwsze Dyrektywy AML, instytucje zobowiązane przekazywały do scentralizowanych automatycznych mechanizmów dane osoby upoważnionej, o której mowa w art. 13 ust. 1 Dyrektywy AML oraz w art. 34 ust. 2 i 37 Ustawy AML. Przepisy Projektu w zakresie, w jakim wymagają przekazywania danych pełnomocniku do rachunku, zamiast o osobie upoważnionej, o której mowa w przepisach wymienionych w zdaniu poprzednim, nie realizują zamiarów ustawodawcy europejskiego, a wręcz sprzeciwiają się tym zamiarom poprzez całkowite pominięcie osoby upoważnionej. Ponadto, w uzasadnieniu do Projektu wyraźnie wskazano, że posiadacze rachunków, pełnomocnicy i beneficjenci zostali wpisani do Projektu</p>	
--	--	--	--

		<p><u>wprost</u> na podstawie postanowienia z art. 32a ust. 3 Dyrektywy (str. 13), powołując się na to, że Dyrektywa <u>nakazuje</u> gromadzenie danych na temat tych osób. W świetle powyższego, konieczne jest zatem dokonanie weryfikacji obecnej treści Projektu w zakresie, w jakim odnosi się on do pełnomocnika do rachunku, pod kątem potencjalnej niezgodności z treścią Dyrektywy i w konsekwencji odpowiednie dostosowanie jego brzmienia. Jeżeli projektodawca zdecyduje się pozostawić w Projekcie obowiązek przekazywania danych identyfikacyjnych pełnomocnika do rachunku w obecnym kształcie, co jednak, jak zostało powyżej wskazane, nie znajduje żadnego uzasadnienia w treści Dyrektywy oraz byłoby niezgodne z aktualnie obowiązującymi przepisami w zakresie AML, to w takiej sytuacji zachodzi bezwzględna konieczność doprecyzowania art. 12 ust. 1 pkt 4 Projektu. Obecna treść przepisu budzi bowiem szereg wątpliwości interpretacyjnych i pozostawienie go w obecnej formie przez projektodawcę spowoduje znaczne problemy w przekazywaniu tych informacji przez KIP.</p> <p>Art. 12 ust. 1 pkt 4 Projektu wskazuje, że obowiązek przesyłania danych identyfikacyjnych pełnomocnika do rachunku występuje zawsze, jeżeli zostaną spełnione przesłanki, o których mowa w art. 11 ust. 2 Projektu. Założenie takie jest błędne, ponieważ jasnym jest, że pełnomocnik do rachunku nie zawsze musi zostać ustanowiony. Za obligatoryjnością każdorazowego przesyłania danych o pełnomocniku do rachunku przemawia również treść uzasadnienia do Projektu w zakresie, w którym projektodawca jasno wskazuje, jako fakultatywny, obowiązek przekazywania danych identyfikacyjnych osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, która w określonych w umowie rachunku sytuacjach jest uprawniona do otrzymania wartości majątkowych zgromadzonych na rachunku, o którym mowa w art. 12 ust. 1 pkt 5 Projektu (str. 14). Skoro więc projektodawca wyraźnie wskazał na fakultatywność tego obowiązku, nie robiąc tego samego w odniesieniu do obowiązku</p>	
--	--	--	--

		<p>przekazywania danych o pełnomocniku do rachunku, to należy rozumieć, że instytucje zobowiązane (w tym KIP) będą miały każdorazowy obowiązek przekazywania danych identyfikacyjnych pełnomocnika do rachunku w razie spełnienia przesłanek, o których mowa w art. 11 ust. 2 Projektu. W celu zagwarantowania pewności prawnej w tym zakresie, należy więc doprecyzować brzmienie art. 12 ust. 1 pkt 4 Projektu w sposób zaproponowany powyżej przez PONIP.</p> <p>Poza powyższym, należy zwrócić uwagę na fakt, że nawet jeżeli pełnomocnik do rachunku został ustanowiony, instytucja zobowiązana nie zawsze musi o tym wiedzieć (np. w sytuacji gdy posiadacz rachunku udzielił pełnomocnictwa i nie poinformował instytucji zobowiązanej o tym fakcie, a pełnomocnik nie wykonał żadnej operacji na rachunku). Do udzielenia pełnomocnictwa na gruncie prawa cywilnego wystarczy bowiem złożenie oświadczenia woli przez mocodawcę oraz zachowanie formy pisemnej, chyba że do ważności czynności prawnej potrzebna jest szczególna forma (art. 99 § 1 KC). Przepisy nie zobowiązują użytkowników do informowania KIP o udzieleniu pełnomocnictwa, a KIP nie muszą weryfikować, czy z usługi rachunku płatniczego korzysta użytkownik działający na podstawie pełnomocnictwa, o którym KIP nie ma wiedzy, czy osoba trzecia, której użytkownik dobrowolnie przekazał dane uwierzytelniające, a zatem niedziałająca w charakterze pełnomocnika. Nie ma więc podstaw do wprowadzania obowiązku weryfikowania tej kwestii przez KIP. Rozwiązanie proponowane przez PONIP wyraźnie przenosi ciężar poinformowania o udzieleniu pełnomocnictwa na posiadacza rachunku, tym samym wyłączając możliwość stosowania negatywnych konsekwencji wobec KIP z tego tytułu. Dlatego też zachodzi konieczność doprecyzowania przepisu w zakresie posiadania danych o udzieleniu pełnomocnictwa przez instytucję zobowiązaną w sposób wskazany przez PONIP w tabeli powyżej.</p> <p>Na marginesie wskazać należy, że zgodnie z art. 119zr § 1 pkt 5 Ordynacji podatkowej, w przedmiocie zakresu przekazywanych</p>	
--	--	---	--

			<p>informacji dotyczących pełnomocnika do rachunku w ramach STIR, konieczność ich przekazania występuje, tylko jeżeli są one dostępne. Ustawodawca dostrzega więc możliwość nieposiadania tych informacji przez podmiot kwalifikowany na gruncie przepisów podatkowych, zatem analogiczne rozwiązanie należy wprowadzić do Projektu w odniesieniu do obowiązków instytucji zobowiązanych co do przekazywania do SInF danych identyfikacyjnych pełnomocnika do rachunku.</p>	
6.	RBD	Art. 3 pkt 4	<p>Projekt zakłada, że raportowane będą dane wszystkich pełnomocników do rachunków co wydaje się całkowicie nieuzasadnione i w krótkim okresie niewykonalne. Instytucje obowiązane często gromadzą takie informacje w postaci kart wzorów podpisów dostarczanych przez swoich klientów, które są przekazywane do banków w formie wielostronicowych ksiąg. Karty te nie są wykorzystywane w bieżącej działalności banków – banki powiernicze komunikują się z klientami na bazie systemu SWIFT – i wykorzystują takie karty tylko w sytuacji awaryjnej. Ich wprowadzanie do centralnego systemu raportowania wiązać się będzie ze znacznymi kosztami zmiany obecnych systemów wewnętrznych gdzie te dane byłyby przechowywane (systemy te są osobne od systemów prowadzących rachunki bankowe). Wdrożenie takich zmian w systemach instytucji obowiązanych ze względu na zakres i skalę tego zadania może zająć nawet 2 lata tak więc potrzebny jest odpowiedni okres dostosowawczy, który uwzględni przygotowanie rozwiązań informatycznych, ich wdrożenie oraz przeniesienie danych do systemów. Co więcej, jak rozumiemy każdorazowa zmiana np. w adresie pełnomocnika będzie generować obowiązek informacyjny. To spowoduje że systemy raportujące będą musiały posiadać znaczny stopień zaawansowania technicznego by takie zmiany wychwytywać i raportować i w znacznym stopniu podnieść koszty wdrożenia takich rozwiązań. Ze względu na ogromne koszty wprowadzenia rozwiązania po stronie instytucji obowiązanych postulujemy odstępnie od wymogu raportowania danych o pełnomocnikach. Należy zaznaczyć, że systemy</p>	<p>Projekt ustawy o SInF wdraża do polskiego porządku prawnego wymogi dyrektywy 2015/849 (w brzmieniu nadanym przez dyrektywę 2018/843) oraz dyrektywy 2019/1153. Zgodnie z art. 32a ust. 3 tiret pierwszy dyrektywy 2015/849, wymagane jest gromadzenie informacji dotyczących „klienta będącego posiadaczem rachunku i dowolnej osoby, która twierdzi, że działa w imieniu klienta”, analogiczny zapis znajduje się w art. 2 pkt 7 dyrektywy 2019/1153. Osoba, która twierdzi, że działa w imieniu klienta wypełnia definicję pełnomocnika do rachunku zawartą w art. 3 pkt 4 ustawy o SInF. Co za tym idzie w zakresie, w jakim wobec danej instytucji zobowiązanej zostały ujawnione osoby upoważnione do działania w imieniu klienta, wypełniające definicję pełnomocnika do rachunku, powinny zostać one zgłoszone do SInF. Osoby takie będą również ustalone przez instytucje zobowiązane w związku z zastosowaniem art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 1 marca 2018 r.</p>

			<p>ewidencji w zakresie rachunków papierów wartościowych w bankach powierniczych są osobne od systemów dotyczących rachunków bankowych w tych samych bankach i z faktu że banki już obecnie raportują dane dla rachunków rozliczeniowych nie należy wyciągać wniosków o przygotowaniu banków do tego procesu. Banki powiernicze powinny mieć identyczny okres dostosowawczy jak firmy inwestycyjne bowiem zakres prac i analiz koniecznych do wykonania jest analogiczny. Ponawiamy naszą prośbę o ujednoczenie tego okresu tj. do 9 miesięcy.</p>	<p>o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, a w związku z koniecznością dokumentowania zastosowanych środków bezpieczeństwa finansowego, instytucje zobowiązane powinny mieć ustalone dane takich osób. Jednocześnie należy podkreślić, iż uwzględniając uwagi Rady Banków Depozytariuszy, został wydłużony okres vacatio legis dla Banków Depozytariuszy, przewidziany w art. 44 ustawy o SInF. Jednocześnie uwzględniając uwagę dotyczącą trudności w raportowaniu danych zgromadzonych w kartach wzorów podpisów (dla osób spełniających definicję pełnomocnika do rachunku), w art. 45 ust. 2 ustawy o SInF został przewidziany dodatkowy okres na raportowanie danych zgromadzonych w formie uniemożliwiającej automatyczne przetwarzanie danych.</p>
7.	RBD	Uwaga ogólna	<p>Pragniemy zauważyć że w przypadku rachunków zbiorczych w rozumieniu ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, zgodnie z założeniem funkcjonowania tych rachunków podmioty je prowadzące znają jedynie tożsamość posiadacza rachunku a nie uprawnionych z tych rachunków (beneficjenci tacy nie są znani). Tożsamość uprawnionych jest wskazywana jedynie incydentalnie w przypadku wykonywania praw z papierów wartościowych zapisanych na tych rachunkach (walne zgromadzenie akcjonariuszy lub wypłata dywidendy ale tylko gdy akcjonariusz zdecyduje się ujawnić swoją tożsamość). Prosimy o potwierdzenie że obowiązek raportowy będzie w tym wypadku miał zastosowanie tylko w zakresie posiadaczy a nie uprawnionych, w</p>	<p>Art. 3 pkt 5 ustawy o SInF zawiera definicję posiadacza rachunku. Zauważyć należy, iż do ustawy o SInF w pierwszej kolejności stosuje się definicje zawarte w tej ustawie. Tym samym odnosząc się w art. 12 ust. 1 pkt 2 do posiadacza rachunku oraz w pkt 3 do beneficjenta rzeczywistego posiadacza rachunku, należy te dane ustalać z uwzględnieniem treści definicji posiadacza rachunku, która bezpośrednio odnosi się do strony umowy rachunku. Osoby</p>

			przeciwym wypadku dalsze funkcjonowanie rachunków zbiorczych stanie pod znakiem zapytania. Projekt ustawy ani jej uzasadnienie nie adresują tej kwestii i w żaden sposób się do niej nie odnoszą.	uprawnione co do zasady nie będą zatem spełniały definicji beneficjenta rzeczywistego posiadacza rachunku.
8.	RBD	Uwaga ogólna	Każda osoba powinna mieć dostęp do danych zgromadzonych w rejestrze odnośnie wykazanych w tym rejestrze własnych rachunków (jak np. w IPN) oraz rachunków na których wnioskujący występuje jako pełnomocnik.	W odniesieniu do uwagi dotyczącej umożliwienia każdej osobie zainteresowanej uzyskania dostępu do informacji gromadzonych w SInF, w ślad za stanowiskiem wyrażonym na wcześniejszym etapie konsultacji, należy wskazać, iż projektodawca nie przewiduje funkcjonalności objętej niniejszą uwagą.
9.	RBD	Uwaga ogólna	Informacje o rachunkach powinny być także udostępniane w postępowaniu spadkowym (na wniosek sądu).	W odniesieniu do uwagi dotyczącej umożliwienia uzyskania dostępu do informacji gromadzonych w SInF na potrzeby przykładowo spraw spadkowych, należy powtórzyć, iż SInF jest tworzony jako system wspierający zwalczanie najpoważniejszych przestępstw, w tym prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu. W tym zakresie sądy zostały uwzględnione jako podmioty uprawnione do uzyskania informacji o rachunku. Niemniej cele postępowań cywilnych, w tym postępowań spadkowych, nie są objęte zakresem przedmiotowego projektu.
10.	RBD	Uwaga ogólna	Na spotkaniu ZBP z GIIF w dniu 26.04.2021 r. GIIF pozytywnie podszedł do propozycji aby nie raportować danych klientów globalnych powierników (a w szczególności ich beneficjentów rzeczywistych), których rachunki papierów wartościowych są prowadzone na podstawie umów zawieranych z globalnymi powiernikami. Jest to konsekwencja zasady FATF, że „klient mojego klienta nie jest moim klientem”. Jednak ani w nowym projekcie ustawy ani w uzasadnieniu nie znajdujemy	W odniesieniu do uwagi dotyczącej braku możliwości raportowania danych klientów tzw. Globalnych powierników, na wstępie należy podkreślić, iż spotkanie z przedstawicielami ZBP zmierzało do wyjaśnienia istoty zgłaszanych problemów praktycznych związanych z

		<p>żadnych zmian w tym zakresie. Konieczność przeprowadzania pełnego procesu KYC dla klientów globalnych powierników oznaczałoby de facto stworzenie nowej bariery dla inwestorów zagranicznych co może się przełożyć nawet na odpływ inwestycji zagranicznych z polskiego rynku kapitałowego.</p>	<p>projektowanymi rozwiązaniami, w tym w kontekście tzw. Globalnych Powierników. Tym samym wynik spotkania nie miał i nie mógł mieć w jakimkolwiek stopniu charakteru wiążącego. Należy również podkreślić, iż Generalny Inspektor Informacji Finansowej nie uczestniczył w spotkaniu o którym mowa w zgłoszonej uwadze, tym samym przedstawione twierdzenie „na spotkaniu ZBP z GIIF w dniu 26.04.2021 r. GIIF pozytywnie podszedł do propozycji aby nie raportować danych klientów globalnych powierników” nie polega na prawdzie. Niezależnie od powyższego należy podkreślić, iż Analogicznie jak w przypadku raportowania danych dotyczących tzw. rachunków zbiorczych, należy zwrócić uwagę na potrzebę odczytywania obowiązków wynikających z ustawy o SInF w kontekście znaczeniowym zastosowanych w ustawie o SInF definicji. Tym samym odnosząc się w art. 12 ust. 1 pkt 2 do posiadacza rachunku oraz w pkt 3 do beneficjenta rzeczywistego posiadacza rachunku, należy te dane ustalać z uwzględnieniem treści definicji posiadacza rachunku, która bezpośrednio odnosi się do strony umowy rachunku. Ma to swoje odzwierciedlenie w przywołanej zasadzie „klient mojego klienta nie jest moim klientem” – skoro bank raportujący</p>
--	--	--	---

				<p>informacje do SInF prowadzi rachunek na podstawie umowy, której drugą stroną jest tzw. Globalny Powiernik, to zgodnie z definicją zawartą w art. 3 pkt 5 ustawy o SInF, posiadaczem rachunku będzie tzw. Globalny Powiernik, a nie jego klient. Przedmiotowa kwestia została poruszona w uzasadnieniu do projektu ustawy, w szczególności w zakresie odnoszącym się do art. 12 ust. 1 pkt 3 ustawy o SInF. Zaznaczyć przy tym należy, iż instytucja tzw. Globalnego Powiernika nie jest osobno zdefiniowana w prawie krajowym, a ponadto przedstawione wyjaśnienia dotyczące przekazywania informacji o posiadaczu rachunku oraz beneficjencie rzeczywistym posiadacza rachunku mają charakter uniwersalny. Z uwagi na powyższe, nie było zasadne posługiwanie się w uzasadnieniu do projektu ustawy niezdefiniowanym ustawowo pojęciem tzw. Globalnego Powiernika. Niemniej literalne brzmienie zapisów projektu ustawy wraz z wspomagającymi wykładnię przepisów zapisami uzasadnienia do ustawy o SInF, w sposób wystarczający precyzują kwestię raportowania do SInF informacji związanych z rachunkami powiązanych z tzw. Globalnymi Powiernikami.</p>
11.	RBD	Uwaga ogólna	Na tym samym spotkaniu był zgłaszany problem rejestru sponsora emisji, który przy literalnym rozumieniu projektu ustawy powinien być	W odniesieniu do zgłoszonej uwagi związanej z potencjalnymi problemami z

			raportowany na tych samych zasadach co rachunki papierów wartościowych. Problem ten wynika m.in. z faktu, że banki powiernicze nie posiadają na tyle szczegółowych informacji (w szczególności w zakresie beneficjentów rzeczywistych) o właścicielach papierów wartościowych znajdujących się w rejestrze sponsora emisji, które pozwoliłyby wypełnić obowiązek raportowy. Również w tym zakresie nie znajdujemy żadnych zmian w nowym projekcie ustawy ani w uzasadnieniu.	raportowaniem rejestrów sponsora emisji, należy ponownie wskazać, iż art. 3 pkt 5 ustawy o SInF zawiera definicję posiadacza rachunku. Do ustawy o SInF w pierwszej kolejności stosuje się definicje zawarte w tej ustawie. Tym samym odnosząc się w art. 12 ust. 1 pkt 2 do posiadacza rachunku oraz w pkt 3 do beneficjenta rzeczywistego posiadacza rachunku, należy te dane ustalać z uwzględnieniem treści definicji posiadacza rachunku, która bezpośrednio odnosi się do strony umowy rachunku.
12.	NBP	Art. 4	W art. 4 projektu ustawy o SInF wskazano, że do umów o przechowywanie przedmiotów, przechowywanie papierów wartościowych oraz udostępnienie skrytki sejfowej stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące rachunków. Uprzejmie prosimy o potwierdzenie, że obowiązek raportowania danych do SInF, o którym mowa w tym przepisie, w odniesieniu do NBP będzie dotyczył wyłącznie umów o przechowywanie, których stroną są osoby prawne, dla których rachunki zostały otwarte za zgodą Prezesa NBP, na podstawie art. 51 ust. 1 pkt 4 ustawy o NBP.	Zgodnie z projektem ustawy o SInF, NBP będzie instytucją zobowiązaną tylko w zakresie wskazanym w art. 3 pkt 1 lit. e, co znajduje zastosowanie również w kontekście ustalania zakresu informacji przekazywanych w związku z art. 4 ustawy o SInF. Przekazywanie przez NBP informacji o rachunkach w zakresie szerszym niż wynikający z art. 3 pkt 1 lit. e ustawy o SInF, nie znajdowałoby podstawy prawnej.
13.	ZBP	Art. 4	<i>Zgodnie z art. 4 Projektu</i> , przepisy ustawy dotyczące rachunków stosuje się odpowiednio do umowy o przechowywanie przedmiotów, przechowywanie papierów wartościowych oraz o udostępnieniu skrytki sejfowej, o których mowa w art. 5 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe, oraz umowy o udostępnienie skrytki sejfowej zawartej przez podmiot, o którym mowa w art. 3 pkt 1 lit. f. Powyższy przepis nakłada na banki obowiązek raportowania do SInF umów o przechowanie depozytów rzeczowych. Tymczasem, zwracamy uwagę, że depozyt rzeczowy jest produktem, który może mieć w banku	W odpowiedzi na uwagę dotyczącą nowego brzmienia art. 4 ustawy o SInF, wskazującego na objęcie przepisem umów o przechowywanie depozytu, uwaga zostanie uwzględniona poprzez sprecyzowanie, iż przepis nie dotyczy umów zawieranych z jednostką sektora finansów publicznych w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o

		<p>tylko klient korporacyjny posiadający co najmniej jeden rachunek rozliczeniowy. Rachunek rozliczeniowy otwierany jest na podstawie umowy ramowej, w ramach której bank udostępnia produkty znajdujące się w jego ofercie, w tym depozyty rzeczowe. Są one udostępniane na podstawie wniosku klienta o możliwość zdeponowania przedmiotów (np. <u>kluczy, dokumentów</u>) umieszczanych przez klienta w bezpiecznej kopercie (zwyczajowo stosowanej na rynku do wpłat gotówkowych zamkniętych). Klient korzysta z depozytów rzeczowych na podstawie załączonego do umowy regulaminu. Warto podkreślić, iż wśród klientów korzystających z tego produktu są przede wszystkim jednostki samorządu terytorialnego, spółki Skarbu Państwa, czy Policja. Klienci prywatni korzystają z tego produktu sporadycznie.</p> <p>Zwracamy uwagę, iż projekt wprowadza obowiązek raportowania określonych danych związanych z ww. umowami (daty zawarcia umowy, faktycznego zamknięcia i końca obowiązywania umowy, dane personalne klientów). Umowy <u>te nie są jednak ewidencjonowane w systemach informatycznych większości banków jako odrębny produkt z podpięta kartoteka klienta i danymi dotyczącymi dat zawarcia/końca umowy</u>, ponieważ depozyty rzeczowe są jednym z elementów tzw. „wartości w placówce” i tak też są ujmowane systemowo (tj. jako składnik majątku w oddziale, a niejako produkt klienta). Zatem w celu raportowania należałoby z tych umów stworzyć odrębny produkt w systemie i wprowadzić manualnie wszystkie podpisane przez Klientów umowy o przechowywanie depozytów rzeczowych.</p> <p>Mając powyższe na uwadze, że w większości banków nie jest możliwe korzystanie z depozytów rzeczowych bez równocześnie otwartego minimum jednego rachunku rozliczeniowego, który podlegałby raportowaniu, zasadne jest wyłączenie obowiązku raportowania tych umów w przypadku, gdy równocześnie bank prowadzi rachunek podlegający raportowaniu do SInF (np. rachunek rozliczeniowy).</p>	<p>finansach publicznych, przedsiębiorstwem państwowym albo spółką z większościowym udziałem Skarbu Państwa, jednostek samorządu terytorialnego lub ich związków</p>
--	--	--	--

		<p><i>W tym celu sugerujemy, aby w art. 4 projektu dodać na końcu zwrot „, o ile nie jest prowadzony równocześnie przez instytucję zobowiązaną rachunek, o którym mowa w art 3 pkt 8 niniejszej ustawy”.</i></p> <p>Alternatywnie prosimy o rozważenie wprowadzenia do art. 4 Projektu wyłączenia przedmiotowego, jeśli w ramach umowy o przechowywanie deponowane są rzeczy nie stanowiące aktywów w rozumieniu ustawy o rachunkowości składników majątkowych, aibo też wyłączenia podmiotowego, tj. jeśli deponentem są jednostki sektora finansów publicznych w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych oraz spółki prawa handlowego z udziałem Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego.</p> <p>Uprzejmie zwracamy przy tym uwagę, że przepisy V Dyrektywy AML¹ mają służyć przeciwdziałaniu praniu pieniędzy, finansowaniu terroryzmu oraz zapobieganiu popełnianiu przestępstw i ich wykrywaniu, podczas gdy zdeponowane w skrytkach sejfowych przedmioty należą w większości przypadków do klientów takich, jak wskazane powyżej, tj. JST, Policja czy Skarb Państwa, a przy tym nie stanowią aktywów finansowych (np. klucze, dokumenty).</p> <p>Objęcie obowiązkiem raportowania umów skrytek sejfowych w ocenie sektora bankowego nie przyniesie również wymiernych, praktycznych korzyści. Przekazywane do SInF informacje nie zawierałyby bowiem informacji na temat przechowywanych przedmiotów, a jedynie dublowałyby dane statystyczne i tak już przekazywane do SInF przy raportowanych rachunkach danego klienta (takich, jak daty zawarcia, czy wygaśnięcia umowy i data zamknięcia rachunku). Informacje te wskażą jedynie, że dla danego klienta jest prowadzony jakiś depozyt.</p> <p>Dodatkowo powstaje wątpliwość, czy na gruncie zaproponowanego art. 4 obowiązek raportowania powstałby także w sytuacji, w której pomimo wygaśnięcia umowy o prowadzenie skrytek sejfowych bank nadal przechowywałby pozostawione, nieodebrane wartości majątkowe.</p>	
--	--	---	--

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) z dnia 30 maja 2018 r. zmieniająca dyrektywę (UE) 2015/849 w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu oraz zmieniająca dyrektywy 2009/138/WE i 2013/36/UE,

14.	NBP	Art. 5	<p>Ponownie zauważamy, że zgodnie z przepisami prawa Generalny Inspektor Informacji Finansowej (dalej „GIIF”) jest odpowiedzialny w Polsce za realizację zadań w zakresie procesu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Jest on wspomagany przez Departament Informacji Finansowej MF, jako jednostkę analityki finansowej zdefiniowanej w przepisach UE oraz odpowiedzialnej m.in. za współpracę krajową i wymianę informacji z zagranicą oraz Krajową Ocenę Ryzyka w zakresie AML. Projekt ustawy o SInF przewiduje natomiast powierzenie zadań organu właściwego w sprawach SInF Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej.</p> <p>Poddajemy pod rozwagę wskazanie GIIF jako organu właściwego w sprawach SInF, tym bardziej, że art. 18 projektu ustawy o SInF stanowi, iż informacje o rachunku zgromadzone w SInF będą niezwłocznie i w całości przekazywane do GIIF. Wydaje się, że to GIIF jako unijny i krajowy organ ustawowo zobowiązany do realizacji zadań z obszaru przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu powinien być wskazany jako organ właściwy.</p>	<p>Przepisy dyrektywy 2015/849, w szczególności art. 32a, zobowiązujący państwa członkowskie do utworzenia centralnych automatycznych mechanizmów wyszukiwania danych o rachunkach, wskazuje na obowiązek przekazywania takich danych do jednostki analityki finansowej. Zauważyć należy, iż jednostki analityki finansowej mają za zadanie analizowanie danych, w szczególności zgłoszeń dotyczących prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu. Prowadzenie systemów obejmujących między innymi dostęp GIIF do odpowiednich informacji nie jest zadaniem dedykowanym jednostce analityki finansowej. Zauważyć należy, że dyrektywa 2015/849 w art. 32b wskazuje również na obowiązek zapewnienia jednostkom analityki finansowej dostępu do rejestru pozwalającego na dostęp do informacji o właścicielach nieruchomości. Przyjmując argumentację zaprezentowaną w stanowisku NBP, GIIF powinien również prowadzić rejestr pozwalający ustalić właścicieli nieruchomości. Argumentacja taka nie może zostać zaakceptowana, nie ma dla niej podstaw w prawie krajowym ani prawnie unijnym.</p>
15.	ZBP	Art. 12	<p>Projekt w art. 12 wskazuje zakres informacji, jakie instytucje obowiązane mają przekazywać do SInF. Uprzejmie zwracamy uwagę, że pewne propozycje zapisów w art. 12 są nieprecyzyjne i budzą</p>	<p>W odpowiedzi na uwagę dotyczącą art. 12 projektu, w szczególności w zakresie zastosowanego zwrotu dotyczącego adresu</p>

		<p>wątpliwości interpretacyjne. W nowej wersji Projektu nie uwzględniono uwagi sektora bankowego zgłaszanej do pierwotnej wersji, a mianowicie ujednoczenia pojęć stosowanych w ustawie o Systemie Informacji Finansowej („Ustawa o SInF”) i ustawie Ordynacja podatkowa. Przykładowo, w art. 12 ust. 2 pkt lh) Projektu nadal jest mowa o „<i>adresie głównego miejsca wykonywania działalności</i> podczas gdy art. 119zr § 1 pkt 4 Ordynacji podatkowej, który mówi o „<i>adresie prowadzenia działalności</i>”. W związku z powyższym, zwracamy się ponownie z uprzejmą prośbą o rozważenie możliwości ujednoczenia tych pojęć, w sposób analogiczny jak jest to uregulowane w ustawie Ordynacja podatkowa.</p> <p>Prosimy także o rozważenie ujednoczenia takich sformułowań, jak: „<i>jeżeli są dostępne</i>”, stosowanych w Ordynacji podatkowej w odniesieniu do STIR, „<i>Jeżeli je posiada</i>” lub „<i>Jeżeli zostały ustalone</i>” stosowanych w projekcie ustawy o SInF, w analogiczny sposób jak to jest uregulowane w ustawie Ordynacja podatkowa.</p>	<p>głównego miejsca prowadzenia działalności, zauważyć należy, iż projektodawca dąży do ujednoczenia pojęć z ustawą z 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (dalej „ustawa o p.p.p.f.t.”), która w dużej mierze stanowi podstawę uzyskiwania danych dla instytucji zobowiązanych w rozumieniu projektu. Stosowana w projekcie terminologia dotycząca adresu została ujednoczona z ustawą o p.p.p.f.t., adres głównego miejsca wykonywania działalności gospodarczej ustalany jest obowiązkowo przez instytucje obowiązane o których mowa w art. 2 ust. 1 ustawy o p.p.p.f.t. na podstawie art. 36 ust. 1 pkt 1 lit. f ustawy o p.p.p.f.t. Jednocześnie „adres głównego miejsca wykonywania działalności gospodarczej” jest zwrotem który co do zasady spełniać będzie równocześnie definicję adresu prowadzenia działalności, o którym mowa w art. 119zr ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja Podatkowa. Jednocześnie to adres głównego miejsca wykonywania działalności gospodarczej jest obowiązkowo ustalany na podstawie ustawy o p.p.p.f.t., tym samym to terminologia z ustawy o p.p.p.f.t. powinna stanowić podstawę do ustalania danych na potrzeby SInF, tym bardziej iż ustawa o SInF obejmuje obowiązkiem raportowania</p>
--	--	---	---

				również podmioty, które nie mają obowiązków raportowych na podstawie Ordynacji Podatkowej
16.	ZBP	art. 12 ust. 1 pkt 1)	<p>1) numer rachunku oznaczony identyfikatorem Międzynarodowego Numeru Rachunku Bankowego (IBAN) albo numer rachunku unikalny w ramach instytucji zobowiązanej w przypadku rachunków nieoznaczonych IBAN;</p> <p>Obecnie banki nie przekazują numeru IBAN do Krajowej Izby Rozliczeniowej (dalej: „KIR”) w ramach STIR. Wprowadzenie zaproponowanej konstrukcji spowoduje rozbieżność pomiędzy Projektem ustawy o SInF, a ustawą Ordynacja podatkowa.</p>	<p>W odniesieniu do uwagi dotyczącej wskazania w art. 12 ust. 1 pkt 1 ustawy o SInF na obowiązek przekazywania nr IBAN, który to obowiązek nie jest zbieżny z zapisami Ordynacji Podatkowej, które obligują do przekazywania numeru rachunku w formacie NRB, zauważyć należy, iż przekazanie nr IBAN, z uwagi na sposób generowania tego numeru, będzie czyniło zadość obowiązkowi przekazywania NRB na podstawie Ordynacji Podatkowej. Projektodawca rozważy dodanie odpowiedniego zapisu do uzasadnienia, celem uniknięcia potencjalnych wątpliwości w trakcie stosowania ustawy.</p>
17.	ZBP	art. 12 ust. 1 pkt 5)	<p>5) dane identyfikacyjne innej niż posiadacz rachunku lub pełnomocnik do rachunku osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, która zgodnie z postanowieniami umowy rachunku jest uprawniona do otrzymania wartości majątkowych zgromadzonych na rachunku;</p> <p>Brzmienie powyższego przepisu nie zmieniło się w porównaniu do pierwotnej wersji Projektu, co do której sektor bankowy podnosił, iż przepis ten nie jest jasny i budzi liczne wątpliwości interpretacyjne w praktyce. Z przepisu tego nadal nie wynika intencja autora regulacji, że chodzi tu produkty, za pomocą których można ulokować środki nie pod swoim nazwiskiem.</p> <p>W związku z powyższym, proponujemy aby komentowany przepis otrzymał następujące brzmienie:</p>	<p>W odniesieniu do uwagi dotyczącej doprecyzowania art. 12 ust. 1 pkt 5 ustawy o SInF, wskazuję iż uwaga zostanie uwzględniona poprzez stosowną zmianę treści wymienionego punktu</p>

			<p>„Dane identyfikacyjne innej niż posiadacz rachunku lub pełnomocnik do rachunku, osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, wskazanej w treści umowy rachunku i która zgodnie z treścią takiej umowy rachunku jest uprawniona do otrzymania wartości majątkowych zgromadzonych na takim rachunku ”.</p> <p>Dodatkowo, jeśli przepis ma pozostać w dotychczasowym brzmieniu, prosimy o zamieszczenie w uzasadnieniu do Projektu intencji autora regulacji, że chodzi tu produkty, za pomocą których można ulokować środki nie pod swoim nazwiskiem, jak np.: rachunki powiernicze, czy np. rachunki deweloperskie.</p>	
18.	ZBP	Art. 12 ust. 1 pkt 10) i pkt 11)	<p>Art. 12 ust.1 Informacje o rachunku zawierają (...) informację, czy zamknięcie rachunku nastąpiło z uwagi na brak możliwości zastosowania jednego ze środków bezpieczeństwa finansowego, o których mowa w art. 34 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu;</p> <p>informacje o działaniach podjętych w stosunku do wartości majątkowych w rozumieniu art. 2 ust. 2 pkt 27 ustawy o przeciwdziałaniu, zgromadzonych na rachunku na dzień zamknięcia rachunku lub wygaśnięcia umowy o prowadzenie rachunku;</p> <p>Propozycja brzmienia ww. przepisów nadal budzi wątpliwości. Prosimy o wyjaśnienie czy pkt 10 i 11 należy czytać łącznie, czy też pkt 11) odnosi się do wszelkich przypadków zamknięcia rachunków, niezwiązanych z Ustawą AML. W obecnej wersji Projektu nie jest jasne, czy obowiązek informowania o działaniach podjętych w stosunku do wartości majątkowych, o których mowa w pkt 11) dotyczy tylko sytuacji wskazanych w punkcie 10), a więc w przypadku zamknięcia rachunku z uwagi na brak możliwości zastosowania środka bezpieczeństwa finansowego, czy też wszystkich przypadków zamknięcia rachunku bankowego lub wygaśnięcia umowy o prowadzenie rachunku.</p> <p>Prosimy również o potwierdzenie, że pkt 11) odnosi się do środków pozostałych po skutecznym zamknięciu rachunku, tak jak rozumiane</p>	<p>W odniesieniu do uwagi dotyczącej art. 12 ust. 1 pkt 10 i 11 projektu wskazuję, iż uwaga zostanie uwzględniona. Projektodawca zrezygnuje z zapisu wskazanego w dotychczasowym pkt 11.</p>

			<p>jest analogiczne sformułowanie na gruncie art. 62e ust. 3 pkt 2 ustawy Prawo bankowe w odniesieniu do rachunku VAT. Jeśli powyższe rozumienie jest zgodne z intencją autorów projektu, sugerujemy dodanie odpowiedniej informacji w uzasadnieniu, tak aby uniknąć ewentualnych wątpliwości w przyszłości.</p> <p>Ponadto zwracamy uwagę, że informacja, iż rachunek został zamknięty na podstawie art. 34 ust. 1 Ustawy AML może okazać się nieaktualna, jeżeli klient zgłosi się po środki i zostaną wypłacone z rachunku technicznego. W związku z powyższym, intencja autora nie jest dla sektora zrozumiała.</p> <p>Dodatkowo, w odniesieniu do wymogu przewidzianego w art. 12 ust. 1 pkt 11) informujemy, że banki obecnie nie mają możliwości systemowego wygenerowania raportu zawierającego takie informacje. Biorąc pod uwagę zaproponowany termin wdrożenia raportowania po stronie instytucji zobowiązanych - wdrożenie rozwiązań w systemach umożliwiających zaraportowanie tych danych nie jest bowiem możliwe w terminie 3 miesięcy.</p>	
19.	ZBP	Art. 12 ust 1 pkt 12	<p>12) informacje o przyporządkowaniu do rachunku innych numerów, odpowiadających strukturze zapisu Numeru Rachunku Bankowego (NRB) lub IBAN, w celu identyfikacji poszczególnych płatności dokonywanych na rachunku lub ich zleceniodawców, wraz z informacją o metodzie nadawania takich numerów;</p> <p>Podtrzymujemy uwagę zgłoszoną w piśmie ZBP z dnia 14 kwietnia br. i prosimy o wyjaśnienie w uzasadnieniu do Projektu, iż przepis ten nie dotyczy obowiązku raportowania rachunków bankowych powiązanych z rachunkami papierów wartościowych służącymi do obsługi wspomnianych rachunków.</p> <p>W odniesieniu zaś do informacji „o metodzie nadawania takich numerów” zwracamy się z uprzejmą prośbą o wyjaśnienie w uzasadnieniu do Projektu, że w omawianym przepisie chodzi o maski rachunków wirtualnych.</p>	<p>W odniesieniu do uwagi dotyczącej art. 12 ust. 1 pkt 12 projektu wskazuję, iż uwaga zostanie uwzględniona poprzez doprecyzowanie zapisu uzasadnienia ustawy o SInF.</p>

20.	Konfederacja Lewiatan	Art. 12 ust. 2-4	<p><u>Art. 12 ust. 2-4 Projektu wprowadza wymóg przetwarzania przez instytucje zobowiązane rodzaju dokumentu stwierdzającego tożsamość m.in. posiadacza rachunku, beneficjenta rzeczywistego posiadacza rachunku i pełnomocnika do rachunku w związku z procesem przekazywania informacji o rachunku do Systemu Informacji Finansowej, podczas gdy wymóg taki nie istnieje na gruncie ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.</u></p> <p>M. Proponowane rozwiązanie: <u>Rezygnacja z wymogu przetwarzania przez instytucje zobowiązane rodzaju dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby.</u></p> <p>III. Uzasadnienie: Po pierwsze, <u>wymóg przetwarzania rodzaju dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby nie występuje na gruncie ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu - obejmuje ona wyłącznie serię i numer dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby. Projekt powinien być spójny i zharmonizowany ze wskazaną ustawą. Nie tylko sam fakt wymogu przetwarzania rodzaju dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby jest niespójny ze wskazaną ustawą dot. AML, lecz również wprost wyrażone powiązania Projektu z ustawą. Przykładowo, art. 12 ust. 3 pkt. 4 wskazuje, iż dane identyfikacyjne beneficjenta rzeczywistego posiadacza rachunku obejmują rodzaj, numer i serię dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby, - jeżeli zostały ustalone przez instytucję zobowiązaną zgodnie z art. 36 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, jednakże na gruncie art. 36 ust. 2 wskazanej ustawy ustalenie danych nie obejmuje rodzaju dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby.</u></p> <p>Po drugie, <u>wprowadzenie obowiązku przetwarzania przez instytucje zobowiązane rodzaju dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby nie wpłynie na lepszą realizację celów systemu AML-FT, czy też pozostanie bez korzyści dla konsumentów lub bezpieczeństwa</u></p>	<p>Zauważyć należy, iż zgodnie z ustawą o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy raz finansowaniu terroryzmu, instytucje obowiązane w rozumieniu tej ustawy zobowiązane są między innymi do dokumentowania zastosowanych środków bezpieczeństwa finansowego. Tym samym instytucje obowiązane w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu muszą wiedzieć, czy zapisany numer dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby jest numerem dowodu osobistego, paszportu, czy też innego dokumentu. Tym samym wskazanie rodzaju dokumentu nie będzie nadmierną informacją. Posiadanie informacji przez instytucję zobowiązaną wiąże się z koniecznością przekazania informacji do SInF.</p>
-----	-----------------------	------------------	--	--

			<p><u>transakcji. Projektodawca również wyraźnie nie wskazuje korzyści w tym zakresie.</u></p> <p><u>Po trzecie, projektowany obowiązek nie pozostanie z kolei bez kosztów dla instytucji zobowiązanych. Będzie stwarzał on m.in. konieczność aktualizacji procedur wewnętrznych, systemów informatycznych oraz struktury baz danych. Poza jednorazową aktualizacją procedur i zmianami w strukturze bazy danych, wymóg oznaczałby też konieczność aktualizacji informacji na temat dokumentów już dostępnych</u> w bazach instytucji zobowiązanych. Zmianę należy rozpatrywać nie z perspektywy jednostkowej aktualizacji, lecz skali całego systemu AML-FT. Opisywana powyżej pozornie niewielka rozbieżność rozszerzająca zakres danych, jakie instytucje zobowiązane powinny zbierać, zwiększa koszty tychże instytucji w rozmiarze, który trudno uznać za niewielki.</p> <p><u>Podsumowując,</u> wskazany w Projekcie wymóg przetwarzania przez instytucje zobowiązane rodzaju dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby jest niespójny z ustawą z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, nie prowadzi do polepszenia systemu AML-FT, przy czym generuje koszty dla instytucji zobowiązanych. W związku z tym proponowanym rozwiązaniem wskazanego problemu jest rezygnacja z wymogu przetwarzania przez instytucje zobowiązane rodzaju dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby.</p>	
21.	PONIP	Art. 12 ust. 3 pkt 1	<p>Propozycja PONIP Art. 12 ust. 3 pkt 1</p> <p>3. Dane identyfikacyjne, o których mowa w ust. 1 pkt 3, obejmują:</p> <p>1) imię i nazwisko - jeżeli zostały ustalone przez instytucję zobowiązaną zgodnie z art. 36 ust. 2 ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;</p> <p>Uzasadnienie: Z przepisów Projektu wynika, że ściśle określony zakres danych, tj. imię i nazwisko (art. 12 ust. 3 pkt 1 Projektu), dotyczący beneficjentów rzeczywistych powinien być każdorazowo przesyłany przez KIP do SInF, a zatem w konsekwencji dane te powinny być</p>	<p>Zauważyć należy, iż zgodnie z przepisami ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu nie występują sytuacje zakładające fakultatywność ustalania danych dotyczących beneficjentów rzeczywistych. Wyjątek taki nie może być w szczególności wywodzony z treści przepisów wskazujących na możliwość stosowania</p>

		<p>pozyskiwane na etapie nawiązywania stosunków gospodarczych przez KIP. Przeciwko proponowanemu rozwiązaniu przemawia szereg argumentów. W pierwszej kolejności proponowane przez projektodawcę rozwiązanie stoi w sprzeczności z przepisami Ustawy AML, zgodnie z którymi w praktyce często pojawiają się sytuacje, w których KIP nie ustala tych danych, co ma znaczenie w szczególności w odniesieniu do spółek, których papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym podlegającym wymogom ujawniania informacji wynikającym z przepisów prawa Unii Europejskiej lub odpowiadającym im przepisom prawa państwa trzeciego (spółki publiczne) czy trustów. W odniesieniu do spółek publicznych, takie działania są rezultatem przypisania tym podmiotom niższego ryzyka, a w konsekwencji stosowania wobec nich uproszczonych środków finansowych. Przykładowo należy wymienić w tym zakresie relację pomiędzy instytucją obowiązującą a bankiem krajowym, posiadającego z jednej strony status spółki publicznej, a z drugiej podmiotu nadzorowanego przez Komisję Nadzoru Finansowego, co stanowi silne uzasadnienie do przypisania mu niskiego ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu.</p> <p>Jeżeli chodzi o trusty, to zgodnie z art. 2 ust. 2 pkt 1 lit. b tiret czwarte Ustawy AML, za beneficjenta rzeczywistego trustu należy rozumieć beneficjenta lub - w przypadku gdy osoby fizyczne czerpiące korzyści z danego trustu nie zostały jeszcze określone - grupę osób, w których głównym interesie powstał lub działa trust. W świetle uzasadnienia do rządowego projektu ustawy z dnia 19 stycznia 2021 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu oraz niektórych innych ustaw (druk nr 909), którego treść stanowi transpozycję do krajowego porządku prawnego wymogów z Dyrektywy, pojęcie beneficjenta rzeczywistego trustu zostało rozszerzone o grupę osób, w których głównym interesie powstał lub działa trust (gdy nie można określić osób fizycznych czerpiących korzyści z danego trustu). Nowelizacja pojęcia beneficjenta</p>	<p>uproszczonych środków bezpieczeństwa finansowego, czy też z samej definicji beneficjenta rzeczywistego.</p> <p>Wyjątek taki nie może być również wyrowadzany z brzmienia przytoczonych wytycznych EUNB w sprawie czynników ryzyka prania pieniędzy i finansowania terroryzmu uchylających i zastępujących wytyczne JC/2017/37 (EBA/GL/2021/02). W szczególności należy zauważyć, iż w przytoczonym pkt 4.41.ii wytycznych znajduje się m.in. zastrzeżenie, iż dany podmiot musi się upewnić, iż wyłączenie nie skutkuje faktycznym zwolnieniem z CDD.</p> <p>Zauważyć również należy, iż przytoczone wytyczne w zakresie w jakim odnoszą się pułapy kwoty transakcji, poniżej którego ustalanie beneficjenta rzeczywistego może nie być wymagane, może znaleźć zastosowanie w przypadku transakcji okazjonalnych, dla których ustawa o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu przewiduje próg stosowania środków bezpieczeństwa finansowego w art. 35 ust. 1 pkt 2. Jednakże należy podkreślić, iż zawieranie z klientem umowy prowadzenia rachunku wiąże się z nawiązaniem stosunków gospodarczych, w ramach których obowiązek stosowania środków bezpieczeństwa finansowego nie przewiduje żadnych progów (art. 35 ust. 1</p>
--	--	--	--

		<p>rzeczywistego trustu (tj. art. 2 ust. 2 pkt 1 lit. b tiret czwarte Ustawy AML) wynika z dostosowania treści tego pojęcia do treści art. 3 ust. 6 lit. b pkt (iv) Dyrektywy AML. Przyczyną nowelizacji tego pojęcia było uznanie przez polskiego ustawodawcę, że istnieje „[...] możliwość powołania trustu, dla którego nie wskazano żadnych osób fizycznych czerpiących z niego korzyści, nie można zatem wskazać osób fizycznych będących beneficjentami trustu.” Przykładowo wskazać można trust, zgodnie z którym korzyści płynące z działalności prowadzonej przez trust będą wypłacone na rzecz pełnoletnich dzieci założyciela trustu. W przypadku gdy założyciel ma pięcioro dzieci w wieku poniżej 10 roku życia, nie ma możliwości jednoznacznego wskazania beneficjentów trustu, ponieważ liczba osób czerpiących korzyści z trustu może ulec zmianie, ze względu na śmierć dziecka przed osiągnięciem pełnoletności lub z uwagi na urodzenie się kolejnych dzieci, które po osiągnięciu pełnoletności staną się beneficjentami. W takiej sytuacji jako beneficjenta rzeczywistego wskazać należy grupę osób, w których głównym interesie powstał lub działa trust, czyli w przykładzie powołanym wyżej grupę osób opisaną jako „pełnoletnie dzieci założyciela trustu”, a nie konkretne osoby fizyczne nadające się do ustalenia z imienia i nazwiska.</p> <p>Wobec powyższego, nie można wykluczyć sytuacji, w których co prawda osoba fizyczna, która będzie czerpać korzyści z danego trustu, zostanie określona, jednak w danym momencie nie będzie możliwe ustalenie jej imienia i nazwiska. Przepisy prawa, w szczególności na etapie projektowania, powinny uwzględniać jak najszerszy horyzont ich zastosowania, pozostawiając jednocześnie jak najwęższe pole do interpretacji mogących w konsekwencji prowadzić do powstawania luk prawnych w tym zakresie.</p> <p>Poza powyższym, należy wskazać na fakt, że instytucje zobowiązane na podstawie przepisów Projektu, będą musiały przekazywać te dane w ciągu 3 dni od momentu zaistnienia przesłanek, o których mowa w art. 11 ust. 2 Projektu. Taka konstrukcja stanowi rażące naruszenie</p>	<p>pkt 1 wprost wskazuje na każdorazowy obowiązek stosowania środków bezpieczeństwa finansowego). Ustawa o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy jest tu w pełni zgodna z dyrektywami 2015/849 oraz 2018/843. Tym samym w przypadku prowadzenia rachunków dla klientów, ustalenie beneficjenta rzeczywistego klienta będzie każdorazowo obowiązkowe. Wprowadzenie zmiany do ustawy o SInF zgodnej z zaproponowaną w uwadze jest zatem całkowicie niedopuszczalne.</p>
--	--	---	---

		<p>podstawowych praw przysługującym instytucjom obowiązującym na gruncie Ustawy AML, tj. możliwości stosowania uproszczonych środków bezpieczeństwa finansowego w przypadkach, w których ocena ryzyka potwierdziła niższe ryzyko prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu (art. 42 ust. 1 Ustawy AML). Katalog przykładowych uproszczonych środków bezpieczeństwa finansowego został natomiast wskazany w Wytycznych EUNB w sprawie czynników ryzyka prania pieniędzy i finansowania terroryzmu uchylających i zastępujących wytyczne JC/2017/37 (EBA/GL/2021/02, „Wytyczne”). Zgodnie z pkt 4.41.ii Wytycznych, EUNB dopuszcza możliwość identyfikacji beneficjenta rzeczywistego po przekroczeniu określonego pułapu przez transakcję lub po upływie określonego czasu. Obowiązek każdorazowego przekazywania danych o beneficjencie w ciągu 3 dni od otwarcia rachunku, zgodnie z tym, co proponuje projektodawca, de facto wyłącza możliwość korzystania z tego środka. Podobne problemy z pewnością będą pojawiać się w sytuacjach, w których klienci instytucji zobowiązanych będą posiadać skomplikowaną strukturę własnościową i w konsekwencji czas trwania identyfikacji oraz weryfikacji beneficjenta rzeczywistego takiego klienta będzie dłuższy niż 3 dni. Z praktyki rynkowej znane są przypadki, kiedy proces identyfikacji beneficjenta rzeczywistego trwał nawet kilka miesięcy. Opóźnienia mogą być powodowane również czynnikami zewnętrznymi, takimi jak koniecznością tłumaczenia dokumentów korporacyjnych na język polski czy ograniczeniami w dostępie do danych, chociażby z tego względu, że nie wszystkie rejestry są publicznie dostępne w krajach UE. Obecne brzmienie art. 12 ust. 3 pkt 1 Projektu nie jest zgodne z treścią Dyrektywy AML oraz przepisami Ustawy AML, pozostawiając wątpliwości w zakresie możliwości wywiązania się przez instytucje zobowiązane z obowiązku wskazywania imienia i nazwiska beneficjenta rzeczywistego. Jednocześnie biorąc pod uwagę dynamikę oraz znaczną ilość zmian, jakim podlegają przepisy w zakresie AML, niewykluczone, że w przyszłości pojawią się kolejne rozbieżności, jeżeli</p>	
--	--	---	--

			proponowana wyżej zmiana nie zostanie zaakceptowana przez projektodawcę. Należy więc dokonać modyfikacji omawianego przepisu w sposób zaproponowany powyżej przez PONIP.	
22.	PONIP	Art. 14, art. 15 i art. 31	<p>Propozycja PONIP:</p> <p>Art. 14 ust. 1</p> <p>1. Instytucja zobowiązana przekazuje do STIR informacje o rachunku nie później niż w terminie 7 dni od dnia otwarcia rachunku, zmiany informacji o rachunku przekazanych do SInF lub zamknięcia rachunku.</p> <p>Art. 15</p> <p>W przypadku wątpliwości organu właściwego co do zgodności ze stanem faktycznym lub kompletności informacji o rachunku, organ ten może wystąpić z żądaniem ponownego przekazania informacji o rachunku. Instytucja zobowiązana przekazuje informacje o rachunku w terminie 7 dni od dnia wpływu lub udostępnienia żądania ponownego przekazania informacji o rachunku. Przepis art. 14 ust. 6 stosuje się odpowiednio.</p> <p>Art. 31 ust. 2</p> <p>2. Karę pieniężną w wysokości nie większej niż 1 000 000 zł nakłada w drodze decyzji administracyjnej: [...]</p> <p>Uzasadnienie: W pierwszej kolejności, należy zwrócić uwagę, że KIP, podobnie jak inni dostawcy usług płatniczych, podlegają licznym obowiązkom raportowym na podstawie odrębnych przepisów, które nierzadko przewidują bardzo krótkie terminy na podjęcie odpowiedniej reakcji przez zobowiązany podmiot. Przykładowo, KIP zobowiązane są do przesyłania właściwym organom sprawozdań wstępnych w terminie 4 godzin od momentu wykrycia poważnego incydentu na podstawie Wytucznych dotyczących zgłaszania poważnych incydentów zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2366 (PSD2) (EBA/GL/2017/10). W tym przypadku jednak krótki termin uzasadniony jest szczególnym charakterem tych sprawozdań oraz koniecznością zapewnienia bezpieczeństwa użytkowników usług płatniczych. Termin 3 dni na przekazywanie informacji o rachunku do STIR powodować będzie</p>	<p>Zgodnie z ustawą o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, ustalenie wymaganych danych klienta i jego beneficjenta rzeczywistego ma nastąpić przed nawiązaniem stosunków gospodarczych. Tym samym przyjęty w art. 14 ust. 1 termin należy uznać za wystarczający.</p> <p>Żądanie o którym mowa w art. 15 ustawy o SInF dotyczy ponownego przekazania informacji, tym samym nie wiąże się z koniecznością przekazania ewentualnych ponownie ustalonych danych w terminie 3 dni. Uwaga nie może zostać zatem uwzględniona.</p> <p>W odniesieniu do maksymalnej wysokości kary wskazanej w art. 31 należy wskazać, iż utworzenie systemu gromadzącego informacje, bez mechanizmów mobilizujących do wypełniania obowiązków raportowych, nie umożliwiłoby osiągnięcia celów dyrektywy. Zauważyć należy, iż podmiotami zobowiązanymi do przekazywania informacji poza niewielkimi instytucjami płatniczymi, będą duże, nierzadko międzynarodowe korporacje. Tym samym wysokość potencjalnej maksymalnej kary musi uwzględniać</p>

		<p>problemy związane z wypełnianiem innych kluczowych obowiązków raportowych przez KIP, np. w zakresie raportowania poważnych incydentów.</p> <p>Ponadto, w ślad za argumentacją zgłoszoną przez PONIP w Stanowisku w zakresie uwagi do art. 15 Projektu, szczególne trudności mogą pojawić się w przypadku wystąpienia przez właściwy organ z kilkoma żądaniami ponownego przekazania informacji o rachunku jednocześnie. Nie można również wykluczyć sytuacji, w których zachodzić będzie konieczność weryfikacji informacji znajdujących się w SInF, co może wiązać się z koniecznością podjęcia dodatkowych działań weryfikacyjnych po stronie KIP, a to z kolei może powodować opóźnienia powstałe bez winy tych instytucji.</p> <p>Po drugie, potrzeba wydłużenia terminu została zgłoszona w toku konsultacji publicznych również przez inne podmioty (proponując Narodowego Banku Polskiego zakłada wydłużenie tego terminu do 5 dni). Oznacza to, że istnieje realna potrzeba wydłużenia tego terminu z obiektywnych, technicznych względów. Należy mieć na uwadze, że obowiązek raportowania do STIR jest dla KIP nowością i podmioty te muszą stworzyć w tym zakresie wymaganą infrastrukturę. W związku z tym, w szczególności na początkowym etapie, mogą pojawiać się niezależnie od woli KIP problemy związane z funkcjonowaniem tych systemów, a powodujące opóźnienia w zakresie przekazywania informacji. Dlatego też w ocenie PONIP wydłużenie terminu o 4 dni w odniesieniu do obowiązku przekazywania informacji o rachunku na podstawie art. 14 ust. 1 oraz art. 15 Projektu nie wpłynie negatywnie na jakość i funkcjonowanie SInF, a może zapobiec potencjalnym konfliktom wewnętrznym KIP, dotyczącym najbardziej istotnych oraz wrażliwych elementów ich działalności, tj. m.in. konieczności zapewnienia bezpieczeństwa użytkowników usług płatniczych.</p> <p>Po trzecie, wątpliwości PONIP budzi również rażąca nieproporcjonalność kary w wysokości 1 500 000 zł, jaką art. 31 ust. 2 Projektu wiąże z niedotrzymaniem 3-dniowego terminu na przekazanie</p>	<p>możliwość wywołania efektu mobilizującego do przestrzegania przepisów zarówno w odniesieniu do niewielkich instytucji, jak i w odniesieniu do dużych korporacji. Co za tym idzie przyjęte maksymalne pułapy kar należy uznać za prawidłowe. Uwaga nie może zostać zatem uwzględniona.</p>
--	--	--	--

		<p>danych o rachunku do SInF. Jest to tym bardziej niezrozumiałe ze względu na fakt, że art. 119zzj § 1 Ordynacji podatkowej, do której przepisów niejednokrotnie odwołuje się przecież Projekt, w przypadku analogicznego zachowania podmiotów określonych w tym przepisie, przewiduje możliwość nałożenia kary w wysokości nie większej niż 1 000 000 zł. Wysokości kar pieniężnych, których nałożenie jest możliwe za takie samo lub podobne nieuprawnione działanie określonego podmiotu, powinny być jednolite, chyba że za modyfikacją przemawiają szczególne okoliczności. W przypadku Projektu, projektodawca nie uzasadnił tej rozbieżności, zatem należy określić maksymalną wysokość kary, o której mowa w art. 31 ust. 2 Projektu na kwotę 1 000 000 zł. Ustawodawca w uzasadnieniu do Projektu zaznaczył, że wysokość kary ma charakter mobilizacyjny w stosunku do instytucji zobowiązanych (str. 32-33). W obecnym kształcie jednak, w szczególności przy założeniu obowiązku dochowania 3-dniowego terminu, jaki instytucje zobowiązane mają na przekazanie do SInF danych o rachunku, w ocenie PONIP stanowi to zagrożenie dla bezpieczeństwa użytkowników usług płatniczych oraz samego świadczenia usług płatniczych przez KIP.</p> <p>W kontekście terminu na przekazanie danych do SInF, kluczowe znaczenie ma również konieczność precyzyjnego określenia w Projekcie, jaki moment należy uważać za „zmianę informacji o rachunku przekazanych do SInF”, co stanowi dla instytucji zobowiązanych przesłankę aktualizacji danych w SInF (art. 11 ust. 2 pkt 2 Projektu). Stosowanie tego przepisu w obecnym brzmieniu w praktyce z pewnością będzie powodować wiele wątpliwości, czy 3-dniowy termin należy liczyć od "momentu zmiany" (np. od daty zawarcia umowy sprzedaży udziałów przez beneficjenta rzeczywistego, o czym instytucja obowiązana nie ma informacji) czy od "momentu , w którym instytucja obowiązana wie, że do zmiany doszło". Ponadto, w kontekście zmian w zakresie danych beneficjentów rzeczywistych, należy również zwrócić uwagę, że zgodnie z wprowadzonym na mocy ostatniej nowelizacji art. 60a Ustawy AML (wejdzie w życie 31</p>	
--	--	---	--

			października 2021 r.), beneficjent rzeczywisty będzie obowiązany do dostarczania wszystkich informacji oraz dokumentów niezbędnych do zgłoszenia informacji o beneficjencie rzeczywistym i jej aktualizacji w terminach określonych w art. 60 ust. 1 i 1a (7 dni). Skoro więc termin dla beneficjenta na dostarczenie dokumentów w Ustawie AML wynosi 7 dni, termin aktualizacji danych w SInF dla instytucji zobowiązanych musi również zostać wydłużony również do co najmniej 7 dni.	
23.	Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców	Art. 14	Proponuję wydłużenie terminu (np. do 5 dni roboczych) w każdej sytuacji wymienionej w ust. 1 -3, dla instytucji zobowiązanych na przekazanie informacji do STIR, biorąc pod uwagę - w szczególności - zagrożenie karą pieniężną za niedotrzymanie przez te instytucje terminu przekazania informacji do STIR (art. 31 Projektu).	Terminy funkcjonujące w przypadku raportowania informacji do STIR są krótsze od przyjętych w art. 14 projektu, tym samym uwaga nie może zostać uwzględniona.
24.	NBP	Art. 14	Ponownie proponujemy wydłużyć do 5 dni i ujednoczyć terminy wymienione w ust. 1-4, biorąc pod uwagę w szczególności karę pieniężną przewidzianą za niedotrzymanie przez instytucje zobowiązane terminu przekazania informacji do STIR.	Zaproponowane terminy należy uznać za wystarczające. Uwaga nie może zostać uwzględniona.
25.	Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców	Art. 16	Postuluję wskazanie, w jakiej formie (np. zaskarżalnego postanowienia) organ właściwy będzie mógł zdecydować o przetwarzaniu informacji o rachunku przez kolejny okres pięciu lat i od zamknięcia rachunku lub wygaśnięcia umowy, o której mowa w art. 4 Projektu. Przepis stanowi implementację Artykułu 1 pkt 25 lit. b dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/8436, który reguluje jedynie kwestię okresu przechowywania danych. Natomiast art. 40 ust. 1 akapit drugi zmienianej dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 nakłada na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia, aby po upływie pięciu lat podmioty zobowiązane usuwały dane (dokumenty i informacje). Przepis ten dopuszcza jednocześnie, żeby państwa	Zauważyć należy, iż warunki przechowywania danych przez okres kolejnych 5 lat są wystarczająco sprecyzowane, tym samym nie jest zasadne wprowadzanie zbędnego formalizmu, jakim byłaby dodatkowa kontrola tego procesu. Zauważyć ponadto należy, iż dane po przekazaniu przez instytucje zobowiązane do SInF, znajdują się w systemie administrowanym przez organ właściwy. Tym samym niezrozumiałe jest

			<p>członkowskie zezwalały na dalsze zatrzymywanie (przez okres nieprzekraczający kolejnych pięciu lat) danych lub wymagały takiego dalszego ich zatrzymywania jednakże po dokonaniu gruntownej oceny konieczności i proporcjonalności takiego dalszego zatrzymania i tylko wtedy, gdy stwierdzono, że jest to konieczne do celów zapobiegania przypadkom prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, wykrywania takich przypadków lub prowadzenia dochodzeń w ich sprawie.</p> <p>Wydaje się, że wskazane w ust. 2 okoliczności, np. czy organ właściwy przed upływem pięcioletniego okresu oraz po dokonaniu oceny konieczności i proporcjonalności celu zatrzymania, podjął decyzję o konieczności dalszego zatrzymania-informacji o rachunku w Systemie Informacji Finansowej (SInF) winny zostać poddane kontroli i ocenie instytucji zobowiązanej.</p>	<p>założenie zakładające, iż instytucje zobowiązane miałyby ingerować w decyzje administratora danych w zakresie wystąpienia przesłanek nakazujących administratorowi dłuższe przechowywanie danych. Ponadto przesłanki przechowywania danych przez okres kolejnych 5 lat dotyczą dobra prowadzonych postępowań w sprawie ścigania poważnych przestępstw. Niedopuszczalne jest przyjmowanie rozwiązań umożliwiających podmiotom nieuprawnionym zapoznawanie się z dokumentacją postępowań przygotowawczych, czy też umożliwiających wywoływanie wpływu na decyzje podejmowane w ramach postępowań (a taką decyzją byłaby decyzja o przedłużeniu okresu przechowywania danych). Tym samym przedmiotowa propozycja musi być oceniona jako całkowicie niedopuszczalna.</p>
26.	KNF	Art. 19	<p>W zakresie pkt 2 pisma uprzejmie informuję, iż Urząd Komisji Nadzoru Finansowego stoi na stanowisku, zgodnie z którym rozszerzenie katalogu podmiotów uprawnionych, znajdującego się w art. 19 ust. 1 projektu o Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego jest uzasadnione. Z tego powodu zwracam się z uprzejmą prośbą o ponowne przeanalizowanie możliwości uwzględnienia zgłoszonego postulatu.</p> <p>W myśl przywołanego w piśmie motywu 8 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1153 z dnia 20 czerwca 2019 r. ustanawiającej zasady ułatwiającej korzystanie z informacji finansowych i innych informacji w celu zapobiegania niektórym przestępstwom, ich</p>	<p>W odpowiedzi na uwagę dotyczącą podtrzymania uwagi z pkt 2 z pisma z dnia 23 grudnia 2020 r., znak: DPP-DPPZRP.072.36.2020.RL, dotyczącą rozszerzenia katalogu podmiotów znajdującego się w art. 19 ust. 1 projektu o Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego, wskazuję, iż uwaga zostanie uwzględniona.</p>

		<p>wykrywania, prowadzenia dochodzeń w ich sprawie lub ich ścigania oraz uchylająca decyzję Rady 2000/642/WSiSW (Dz. Urz. UE L 186 z 11.07.2019 r. str. 122-137, dalej: „dyrektywa 2019/1153”) udzielanie bezpośredniego dostępu do informacji przechowywanych w scentralizowanych rejestrach rachunków bankowych jest możliwe również wyznaczonym organom państw członkowskich właściwym w sprawach wykrywania poważnych przestępstw. Ponadto w myśl motywu 9 dyrektywy 2019/1153 państwa członkowskie, przyznając dostęp do informacji przechowywanych w scentralizowanych rejestrach rachunków bankowych, powinny uwzględnić charakter, status organizacyjny, zadania i prerogatywy właściwych organów i instytucji. Wskazać również należy, że zgodnie z art. 1 przedmiotem dyrektywy 2019/1153 jest ustanowienie środków ułatwiających właściwym organom dostęp do informacji finansowych i informacji o rachunkach bankowych oraz korzystanie z tych informacji w celu m.in. wykrywania poważnych przestępstw. Podobnie w art. 2 ust. 1 pkt 2 projektu wskazano, iż System Informacji Finansowej służy m.in. wykrywaniu poważnego przestępstwa. Zgodnie z art. 3 pkt 6 projektu poważne przestępstwo oznacza przestępstwo obejmujące co najmniej jeden z rodzajów działalności, o której mowa w załączniku nr I do Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), zastępującego i uchylającego decyzje Rady 2009/371/WSiSW, 2009/934/WSiSW, 2009/935/WSiSW, 2009/936/WSiSW i 2009/968/WSiSW W (Dz. Urz. UE L 135 z 24.05.2016 r. str. 53). Do katalogu poważnych przestępstw wskazanych w powyższym załączniku należy m.in. wykorzystywanie informacji wewnętrznych i manipulacja na rynku finansowym. Nie można się zgodzić zatem z twierdzeniem, że dyrektywa ta powinna być interpretowana jedynie pod kątem uprawnienia organu do prowadzenia postępowań przygotowawczych. Zgodnie z intencjami Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) przy implementowaniu dyrektywy należy</p>	
--	--	--	--

		<p>uwzględnić specyficzne uprawnienia organów i instytucji, które wynikają z krajowego porządku prawnego, również w zakresie detekcji czynów zabronionych.</p> <p>Na mocy obowiązujących uregulowań wynikających m.in. z ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 2059, z późn. zm.) oraz ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 1400, z późn. zm.) do zadań Komisji Nadzoru Finansowego należy wykrywanie przestępstw polegających na wykorzystaniu informacji wewnętrznych oraz manipulacji na rynku finansowym, a także przekazywanie w tym zakresie zawiadomień o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa do organów ścigania. Z uwagi na ustawowe zadania Komisji Nadzoru Finansowego w sprawach dotyczących wykorzystania informacji wewnętrznych oraz manipulacji na rynku finansowym tj. wykrywania czynów zabronionych znajdujących się w katalogu poważnych przestępstw, a także ze względu na fakt, że dyrektywa 2019/1153 nie ogranicza możliwości uzyskania uprawnień do bezpośredniego dostępu do informacji przechowywanych w scentralizowanych rejestrach rachunków bankowych jedynie do organów prowadzących postępowania przygotowawcze, a zaleca przy ich przyznawaniu uwzględnienie również ustawowych zadań poszczególnych organów, postulat przyznania Przewodniczącemu Komisji Nadzoru Finansowego dostępu do Systemu Informacji Finansowej jest uzasadniony oraz zgodny z intencjami Parlamentu Europejskiego i Rady (UE). Należy podkreślić, że wykorzystanie informacji wewnętrznych oraz manipulacja na rynku finansowym są poważnymi przestępstwami giełdowymi mającymi bezpośredni wpływ na kondycję rynku kapitałowego w Polsce oraz krajową gospodarkę, a szybkie ich wykrywanie wpływa na efektywność oraz stabilność rynku kapitałowego. Informacje zawarte w Systemie Informacji Finansowej byłyby niezwykle pomocne w sprawnym procedowaniu spraw związanych z wykrywaniem wskazanych przestępstw oraz terminowym</p>	
--	--	---	--

			przekazywaniem w tym zakresie zawiadomień o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa do organów ścigania.	
27.	NBP	Art. 19 i 29	<p>Projekt ustawy o SInF przewiduje w art. 19 szeroki dostęp do informacji zawartych w SInF wielu (aż 16) organom państwa. Dostęp do informacji wspomnianych organów następuje niejako z urzędu (a nie na wniosek skierowany do organu właściwego i administratora bazy SInF) poprzez nadanie pracownikowi unikalnego identyfikatora dostępu do SInF, a organ właściwy jedynie kontroluje rejestr logowań do SInF (art. 26 projektu ustawy o SInF). Projekt przewiduje również upoważnienie do pełnego dostępu do informacji zawartych w SInF za pośrednictwem podmiotu uprawnionego (art. 22 projektu o SInF), a nie bezpośrednio na wniosek skierowany do organu właściwego i administratora SInF. Treść art. 27 projektu ustawy o SInF jedynie częściowo zabezpiecza ochronę pozyskiwanych danych – stwierdza, że informacje mogą być przekazane wyłącznie prokuratorom i sądom na potrzeby postępowania karnego. Projekt nie zawiera przepisów zapewniających efektywną kontrolę tego procesu</p> <p>ze strony organu właściwego do prowadzenia bazy SInF lub w ramach wymienionych w art. 19 projektu ustawy o SInF uprawnionych organów państwa (można jedynie domniemywać, że dzieje się to na ogólnych zasadach obowiązujących w danym organie państwa).</p> <p>Równocześnie art. 29 projektu ustawy o SInF powoduje rozluźnienie dotychczasowych przepisów odnoszących się do tajemnic prawnie chronionych, w tym tajemnicy bankowej. Projektowane brzmienie tego przepisu wydaje się pozostawać w sprzeczności z treścią art. 105 ustawy Prawo bankowe, który zgodnie z pierwotnym założeniem legislacyjnym w sposób enumeratywny wskazuje przypadki wyjątków od tajemnicy bankowej.</p> <p>Ponownie poddajemy pod rozważenie, aby w miejsce art. 29 projektu ustawy o SInF wprowadzić do art. 105 ustawy Prawo bankowe listę podmiotów uprawnionych z ustawy o SInF.</p>	<p>Art. 19 ust. 1 wprost wskazuje, iż informacje o rachunku są udostępniane w celach zwalczania poważnej przestępczości. Udostępnienie jakichkolwiek danych musi zostać uzasadnione realizacją tego celu. Jednocześnie art. 24 wskazuje, jakie dane są niezbędne dla umożliwienia udostępnienia danych. Co za tym idzie udostępnienie danych jest możliwe wyłącznie w zakresie odpowiedzi na zapytanie do systemu teleinformatycznego zawierające dane wskazane na podstawie art. 24 ustawy o SInF.</p> <p>W zakresie uwagi dotyczącej art. 29 projektu należy zauważyć, iż artykuł jest konieczny z uwagi na zapewnienie prawnej możliwości przekazywania przez instytucje zobowiązane danych do SInF. Regulacji tej nie zastąpi zmiana art. 105 ustawy prawo bankowe, tym samym uwaga nie może zostać uwzględniona.</p>

28.	ZBP	Art. 19	<p>Podtrzymujemy uwagę z pisma ZBP z dnia 22.12.2020r., aby bankom oraz skokom dostępu do SInF za pośrednictwem instytucji, o których mowa w art. 105 ust. 4 ustawy - Prawo bankowe. Są to instytucje upoważnione do gromadzenia, przetwarzania i udostępniania bankom informacji stanowiących tajemnicę bankową.</p>	<p>W odniesieniu do uwagi dotyczącej art. 19 projektu wskazuję, iż uwaga nie może zostać uwzględniona. Dyrektywa 2019/1153 przewiduje możliwość przyznania dostępu do rejestru rachunków bankowych dla organów właściwych w sprawach zapobiegania przestępstwom, ich wykrywania, prowadzenia dochodzeń w ich sprawie lub ich ścigania, tym samym nie jest zasadne w ramach przepisów implementujących przedmiotową dyrektywę wprowadzanie rozwiązań zakładających dostęp do SInF dla całego sektora bankowego.</p>
29.	KNF	Art. 22 i 23	<p>Jednocześnie zwracam uwagę na ryzyka związane z otrzymywaniem, przekazywaniem, przetwarzaniem oraz przechowywaniem szczegółowych danych o rachunkach (w tym PESEL) ich posiadaczy w scentralizowanym systemie. Zgodnie z projektem Ustawy instytucjami zobowiązanymi do przekazywania danych o rachunkach będą:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. oddziały instytucji kredytowych, banki krajowe, oddziały banków zagranicznych; 2. spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe i Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa; 3. krajowe instytucje płatnicze, małe instytucje płatnicze, krajowe instytucje pieniądza elektronicznego, oddziały unijnych instytucji płatniczych, oddziały unijnych instytucji pieniądza elektronicznego, oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego; 4. firmy inwestycyjne i banki powiernicze; 5. Narodowy Bank Polski - w zakresie, w jakim prowadzi rachunki bankowe innych osób prawnych, za zgodą Prezesa NBP; 6. przedsiębiorcy w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców. 	<p>4. Zgłoszona propozycja zmiany treści art. 22 ust. 3 projektu, w zakresie doprecyzowania, że w przepisie mowa o pracowniku podmiotu uprawnionego, należy wskazać, że uwaga nie jest zasadna. Całość przepisów projektu, jak również zakres obowiązków poszczególnych podmiotów uprawnionych w sposób jednoznaczny wskazują, iż upoważnienie z ramienia danego podmiotu uprawnionego może uzyskać tylko osoba z danej struktury organizacyjnej podległej podmiotowi uprawnionemu. Co za tym idzie, nie jest zasadne wprowadzanie zaproponowanej zmiany.</p> <p>Zgłoszona propozycja wprowadzenie w art. 23 ust. 1 pkt 4 analogicznych zapisów jak w pkt 5 tego przepisu, mianowicie</p>

		<p>W związku z powyższym, należy zwrócić uwagę na istotne ryzyka i uwzględnić dodatkowe rozwiązania dotyczące ochrony tych danych czyli cyberbezpieczeństwa oraz audytu cyberbezpieczeństwa, tj.</p> <p>1. Art. 22 - w poszczególnych punktach tego artykułu określono instytucję, której pracownik ma dostęp do danych, natomiast w pkt 3) podano jedynie „pracownik”. Z tego względu konieczne jest uzupełnienie pkt 3) poprzez jednoznaczne wskazanie: „pracownik podmiotu uprawnionego” lub określenie podmiotu, którego pracownik ma dostęp do danych.</p> <p>2. Art. 23 - w pkt 1.5) data i godzina utraty upoważnienia do dostępu do SInF; Natomiast w pkt 1.4) data nadania upoważnienia do dostępu do SInF;</p> <p>Mając na uwadze powyższe należałoby rozważyć wprowadzenie w pkt 1.4) analogicznych zapisów jak w pkt 1.5), tj. godziny przyznania dostępu do systemu.</p>	<p>wprowadzenie wymogu przekazywania informacji o godzinie przyznania dostępu do systemu, nie powinna zostać uwzględniona. Zauważyć należy, iż dostęp do SInF będzie zgodnie z art. 25 projektu możliwy dopiero po przekazaniu do organu właściwego informacji o nadaniu upoważnienia do dostępu do SInF. Tym samym organ właściwy będzie uprawniony do umożliwienia udostępnienia danych z SInF dopiero po uzyskaniu informacji, że dana osoba została przez podmiot uprawniony upoważniona do dostępu do SInF. Wymaganie przekazania informacji o godzinie nadania upoważnienia byłoby w tym wypadku nadmiarowe. Jednocześnie zapis dotyczący godziny utraty upoważnienia do dostępu do SInF, znajdujący się w art. 23 ust. 1 pkt 5 projektu jest uzasadniony z uwagi na potrzebę precyzyjnego określenia momentu, w którym danej osobie ma zostać uniemożliwiony dostęp do SInF. Zauważyć należy, iż odebranie upoważnienia do dostępu do SInF może następować z różnych przyczyn, może być to zakończenie pracy/służby na rzecz danego podmiotu uprawnionego, ale może być to również wszczęcie postępowania dyscyplinarnego (przykładowo w zakresie przekroczenia uprawnień). Tym samym w przypadku utraty uprawnień do dostępu do SInF,</p>
--	--	---	---

				wymagane jest wskazanie godziny utraty upoważnienia, celem ustalenia, czy dana osoba nie dokonywała, albo próbowała dokonać sprawdzeń w SInF po utracie upoważnienia. Jest to informacja kluczowa dla ustalenia potencjalnej odpowiedzialności karnej o której mowa w art. 35 ustawy.
30.	NBP	Art. 22	W art. 22 projektu ustawy o SInF przewidziano, że dostęp do SInF będzie miał m.in. pracownik lub funkcjonariusz (vide pkt 3 i pkt 5). W ust. 2 art. 22 wskazano jedynie „nieostre” wymagania, które musi spełniać ta osoba. Ponownie poddajemy pod rozważenie wprowadzenie bardziej restrykcyjnych wymagań wobec osób mających dostęp do SInF, np. poprzez wskazanie wymaganych uprawnień, świadectw, ukończonych kursów.	Podmioty uprawnione wymienione w art. 19 ust. 1 ustawy o SInF mają najlepszą wiedzę o kompetencjach i predyspozycjach pracowników i funkcjonariuszy. Tworzenie sztywnych kryteriów określających osoby mogące uzyskać dostęp do SInF należy ocenić jako zbyt formalizm, tym bardziej, iż taki system kryteriów musiałby się wiązać przykładowo z certyfikacją szkoleń/kursów. Zdaniem projektodawcy nie jest to zasadne, a także pozostaje bez istotnego wpływu na kwestię bezpieczeństwa danych. Co za tym idzie uwaga nie może zostać uwzględniona.
31.	Straż Graniczna	Art. 22	W art. 22 ust.3 proponuje się zastąpienie wyrazów „nieskazitelnym charakterze” wyrazami „nieposzlakowanej opinii” jako zgodne z przepisami regulującymi służbę funkcjonariuszy, Straży Granicznej (art.31 ust. 1 ustawy o Straży Granicznej).	W odpowiedzi na propozycję zamiany w treści art. 22 ust. 3 projektu zwrotu „nieskazitelnym charakterem”, zwrotem „nieposzlakowanej opinii”, wskazać należy, że propozycja nie może zostać uwzględniona. Zauważyć należy, iż katalog podmiotów uprawnionych znajdujący się w art. 19 projektu nie zawiera jednolitego katalogu podmiotów, dlatego też posiłkowanie się pragmatykami

				<p>poszczególnych służb przy tworzeniu przepisów nie jest właściwe. W uwadze wskazano, iż przepisach regulujących służbę funkcjonariuszy Straży Granicznej (art. 31 ust. 1 ustawy o Straży Granicznej) znajduje się kryterium odnoszące się do „nieposzlakowanej opinii”, a jednocześnie ustawie tej jest obce kryterium „nieskazitelnego charakteru”. Zauważyć należy, iż zgodnie z art. 44 pkt 3 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, służbę może pełnić osoba wykazująca „nieskazitelną postawę moralną, obywatelską i patriotyczną”. Analogiczny zapis znajduje się w art. 48 pkt 3 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym oraz w art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o służbie funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służby Wywiadu Wojskowego. Jednocześnie w art. 61 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawodawca posłużył się w odniesieniu do sędziów kryterium „nieskazitelnego charakteru”, podobnie jak w art. 75 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. prawo o prokuraturze w odniesieniu do prokuratorów. Wymienione ustawy nie posługują się pojęciem „nieposzlakowanej opinii”, więc zaproponowana zmiana z</p>
--	--	--	--	--

				<p>punktu widzenia jednolitości stosowanych pojęć niczego by nie zmieniała, a jedynie dostosowałaby przepisy ustawy o SInF do przepisów regulujących funkcjonowanie jednego z podmiotów uprawnionych. Wyżej przedstawione przykłady pokazują, iż ustawy regulujące funkcjonowanie poszczególnych podmiotów uprawnionych o których mowa w art. 19 ustawy o SInF nie posługują się jednolitą terminologią. Z uwagi na powyższe, w projekcie przyjęto kryterium odnoszące się do „nieskazitelności charakteru” osoby mającej uzyskać dostęp do SInF, jako kryterium najlepiej oddającego zapisy prawa unijnego.</p>
32.	UODO	Art. 23 ust. 6	<p>W art. 23 ust. 6 nowego projektu ustawy Projektodawca określił, że rejestr osób upoważnionych do dostępu do SInF nie jest rejestrem publicznym w rozumieniu przepisów ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, co stanowi doprecyzowanie wątpliwości organu nadzorczego w zakresie wcześniej zgłaszanych wątpliwości.</p>	<p>W odpowiedzi na uwagę zgłoszoną do art. 23 ust. 6 projektu należy zwrócić uwagę na treść przedmiotowej normy. Art. 23 ust. 6 projektu wskazuje, iż rejestr, o którym mowa w ust. 1, nie jest rejestrem publicznym w rozumieniu ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne. W ust. 1 omawianego przepisu określono wymóg prowadzenia przez podmioty uprawnione rejestru osób upoważnionych do dostępu do SInF, i to do tego rejestru, zawierającego w szczególności dane osobowe oraz stanowiska funkcjonariuszy poszczególnych służb, odnosi się</p>

				wylączenie zawarte w art. 23 ust. 6 projektu. Zauważyć należy, iż art. 23 ust. 6 projektu w żadnym aspekcie nie odnosi się do SInF, tym samym zgłoszona uwaga nie jest w tym zakresie zrozumiała. Jednocześnie należy podkreślić, iż kwestia identyfikacji SInF jako rejestru publicznego w rozumieniu ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, zależy wyłącznie od spełnienia definicji zawartej w tej ustawie.
33.	KNF	Art. 30	Zgodnie z brzmieniem art. 30 pkt 1 projektu Ustawy, który wskazuje Komisję Nadzoru Finansowego (dalej również: KNF) do sprawowania kontroli wykonywania przez instytucje zobowiązane obowiązków w zakresie przekazywania informacji o rachunku do STIR1 oraz brzmieniem art. 31 ust. 2 pkt 1 projektu Ustawy, który wskazuje KNF, jako właściwą do nakładania w drodze decyzji administracyjnej kar pieniężnych w zakresie naruszeń stwierdzonych w wyniku kontroli, o której mowa art. 30 pkt 1 projektu Ustawy, KNF powinna uzyskać uprawnienie dostępu do informacji o rachunkach zgromadzonych w Systemie Informacji Finansowej (dalej: SInF). W przeciwnym razie prowadzenie kontroli w tym zakresie będzie istotnie utrudnione. Dodanie wyżej wymienionych uprawnień umożliwi UKNF uzyskanie z SInF informacji o rachunkach, które posłużą do weryfikacji w trakcie kontroli w nadzorowanym podmiocie, czy wszystkie informacje podlegające raportowaniu do SInF zostały faktycznie przez podmiot przekazane. Z dotychczasowych doświadczeń wynika, że bazując na informacjach przedstawianych jedynie przez kontrolowane podmioty nigdy nie można przyjąć, że to, co miało zostać przesłane, zostało faktycznie i w całości przekazane. Dopiero konfrontacja informacji	W odniesieniu do sugestii, iż KNF powinna uzyskać uprawnienie dostępu do informacji o rachunkach zgromadzonych w Systemie Informacji Finansowej (dalej: SInF), w celu skutecznego sprawowania kontroli wykonywania przez instytucje zobowiązane obowiązków w zakresie przekazywania informacji o rachunku, zauważyć należy, iż uwaga zostanie uwzględniona, poprzez wprowadzenie zapisu umożliwiającego uzyskanie informacji o rachunkach przez KNF w zakresie niezbędnym do sprawowania kontroli.

		<p>zebranych z „dwóch stron” tj. SInF i kontrolowanego podmiotu, pozwoli na uzyskanie całkowitej pewności w powyższym zakresie.</p> <p>Warszawa, 16 lipca 2021 r.</p> <p>W związku z powyższym proponuję uzupełnienie Rozdziału 4 projektu Ustawy o zapisy:</p> <p>- Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego może pozyskiwać informacje o rachunkach zgromadzone w SInF w zakresie niezbędnym do realizacji zadań określonych w ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 180, 284, 568 i 695) oraz zadań określonych w art. 30 pkt 1 i art. 31 ust. 2, - Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego upoważnia do dostępu do SinF osobę, która spełnia warunki określone w art. 22 ust. 3.</p> <p>Za przyznaniem Komisji Nadzoru Finansowego dostępu do informacji o rachunkach zgromadzonych w SInF przemawia również fakt, że Komisja Nadzoru Finansowego, jako jednostka współpracująca, na mocy art. 2 ust. 2 pkt 8 ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (dalej: ustawa AML), wykonuje zadania zbieżne z celem SInf, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1 projektu Ustawy.</p> <p>Ponadto, zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 2 projektu Ustawy, SInF służy „rozpoznawaniu, zapobieganiu i wykrywaniu poważnego przestępstwa (...)”. W art. 3 pkt 6 projektu Ustawy zdefiniowano „poważne przestępstwo”, jako „przestępstwo obejmujące co najmniej jeden z rodzajów działalności, o której mowa w załączniku I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), zastępującego i uchylającego decyzje Rady 2009/371/WSiSW, 2009/934/WSiSW, 2009/935/WSiSW, 2009/936/WSiSW i 2009/968/WSiSW (Dz. Urz. UE L 135 z 24.05.2016, str. 53 oraz Dz. Urz. UE L 236 z 12.09.2018, str. 72)”. Jak wynika ze wskazanego załącznika I, poważnym przestępstwem jest „wykorzystanie informacji wewnętrznych i manipulacja na rynku</p>	
--	--	--	--

			finansowym". Mając na uwadze, iż powyższa kompetencja pozostaje w gestii KNF, tym bardziej brak dostępu dla KNF do SInF jest nieuzasadniony.	
34.	KNF	Art. 30	<p>Z uwagi na brzmienie art. 18 projektu Ustawy, który stanowi, że: „Informacje o rachunku zgromadzone w SInF są niezwłocznie, w całości, przekazywane Generalnemu Inspektorowi Informacji Finansowej, w celu, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1", również Generalny Inspektor Informacji Finansowej (dalej: GIIF) powinien zostać wskazany w projekcie Ustawy, jako podmiot któremu przysługują kompetencje kontrolne w zakresie wykonywania przez instytucje zobowiązane obowiązków w zakresie przekazywania informacji o rachunku do STIR (art. 30 projektu Ustawy). Powyższe znajduje uzasadnienie w postanowieniach projektowanego art. 2 ust. 1 pkt 1 projektu Ustawy, z którego wynika, że GIIF będzie wykorzystywał przedmiotowe informacje w celu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Trudno znaleźć merytoryczne uzasadnienie przemawiające za tym, że GIIF, jako główny beneficjent informacji uzyskanych w trybie projektu Ustawy, nie będzie, w trakcie własnych kontroli, badań jakości i kompletności otrzymywanych informacji.</p> <p>Za takim rozwiązaniem przemawia również fakt, że GIIF jest organem administracji rządowej właściwym w sprawach przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Nie bez znaczenia pozostaje również okoliczność, że obecnie zaproponowane brzmienie art. 30 projektu Ustawy oznacza, że KNF została wskazana, jako organ do przeprowadzania kontroli w odniesieniu do instytucji zobowiązanych przez nią nadzorowanych, co de facto oznacza właściwość dokonywania kontroli w przeważającej części instytucji zobowiązanych wskazanych w projekcie Ustawy.</p> <p>Konsekwencją powyższej uwagi, powinno być przyznanie GIIF kompetencji w zakresie prowadzenia postępowań administracyjnych w celu nakładania kar pieniężnych w zakresie naruszeń dotyczących</p>	<p>W odniesieniu do sugestii, iż Generalny Inspektor Informacji Finansowej (dalej „GIIF”) powinien zostać uwzględniony w ustawie o SInF jako organ uprawniony do sprawowania kontroli o której mowa w art. 30 projektu, zauważyć należy, iż GIIF z uwagi na wykonywanie zadań polskiej jednostki analityki finansowej, na podstawie art. 32a ust. 2 dyrektywy 2015/849 (w brzmieniu nadanym przez dyrektywę 2018/843), obligatoryjnie musi uzyskać bezpośredni i natychmiastowy dostęp do informacji zgromadzonych w SInF. Wymieniony przepis dyrektywy ma zostać wdrożony poprzez art. 18 ustawy o SInF, przywołany w piśmie z 16 lipca 2021 r. jako argument za powierzeniem GIIF funkcji kontrolnych w zakresie SInF. Fakt uzyskania dostępu do informacji zgromadzonych w SInF przez GIIF w żadnym stopniu nie może świadczyć o uzasadnieniu dla powierzenia GIIF obowiązków w zakresie kontroli nad instytucjami zobowiązanymi w rozumieniu projektu. Jednocześnie należy podkreślić, iż organem właściwym w sprawie SInF ma być Szef Krajowej Administracji Skarbowej, co wpłynęło na wyznaczenie naczelników urzędów celno-skarbowych</p>

			<p>przekazywania do STIR informacji o rachunku (art. 31 ust. 1 projektu Ustawy), aby Organ ten mógł po własnych kontrolach, sankcjonować w procesie administracyjnym niedopełnienie wykonania obowiązków wynikających z projektu Ustawy.</p>	<p>(funkcjonujących w strukturze organizacyjnej Krajowej Administracji Skarbowej) do realizacji uprawnień kontrolnych nad instytucjami zobowiązanymi. Należy jednocześnie zauważyć, iż realizacja przez GIIF zadań w zakresie kontroli instytucji obowiązanych na podstawie ustawy z dnia 3 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2021 r. poz. 1132) ściśle wiąże się z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, tym samym wpisuje się w podstawowy cel działalności GIIF. Kontrola instytucji zobowiązanych do raportowania informacji o rachunkach na podstawie ustawy o SInF, nie wiąże się bezpośrednio z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. W związku z powyższym należy wskazać, iż uwaga dotycząca powierzenia GIIF obowiązków w zakresie kontroli nad instytucjami zobowiązanymi w rozumieniu projektu, nie może zostać uwzględniona.</p>
35.	Rzecznik Małych i Średnich Przedsi	Art. 31	<p>Rekomenduję obniżenie ustalonej maksymalnej wysokości („nie więcej niż 1,5 MLN”) kary pieniężnej wskazanej w ust. 2 wobec instytucji zobowiązanych, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. f Projektu. Przepis ma charakter sankcyjny i ma za zadanie mobilizować instytucje zobowiązane do „wypełniania obowiązków ustawowych, co ma znaczenie dla aktualności gromadzonych informacji o rachunkach ”8. Określona wysokość sankcji może okazać się zbyt dotkliwa szczególnie dla mikro- i małych przedsiębiorców mając na uwadze górne limity</p>	<p>W przypadku nakładania administracyjnych kar pieniężnych zastosowanie znajdzie bezpośrednio dział IVA ustawy Kodeks postępowania administracyjnego, regulujący między innymi kwestię przesłanek nakładania administracyjnych kar pieniężnych.</p>

<p>ębiorcó w</p>		<p>rocznych obrotów przewidzianych w art. 7 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców⁹ w porównaniu np. z izbą rozliczeniową, dla której w Projekcie została ustalona w takiej samej maksymalnej wysokości kara pieniężna.</p> <p>Ponadto proponuję zmianę treści ust. 3 Projektu, poprzez zastąpienie zwrotu: „<i>może odstąpić</i>” zwrotem „<i>odstępuje</i>”. Jeżeli bowiem instytucja zobowiązana przekaze informacje i zgodnie z art. 14 ust. 3 Projektu oraz z zachowaniem terminu 14 dni od zdarzeń wskazanych w tym ustępie, to nie znajduje się uzasadnienia faktyczno-prawnego do zostawienia swobody i dla oceny („może odstąpić”) organu celno-skarbowego w zakresie wszczęcia postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej, a jeżeli takowe postępowanie wszczął, to do nałożenia kary pieniężnej. Jeżeli projektodawca uzna za zasadne pozostawienie organowi celno-skarbowemu swobody w ocenie „<i>możliwości odstąpienia od wszczęcia postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej</i>” lub „<i>możliwości odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej</i>”, gdy instytucja zobowiązana dopełni obowiązku zgodnie z art. 31 ust. 3 Projektu, to koniecznym jest wskazanie okoliczności lub kryteriów „swobodnej oceny” naczelnika urzędu celno-skarbowego w powyższym zakresie.</p> <p>Rzecznik wskazuje, że opracowując projekt aktu normatywnego implementującego prawo Unii Europejskiej i prawo międzynarodowe, projektodawca winien proporcjonalnie i adekwatnie dążyć do nakładania na przedsiębiorców wyłącznie obowiązków administracyjnych niezbędnych do osiągnięcia celów implementowanych przepisów (art. 67 pkt 4 Prawa przedsiębiorców). Przepisy Artykułu 1 pkt 19, pkt 25 lit. b oraz pkt 42 dyrektywy 2018/843 implementowanej do Projektu nie przewidują nakładania kar za niedopełnienie obowiązków w zakresie przekazania informacji o rachunkach. Zatem rozszerzenie w prawie krajowym zakresu przepisów sankcyjnych o dodatkowe obszary (przekazania informacji o</p>	<p>Należy również podkreślić, iż dyrektywy mają co do zasady wskazać cel, jaki państwo członkowskie ma osiągnąć. Utworzenie systemu gromadzącego informacje, bez mechanizmów mobilizujących do wypełniania obowiązków raportowych, nie umożliwiłoby osiągnięcia celów dyrektywy. Nie można zatem przyjąć argumentu wskazującego na „nadimplementację” dyrektywy poprzez przyjęcie przepisów sankcjonujących niedopełnienie obowiązków w zakresie przekazywania danych. Jednocześnie należy wskazać, iż w przypadku przekazania informacji zgodnie z art. 14 ust. 3 ustawy o SInF nie można ogólnie założyć, iż naruszenie obowiązków było na tyle niewielkie, że każdorazowo należy odstąpić od nałożenia kary. Musi ta kwestia zależeć od stopnia naruszenia i jego konsekwencji, dlatego też wprowadzono możliwość odstąpienia od nałożenia kary. Możliwość taka musi jednakże oceniona przez organ uprawniony do nałożenia kary. Z uwagi na powyższe, zgłoszone uwagi nie mogą zostać uwzględnione.</p>
----------------------	--	---	--

			rachunkach) w porównaniu do dyrektywy 2018/843 stanowi jej nadimplementację oraz narusza ww. normy Prawa przedsiębiorców.	
36.	Rzecznik Finansowy	Art. 34	<p>Zamieszczony w rozdziale 7 Przepisy karne art. 34 projektowanej ustawy wskazuje na penalizację ujawniania osobom nieuprawnionym przetwarzanych w Systemie Informacji Finansowej (dalej jako „SInF”) informacji o rachunku lub informacji z rejestru logowań do SInF, przewidując karę pozbawienia wolności do lat 3. Natomiast w przypadku działania nieumyślnego przepis przewiduje jedynie grzywnę. Należy zauważyć, że zgodnie z art. 12 projektowanej ustawy zakres informacji o rachunku przekazywanych do SInF jest bardzo szeroki. Jak wskazano w uzasadnieniu obejmuje on dane osobowe zarówno posiadaczy rachunku, pełnomocników do rachunku, jak i beneficjentów rzeczywistych posiadaczy rachunku. W związku z powyższym zasadne wydaje się rozważenie zastosowanie ostrzejszych kar, za ujawnianie osobom nieuprawnionym tego typu danych, które ze swojej istoty powinny podlegać szczególnej ochronie. Odpowiednia do wagi naruszenia sankcja powinna zostać również przewidziana we wskazanym w uzasadnieniu przykładowym zastosowaniu projektowanego przepisu przypadku ujawniania przez funkcjonariusza upoważnionego do dostępu do SInF wyniku dokonywanego wyszukiwania informacji w SInF osobie nieuprawnionej.</p> <p>Należy mieć również na uwadze, że dostęp do tego typu danych został precyzyjnie uregulowany przepisami projektowanej ustawy aby zapewnić jak największe bezpieczeństwo.</p> <p>W związku z powyższym wydaje się, że ujawnianie danych poza udzielonymi kompetencjami i systemem zabezpieczeń powinno być surowo karane.</p>	<p>Działania polegające na umyślnym naruszeniu przepisów dotyczących udostępniania informacji z SInF będą zagrożone sankcją do 3 lat pozbawienia wolności, co uznać należy za adekwatny wymiar kary. Jednocześnie należy zauważyć, iż czyny popełniane nieumyślnie wiążą się ze zdecydowanie mniejszym poziomem naganności niż czyny popełniane umyślnie. Tym samym przyjęte założenia wysokości potencjalnej sankcji uznać należy za właściwe.</p>
37.	UODO	Art. 41	<p>Art. 41 projektu ustawy - zmiany w ustawie z dnia 16 września 2011 r. o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej, państw trzecich, agencjami Unii Europejskiej oraz organizacjami międzynarodowymi (Dz. U. z 2020 r. poz. 158).</p>	<p>W odpowiedzi na uwagę dotyczącą wątpliwości Prezesa UODO dotyczących dodawanego do ustawy o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej, państw</p>

			<p>Z dodawanego art. 25a nie wynika czy rejestr wniosków o informacje będzie odrębnym rejestrem oraz czy będzie prowadzony w systemie teleinformatycznym (uzasadnienie do projektu ustawy także nie zawiera takich informacji). Przepisy projektu ustawy powinny wskazywać w jakim celu/celach, na jakich zasadach oraz jakie podmioty będą odpowiedzialne za prowadzenie/uzupełnianie systemu teleinformatycznego, przetwarzanie danych. Warto dodać, że dokumentacja i wynikający z niej zasób informacji o charakterze osobowym musi podlegać odpowiednim zabezpieczeniom. Charakter, zakres, kontekst i cele przetwarzania oraz stan wiedzy technicznej powinny być brane pod uwagę także przy uwzględnieniu ochrony danych w fazie projektowania, zarówno przy określaniu sposobów przetwarzania, jak i w czasie wykonywania operacji na danych (art. 25 ust. 1), konieczne jest wdrożenie takich środków technicznych i organizacyjnych, aby ochrona danych gwarantowana była domyślnie (art. 25 ust. 2 rozporządzenia 2016/679). Dla zachowania zgodnego z przepisami rozporządzenia 2016/679 przetwarzania danych osobowych znaczenie ma także integralność i poufność ich przetwarzania, a zatem bezpieczeństwo przetwarzania danych, zwłaszcza w systemach informatycznych uwzględnić należałoby w przedmiotowych przepisach. Odniesienie się także do poufności przetwarzania danych korelować będzie z wypełnieniem przepisów rozporządzenia 2016/679 dotyczących zapewnienia bezpieczeństwa przetwarzania danych. W dodawanym art. 25a ust. 4 należałoby doprecyzować - zgodnie z brzmieniem art. 17 implementowanej dyrektywy, że dane są udostępniane „na wniosek” krajowemu organowi nadzorczemu.</p>	<p>trzecich, agencjami Unii Europejskiej oraz organizacjami międzynarodowymi art. 25a, projektodawca wskazuje, że rejestr wniosków nie będzie częścią SInF. Należy również podkreślić, iż nie ma przesłanek wskazujących na możliwość wystąpienia takiego powiązania. Uwaga dotycząca wskazania w art. 25a ust. 4 wyżej wymienionej ustawy, iż udostępnienie informacji ma nastąpić na wniosek, zostanie uwzględniona.</p>
38.	KNF	art. 42 pkt 2 lit. a	<p>Analogiczne do określonej w art. 42 pkt 2 lit. a projektu Ustawy zmiany art. 105 ust. 1 ustawy AML, wskazują również na konieczność zmiany brzmienia art. 105 ust. 3 ustawy AML na: „Generalny Inspektor udostępnia posiadane informacje, w tym informacje finansowe oraz analizy finansowe, również na pisemny i uzasadniony wniosek: 1) Przewodniczącego KNF - w zakresie nadzoru</p>	<p>Zgłoszona propozycja zmiany treści art. 105 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, na wzór zmienianego art. 105 ust. 1 tej ustawy, nie zostanie uwzględniona. Zauważyć należy, iż zmiana art. 105 ust. 1 ustawy o</p>

			<p>sprawowanego przez KNF na podstawie przepisów ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 180, 284, 568 i 695)".</p> <p>Za przyznaniem KNF dostępu do przedmiotowych informacji przemawia fakt, że KNF, jako jednostka współpracująca, na mocy art. 2 ust. 2 pkt 8 ustawy AML, wykonuje zadania zbieżne z celem SInF, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1 projektu Ustawy.</p>	<p>przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu zostanie zmieniona na potrzeby zapewnienia implementacji dyrektywy 2019/1153, niemniej ma ona charakter wyjaśniający i doprecyzowujący. Niezależnie od wprowadzonej zmiany w art. 105 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, przekazywanie informacji dotyczących informacji finansowych oraz analiz finansowych będzie możliwe na podstawie dotychczasowego brzmienia art. 105 ust. 3 wymienionej ustawy.</p>
39.	UODO	Art. 42	<p>Art. 42 projektu ustawy - zmiany w ustawie z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2020 r. poz. 971, 875, 1086 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 187 i 815).</p> <p>Zmieniając brzmienie art. 105 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowania terroryzmu Projektodawca nie uzasadnił udostępniania przez Generalnego Inspektora posiadanych informacji finansowych oraz analiz finansowych oraz czy ww. informacje i analizy zawierają dane o charakterze osobowym dla realizacji celu określonego tym przepisem. Przedmiotowa zmiana budzi wątpliwości i wymaga uzasadnienia.</p> <p>Wątpliwości budzi również dodawany art. 105b w ustawie o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowania terroryzmu w brzmieniu: „Podmioty, o których mowa w art. 104 oraz art. 105 ust. 1 i 4, mogą przetwarzać dane osobowe, otrzymane w dokumentach i informacjach przekazanych przez Generalnego Inspektora, do celów związanych z zapobieganiem przestępstwom obejmującym co najmniej jeden z rodzajów działalności, o której mowa w załączniku I do rozporządzenia 794/2016, ich wykrywaniem oraz prowadzeniem</p>	<p>W odpowiedzi na uwagę dotyczącą wątpliwości Prezesa UODO dotyczących zmiany brzmienia art. 105 ust. 1 ustawy z 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, projektodawca wskazuje iż przedmiotowa zmiana ma charakter wyłącznie doprecyzowujący. Zgodnie z art. 105 ust. 1 ustawy w obecnym brzmieniu Generalny Inspektor udostępnia posiadane informacje na pisemny i uzasadniony wniosek wskazanych organów. Wprowadzana zmiana przepisu precyzuje, iż w ramach posiadanych informacji podlegających udostępnieniu, należy w szczególności przekazać informacje finansowe oraz analizy finansowe. Doprecyzowanie wynika z konieczności wykazania</p>

		<p>postępowań w ich sprawie, innych niż cele, dla których dane zostały pierwotnie zebrane.". Uzasadnionym byłoby wzięcie pod uwagę przez Projektodawcę zasady ograniczenia celu ustanowionej mocą art. 5 ust. 1 lit. b i treści art. 6 ust. 4 oraz treści motywu 50 rozporządzenia 2016/679 „Przetwarzanie danych osobowych do celów innych niż cele, w których dane te zostały pierwotnie zebrane, powinno być dozwolone wyłącznie w przypadkach, gdy jest zgodne z celami, w których dane osobowe zostały pierwotnie zebrane (...).” Projektodawca powinien uzasadnić projektowaną zmianę.</p> <p>Ponadto dodawany art. 116b w ww. ustawie należałoby doprecyzować - zgodnie z brzmieniem art. 17 implementowanej dyrektywy 2019/1153, z którego wynika że dane są udostępniane „na wniosek” krajowemu organowi nadzorczemu. Z projektowanego przepisu nie wynika czy rejestr wniosków o informacje będzie odrębnym rejestrem oraz czy będzie prowadzony w systemie teleinformatycznym (uzasadnienie do projektu ustawy także nie zawiera takich informacji). Jest to analogiczna uwaga jak uwaga dotycząca art. 41 projektu ustawy.</p>	<p>prawidłowego wdrożenia dyrektywy, niemniej nie wiąże się z wprowadzeniem zmian dotyczących zakresu przekazywanych danych o charakterze osobowym.</p> <p>W odpowiedzi na uwagę dotyczącą wprowadzanego art. 105b ustawy z 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, projektodawca wskazuje, iż przepis ten stanowi bezpośrednie wdrożenie art. 7 ust. 5 dyrektywy 2019/1153, w związku z tym wprowadzenie przepisu jest konieczne dla prawidłowej implementacji prawa unijnego. Na marginesie należy zauważyć, iż omawiany przepis dotyczy przetwarzania danych osobowych przez podmioty właściwe do spraw zwalczania przestępczości, dla celów związanych ze zwalczaniem poważnych przestępstw. Tym samym zdaniem projektodawcy, zastosowanie znajduje w tym zakresie dyrektywa 2016/680, a nie rozporządzenie 2016/679.</p> <p>W odniesieniu do uwagi dotyczącej wskazania we wprowadzanym art. 116b ustawy z 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, iż udostępnienie informacji ma nastąpić na wniosek, uwaga zostanie uwzględniona.</p>
--	--	--	--

40.	NBP	Art. 43	<p>Ponownie zwracamy uwagę, że z projektu ustawy o SInF nie wynika, do czyjej kompetencji będzie należało stworzenie SInF, w szczególności zbudowanie systemu teleinformatycznego służącego do obsługi SInF. Jednocześnie, poddajemy pod rozwagę przeniesienie przedmiotowego przepisu stanowiącego o utworzeniu SInF na początek projektowanej regulacji.</p>	<p>Organ właściwy w sprawie SInF jest również odpowiedzialny za odbiór oraz udostępnianie danych. Tym samym przepisy w wystarczającym stopniu określają podmiot odpowiedzialny za utworzenie SInF. Jednocześnie należy wskazać, iż przepis tworzący SInF, po wejściu w życie, nie będzie miał już wartości merytorycznej (SInF utworzony na dzień wejścia w życie przepisu nie będzie już ponownie tworzony), zatem przepis został prawidłowo umiejscowiony na końcu ustawy. Uwaga nie może zostać zatem uwzględniona.</p>
41.	NBP	Art. 44 pkt 1	<p>Uprzejmie prosimy o wydłużenie terminu rozpoczęcia przekazywania informacji, o których mowa w art. 12 ust. 1 projektu ustawy o SInF z 3 do 6 miesięcy. Jak wyjaśniono wcześniej, NBP nie jest objęty obowiązkiem sprawozdawczym do STIR, nie jest też jednostką obowiązaną w świetle przepisów dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, wobec czego potrzebowałby więcej czasu niż wymienione w tej samej jednostce redakcyjnej banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe na pozyskanie brakujących danych (w tym od podmiotów, które nie mają siedziby w Polsce) i przygotowanie tych danych w wymaganej strukturze.</p>	<p>Wprowadzenie wymogów dotyczących rejestru rachunków bankowych wynika z przepisów Unii Europejskiej, których termin implementacji już upłynął. Tym samym nie jest możliwe uwzględnienie uwagi.</p>
42.	ZBP	art. 44 ust. 1 pkt 1	<p>W pierwszej kolejności pragniemy ponownie zaapelować o zmianę terminu rozpoczęcia przekazywania raportowania, a zatem o zmianę art. 44 ust. 1 pkt 1 w ten sposób, że zmienia się sformułowanie: „<i>nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życia ustawy</i>” na „<i>nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życia ustawy</i>”. Prośbę swą uzasadniamy potrzebą przygotowania w bankach zmian w systemach informatycznych oraz w systemach raportowania, jednocześnie wskazując, iż obecnie banki są skoncentrowane na</p>	<p>W odniesieniu do uwagi dotyczącej art. 44 projektu, dotyczącej przedłużenia vacatio legis, uwaga nie może zostać uwzględniona. Przepisy ustawy o SInF, jako implementujące prawo unijne, muszą być wprowadzane w określonych terminach. Przedłużenie okresu vacatio legis, jako opóźniające wdrożenie</p>

			wdrożeniu nowych obowiązków wynikających z ostatniej nowelizacji ustawy AML.	wymaganych prawem wspólnotowym rozwiązań, nie mogą zostać we wskazanym zakresie uwzględnione.
43.	Zarząd Krajowej SKOK	Art. 44	<p>Kasa Krajowa podtrzymuje również uwagi dotyczące zbyt krótkiego okresu <i>vacatio legis</i>. W ocenie Kasy Krajowej termin dla spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych na wdrożenie obowiązku przekazywania przez Kasy informacji, o których mowa w art. 12 ust. 1 projektu, powinien zostać wydłużony tak aby rozpoczęcie ich przekazywania miało miejsce nie później niż w okresie sześciu miesięcy (optymalnie: dziewięciu miesięcy, lecz w każdym razie nie mniej niż sześć miesięcy) od dnia wejścia w życie ustawy. Instytucja zobowiązana przekazuje informacje o rachunku do SInF za pośrednictwem STIR, przy czym Kasy przekazują informacje do STIR za pośrednictwem Kasy Krajowej. Pośrednictwo Kasy Krajowej w przekazywaniu informacji uzyskanych od Kas do STIR wymaga dodatkowego czasu na przeprowadzenie testów i sprawdzenie, czy system działa prawidłowo. Ponadto do czasu opublikowania struktury logicznej, o której mowa w art. 17 projektu (<i>Art. 17. Dane, o których mowa w art. 12, instytucje zobowiązane przekazują w postaci elektronicznej odpowiadającej strukturze logicznej dostępnej w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych</i>.), nie ma możliwości dokonania oceny zakresu zmian i dostosowania systemów informatycznych nie tylko po stronie Kas, lecz również Kasy Krajowej.</p> <p>Ponadto na wypadek, gdyby status Kasy Krajowej jako instytucji zobowiązanej do przekazywania informacji o rachunkach miałby zostać w przyszłej ustawie utrzymany, to postulowane wyżej wydłużenie okresu <i>vacatio legis</i> powinno dotyczyć również Kasy Krajowej.</p>	W odniesieniu do uwagi dotyczącej art. 44 projektu, dotyczącej przedłużenia <i>vacatio legis</i> , uwaga nie może zostać uwzględniona. Przepisy ustawy o SInF, jako implementujące prawo unijne, muszą być wprowadzane w określonych terminach. Przedłużenie okresu <i>vacatio legis</i> , jako opóźniające wdrożenie wymaganych prawem wspólnotowym rozwiązań, nie mogą zostać we wskazanym zakresie uwzględnione.
44.	Zarząd Krajowej SKOK	Art. 44	Jednocześnie mając na względzie, że, jak wskazano wyżej, Kasa Krajowa nie prowadzi obecnie rachunków podlegających raportowaniu na gruncie projektowanej ustawy <u>Kasa Krajowa zwraca się z prośbą o rozważenie możliwości uzupełnienia projektu o przepis przejściowy,</u>	W sytuacji w której Kasa Krajowa nie prowadzi obecnie rachunków podlegających raportowaniu, nie będzie musiała rozpoczynać raportowania

			<p><u>zgodnie z którym w przypadku Kasy Krajowej przekazywanie informacji, o których mowa w art. 12 ust. 1 rozpoczyna się nie później niż w ciągu 6 (optymalnie 9) miesięcy od dnia rozpoczęcia prowadzenia przez Kasę Krajową rachunków płatniczych, o których mowa w art. 3 pkt 8 lit. a projektu.</u> Stosowną propozycję legislacyjną pozwalam sobie przedstawić poniżej:</p> <p>„W art. 44:</p> <p>w pkt 1 po wyrazach: „w art. 3 pkt 1 lit. a-b oraz e” dodaje się wyrazy „z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej”,</p> <p>po pkt 3 dodaje się pkt 4 w brzmieniu:</p> <p>„4) 6 (optymalnie 9) miesięcy od dnia rozpoczęcia prowadzenia rachunków płatniczych, o których mowa w art. 3 pkt 8 lit. a - w przypadku Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej.”.</p>	<p>informacji o rachunkach. Z uwagi na powyższe uwaga nie może zostać uwzględniona.</p>
45.	ZBP	art. 45	<p>Ponownie prosimy również o rozważenie wydłużenia terminu na rozpoczęcie raportowania, o którym mowa w art. 45 Projektu <u>z 14 dni do 1 miesiąca</u>.</p> <p>Ponadto - celem uniknięcia ewentualnych wątpliwości, czy inicjalnemu zaraportowaniu zgodnie z art. 45 projektu podlegać będą także rachunki prowadzone na dzień wejścia w życie ustawy o SInF, lecz zamknięte przed terminem rozpoczęcia raportowania zgodnie z art. 44 ustawy SInF, proponujemy doprecyzowanie tej kwestii i rozważenie zastosowania np. rozwiązania jakie zostało przyjęte w art. 14 ust. 2 Ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o zmianie niektórych ustaw w celu przeciwdziałania wykorzystywaniu sektora finansowego do wyłudzeń skarbowych (Dz.U. z 2017 r. poz. 2491).</p> <p>Sugerujemy również zmianę art. 45 poprzez wskazanie, że obowiązek przekazywania danych nie dotyczy danych wskazanych w art. 12 ust. 1 pkt 5), gdyż w stosunku do nich art. 46 przewiduje, że będą przekazywane dla rachunków otwartych po dniu wejścia w życie Ustawy o SInF. Tymczasem art. 45 odnosi się do rachunków</p>	<p>W odniesieniu do uwagi dotyczącej art. 45 projektu, dotyczącej przedłużenia terminu raportowania danych dotyczących rachunków istniejących przed dniem wejścia w życie ustawy, uwaga zostanie uwzględniona. W odniesieniu do sugestii bezpośredniego odniesienia się w art. 45 do rozpoczęcia raportowania danych o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 5 projektu, wskazuję, iż uwaga nie może zostać uwzględniona. Zdaniem projektodawcy, zapis art. 46 projektu jest wystarczający i nie wymaga dalszego precyzowania.</p>

			<p>prowadzonych na dzień wejścia w życie. Jest to sprzeczność, którą w ocenie sektora należy wyeliminować.</p>	
46.	ZBP	art. 45 i 46	<p>Dodatkowo, w przypadku stwierdzenia, że informacje dotyczące umów o przechowywanie depozytów rzeczowych są istotne (o czym mowa wyżej w piśmie), proponujemy, aby art. 45 lub 46 został rozszerzony w ten sposób, że obejmie też swoją dyspozycją umowy o przechowywanie depozytów, tak aby banki miały obowiązek raportować jedynie umowy zawarte po dacie wejścia w życie ustawy i nie musiały rejestrować istniejących umów zawartych przed tą datą.</p> <p>Propozycja zmiany art. 45:</p> <p>- <i>na końcu proponujemy dodać zwrot „z wyłączeniem umów o przechowywanie przedmiotów z art. 4”, ewentualnie proponujemy w art. 46:</i></p> <p>- <i>po słowach „rachunków otwartych” dodajemy zwrot „oraz informacje o umowach o przechowywanie przedmiotów, o których mowa art. 4, zawartych”.</i></p> <p>Jak zostało już wyjaśnione powyżej, informacje o depozycie nie będą miały istotnego znaczenia dla administracji skarbowej, natomiast dla banków obowiązek raportowania ww. informacji oznacza duży wysiłek operacyjny związany z wprowadzaniem danych do systemów informatycznych. Obowiązki nakładane na instytucje zobowiązane i wynikające z tego koszty będą zatem nieproporcjonalne w stosunku do korzyści dla regulatora.</p> <p>Dodatkowo poddajemy pod rozważenie uzupełnienie Projektu ustawy o artykule analogiczne jak art. 15 i art. 16 (wskazane poniżej) ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o zmianie niektórych ustaw w celu przeciwdziałania wykorzystywaniu sektora finansowego do wyłudzeń skarbowych. Projekt wprowadza bowiem szersze obowiązki raportowania do STIR niż Ordynacja podatkowa. Objęcie raportowaniem nowych rodzajów podmiotów oraz rachunków będzie się wiązało po stronie banków z koniecznością zapewnienia</p>	<p>W odniesieniu do uwagi do art. 45 i 46 projektu, dotyczącej raportowania informacji nieprzetwarzanych dotychczas w formie umożliwiającej ich automatyczne przetwarzanie, uwaga zostanie uwzględniona poprzez dodanie przepisu przewidującego dłuższe <i>vacatio legis</i> dotyczącego raportowania części informacji o rachunkach.</p>

		<p>raportowania wszystkich danych, w tym danych posiadanych jedynie w formie papierowej. Aby zapewnić to raportowanie, biorąc pod uwagę obecnie planowany termin wejścia w życie, konieczny będzie czas na wprowadzenie danych do systemów lub wypracowanie innych mechanizmów zapewniających raportowanie. Problem ten może dotyczyć części pełnomocników oraz osób wskazanych w art. 12 ust. 1 pkt 5) Projektu.</p> <p>Art. 15. 1. Przekazywanie informacji i zestawień, o których mowa w art. 119zp § 1, art. 119zq oraz art. 119zs ustawy zmienianej w art. 4, zawierających dane uzyskane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, które znajdują się w formie uniemożliwiającej ich automatyczne przetwarzanie w systemach teleinformatycznych banków w rozumieniu art. 119zg pkt 1 ustawy zmienianej w art. 4 oraz spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych, rozpoczyna się nie później niż ostatniego dnia 9. miesiąca od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.</p> <p>2. W przypadku uzupełnienia, zmiany lub przeniesienia do formy umożliwiającej automatyczne przetwarzanie danych, o których mowa w ust. 1, przed upływem terminu, o którym mowa w tym przepisie, dane te przekazywane są niezwłocznie na zasadach określonych w art. 119zp § 1, art. 119zq oraz art. 119zs ustawy zmienianej w art. 4.</p> <p>Art. 16. 1. Na wniosek banku w rozumieniu art. 119zgpkt 1 ustawy zmienianej w art. 4 oraz na wniosek spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej, złożony nie później niż 14 dni przed upływem terminu, o którym mowa odpowiednio w art. 14 ust. 1 i 3 oraz art. 15, Szef Krajowej Administracji Skarbowej może:</p> <p>przedłużyć ten termin o nie więcej niż 6 miesięcy ze względu na techniczne nieprzygotowanie do przekazywania danych lub ograniczyć zakres danych objętych zestawieniami, o których mowa w art. 119zp § 1 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 4, podlegających przekazaniu ze względu na obiektywną niemożliwość ich przekazania.</p> <p>We wniosku wskazuje się:</p>	
--	--	---	--

			<p>przyczyny techniczne braku przygotowania do przekazywania danych, opis działań podjętych w celu przygotowania do przekazywania danych oraz termin rozpoczęcia przekazywania danych - w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1;</p> <p>przyczyny obiektywnej niemożności przekazania danych - w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2.</p> <p>Wniosek w imieniu banków spółdzielczych lub spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych może być złożony zbiorczo, odpowiednio za pośrednictwem banku zrzeczającego lub Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo- -Kredytowej.</p> <p>Szef Krajowej Administracji Skarbowej rozpoznaje wniosek niezwłocznie, nie później niż w terminie 7 dni od dnia jego wpływu.</p> <p>5. W zakresie nieuregulowanym do wniosków stosuje się odpowiednio przepisy działu IV ustawy zmienianej w art. 4.</p>	
47.	ZBP	Uwagi ogólne	<p>Uprzejmie zwracamy uwagę, iż Projekt zawiera drobne uchybienia językowe, które proponujemy wyeliminować.</p> <p>W art. 2 ust. pkt 3 Projekt posługuje się pojęciem „ustawa ” pisanym z małej litery, w związku z czym powstaje wątpliwość, czy chodzi o cele wyrażone w Ustawie o SInF, czy też w innym akcie prawnym rangi ustawowej. Jeżeli przepis odnosi się do Ustawy o SInF, wówczas należałoby rozważyć, czy słowo „ustawa” nie powinno rozpoczynać się z wielkiej litery, tak aby uniknąć wątpliwości interpretacyjnych.</p> <p>W art. 3 pkt 1 pojawił się błąd o charakterze technicznym polegający na wprowadzeniu definicji „ustawy o przeciwdziałaniu” w punkcie definiującym inne pojęcie ustawowe. Mianowicie, określenie „ustawa o przeciwdziałaniu” jest wprowadzone w art. 3 pkt 1) lit. f), w definicji instytucji obowiązanej. W ten sposób skrót, który dotyczy części definiowanego określenia został wprowadzony w przepisie, w którym formułuje się definicję (skrót ustawy o przeciwdziałaniu wprowadzono w przepisie definiującym instytucję obowiązaną, przy czym skrót dotyczy części definiowanego określenia instytucji zobowiązanej, tj. przedsiębiorcy). W tym kontekście wskazać należy, że zgodnie z § 154</p>	<p>W odniesieniu do zgłoszonych uwag natury techniczno – legislacyjnej informuję, iż zostaną one przeanalizowane w ramach toczącego się procesu legislacyjnego.</p>

			<p>ust. 4 Zasad Techniki Prawodawczej w przepisie, w którym formułuje się definicję, nie wprowadza się skrótu dla oznaczenia określenia definiowanego.</p> <p>Tytuł Rozdziału 3 Projektu posługuje się sformułowaniem „<i>informacje o rachunkach</i>” podczas gdy w dalszej części przepisy mówią o „<i>informacji o rachunku</i>”. Podobną uwagę należy odnieść do art. 8 ust. 2 Projektu, gdzie mowa jest o „<i>informacji o rachunku</i>”, podczas gdy wydaje się, że poprawna językowo wersja powinna brzmieć „<i>informacje o rachunkach</i>”. Podobnie w art. 2 ust. 1 pkt 1) należy zamienić słowo „finansowania” na słowo „finansowaniu”.</p>	
48.	UODO	Uwagi ogólne	<p>Wskazując na art. 35 rozporządzenia 2016/679, który reguluje dokonywanie - przed rozpoczęciem przetwarzania albo w związku z tworzeniem przepisów regulujących operację lub zestaw operacji przetwarzania - oceny skutków planowanych operacji przetwarzania dla ochrony danych osobowych, organ nadzorczy podtrzymuje uwagę dotyczącą konieczności przeprowadzenia takiej oceny ze względu na rodzaj przetwarzania, w szczególności następującego przy użyciu nowych technologii, ale także gdy charakter, zakres, kontekst i cele przetwarzania z dużym prawdopodobieństwem mogą powodować wysokie ryzyko naruszenia praw lub wolności osób. Analiza przepisów projektu ze względu na zakładaną przez Projektodawcę skalę i sposoby przetwarzania danych i informacji prowadzi bowiem do wniosku, że projektowane rozwiązania powodują takie ryzyko oraz uzasadniają przeprowadzenie oceny skutków planowanych operacji przetwarzania dla ochrony danych osobowych.</p>	<p>W odpowiedzi na uwagę dotyczącą rozważenia przeprowadzenia na podstawie art. 35 ust. 1 rozporządzenia 2016/679 oceny skutków planowanych operacji przetwarzania dla ochrony danych osobowych, projektodawca przyjmuje przedmiotową uwagę do wiadomości. Projektodawca jednocześnie wskazuje, iż przepisy ustawy stanowią implementację do krajowego porządku prawnego postanowień dyrektywy 2018/843. W związku z tym należałoby zauważyć, że zgodnie z art. 35 ust. 10 rozporządzenia 2016/679, ust. 1–7 tego przepisu nie mają zastosowania, jeżeli przetwarzanie na mocy art. 6 ust. 1 lit. c) lub e) ma podstawę prawną w prawie Unii lub w prawie państwa członkowskiego, któremu podlega administrator, i prawo takie reguluje daną operację przetwarzania lub zestaw operacji, a oceny skutków dla ochrony danych</p>

				<p>dokonano już w ramach oceny skutków regulacji w związku z przyjęciem tej podstawy prawnej – chyba że państwa członkowskie uznają za niezbędne, by przed podjęciem czynności przetwarzania dokonać oceny skutków dla ochrony danych. Przetwarzanie danych w ramach SInF ma następować w związku z przyjęciem przepisów implementujących art. 32a dyrektywy 2015/849 (wprowadzonego na podstawie dyrektywy 2018/843). W motywie 51 dyrektywy 2018/843 wskazano, iż „Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”), w szczególności z prawem do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego (art. 7 Karty), prawem do ochrony danych osobowych (art. 8 Karty) oraz wolnością prowadzenia działalności gospodarczej (art. 16 Karty).” Tym samym już w samej dyrektywie 2018/843 przyjęto, iż przetwarzanie danych osobowych w rejestrze ustanowionym na podstawie art. 32a dyrektywy 2015/849 jest zgodne z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej, w tym z prawem do ochrony danych osobowych.</p> <p>Ustawa o SInF wdraża również dyrektywę 2019/1153 , która w motywie 23 wskazuje, iż „Niniejsza dyrektywa nie narusza praw</p>
--	--	--	--	--

				<p>podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w art. 6 TUE i w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności z prawem do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego osoby, prawem do ochrony danych osobowych, zakazem dyskryminacji, wolnością prowadzenia działalności gospodarczej, prawem do skutecznego środka prawnego i rzetelnego procesu sądowego, domniemaniem niewinności i prawem do obrony oraz zasadą legalności i proporcjonalności kar do czynów zabronionych pod groźbą kary, a także praw podstawowych i zasad określonych w prawie międzynarodowym i umowach międzynarodowych, których Unia lub wszystkie państwa członkowskie są stronami, w tym w europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz w konstytucjach państw członkowskich w ich odpowiednich obszarach zastosowania.” Tym samym sama potrzeba przeprowadzenia oceny skutków przetwarzania dla ochrony danych osobowych jest wątpliwa.</p> <p>Jednocześnie w motywach 25-27 dyrektywy 2019/1153 (oraz w odpowiednich przepisach dyrektywy), przewidziano rozwiązania mające gwarantować odpowiednie zabezpieczenie danych osobowych, które zostały wdrożone w</p>
--	--	--	--	--

				<p>przepisach projektu (art. 10 – wymogi dla osób wykonujących zadania związane z obsługą SInF, art. 16 – określenie okresu przetwarzania danych, art. 18-19 – określenie celów przetwarzania danych, art. 20 – upoważnienie do określenia warunków udostępniania danych, art. 22 ust. 3 – warunki dla osób które mogą być upoważnione do uzyskania dostępu do danych, art. 26 – gromadzenie danych o wykorzystaniu informacji z SInF, wraz z uprawnieniem kontrolnym dla Prezesa UODO w ust. 2, art. 28 – wymogi dotyczące zabezpieczeń przetwarzanych danych, art. 34-35 – przepisy karne związane z nieprawidłowym przetwarzaniem danych). Z uwagi na powyższe nie wydaje się, by wprowadzenie ustawy o SInF, wdrażającej dyrektywy 2018/843 oraz 2019/1153 (które określono jako zgodne z prawem do ochrony danych osobowych), zawierające przepisy wdrażające wszystkie wymogi dyrektyw dotyczące ochrony danych osobowych, oraz przewidujące dodatkowe elementy ochrony informacji, generowało wysokie ryzyko naruszenia praw i wolności osób fizycznych. Niezależnie od powyższych rozważań, należy wskazać, iż zgodnie z art. 37 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych przetwarzanych w związku z zapobieganiem i zwalczaniem</p>
--	--	--	--	---

				<p>przestępczości, administrator będzie zobowiązany do rozważenia zasadności przeprowadzenia oceny skutków planowanych operacji przetwarzania dla ochrony danych osobowych, przed rozpoczęciem przetwarzania danych w ramach SInF. W tym kontekście należy zauważyć, iż do zakończenia procesu legislacyjnego treść przepisów może się zmienić, w związku z czym ewentualne przeprowadzenie oceny skutków planowanych operacji dla ochrony danych będzie mogło być przeprowadzone po ostatecznym przyjęciu treści ustawy.</p>
49.	UODO	Uwagi ogólne	<p>Kwestie związane z funkcjonowaniem SInF oraz nakładaniem praw i obowiązków powinny być - w ocenie organu nadzorczego - uregulowane kompleksowo przez Projektodawcę w ustawie o Systemie Informacji Finansowej, a nie poprzez odwołanie do odpowiednich przepisów Ordynacji podatkowej, odnoszących się do STIR (art. 13 i następne projektu ustawy). Nawiązując do wyjaśnień z pisma z dnia 25 czerwca br. - art. 13 wymaga dookreślenia, że SInF nie będzie częścią STIR, a wykorzystanie STIR jako kanału przekazywania informacji stanowi rozwiązanie techniczne (jak wskazano w przedmiotowym piśmie).</p>	<p>W odpowiedzi na uwagę dotyczącą potrzeby kompleksowej regulacji kwestii związanych z funkcjonowaniem SInF bezpośrednio w ustawie o SInF, w ocenie projektodawcy powtarzanie przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa w ustawie o SInF nie jest prawidłowe z perspektywy zasad techniki prawodawczej. W świetle § 5 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” przepisy ustawy redaguje się zwięźle i syntetycznie, unikając nadmiernej szczegółowości, a zarazem w sposób, w jaki opisuje się typowe sytuacje występujące w dziedzinie spraw regulowanych tą ustawą. Zgodnie z § 156 pkt 1 ww. rozporządzenia jeżeli</p>

				<p>zachodzi potrzeba osiągnięcia skrótości tekstu lub zapewnienia spójności regulowanych instytucji prawnych, w akcie normatywnym można posłużyć się odesłaniami. Przykładowo warto zwrócić uwagę, iż uwzględnienie uwagi Prezesa UODO prowadziłoby do sytuacji, w której każda przyszła potencjalna zmiana przepisów Ordynacji podatkowej wiązałaby się z koniecznością wprowadzenia identycznych zmian w ustawie o SInF. Zauważyć również należy, iż art. 13 ust. 1 projektu wprost wskazuje, że instytucja zobowiązana przekazuje informacje o rachunku do SInF za pośrednictwem STIR. Co za tym idzie, przedmiotowe zapisy są wystarczające dla wskazania, że STIR ma być jedynie kanałem przesyłania informacji, nie jest zasadne ani dopuszczalne tworzenie przepisów o charakterze deklaratoryjnym, a takim przepisem byłby zapis wskazujący na odrębność SInF od STIR.</p>
50.	UODO	Uwagi ogólne	<p>W odniesieniu do uwagi organu nadzorczego dotyczącej niewystarczająco precyzyjnego sposobu przekazywania danych określonego w art. 20 projektu ustawy, Projektodawca dokonał zmiany tego przepisu dodając ust. 2 dookreślający, że minister właściwy do spraw finansów publicznych określi w drodze rozporządzenia m.in. wymogi techniczne, sposób udostępniania informacji oraz format danych przekazywanych podmiotom uprawnionym. Jeżeli wskazane kwestie będą przedmiotem regulacji aktu wykonawczego, w ocenie</p>	<p>W odpowiedzi na uwagę dotyczącą potrzeby przygotowania projektu rozporządzenia o którym mowa w art. 20 projektu, należy zauważyć, iż projekty rozporządzeń zostaną przygotowane oraz opublikowane w toku procesu legislacyjnego.</p>

			Prezesa UODO uzasadnione jest, aby Projektodawca wraz z ustawą o SinF przygotował przedmiotowe rozporządzenie.	
51.	NBP	Uwagi ogólne	<p>1) W projektowanym art. 14 ust. 3, proponujemy wykreślić drugie wystąpienie wyrazu „niezwłocznie”.</p> <p>2) W uzasadnieniu projektu, w niektórych miejscach wskazano błędny numer dyrektywy, tj. zamiast „dyrektywa 2018/849” powinno być „dyrektywa 2018/843”.</p>	W odniesieniu do uwagi do art. 14 ust. 3 należy wskazać, iż oba użycia wyrazu „niezwłocznie” mają swoją wartość merytoryczną, tym samym nie mogą zostać usunięte. W odniesieniu do uwagi dotyczącej treści uzasadnienia, wskazane błędy zostaną usunięte.
52.	NBP	Uwagi ogólne	<p>Niezależnie od powyższych uwag, NBP proponuje dodatkowo, aby jednym z możliwych skutków projektowanej ustawy, tworzącej centralną bazę o rachunkach płatniczych, było wykorzystanie przez dostawców usług płatniczych, głównie banki, możliwej nowej funkcjonalności wynikającej z ww. centralnej bazy, tj. możliwości zweryfikowania bezpośrednio lub pośrednio, np. przez Krajową Izbę Rozliczeniową S.A., numeru rachunku płatniczego z nazwą jego posiadacza. Brak takiej bazy i usługi sprawia, że klienci polskich banków są pozbawieni takiej możliwości weryfikacji i często padają ofiarą przestępców, podszywających się pod właściwych beneficjentów płatności. Przykładem wykorzystania istnienia centralnej bazy zawierającej m. in. dane o numerze rachunku i nazwie jego posiadacza jest, prowadzona w Wielkiej Brytanii przez firmę Pay UK, usługa Confirmation of Payee, która umożliwia sprawdzenie przez klientów, że wysyłają oni płatność do zamierzonego odbiorcy. Powyższa usługa została pomyślnie wdrożona przez wiele brytyjskich banków oraz innych dostawców usług płatniczych. Wprowadzenie na rynku polskim takiej usługi umożliwiłoby klientowi zwrócenie się do banku o weryfikację adresata przelewu z podanym przez niego numerem rachunku bankowego i sprawdzenie, czy wprowadzone dane są zgodne.</p>	Wskazać należy, iż zaproponowane funkcjonalności nie mieszczą się w zakresie implementacji przepisów prawa unijnego. Co za ty idzie z uwagi na terminy implementacji przepisów, nie jest zasadne przedłużanie procesu legislacyjnego w związku z dokładaniem kolejnych funkcjonalności systemu. Z uwagi na powyższe, propozycja może zostać potraktowana co najwyżej jako wniosek de lege ferenda.

		<p>W przypadku gdy klient użyje poprawnej nazwy właściciela rachunku, otrzyma on potwierdzenie od swojego dostawcy, posiadającego pośrednio dostęp do centralnej bazy o rachunkach, że dane są zgodne i będzie mógł kontynuować płatność. Jednak jeśli okaże się, że coś się nie zgadza, wówczas bank poinformuje o tym osobę zamierzającą dokonać operacji. Przedmiotowe rozwiązanie pomogłoby uniknąć bardzo wielu przypadkowych lub wynikających z manipulacji przestępców błędnie skierowanych płatności do nieodpowiedniego właściciela rachunku i zapewniłoby dodatkową ochronę w walce z oszustami.</p> <p>NBP dostrzega zasadność, aby takie narzędzie również funkcjonowało na polskim rynku. Umożliwienie weryfikacji odbiorcy płatności z pewnością przyczyni się do skuteczniejszego zwalczania ww. oszustw i działalności przestępczej.</p> <p>Należy podkreślić, że w ostatnim czasie również organy unijne, w związku z pracami nad jednolitą i przejrzystą wizją europejskiego rynku usług płatniczych, odniosły się do kwestii potwierdzania odbiorcy płatności.</p> <p>Komisja Europejska (dalej „KE”) w opublikowanym we wrześniu 2020 r. „Komunikacie Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie unijnej strategii w zakresie płatności detalicznych” zadeklarowała zbadanie konieczności wprowadzenia środków uzupełniających w celu przeciwdziałania nadużyciom finansowym. KE planuje ocenić, czy wymóg zbieżności między nazwiskiem lub nazwą beneficjenta a numerem IBAN może być skutecznym sposobem zapobiegania nadużyciom finansowym, np. w przypadku „inżynierii społecznej”, w ramach której osobami manipuluje się w celu wykonania przez nie określonych działań lub ujawnienia informacji poufnych.</p> <p>Trzeba również zwrócić uwagę, że Rada Unii Europejskiej przyjęła w dniu 22 marca 2021 r. konkluzje pt. Council Conclusions on the Retail Payments Strategy for the EU , stanowiące odpowiedź na powyższą Strategię, w których poparła priorytetowe potraktowanie przez KE</p>	
--	--	---	--

		<p>zwiększania zaufania konsumentów i przedsiębiorstw szczególnie w odniesieniu do płatności natychmiastowych, zwłaszcza poprzez ocenę aspektów ochrony konsumentów, w szczególności funkcji potwierdzenia odbiorcy płatności (confirmation-of-payee).</p> <p>W ocenie NBP, nie jest do końca pewne, czy przygotowany projekt ustawy o SInF, w wersji z dnia 18 czerwca 2021 r., umożliwia już obecnie wprowadzenie, np. przez Krajową Izbę Rozliczeniową S.A., rozwiązania polegającego na weryfikowaniu odbiorcy płatności i świadczenie takiej usługi dla dostawców usług płatniczych, głównie banków. W obecnym brzmieniu projektu, zgodnie z art. 2 pkt 2, SInF ma służyć nie tylko do wykrywania poważnego przestępstwa (np. oszustwa i nadużycia finansowego – wymienionego jako jedna z form przestępczości w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), do którego odwołuje się projektodawca w definicji „poważnego przestępstwa”), ale również do jego rozpoznawania i zapobiegania, czyli podjęcia odpowiednich działań zmniejszających niebezpieczeństwo i umożliwiających przeciwdziałanie procederom przestępczym. W opinii NBP, nie ma jednak pewności, czy pod pojęciem „poważnego przestępstwa” mogłoby być rozumiane oszustwo finansowe polegające na zmanipulowaniu płatników w celu podania przez nich numeru rachunku płatniczego posiadanego nie przez właściwego beneficjenta, do którego ma trafić płatność, ale przez osobę powiązaną z przestępcami, w celu dalszego szybkiego wyprowadzenia otrzymanych środków. Jeżeli, zdaniem Ministerstwa Finansów, można byłoby przyjąć taką interpretację, projekt nie wymaga modyfikacji w tym zakresie. W przypadku odmiennego poglądu ze strony Ministerstwa Finansów zwracamy się z prośbą o wprowadzenie w opiniowanym</p>	
--	--	---	--

			projekcie przepisów umożliwiających zastosowanie proponowanego rozwiązania. Deklarujemy roboczą współpracę z Ministerstwem Finansów w celu przygotowania projektu przepisów, które by ww. cel pozwoliły osiągnąć, gdyby dotychczasowe przepisy nie pozwalały na wypracowanie takiego rozwiązania.	
53.	Izba Domów Maklerskich	Uwaga ogólna	Izba Domów Maklerskich podtrzymuje uwagi zgłoszone pismem IDM/WL/24/18/PS z 23 lutego br. Do projektu ustawy o Systemie Informacji Finansowej, w zakresie w jakim nie zostały uwzględnione w obecnym projekcie. Pismo przesyłamy w załączeniu. Ponadto zwracamy się o jasne i precyzyjne wskazanie danych jakie powinny być raportowane w przypadku otwarcia rachunku, zmianie informacji o rachunku i zamknięciu rachunku obecny Art.11 ust.2 obejmujący łącznie wymienione sytuacje powoduje wątpliwości co do zakresu przekazywanych informacji.	Odniesienie się do uwag przedłożonych w piśmie z 23 lutego nastąpiło w tabeli zawierającej zestawienie uwag zgłoszonych w trakcie opiniowania i konsultacji. Projektodawca podtrzymuje stanowisko zaprezentowane w tym dokumencie.

TABELA ZGODNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU		Ustawa o Systemie Informacji Finansowej.				
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO		<p>Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/843 z dnia 30 maja 2018 r. zmieniająca dyrektywę (UE) 2015/849 w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu oraz zmieniająca dyrektywy 2009/138/WE i 2013/36/UE</p> <p>Projekt dokonuje implementacji dyrektywy 2018/843 w zakresie dotyczącym ustanowienia scentralizowanych automatycznych mechanizmów dotyczących informacji na temat rachunków bankowych. W pozostałym zakresie, dyrektywa 2018/843 jest implementowana w ramach ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.</p>				
WYJAŚNIENIE TERMINU WEJŚCIA W ŻYCIE PROJEKTU		Termin wejścia w życie uwzględnia konieczność podjęcia niezbędnych działań, zarówno przez organ właściwy w sprawach Systemu Informacji Finansowej, jak i instytucje zobowiązane, w celu wdrożenia procedur koniecznych do prawidłowej realizacji obowiązków przewidzianych w projekcie.				
l.p.	jednostka redakcyjna a dyrektywy 2018/843	treść przepisu UE	konieczność wdrożenia [T/N]	jednostka redakcyjna ustawy o SInF	treść przepisu/przepisów projektu ustawy	uzasadnienie
1.	Art. 1(19) dyrektywy 2018/843	<p><i>Artykuł 32a</i></p> <p>1. Państwa członkowskie ustanawiają scentralizowane automatyczne mechanizmy, takie jak centralne rejestry lub centralne systemy wyszukiwania danych elektronicznych, które umożliwiają terminową identyfikację dowolnej osoby fizycznej lub prawnej posiadającej lub kontrolującej rachunki płatnicze oraz rachunki bankowe identyfikowane za pomocą IBAN, zgodnie z definicją zawartą w rozporządzeniu</p>	T	Art. 1-2, art. 3 pkt 1 lit. a-c, e-g, pkt 2, pkt 7, pkt 8 lit. a-b oraz pkt 9, art. 4 pkt 1 i 2 lit. b i c, art. 5-6, art. 10-15, art. 17, art.	<p>Art. 1. Ustawa określa zasady funkcjonowania Systemu Informacji Finansowej, zwanego dalej „SInF”, w tym:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) instytucje zobowiązane do przekazywania informacji do SInF; 2) organ właściwy w sprawach SInF; 3) zakres informacji przekazywanych do SInF; 4) podmioty uprawnione do uzyskiwania informacji zgromadzonych w SInF; 	

		<p>Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012, a także skrytki depozytowe w instytucji kredytowej na ich terytorium. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o specyfice tych mechanizmów krajowych.</p>		<p>29, art. 30-32, art. 43 pkt 4, art. 44 pkt 1, art.45.</p>	<p>5) zasady przetwarzania informacji zgromadzonych w SInF; 6) zasady ochrony przetwarzanych informacji w SInF. Art. 2. 1. SInF służy: 1) przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu; 2) rozpoznawaniu i wykrywaniu przestępstwa katalogowego oraz zapobieganiu przestępstwu katalogowemu lub wspomaganiu prowadzenia postępowania karnego w sprawie przestępstwa katalogowego, a także w celu identyfikacji, wykrycia lub zabezpieczenia mienia pochodzącego z takiego przestępstwa; 3) innym celom określonym w ustawie. 2. SInF jest prowadzony przy użyciu systemu teleinformatycznego. Art. 3. Użyte w ustawie określenia oznaczają: 1) instytucja zobowiązana: a) oddział instytucji kredytowej, bank krajowy, oddział banku zagranicznego w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2021 r. poz. 2439, z późn. zm.¹⁾), b) spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową i Krajową Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową, o których mowa w ustawie z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych</p>	
--	--	--	--	--	--	--

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2021 r. poz. 2447 oraz z 2022 r. poz. 830, 872, 1358, 1488, 1692 i 1933.

				<p>kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 924, 1358, 1488 i 1933),</p> <p>c) krajową instytucję płatniczą, małą instytucję płatniczą, krajową instytucję pieniądza elektronicznego, oddział unijnej instytucji płatniczej, oddział unijnej instytucji pieniądza elektronicznego, oddział zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego, w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1907, 1814, 2140 i 1488) oraz organ administracji publicznej, jeżeli świadczy on usługi płatnicze,</p> <p>e) Narodowy Bank Polski – w zakresie w jakim, za zgodą Prezesa Narodowego Banku Polskiego, o której mowa w art. 51 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. z 2022 r. poz. 2025), prowadzi rachunki bankowe innych osób prawnych, z wyłączeniem rachunków w systemach płatności prowadzonych przez Narodowy Bank Polski,</p> <p>f) przedsiębiorcę w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162 i 2105 oraz z 2022 r. poz. 24 i 974) w zakresie, w jakim prowadzi działalność polegającą na udostępnianiu skrytek sejfowych, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 19c ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2022 r. poz. 593, 655 i 835), zwanej dalej „ustawą o przeciwdziałaniu”, oraz oddział przedsiębiorcy</p>	
--	--	--	--	--	--

				<p>zagranicznego prowadzący taką działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,</p> <p>g) oddział przedsiębiorcy zagranicznego w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2022 r. poz. 470) w zakresie, w jakim prowadzi działalność, o której mowa w lit. f, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;</p> <p>2) izba rozliczeniowa – izbę rozliczeniową, o której mowa w art. 119zg pkt 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r. poz. 1540, z późn. zm.²⁾), zwanej dalej „Ordynacją podatkową”;</p> <p>7) przetwarzanie informacji – wszelkie operacje wykonywane na informacjach rejestrowanych, takich jak: zbieranie, utrwalanie, organizowanie, porządkowanie, przechowywanie, adaptowanie lub modyfikowanie, pobieranie, przeglądanie, wykorzystywanie, ujawnianie przez przesłanie, rozpowszechnianie lub innego rodzaju udostępnianie, dopasowywanie lub łączenie, ograniczanie, usuwanie lub niszczenie;</p> <p>8) rachunek:</p>	
--	--	--	--	--	--

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2021 r. poz. 1598, 2076, 2105, 2262, 2328 oraz z 2022 r. poz. 835 i 974.

				<p>a) rachunek płatniczy, o którym mowa w art. 2 pkt 25 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych,</p> <p>b) rachunek bankowy i rachunek w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, niebędące rachunkami płatniczymi,</p> <p>c) rachunek papierów wartościowych, rachunek derywatów i rachunek zbiorczy oraz rachunek pieniężny służący do obsługi tych rachunków w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi;</p> <p>9) STIR – system teleinformatyczny izby rozliczeniowej, o którym mowa w art. 119zg pkt 6 Ordynacji podatkowej.</p> <p>Art. 4. Informacją rejestrowaną w rozumieniu ustawy jest:</p> <p>1) informacja o rachunku;</p> <p>2) informacja o umowie o:</p> <p>a) przechowywanie przedmiotów i papierów wartościowych, z wyłączeniem umów zawieranych z jednostką sektora finansów publicznych w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1634, 1692, 1725, 1747, 1768 i 1964), przedsiębiorstwem państwowym albo spółką z większościovym udziałem Skarbu Państwa, jednostką samorządu terytorialnego lub związkiem jednostek samorządu terytorialnego, jeżeli czynności te są wykonywane przez podmiot, o którym mowa w art. 3 pkt 1 lit. a,</p>	
--	--	--	--	---	--

				<p>b) udostępnienie skrytki sejfowej, jeżeli czynności te są wykonywane przez podmiot, o którym mowa w art. 3 pkt 1 lit. a,</p> <p>c) udostępnienie skrytki sejfowej przez podmiot, o którym mowa w art. 3 pkt 1 lit. f i g.</p> <p>Art. 5. Organem właściwym w sprawach SInF jest Szef Krajowej Administracji Skarbowej, zwany dalej „organem właściwym”.</p> <p>Art. 6. Organ właściwy jest administratorem danych zgromadzonych w SInF.</p> <p>Art. 10 Instytucje zobowiązane mają obowiązek przekazywać do SInF informacje rejestrowane, z wyjątkiem informacji o rachunku, na który na koniec danego dnia następuje automatyczne przeksięgowanie środków pieniężnych, a ich zwrot wraz z odsetkami następuje automatycznie na rachunek nie później niż w terminie 2 dni roboczych.</p> <p>Art. 11. Instytucja zobowiązana przekazuje do SInF informacje rejestrowane w przypadku:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) otwarcia rachunku albo zawarcia umowy, o której mowa w art. 4 pkt 2; 2) zmiany informacji rejestrowanej; 3) zamknięcia rachunku albo zakończenia obowiązywania umowy, o której mowa w art. 4 pkt 2. <p>Art. 12. 1. Informacje rejestrowane w zakresie informacji o rachunku zawierają:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) numer rachunku oznaczony identyfikatorem Międzynarodowego Numeru Rachunku Bankowego (IBAN) albo numer rachunku unikalny w ramach
--	--	--	--	---

				<p>instytucji zobowiązanej w przypadku rachunków nieoznaczonych IBAN;</p> <p>2) dane identyfikacyjne posiadacza;</p> <p>3) dane identyfikacyjne beneficjenta rzeczywistego posiadacza– w przypadku informacji przekazywanych przez instytucje zobowiązane, będące instytucjami obowiązanyymi zgodnie z ustawą o przeciwdziałaniu;</p> <p>4) dane identyfikacyjne pełnomocnika;</p> <p>5) dane identyfikacyjne innej niż posiadacz lub pełnomocnik osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, wskazanej w treści umowy rachunku, która zgodnie z postanowieniami takiej umowy jest uprawniona do otrzymania wartości majątkowych zgromadzonych na rachunku;</p> <p>6) datę otwarcia rachunku;</p> <p>7) datę zamknięcia rachunku;</p> <p>8) datę początku obowiązywania relacji między osobami, o których mowa w pkt 3–5, a rachunkiem;</p> <p>9) datę zakończenia obowiązywania relacji między osobami, o których mowa w pkt 3–5, a rachunkiem, jeżeli instytucja zobowiązana ma te dane;</p> <p>10) rodzaj rachunku;</p> <p>11) informację, czy zamknięcie rachunku nastąpiło z uwagi na brak możliwości zastosowania jednego ze środków bezpieczeństwa finansowego, o których mowa w art. 34 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu;</p>	
--	--	--	--	---	--

				<p>12) informacje o przyporządkowaniu do rachunku innych numerów, odpowiadających strukturze zapisu Numeru Rachunku Bankowego (NRB) lub IBAN, w celu identyfikacji poszczególnych płatności dokonywanych na rachunku lub ich zleceniodawców, wraz z informacją o metodzie nadawania takich numerów;</p> <p>13) numer identyfikacji podatkowej (NIP) instytucji zobowiązanej prowadzącej rachunek.</p> <p>2. Informacje rejestrowane w zakresie informacji o umowie, o której mowa w art. 4 pkt 2, zawierają:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) numer umowy unikalny w ramach instytucji zobowiązanej; 2) dane identyfikacyjne posiadacza; 3) dane identyfikacyjne beneficjenta rzeczywistego posiadacza – w przypadku informacji przekazywanych przez instytucje zobowiązane, będące instytucjami obowiązanymi zgodnie z ustawą o przeciwdziałaniu; 4) dane identyfikacyjne pełnomocnika; 5) dane identyfikacyjne innej niż posiadacz lub pełnomocnik osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, wskazanej w treści umowy, która zgodnie z jej postanowieniami jest uprawniona do otrzymania wartości majątkowych przechowywanych na podstawie tej umowy; 6) datę zawarcia umowy; 7) datę końcową obowiązywania umowy; 	
--	--	--	--	--	--

				<p>8) datę początku obowiązywania relacji między osobami, o których mowa w pkt 3–5, a umową;</p> <p>9) datę zakończenia obowiązywania relacji między osobami, o których mowa w pkt 3–5, a umową, jeżeli instytucja zobowiązana ma te dane;</p> <p>10) rodzaj umowy;</p> <p>11) informację, czy zakończenie obowiązywania umowy nastąpiło z uwagi na brak możliwości zastosowania jednego ze środków bezpieczeństwa finansowego, o których mowa w art. 34 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu;</p> <p>12) numer identyfikacji podatkowej (NIP) instytucji zobowiązanej będącej stroną umowy.</p> <p>3. Dane identyfikacyjne, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 4 lub ust. 2 pkt 2 i 4, obejmują:</p> <p>1) w przypadku osób fizycznych:</p> <p>a) imię i nazwisko, a także nazwę (firmę) w przypadku osoby prowadzącej działalność gospodarczą,</p> <p>b) obywatelstwo,</p> <p>c) numer Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL) albo datę urodzenia w przypadku osób nieposiadających numeru PESEL, oraz państwo urodzenia,</p> <p>d) rodzaj, numer i serię dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby,</p> <p>e) kraj wydania dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby,</p>	
--	--	--	--	--	--

					<p>f) NIP – w przypadku posiadacza będącego osobą fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą,</p> <p>g) adres zamieszkania,</p> <p>h) adres korespondencyjny,</p> <p>i) adres głównego miejsca wykonywania działalności gospodarczej – w przypadku posiadacza będącego osobą fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą,</p> <p>j) numer telefonu i adres poczty elektronicznej;</p> <p>2) w przypadku osób prawnych i jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej:</p> <p>a) nazwę (firmę),</p> <p>b) formę organizacyjną,</p> <p>c) NIP, a w przypadku braku takiego numeru – państwo rejestracji, nazwę właściwego rejestru oraz numer i datę rejestracji,</p> <p>d) adres siedziby oraz adres prowadzenia działalności,</p> <p>e) adres korespondencyjny,</p> <p>f) numer telefonu i adres poczty elektronicznej.</p> <p>4. Dane identyfikacyjne, o których mowa w ust. 1 pkt 3 lub ust. 2 pkt 3, obejmują:</p> <p>1) imię i nazwisko;</p> <p>2) obywatelstwo;</p> <p>3) numer PESEL albo datę urodzenia w przypadku osób nieposiadających numeru PESEL oraz państwo urodzenia;</p>	
--	--	--	--	--	---	--

				<p>4) rodzaj, kraj wydania, numer i serię dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby;</p> <p>5) adres zamieszkania;</p> <p>6) opis grupy osób, w których głównym interesie powstał lub działa trust, w przypadku, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 1 lit. b tiret czwarte ustawy o przeciwdziałaniu – zamiast danych, o których mowa w pkt 1-5.</p> <p>5. Dane identyfikacyjne, o których mowa w ust. 1 pkt 5 lub ust. 2 pkt 5, obejmują:</p> <p>1) w przypadku osób fizycznych:</p> <p>a) imię i nazwisko,</p> <p>b) obywatelstwo,</p> <p>c) numer PESEL albo datę urodzenia w przypadku osób nieposiadających numeru PESEL oraz państwo urodzenia,</p> <p>d) rodzaj, kraj wydania, numer i serię dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby;</p> <p>2) w przypadku osób prawnych i jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej:</p> <p>a) nazwę (firmę),</p> <p>b) formę organizacyjną,</p> <p>c) NIP, a w przypadku braku takiego numeru – państwo rejestracji, nazwę właściwego rejestru oraz numer i datę rejestracji,</p> <p>d) adres siedziby lub adres prowadzenia działalności.</p> <p>6. Dane identyfikacyjne, o których mowa w:</p>	
--	--	--	--	---	--

				<p>1) ust. 3 pkt 1 lit. e, g, h, j, pkt 2 lit. d-f oraz ust. 5 pkt 1 lit. b–d i pkt 2 lit. b–d, są przekazywane, jeżeli instytucja zobowiązana ma te dane;</p> <p>2) ust. 4 pkt 2–5, są przekazywane, jeżeli zostały ustalone przez instytucję zobowiązaną zgodnie z art. 36 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu.</p> <p>Art. 13. 1. Instytucja zobowiązana przekazuje do SInF informacje rejestrowane za pośrednictwem STIR.</p> <p>2. Do przekazania informacji rejestrowanej przez instytucje zobowiązane, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. a i b, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, stosuje się odpowiednio przepisy art. 119zk § 2 i 3 Ordynacji podatkowej.</p> <p>3. Korzystanie z pośrednictwa podmiotów, o których mowa w 119zk § 2 i 3 Ordynacji podatkowej, nie zwalnia instytucji zobowiązanej z odpowiedzialności za przekazanie informacji rejestrowanej do STIR.</p> <p>4. Przekazanie informacji rejestrowanej do STIR oraz przekazanie tej informacji ze STIR do SInF jest nieodpłatne.</p> <p>Art. 14. 1. Instytucja zobowiązana przekazuje do STIR informacje rejestrowaną nie później niż w terminie 3 dni od dnia otwarcia rachunku albo zawarcia umowy, o której mowa w art. 4 pkt 2, zmiany informacji rejestrowanej przekazanej do SInF, zamknięcia rachunku albo zakończenia obowiązywania umowy, o której mowa w art. 4 pkt 2.</p>	
--	--	--	--	---	--

				<p>2. W przypadku, o którym mowa w art. 39 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu, instytucja zobowiązana przekazuje do STIR informacje, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 2 i 3, w terminie 3 dni od dnia ich uzyskania.</p> <p>3. Izba rozliczeniowa niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 2 dni od dnia otrzymania informacji rejestrowanej od instytucji zobowiązanej, przekazuje te informacje do SInF.</p> <p>4. Informacje rejestrowane w zakresie informacji o rachunku oraz informacje określone w art. 119zr Ordynacji podatkowej przekazywane przez bank lub spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową na podstawie art. 119zp § 1 Ordynacji podatkowej są przekazywane wspólnie. Izba rozliczeniowa z otrzymanego zbioru danych wyodrębnia informacje rejestrowane w zakresie informacji o rachunku oraz przekazuje je do SInF w terminie, o którym mowa w ust. 3.</p> <p>5. Do terminów, o których mowa w ust. 1–3, nie wlicza się sobót i dni ustawowo wolnych od pracy oraz okresu od chwili wystąpienia awarii lub zakłócenia funkcjonowania STIR do chwili przywrócenia funkcjonowania STIR.</p> <p>Art. 15. W przypadku wątpliwości organu właściwego co do zgodności ze stanem faktycznym lub kompletności przekazanej do SInF informacji rejestrowanej organ ten może wystąpić za pośrednictwem STIR z żądaniem ponownego przekazania informacji rejestrowanej. Instytucja zobowiązana przekazuje do STIR informację</p>	
--	--	--	--	---	--

				<p>rejestrowaną w terminie 3 dni od dnia wpływu lub udostępnienia żądania ponownego przekazania informacji rejestrowanej. Przepis art. 14 ust. 5 stosuje się odpowiednio.</p> <p>Art. 17. Informacje rejestrowane instytucje zobowiązane przekazują w postaci elektronicznej odpowiadającej strukturze logicznej dostępnej w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych.</p> <p>Art. 29. 1. Do przekazywania informacji rejestrowanych do STIR oraz ze STIR do SInF w trybie i zakresie przewidzianym ustawą nie stosuje się przepisów regulujących ograniczenia udostępniania danych objętych tajemnicami ustawowo chronionymi.</p> <p>2. Do udostępniania z SInF informacji rejestrowanych podmiotom uprawnionym, o którym mowa w art. 19 ust. 2, w trybie i zakresie przewidzianym ustawą nie stosuje się przepisów regulujących ograniczenia udostępniania danych objętych tajemnicami ustawowo chronionymi.</p> <p>Art. 30. 1. W ramach sprawowanego nadzoru lub sprawowanej kontroli na zasadach określonych w przepisach odrębnych kontrolę wykonywania przez instytucje zobowiązane obowiązków w zakresie przekazywania do STIR informacji rejestrowanych sprawują:</p> <p>1) Komisja Nadzoru Finansowego – w odniesieniu do instytucji zobowiązanych przez nią nadzorowanych;</p>	
--	--	--	--	---	--

					<p>2) naczelnicy urzędów celno-skarbowych – w odniesieniu do pozostałych instytucji zobowiązanych.</p> <p>2. Na uzasadniony wniosek podmiotów wskazanych w ust. 1 organ właściwy przekazuje z SInF informacje rejestrowane oraz informacje dotyczące wypełniania przez instytucje zobowiązane obowiązku przekazywania informacji rejestrowanych w zakresie w jakim informacje te są niezbędne do sprawowania kontroli, o której mowa w ust. 1.</p> <p>Art. 31. 1. Instytucja zobowiązana, o której mowa w art. 3 pkt 1 lit. a–d, f oraz g, która nie przekazała do STIR informacji rejestrowanej w terminie wskazanym w art. 14 ust. 1 albo 2 albo przekazała niekompletne informacje rejestrowane lub przekazała informacje rejestrowane niezgodne ze stanem faktycznym, podlega karze pieniężnej.</p> <p>2. Karę pieniężną w wysokości nie większej niż 1 500 000 zł nakłada, w drodze decyzji administracyjnej:</p> <p>1) Komisja Nadzoru Finansowego – w zakresie naruszeń stwierdzonych w wyniku kontroli, o której mowa w art. 30 ust. 1 pkt 1;</p> <p>2) naczelnik urzędu celno-skarbowego – w zakresie naruszeń stwierdzonych w wyniku kontroli, o której mowa w art. 30 ust. 1 pkt 2.</p> <p>3. Jeżeli instytucja zobowiązana, o której mowa w art. 3 pkt 1 lit. a–d, f oraz g, przekaże informację rejestrowaną w terminie 14 dni od dnia otwarcia rachunku albo zawarcia jednej z umów, o których</p>
--	--	--	--	--	---

				<p>mowa w art. 4 pkt 2, zmiany informacji rejestrowanej przekazanej do SInF, zakończenia obowiązywania jednej z umów, o których mowa w art. 4 pkt 2, albo zamknięcia rachunku, organ, o którym mowa w ust. 2, może odstąpić od:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wszczęcia postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej; 2) nałożenia kary pieniężnej. <p>4. Do terminu, o którym mowa w ust. 3, nie wlicza się sobót i dni ustawowo wolnych od pracy.</p> <p>5. Do decyzji wydanej przez organ, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, stosuje się odpowiednio art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000).</p> <p>6. Od decyzji wydanej przez organ, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, przysługuje odwołanie do Szefa Krajowej Administracji Skarbowej w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.</p> <p>Art. 32. 1. Izba rozliczeniowa, która nie dopełnia obowiązków, o których mowa w art. 14 ust. 3 i 4, podlega karze pieniężnej.</p> <p>2. Karę pieniężną w wysokości nie większej niż 1 500 000 zł nakłada organ właściwy.</p> <p>3. Od decyzji, o której mowa w ust. 2, przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw finansów publicznych w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.</p> <p>Art. 43. W ustawie z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2022 r.</p>	
--	--	--	--	---	--

				<p>poz. 813, 835, 1079, 1301 i 1488) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>4) w art. 54 w ust. 2 po pkt 12 dodaje się pkt 12a w brzmieniu:</p> <p>„12a) wykonywanie obowiązków, o których mowa w art. 10 ustawy z dniao Systemie Informacji Finansowej (Dz. U. poz. ...);</p> <p>Art. 44. W ustawie z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2022 r. poz. 813, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) w art. 2 w ust. 2:</p> <p>a) po pkt 1 dodaje się pkt 1a-1c w brzmieniu:</p> <p>1a) analizie finansowej – rozumie się przez to wynik analizy operacyjnej lub analizy strategicznej, przeprowadzonej przez Generalnego Inspektora Informacji Finansowej w celu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;</p> <p>1b) analizie operacyjnej – rozumie się przez to metodę działania opartą na badaniu, przetwarzaniu i zestawianiu zgromadzonych informacji, polegającą na poszukiwaniu, identyfikowaniu i wskazywaniu powiązań między danymi uzyskanymi z różnych źródeł w celu wykrycia lub uprawdopodobnienia prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu;</p> <p>1c) analizie strategicznej – rozumie się przez to metodę działania opartą na badaniu, przetwarzaniu i zestawianiu zgromadzonych informacji, polegającą na poszukiwaniu, identyfikowaniu i wskazywaniu</p>	
--	--	--	--	---	--

				<p>tendencji oraz schematów działania w zakresie prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu;</p> <p>b) po pkt 10 dodaje się pkt 10a w brzmieniu: 10a) informacji finansowej – rozumie się przez to informacje dotyczące wartości majątkowych, transakcji i stosunków gospodarczych, będące w posiadaniu Generalnego Inspektora Informacji Finansowej, gromadzone na podstawie ustawy;</p> <p>c) po pkt 19a dodaje się pkt 19b i 19c w brzmieniu: 19b) rozporządzeniu 2016/794 – rozumie się przez to rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), zastępujące i uchylające decyzje Rady 2009/371/WSiSW, 2009/934/WSiSW, 2009/935/WSiSW, 2009/936/WSiSW i 2009/968/WSiSW (Dz. Urz. UE L 135 z 24.05.2016, str. 53, z późn. zm.); 19c) skrytce sejfowej – rozumie się przez to wyodrębnione i zabezpieczone miejsce o niewielkiej powierzchni, w wydzielonym pomieszczeniu lub wyznaczonej szafie ze skrytkami, zabezpieczone przed dostępem osób nieupoważnionych za pomocą systemu kontroli dostępu, alarmu, monitoringu lub ochrony fizycznej, które jest udostępniane klientowi za opłatą, w celu przechowywania zdeponowanych rzeczy ruchomych, na podstawie umowy, której łączny czas obowiązywania wynosi co najmniej 30 dni;</p>	
--	--	--	--	--	--

					Art. 45. Tworzy się System Informacji Finansowej.	
2.	Art. 1(19) dyrektywy 2018/843	<p><i>Artykuł 32a</i></p> <p>2. Państwa członkowskie zapewniają, by informacje przechowywane w scentralizowanych mechanizmach, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, były bezpośrednio i natychmiastowo dostępne dla krajowych jednostek analityki finansowej z zachowaniem ich pierwotnej formy i treści. Informacje te są również dostępne dla właściwych organów krajowych do celów wykonywania ich obowiązków na mocy niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie zapewniają, by wszystkie jednostki analityki finansowej były w stanie dostarczyć terminowo informacje przechowywane w scentralizowanych mechanizmach, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, każdej innej jednostce analityki finansowej, zgodnie z art. 53.</p>	T	art. 18, art. 19 ust. 1 - 3,	<p>Art. 18. Informacje rejestrowane zgromadzone w SInF są niezwłocznie w całości przekazywane Generalnemu Inspektorowi Informacji Finansowej w celu, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1.</p> <p>Art. 19. 1. Informacje rejestrowane zgromadzone w SInF udostępnia się za pośrednictwem systemu teleinformatycznego służącego do obsługi SInF.</p> <p>2. Podmiotem uprawnionym do uzyskiwania informacji rejestrowanych zgromadzonych w SInF są:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Prokurator Krajowy i prokuratorzy regionalni; 2) sądy apelacyjne; 3) Komendant Główny Policji, Komendant Centralnego Biura Śledczego Policji, Komendant Biura Spraw Wewnętrznych Policji, Komendant Centralnego Biura Zwalczenia Cyberprzestępczości, komendanci wojewódzcy Policji i Komendant Stołeczny Policji; 4) Szef Centralnego Biura Antykorupcyjnego; 5) Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego; 6) Szef Agencji Wywiadu; 7) Szef Służby Kontrwywiadu Wojskowego; 8) Szef Służby Wywiadu Wojskowego; 9) Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej; 10) Komendant Główny Straży Granicznej; 11) dyrektorzy izb administracji skarbowej; 12) Komendant Służby Ochrony Państwa; 	W odniesieniu do przekazywania informacji o rachunku innej jednostce analityki finansowej, przepis dyrektywy nie wymaga implementacji z uwagi na treść art. 110-113 ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.

					<p>13) Inspektor Nadzoru Wewnętrznego;</p> <p>14) Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego;</p> <p>15) Szef Krajowego Centrum Informacji Kryminalnych.</p> <p>3. Zgromadzone w SInF informacje rejestrowane w zakresie niezbędnym do realizacji celów, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2, udostępnia się niezwłocznie podmiotom uprawnionym, o którym mowa w ust. 2.</p>	
3.	Art. 1(19) dyrektywy 2018/843	<p><i>Artykuł 32a</i></p> <p>3. Następujące informacje muszą być dostępne oraz musi istnieć możliwość ich wyszukiwania za pomocą scentralizowanych mechanizmów, o których mowa w ust. 1:</p> <p>— w przypadku klienta będącego posiadaczem rachunku i dowolnej osoby, która twierdzi, że działa w imieniu klienta: imię i nazwisko lub nazwa, uzupełnione pozostałymi danymi umożliwiającymi ustalenie tożsamości wymaganymi na mocy przepisów krajowych transponujących art. 13 ust. 1 lit. a) albo niepowtarzalnym numerem identyfikacyjnym,</p> <p>— w przypadku beneficjenta rzeczywistego klienta będącego posiadaczem rachunku: imię i nazwisko lub nazwa, uzupełnione pozostałymi danymi umożliwiającymi ustalenie tożsamości wymaganymi na mocy przepisów krajowych transponujących art. 13 ust. 1 lit. b) albo niepowtarzalnym numerem identyfikacyjnym,</p>	T	Art. 3 pkt 3-5, art. 4, art. 12, art. 23,	<p>Art. 3. Użyte w ustawie określenia oznaczają:</p> <p>3) beneficjent rzeczywisty – osobę fizyczną, o której mowa w art. 2 ust. 2 pkt 1 ustawy o przeciwdziałaniu;</p> <p>4) pełnomocnik – każdą osobę umocowaną do:</p> <p>a) składania dyspozycji dotyczących rachunku, wpłat gotówkowych na rachunek lub wypłat gotówkowych z rachunku, w imieniu posiadacza, w tym przy użyciu karty płatniczej w rozumieniu art. 2 pkt 15a ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych wydanej do rachunku,</p> <p>b) składania dyspozycji dotyczących umowy, o której mowa w art. 4 pkt 2,</p> <p>c) deponowania, pobierania lub uzyskiwania dostępu do przedmiotów lub papierów wartościowych przechowywanych na podstawie umowy, o której mowa w art. 4 pkt 2;</p> <p>5) posiadacz – każdą osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, będącą stroną umowy rachunku lub umowy, o której mowa w art. 4 pkt 2;</p>	

		<p>— w przypadku rachunku bankowego lub płatniczego: numer IBAN oraz data otwarcia i zamknięcia rachunku,</p> <p>— w przypadku skrytki depozytowej: imię i nazwisko lub nazwa najemcy, uzupełnione pozostałymi danymi umożliwiającymi ustalenie tożsamości wymaganymi na mocy przepisów krajowych transponujących art. 13 ust. 1 albo niepowtarzalnym numerem identyfikacyjnym i czasem trwania najmu.</p>		<p>Art. 4. Informacją rejestrowaną w rozumieniu ustawy jest:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) informacja o rachunku; 2) informacja o umowie o: <ol style="list-style-type: none"> a) przechowywanie przedmiotów i papierów wartościowych, z wyłączeniem umów zawieranych z jednostką sektora finansów publicznych w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1634, 1692, 1725, 1747, 1768 i 1964), przedsiębiorstwem państwowym albo spółką z większościovym udziałem Skarbu Państwa, jednostką samorządu terytorialnego lub związkiem jednostek samorządu terytorialnego, jeżeli czynności te są wykonywane przez podmiot, o którym mowa w art. 3 pkt 1 lit. a, b) udostępnienie skrytki sejfowej, jeżeli czynności te są wykonywane przez podmiot, o którym mowa w art. 3 pkt 1 lit. a, c) udostępnienie skrytki sejfowej przez podmiot, o którym mowa w art. 3 pkt 1 lit. f i g. <p>Art. 12. 1. Informacje rejestrowane w zakresie informacji o rachunku zawierają:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) numer rachunku oznaczony identyfikatorem Międzynarodowego Numeru Rachunku Bankowego (IBAN) albo numer rachunku unikalny w ramach instytucji zobowiązanej w przypadku rachunków nieoznaczonych IBAN; 2) dane identyfikacyjne posiadacza; 3) dane identyfikacyjne beneficjenta rzeczywistego posiadacza– w przypadku informacji 	
--	--	--	--	---	--

				<p>przekazywanych przez instytucje zobowiązane, będące instytucjami obowiązanymi zgodnie z ustawą o przeciwdziałaniu;</p> <p>4) dane identyfikacyjne pełnomocnika;</p> <p>5) dane identyfikacyjne innej niż posiadacz lub pełnomocnik osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, wskazanej w treści umowy rachunku, która zgodnie z postanowieniami takiej umowy jest uprawniona do otrzymania wartości majątkowych zgromadzonych na rachunku;</p> <p>6) datę otwarcia rachunku;</p> <p>7) datę zamknięcia rachunku;</p> <p>8) datę początku obowiązywania relacji między osobami, o których mowa w pkt 3–5, a rachunkiem;</p> <p>9) datę zakończenia obowiązywania relacji między osobami, o których mowa w pkt 3–5, a rachunkiem, jeżeli instytucja zobowiązana ma te dane;</p> <p>10) rodzaj rachunku;</p> <p>11) informację, czy zamknięcie rachunku nastąpiło z uwagi na brak możliwości zastosowania jednego ze środków bezpieczeństwa finansowego, o których mowa w art. 34 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu;</p> <p>12) informacje o przyporządkowaniu do rachunku innych numerów, odpowiadających strukturze zapisu Numeru Rachunku Bankowego (NRB) lub IBAN, w celu identyfikacji poszczególnych płatności dokonywanych na</p>	
--	--	--	--	---	--

				<p>rachunku lub ich zleceniodawców, wraz z informacją o metodzie nadawania takich numerów;</p> <p>13) numer identyfikacji podatkowej (NIP) instytucji zobowiązanej prowadzącej rachunek.</p> <p>2. Informacje rejestrowane w zakresie informacji o umowie, o której mowa w art. 4 pkt 2, zawierają:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) numer umowy unikalny w ramach instytucji zobowiązanej; 2) dane identyfikacyjne posiadacza; 3) dane identyfikacyjne beneficjenta rzeczywistego posiadacza – w przypadku informacji przekazywanych przez instytucje zobowiązane, będące instytucjami obowiązanyymi zgodnie z ustawą o przeciwdziałaniu; 4) dane identyfikacyjne pełnomocnika; 5) dane identyfikacyjne innej niż posiadacz lub pełnomocnik osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, wskazanej w treści umowy, która zgodnie z jej postanowieniami jest uprawniona do otrzymania wartości majątkowych przechowywanych na podstawie tej umowy; 6) datę zawarcia umowy; 7) datę końcową obowiązywania umowy; 8) datę początku obowiązywania relacji między osobami, o których mowa w pkt 3–5, a umową; 9) datę zakończenia obowiązywania relacji między osobami, o których mowa w pkt 3–5, a umową, jeżeli instytucja zobowiązana ma te dane; 10) rodzaj umowy; 	
--	--	--	--	--	--

				<p>11) informację, czy zakończenie obowiązywania umowy nastąpiło z uwagi na brak możliwości zastosowania jednego ze środków bezpieczeństwa finansowego, o których mowa w art. 34 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu;</p> <p>12) numer identyfikacji podatkowej (NIP) instytucji zobowiązanej będącej stroną umowy.</p> <p>3. Dane identyfikacyjne, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 4 lub ust. 2 pkt 2 i 4, obejmują:</p> <p>1) w przypadku osób fizycznych:</p> <p>a) imię i nazwisko, a także nazwę (firmę) w przypadku osoby prowadzącej działalność gospodarczą,</p> <p>b) obywatelstwo,</p> <p>c) numer Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL) albo datę urodzenia w przypadku osób nieposiadających numeru PESEL, oraz państwo urodzenia,</p> <p>d) rodzaj, numer i serię dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby,</p> <p>e) kraj wydania dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby,</p> <p>f) NIP – w przypadku posiadacza będącego osobą fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą,</p> <p>g) adres zamieszkania,</p> <p>h) adres korespondencyjny,</p> <p>i) adres głównego miejsca wykonywania działalności gospodarczej – w przypadku posiadacza będącego osobą fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą,</p>	
--	--	--	--	---	--

				<p>j) numer telefonu i adres poczty elektronicznej;</p> <p>2) w przypadku osób prawnych i jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej:</p> <p>a) nazwę (firmę),</p> <p>b) formę organizacyjną,</p> <p>c) NIP, a w przypadku braku takiego numeru – państwo rejestracji, nazwę właściwego rejestru oraz numer i datę rejestracji,</p> <p>d) adres siedziby oraz adres prowadzenia działalności,</p> <p>e) adres korespondencyjny,</p> <p>f) numer telefonu i adres poczty elektronicznej.</p> <p>4. Dane identyfikacyjne, o których mowa w ust. 1 pkt 3 lub ust. 2 pkt 3, obejmują:</p> <p>1) imię i nazwisko;</p> <p>2) obywatelstwo;</p> <p>3) numer PESEL albo datę urodzenia w przypadku osób nieposiadających numeru PESEL oraz państwo urodzenia;</p> <p>4) rodzaj, kraj wydania, numer i serię dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby;</p> <p>5) adres zamieszkania;</p> <p>6) opis grupy osób, w których głównym interesie powstał lub działa trust, w przypadku, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 1 lit. b tiret czwarte ustawy o przeciwdziałaniu – zamiast danych, o których mowa w pkt 1-5.</p>	
--	--	--	--	--	--

				<p>5. Dane identyfikacyjne, o których mowa w ust. 1 pkt 5 lub ust. 2 pkt 5, obejmują:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) w przypadku osób fizycznych: <ol style="list-style-type: none"> a) imię i nazwisko, b) obywatelstwo, c) numer PESEL albo datę urodzenia w przypadku osób nieposiadających numeru PESEL oraz państwo urodzenia, d) rodzaj, kraj wydania, numer i serię dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby; 2) w przypadku osób prawnych i jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej: <ol style="list-style-type: none"> a) nazwę (firmę), b) formę organizacyjną, c) NIP, a w przypadku braku takiego numeru – państwo rejestracji, nazwę właściwego rejestru oraz numer i datę rejestracji, d) adres siedziby lub adres prowadzenia działalności. <p>6. Dane identyfikacyjne, o których mowa w:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ust. 3 pkt 1 lit. e, g, h, j, pkt 2 lit. d-f oraz ust. 5 pkt 1 lit. b-d i pkt 2 lit. b-d, są przekazywane, jeżeli instytucja zobowiązana ma te dane; 2) ust. 4 pkt 2-5, są przekazywane, jeżeli zostały ustalone przez instytucję zobowiązaną zgodnie z art. 36 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu. <p>Art. 23. Udostępnienie podmiotom uprawnionym, o których mowa w art. 19 ust. 2, zgromadzonych w SInF informacji rejestrowanych następuje po</p>	
--	--	--	--	---	--

					<p>wprowadzeniu do systemu, za pośrednictwem którego następuje udostępnienie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) danych identyfikacyjnych, pozwalających na zidentyfikowanie osoby fizycznej, prawnej, jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej lub rachunku; 2) okresu, za jaki informacje rejestrowane mają być udostępnione. 	
4.	Art. 1(19) dyrektywy 2018/843	<p><i>Artykuł 32a</i></p> <p>4. Państwa członkowskie mogą rozważyć objęcie obowiązkiem udostępniania z możliwością wyszukiwania za pomocą scentralizowanych mechanizmów innych informacji uznawanych za mające zasadnicze znaczenie dla jednostek analityki finansowej i właściwych organów do celów wykonywania ich obowiązków na mocy niniejszej dyrektywy.</p>	T	<p>art. 12 ust. 1 pkt 5, 8 – 13; ust. 2 pkt 5, 8 - 12 ust. 3 pkt 1 lit. f -j, pkt 2 lit. e-f; ust. 5.</p>	<p>Art. 12. 1. Informacje o rachunku zawierają:</p> <ol style="list-style-type: none"> 5) dane identyfikacyjne innej niż posiadacz lub pełnomocnik osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, wskazanej w treści umowy rachunku, która zgodnie z postanowieniami takiej umowy jest uprawniona do otrzymania wartości majątkowych zgromadzonych na rachunku; datę początku obowiązywania relacji między osobami, o których mowa w pkt 3–5, a rachunkiem; 9) datę zakończenia obowiązywania relacji między osobami, o których mowa w pkt 3–5, a rachunkiem, jeżeli instytucja zobowiązana ma te dane; 10) rodzaj rachunku; 11) informację, czy zamknięcie rachunku nastąpiło z uwagi na brak możliwości zastosowania jednego ze środków bezpieczeństwa finansowego, o których mowa w art. 34 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu; 12) informacje o przyporządkowaniu do rachunku innych numerów, odpowiadających strukturze zapisu Numeru Rachunku Bankowego 	

					<p>(NRB) lub IBAN, w celu identyfikacji poszczególnych płatności dokonywanych na rachunku lub ich zleceniodawców, wraz z informacją o metodzie nadawania takich numerów;</p> <p>13) numer identyfikacji podatkowej (NIP) instytucji zobowiązanej prowadzącej rachunek.</p> <p>2. Informacje rejestrowane w zakresie informacji o umowie, o której mowa w art. 4 pkt 2, zawierają:</p> <p>5) dane identyfikacyjne innej niż posiadacz lub pełnomocnik osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, wskazanej w treści umowy, która zgodnie z jej postanowieniami jest uprawniona do otrzymania wartości majątkowych przechowywanych na podstawie tej umowy;</p> <p>8) datę początku obowiązywania relacji między osobami, o których mowa w pkt 3–5, a umową;</p> <p>9) datę zakończenia obowiązywania relacji między osobami, o których mowa w pkt 3–5, a umową, jeżeli instytucja zobowiązana ma te dane;</p> <p>10) rodzaj umowy;</p> <p>11) informację, czy zakończenie obowiązywania umowy nastąpiło z uwagi na brak możliwości zastosowania jednego ze środków bezpieczeństwa finansowego, o których mowa w art. 34 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu;</p> <p>12) numer identyfikacji podatkowej (NIP) instytucji zobowiązanej będącej stroną umowy.</p> <p>3. Dane identyfikacyjne, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 4 lub ust. 2 pkt 2 i 4, obejmują:</p>	
--	--	--	--	--	--	--

				<p>1) w przypadku osób fizycznych:</p> <p>f) NIP – w przypadku posiadacza będącego osobą fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą,</p> <p>g) adres zamieszkania,</p> <p>h) adres korespondencyjny,</p> <p>i) adres głównego miejsca wykonywania działalności gospodarczej – w przypadku posiadacza będącego osobą fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą,</p> <p>j) numer telefonu i adres poczty elektronicznej;</p> <p>2) w przypadku osób prawnych i jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej:</p> <p>e) adres korespondencyjny,</p> <p>f) numer telefonu i adres poczty elektronicznej.</p> <p>5. Dane identyfikacyjne, o których mowa w ust. 1 pkt 5 lub ust. 2 pkt 5, obejmują:</p> <p>1) w przypadku osób fizycznych:</p> <p>a) imię i nazwisko,</p> <p>b) obywatelstwo,</p> <p>c) numer PESEL albo datę urodzenia w przypadku osób nieposiadających numeru PESEL oraz państwo urodzenia,</p> <p>d) rodzaj, kraj wydania, numer i serię dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby;</p> <p>2) w przypadku osób prawnych i jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej:</p>	
--	--	--	--	---	--

					<ul style="list-style-type: none"> a) nazwę (firmę), b) formę organizacyjną, c) NIP, a w przypadku braku takiego numeru – państwo rejestracji, nazwę właściwego rejestru oraz numer i datę rejestracji, d) adres siedziby lub adres prowadzenia działalności. 	
5.	Art. 1(19) dyrektywy 2018/843	<p><i>Artykuł 32a</i></p> <p>5. Do dnia 26 czerwca 2020 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oceniające warunki oraz specyfikacje techniczne i procedury dotyczące zapewnienia bezpiecznej i skutecznej integracji scentralizowanych automatycznych mechanizmów. W stosownych przypadkach sprawozdaniu temu towarzyszyć będzie wniosek ustawodawczy.</p>	N			Art. 32a ust. 5 dyrektywy 2015/849 w brzmieniu nadanym przez dyrektywę 2018/843, nie wymaga podjęcia działań legislacyjnych, przepis adresowany jest do Komisji Europejskiej.
6.	Art. 1(25)(b) dyrektywy 2018/843	Okres zatrzymywania, o którym mowa w niniejszym ustępie, w tym dodatkowy okres zatrzymywania, nieprzekraczający pięciu dodatkowych lat, ma również zastosowanie do danych dostępnych za pomocą scentralizowanych mechanizmów, o których mowa w art. 32a.	T	Art. 16	<p>Art. 16. 1. Informacje rejestrowane są przetwarzane w SInF przez okres 5 lat od zamknięcia rachunku albo zakończenia obowiązywania umowy, o której mowa w art. 4 pkt 2.</p> <p>2. Przed upływem okresu, o którym mowa w ust. 1, po dokonaniu oceny konieczności i proporcjonalności dalszego przetwarzania w SInF informacji rejestrowanej, w tym na wniosek podmiotu uprawnionego, organ właściwy może zdecydować o ich przetwarzaniu przez kolejny okres</p>	Art. 1(25)(b) dyrektywy 2018/843 dodaje nowy akapit do art. 40 ust. 1 lit. a dyrektywy 2015/849, która to litera reguluje kwestie okresu

					nie dłuższy niż 5 lat, licząc od dnia, w którym upływa okres, o którym mowa w ust. 1, jeżeli jest to konieczne w celu przeciwdziałania praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu lub w celu zapewnienia prawidłowości prowadzonych postępowań w sprawach dotyczących przestępstw katalogowych.	przechowywania danych.
--	--	--	--	--	---	------------------------

TABELA ZGODNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU		Ustawa o Systemie Informacji Finansowej				
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO		Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1153 z dnia 20 czerwca 2019 r. ustanawiająca zasady ułatwiające korzystanie z informacji finansowych i innych informacji w celu zapobiegania niektórym przestępstwom, ich wykrywania, prowadzenia dochodzeń w ich sprawie lub ich ścigania oraz uchylająca decyzję Rady 2000/642/WSiSW				
WYJAŚNIENIE TERMINU WEJŚCIA W ŻYCIE PROJEKTU		Termin wejścia w życie uwzględnia konieczność podjęcia niezbędnych działań, zarówno przez organ właściwy w sprawach Systemu Informacji Finansowej, jak i instytucje zobowiązane, w celu wdrożenia procedur koniecznych do prawidłowej realizacji obowiązków przewidzianych w projekcie.				
l.p.	jednostka redakcyjna a dyrektywy 2019/1153	treść przepisu UE	konieczność wdrożenia [T/N]	jednostka redakcyjna ustawy o SInF	treść przepisu/przepisów projektu ustawy	uzasadnienie
1.	Art. 1 dyrektywy 2019/1153	Art. 1. 1. Niniejsza dyrektywa ustanawia środki ułatwiające właściwym organom dostęp do informacji finansowych i informacji o rachunkach bankowych oraz korzystanie z tych informacji w celu zapobiegania poważnym przestępstwom, ich wykrywania, prowadzenia dochodzeń w ich sprawie lub ich ścigania. Ustanawia ona również środki, które mają ułatwiać jednostkom analityki finansowej dostęp do informacji z zakresu egzekwowania prawa do celów zapobiegania praniu pieniędzy, powiązanych z nim przestępstwom źródłowym oraz finansowaniu terroryzmu oraz zwalczania	N	n/d		Z uwagi na porządkowy charakter, przepis nie wymaga implementacji.

		<p>tych zjawisk, a także środki mające ułatwić współpracę między jednostkami analityki finansowej.</p> <p>2. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla:</p> <p>dyrektywy (UE) 2015/849 oraz powiązanych przepisów prawa krajowego, w tym dla statusu organizacyjnego jednostek analityki finansowej nadanego im zgodnie z prawem krajowym, a także ich niezależności operacyjnej i autonomii;</p> <p>b) kanałów wymiany informacji między właściwymi organami lub uprawnieniami właściwych organów na mocy prawa Unii lub prawa krajowego do uzyskiwania informacji od podmiotów zobowiązanych; rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794;</p> <p>d) zobowiązań wynikających z instrumentów Unii w dziedzinie wzajemnej pomocy prawnej lub wzajemnego uznawania orzeczeń w sprawach karnych oraz z decyzji ramowej 2006/960/WSiSW.</p>				
2.	Art. 2(1, 6, 9) dyrektywy 2019/1153	<p>Art. 2</p> <p>1), „scentralizowane rejestry rachunków bankowych” oznaczają scentralizowane zautomatyzowane mechanizmy, takie jak centralne rejestry lub centralne elektroniczne systemy wyszukiwania danych, wprowadzone zgodnie z art. 32a ust. 1 dyrektywy (UE) 2015/849;</p> <p>6), „informacje dotyczące egzekwowania prawa” oznaczają:</p>	T	n/d		<p>Pojęcia zdefiniowane w Art. 2 pkt 1, 6, 9 dyrektywy 2019/1153 nie wymagają podejmowania działań legislacyjnych, gdyż funkcjonują</p>

		<p>(i)każdy rodzaj informacji lub danych będących już w posiadaniu właściwych organów w kontekście zapobiegania przestępstwom, ich wykrywania, prowadzenia dochodzeń w ich sprawie lub ich ścigania;</p> <p>(ii)każdy rodzaj informacji lub danych, które są w posiadaniu organów publicznych lub podmiotów prywatnych w kontekście zapobiegania przestępstwom, ich wykrywania, prowadzenia dochodzeń w ich sprawie lub ich ścigania i które są dostępne właściwym organom bez stosowania przewidzianych prawem krajowym środków przymusu.</p> <p>Takimi informacjami mogą być między innymi rejestry karne, informacje o dochodzeniach, informacje o zabezpieczeniu lub zajęciu mienia lub o innych środkach dochodzeniowych lub tymczasowych oraz informacje o wyrokach i konfiskatach;</p> <p>9)„powiązane przestępstwa źródłowe” oznaczają przestępstwa, o których mowa w art. 2 pkt 1 dyrektywy (UE) 2018/1673;</p>				<p>już w polskim porządku prawnym, lub nie wymagają implementacji z uwagi na opisowe rozwiązanie przyjęte w polskim porządku prawnym, odnoszące się do definiowanych pojęć.</p>
3.	Art. 2(2-4, 8 i 10) dyrektywy 2019/1153	<p>Art. 2</p> <p>2)„biura ds. odzyskiwania mienia” oznaczają krajowe urzędy ustanowione lub wyznaczone przez każde państwo członkowskie zgodnie z decyzją 2007/845/WSiSW;</p> <p>3)„jednostka analityki finansowej” oznacza jednostkę analityki finansowej ustanowioną zgodnie z art. 32 dyrektywy (UE) 2015/849;</p>	T			<p>art. 2 pkt 2 dyrektywy 2019/1153 został wdrożony przez art. 145 k ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji</p>

		<p>4), „podmioty zobowiązane” oznaczają podmioty określone w art. 2 ust. 1 dyrektywy (UE) 2015/849;</p> <p>8), „pranie pieniędzy” oznacza działanie zdefiniowane w art. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1673;</p> <p>10), „finansowanie terroryzmu” oznacza działanie zdefiniowane w art. 11 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/541;</p>				<p>(Dz. U. z 2021 r. poz. 1882);</p> <p>art. 2 pkt 3 dyrektywy 2019/1153 został wdrożony przez art. 10 ust.1 oraz art. 12 ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2021 poz. 1132, z późn. zm.)</p> <p>art. 2 pkt 4 dyrektywy został wdrożony art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2021 poz. 1132, z późn. zm.),</p>
--	--	---	--	--	--	--

						<p>art. 2 pkt 8 dyrektywy został wdrożony przez art. 299 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. kodeks karny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1444 i 1517, oraz z 2021 r. poz. 1023.)</p> <p>art. 2 pkt 10 dyrektywy został wdrożony przez art. 165a ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. kodeks karny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1444 i 1517, oraz z 2021 r. poz. 1023.)</p>
4.	Art. 2(5) dyrektywy 2019/1153	5) „informacje finansowe” oznaczają informacje lub dane, takie jak dane dotyczące aktywów finansowych, przepływów środków finansowych lub biznesowych stosunków finansowych, które są już w posiadaniu jednostek analityki finansowej w celu zapobiegania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu oraz wykrywania i skutecznego zwalczania tych zjawisk;	T	Art. 44 pkt 1 lit. b	<p>Art. 44 W ustawie z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2022 r. poz. 593, 655 i 835) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) w art. 2 w ust. 2:</p> <p>b) po pkt 10 dodaje się pkt 10a w brzmieniu: „10a) informacji finansowej – rozumie się przez to informacje dotyczące wartości majątkowych, transakcji i stosunków</p>	

					gospodarczych, będące w posiadaniu Generalnego Inspektora Informacji Finansowej, zgromadzone na podstawie ustawy;”;
5.	Art. 2(7) dyrektywy 2019/1153	„informacje o rachunkach bankowych” oznaczają następujące informacje o rachunkach bankowych i rachunkach płatniczych oraz o skrytkach depozytowych, zawarte w scentralizowanych rejestrach rachunków bankowych: (i) w odniesieniu do klienta będącego posiadaczem rachunku i dowolnej osoby, która twierdzi, że działa w imieniu klienta: imię i nazwisko lub nazwa, uzupełnione pozostałymi danymi umożliwiającymi ustalenie tożsamości wymaganymi na mocy przepisów krajowych transponujących art. 13 ust. 1 lit. a) dyrektywy (UE) 2015/849, albo niepowtarzalnym numerem identyfikacyjnym; (ii) w odniesieniu do beneficjenta rzeczywistego klienta będącego posiadaczem rachunku: imię i nazwisko lub nazwa, uzupełnione pozostałymi danymi umożliwiającymi ustalenie tożsamości wymaganymi na mocy przepisów krajowych transponujących art. 13 ust. 1 lit. b) dyrektywy (UE) 2015/849, albo niepowtarzalnym numerem identyfikacyjnym; (iii) w odniesieniu do rachunku bankowego lub płatniczego: numer IBAN oraz data otwarcia i zamknięcia rachunku; (iv) w odniesieniu do skrytki depozytowej: imię i nazwisko lub nazwa najemcy, uzupełnione pozostałymi danymi umożliwiającymi ustalenie	T	Art. 4, Art. 12	Art. 4. Informacją rejestrowaną w rozumieniu ustawy jest: 1) informacja o rachunku; 2) informacja o umowie o: a) przechowywanie przedmiotów i papierów wartościowych, z wyłączeniem umów zawieranych z jednostką sektora finansów publicznych w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1634, 1692, 1725, 1747, 1768 i 1964), przedsiębiorstwem państwowym albo spółką z większościovym udziałem Skarbu Państwa, jednostką samorządu terytorialnego lub związkiem jednostek samorządu terytorialnego, jeżeli czynności te są wykonywane przez podmiot, o którym mowa w art. 3 pkt 1 lit. a, b) udostępnienie skrytki sejfowej, jeżeli czynności te są wykonywane przez podmiot, o którym mowa w art. 3 pkt 1 lit. a, c) udostępnienie skrytki sejfowej przez podmiot, o którym mowa w art. 3 pkt 1 lit. f i g. Art. 12.1 Informacje rejestrowane w zakresie informacji o rachunku zawierają: 1) numer rachunku oznaczony identyfikatorem Międzynarodowego Numeru Rachunku Bankowego (IBAN) albo numer rachunku unikalny w ramach instytucji zobowiązanej w przypadku rachunków nieoznaczonych IBAN; 2) dane identyfikacyjne posiadacza;

		<p>tożsamości wymaganymi na mocy przepisów krajowych transponujących art. 13 ust. 1 dyrektywy (UE) 2015/849, albo niepowtarzalnym numerem identyfikacyjnym i czas trwania najmu;</p>		<p>3) dane identyfikacyjne beneficjenta rzeczywistego posiadacza– w przypadku informacji przekazywanych przez instytucje zobowiązane, będące instytucjami obowiązanyymi zgodnie z ustawą o przeciwdziałaniu;</p> <p>4) dane identyfikacyjne pełnomocnika;</p> <p>5) dane identyfikacyjne innej niż posiadacz lub pełnomocnik osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, wskazanej w treści umowy rachunku, która zgodnie z postanowieniami takiej umowy jest uprawniona do otrzymania wartości majątkowych zgromadzonych na rachunku;</p> <p>6) datę otwarcia rachunku;</p> <p>7) datę zamknięcia rachunku;</p> <p>8) datę początku obowiązywania relacji między osobami, o których mowa w pkt 3–5, a rachunkiem;</p> <p>9) datę zakończenia obowiązywania relacji między osobami, o których mowa w pkt 3–5, a rachunkiem, jeżeli instytucja zobowiązana ma te dane;</p> <p>10) rodzaj rachunku;</p> <p>11) informację, czy zamknięcie rachunku nastąpiło z uwagi na brak możliwości zastosowania jednego ze środków bezpieczeństwa finansowego, o których mowa w art. 34 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu;</p> <p>12) informacje o przyporządkowaniu do rachunku innych numerów, odpowiadających strukturze zapisu Numeru Rachunku Bankowego</p>	
--	--	--	--	--	--

					<p>(NRB) lub IBAN, w celu identyfikacji poszczególnych płatności dokonywanych na rachunku lub ich zleceniodawców, wraz z informacją o metodzie nadawania takich numerów;</p> <p>13) numer identyfikacji podatkowej (NIP) instytucji zobowiązanej prowadzącej rachunek.</p> <p>2. Informacje rejestrowane w zakresie informacji o umowie, o której mowa w art. 4 pkt 2, zawierają:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) numer umowy unikalny w ramach instytucji zobowiązanej; 2) dane identyfikacyjne posiadacza; 3) dane identyfikacyjne beneficjenta rzeczywistego posiadacza – w przypadku informacji przekazywanych przez instytucje zobowiązane, będące instytucjami obowiązanyymi zgodnie z ustawą o przeciwdziałaniu; 4) dane identyfikacyjne pełnomocnika; 5) dane identyfikacyjne innej niż posiadacz lub pełnomocnik osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, wskazanej w treści umowy, która zgodnie z jej postanowieniami jest uprawniona do otrzymania wartości majątkowych przechowywanych na podstawie tej umowy; 6) datę zawarcia umowy; 7) datę końcową obowiązywania umowy; 8) datę początku obowiązywania relacji między osobami, o których mowa w pkt 3–5, a umową; 	
--	--	--	--	--	---	--

				<p>9) datę zakończenia obowiązywania relacji między osobami, o których mowa w pkt 3–5, a umową, jeżeli instytucja zobowiązana ma te dane;</p> <p>10) rodzaj umowy;</p> <p>11) informację, czy zakończenie obowiązywania umowy nastąpiło z uwagi na brak możliwości zastosowania jednego ze środków bezpieczeństwa finansowego, o których mowa w art. 34 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu;</p> <p>12) numer identyfikacji podatkowej (NIP) instytucji zobowiązanej będącej stroną umowy.</p> <p>3. Dane identyfikacyjne, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 4 lub ust. 2 pkt 2 i 4, obejmują:</p> <p>1) w przypadku osób fizycznych:</p> <p>a) imię i nazwisko, a także nazwę (firmę) w przypadku osoby prowadzącej działalność gospodarczą,</p> <p>b) obywatelstwo,</p> <p>c) numer Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL) albo datę urodzenia w przypadku osób nieposiadających numeru PESEL, oraz państwo urodzenia,</p> <p>d) rodzaj, numer i serię dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby,</p> <p>e) kraj wydania dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby,</p> <p>f) NIP – w przypadku posiadacza będącego osobą fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą,</p> <p>g) adres zamieszkania,</p> <p>h) adres korespondencyjny,</p>	
--	--	--	--	--	--

				<p>i) adres głównego miejsca wykonywania działalności gospodarczej – w przypadku posiadacza będącego osobą fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą,</p> <p>j) numer telefonu i adres poczty elektronicznej;</p> <p>2) w przypadku osób prawnych i jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej:</p> <p>a) nazwę (firmę),</p> <p>b) formę organizacyjną,</p> <p>c) NIP, a w przypadku braku takiego numeru – państwo rejestracji, nazwę właściwego rejestru oraz numer i datę rejestracji,</p> <p>d) adres siedziby oraz adres prowadzenia działalności,</p> <p>e) adres korespondencyjny,</p> <p>f) numer telefonu i adres poczty elektronicznej.</p> <p>4. Dane identyfikacyjne, o których mowa w ust. 1 pkt 3 lub ust. 2 pkt 3, obejmują:</p> <p>1) imię i nazwisko;</p> <p>2) obywatelstwo;</p> <p>3) numer PESEL albo datę urodzenia w przypadku osób nieposiadających numeru PESEL oraz państwo urodzenia;</p> <p>4) rodzaj, kraj wydania, numer i serię dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby;</p> <p>5) adres zamieszkania;</p> <p>6) opis grupy osób, w których głównym interesie powstał lub działa trust, w przypadku, o</p>
--	--	--	--	---

				<p>którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 1 lit. b tiret czwarte ustawy o przeciwdziałaniu – zamiast danych, o których mowa w pkt 1-5.</p> <p>5. Dane identyfikacyjne, o których mowa w ust. 1 pkt 5 lub ust. 2 pkt 5, obejmują:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) w przypadku osób fizycznych: <ol style="list-style-type: none"> a) imię i nazwisko, b) obywatelstwo, c) numer PESEL albo datę urodzenia w przypadku osób nieposiadających numeru PESEL oraz państwo urodzenia, d) rodzaj, kraj wydania, numer i serię dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby; 2) w przypadku osób prawnych i jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej: <ol style="list-style-type: none"> a) nazwę (firmę), b) formę organizacyjną, c) NIP, a w przypadku braku takiego numeru – państwo rejestracji, nazwę właściwego rejestru oraz numer i datę rejestracji, d) adres siedziby lub adres prowadzenia działalności. <p>6. Dane identyfikacyjne, o których mowa w:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ust. 3 pkt 1 lit. e, g, h, j, pkt 2 lit. d-f oraz ust. 5 pkt 1 lit. b-d i pkt 2 lit. b-d, są przekazywane, jeżeli instytucja zobowiązana ma te dane; 2) ust. 4 pkt 2-5, są przekazywane, jeżeli zostały ustalone przez instytucję zobowiązaną zgodnie z art. 36 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu. 	
--	--	--	--	--	--

6.	Art. 2(11) dyrektywy 2019/1153	11), „analiza finansowa” oznacza wyniki analizy operacyjnej i strategicznej, które zostały już przeprowadzone przez jednostki analityki finansowej do celów wykonywania ich zadań zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/849;	T	Art. 44 pkt 1 lit. a	Art. 44 W ustawie z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2022 r. poz. 593, 655 i 835) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 2 w ust. 2: a) po pkt 1 dodaje się pkt 1a-1c w brzmieniu: 1a) analizie finansowej – rozumie się przez to wynik analizy operacyjnej lub analizy strategicznej, przeprowadzonej przez Generalnego Inspektora Informacji Finansowej w celu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu; (...).	
7.	Art. 2(12) dyrektywy 2019/1153	12) „poważne przestępstwa” oznaczają formy przestępczości wymienione w załączniku I do rozporządzenia (UE) 2016/794.	T	Art. 3 pkt 6	6) przestępstwo katalogowe – przestępstwo obejmujące co najmniej jeden z rodzajów działalności, o której mowa w załączniku I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), zastępującego i uchylającego decyzje Rady 2009/371/WSiSW, 2009/934/WSiSW, 2009/935/WSiSW, 2009/936/WSiSW i 2009/968/WSiSW (Dz. Urz. UE L 135 z 24.05.2016, str. 53, z późn. zm. ¹⁾);	
8.	Art. 3(1) dyrektywy 2019/1153	1. Każde państwo członkowskie wyznacza spośród swoich organów właściwych w sprawach zapobiegania przestępstwom, ich wykrywania, prowadzenia dochodzeń w ich sprawie lub	T	Art. 19 ust. 2-3, Art. 21 ust. 1 pkt 3	Art. 19. 2. Podmiotem uprawnionym do uzyskiwania informacji rejestrowanych zgromadzonych w SInF są:	

¹⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 236 z 12.09.2018, str. 72, Dz. Urz. UE L 248 z 13.07.2021, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 169 z 27.06.2022, str. 1.

		<p>ścigania ich właściwe organy upoważnione do dostępu do jego scentralizowanego krajowego rejestru rachunków bankowych oraz do przeszukiwania tego rejestru. Wśród tych właściwych organów znajdują się co najmniej biura ds. odzyskiwania mienia.</p>		<ol style="list-style-type: none"> 1) Prokurator Krajowy i prokuratorzy regionalni; 2) sądy apelacyjne; 3) Komendant Główny Policji, Komendant Centralnego Biura Śledczego Policji, Komendant Biura Spraw Wewnętrznych Policji, Komendant Centralnego Biura Zwalczania Cyberprzestępczości, komendanci wojewódzcy Policji i Komendant Stołeczny Policji; 4) Szef Centralnego Biura Antykorupcyjnego; 5) Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego; 6) Szef Agencji Wywiadu; 7) Szef Służby Kontrwywiadu Wojskowego; 8) Szef Służby Wywiadu Wojskowego; 9) Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej; 10) Komendant Główny Straży Granicznej; 11) dyrektorzy izb administracji skarbowej; 12) Komendant Służby Ochrony Państwa; 13) Inspektor Nadzoru Wewnętrznego; 14) Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego; 15) Szef Krajowego Centrum Informacji Kryminalnych. <p>3. Zgromadzone w SInF informacje rejestrowane w zakresie niezbędnym do realizacji celów, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2, udostępnia się niezwłocznie podmiotom uprawnionym, o którym mowa w ust. 2.</p>	
--	--	---	--	--	--

					<p>Art. 21. 1. Dostęp do SIInF, z upoważnienia podmiotu uprawnionego, o którym mowa w art. 19 ust. 2:</p> <p>3) pracownik lub funkcjonariusz Policji, w tym pracownik lub funkcjonariusz krajowego biura do spraw odzyskiwania mienia wskazanego w art. 145k ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2021 r. poz. 1882, z późn. zm.²⁾)</p> <p>– po nadaniu przez ten podmiot uprawniony unikalnego identyfikatora dostępu do SIInF.</p>	
9.	Art. 3 (2) dyrektywy 2019/1153	2. Każde państwo członkowskie wyznacza spośród swoich organów właściwych w sprawach zapobiegania przestępstwom, ich wykrywania, prowadzenia dochodzeń w ich sprawie lub ścigania ich właściwe organy, które mogą występować o informacje finansowe lub analizę finansową i otrzymywać je od jednostki analityki finansowej.	T	Art. 44 pkt 3 lit. a i c	<p>Art. 44 W ustawie z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2022 r. poz. 593, 655 i 835) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>3) w art. 105:</p> <p>a) w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „Generalny Inspektor udostępnia posiadane informacje, w tym informacje finansowe oraz analizy finansowe, na pisemny i uzasadniony wniosek:”,</p> <p>c) ust. 4 otrzymuje brzmienie: „4. Generalny Inspektor udostępnia posiadane informacje, w tym informacje finansowe oraz analizy finansowe, na pisemny i uzasadniony wniosek Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, dyrektora izby administracji skarbowej lub</p>	Obecnie obowiązujący art. 105 ust. 1 pkt 1 – 5, 9-12 oraz ust. 4 ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu gwarantują dostęp organów wyznaczonych na podstawie art. 3 ust. 2 dyrektywy 2019/1153, właściwych w

2) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2021 r. poz. 2333, 2447 i 2448 oraz z 2022 r. poz. 655, 1115 i 1488.

					naczelnika urzędu celno-skarbowego w zakresie ich ustawowych zadań.";	sprawach zapobiegania przestępstwom, do informacji finansowej. Zmiana art. 105 ust. 1 oraz 4 ma na celu doprecyzowanie, jakie informacje są udostępniane przez jednostkę analityki finansowej.
10.	Art. 3 (3) dyrektywy 2019/1153	3. Każde państwo członkowskie powiadamia Komisję o właściwych organach wyznaczonych zgodnie z ust. 1 i 2 do dnia 2 grudnia 2021 r. oraz powiadamia Komisję o zmianach w tym zakresie. Komisja publikuje te powiadomienia w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> .	N	n/d		Przepis nie wymaga implementacji
11.	Art. 4 dyrektywy 2019/1153	1. Państwa członkowskie zapewniają, aby krajowe właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 3 ust. 1 miały prawo bezpośredniego i natychmiastowego dostępu do informacji dotyczących rachunków bankowych i przeszukiwania takich informacji, o ile są one niezbędne do wykonywania ich zadań do celów zapobiegania poważnym przestępstwom, ich wykrywania, prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie lub ich ścigania lub do celów wspierania dochodzenia w	T	Art. 19 ust. 1 - 3, art. 23	Art. 19. 1. Informacje rejestrowane zgromadzone w SInF udostępnia się za pośrednictwem systemu teleinformatycznego służącego do obsługi SInF. 2. Podmiotem uprawnionym do uzyskiwania informacji rejestrowanych zgromadzonych w SInF są: 1) Prokurator Krajowy i prokuratorzy regionalni; 2) sądy apelacyjne; 3) Komendant Główny Policji, Komendant Centralnego Biura Śledczego Policji, Komendant	

		<p>sprawie poważnego przestępstwa, w tym identyfikacji, wykrywania i zabezpieczania mienia związanego z takim dochodzeniem. Dostęp do informacji i ich przeszukiwanie uznaje się za bezpośrednie i natychmiastowe między innymi w przypadku, gdy organy krajowe prowadzące scentralizowane rejestry rachunków bankowych przekazują informacje o rachunkach bankowych właściwym organom niezwłocznie za pośrednictwem automatycznego mechanizmu, o ile w wymagane dane lub informacje nie może ingerować żadna instytucja pośrednia.</p> <p>2. Dodatkowe informacje, które państwa członkowskie uznają za istotne i uwzględniają w scentralizowanych rejestrach rachunków bankowych zgodnie z art. 32a ust. 4 dyrektywy (UE) 2015/849, nie są dostępne dla właściwych organów i nie mogą być przez nie przeszukiwane zgodnie z niniejszą dyrektywą.</p>			<p>Biura Spraw Wewnętrznych Policji, Komendant Centralnego Biura Zwalczania Cyberprzestępczości, komendanci wojewódzcy Policji i Komendant Stołeczny Policji;</p> <ol style="list-style-type: none"> 4) Szef Centralnego Biura Antykorupcyjnego; 5) Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego; 6) Szef Agencji Wywiadu; 7) Szef Służby Kontrwywiadu Wojskowego; 8) Szef Służby Wywiadu Wojskowego; 9) Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej; 10) Komendant Główny Straży Granicznej; 11) dyrektorzy izb administracji skarbowej; 12) Komendant Służby Ochrony Państwa; 13) Inspektor Nadzoru Wewnętrznego; 14) Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego; 15) Szef Krajowego Centrum Informacji Kryminalnych. <p>3. Zgromadzone w SInF informacje rejestrowane w zakresie niezbędnym do realizacji celów, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2, udostępnia się niezwłocznie podmiotom uprawnionym, o którym mowa w ust. 2.</p> <p>Art. 23. Udostępnienie podmiotom uprawnionym, o których mowa w art. 19 ust. 2, zgromadzonych w SInF informacji rejestrowanych następuje po wprowadzeniu do systemu, za pośrednictwem którego następuje udostępnienie:</p>	
--	--	--	--	--	---	--

					1) danych identyfikacyjnych, pozwalających na zidentyfikowanie osoby fizycznej, prawnej, jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej lub rachunku; 2) okresu, za jaki informacje rejestrowane mają być udostępnione.
12.	Art. 5 dyrektywy 2019/1153	1. Z dostępu do informacji o rachunkach bankowych i możliwości ich przeszukiwania zgodnie z art. 4 korzysta wyłącznie w poszczególnych przypadkach personel każdego właściwego organu, który został specjalnie wyznaczony i upoważniony do wykonywania tych zadań. 2. Państwa członkowskie zapewniają, aby pracownicy wyznaczonych właściwych organów zachowywali wysokie standardy zawodowe w zakresie poufności i ochrony danych, aby cechowali się wysoką etyką zawodową oraz aby mieli odpowiednie kwalifikacje. 3. Państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie środków technicznych i organizacyjnych zapewniających bezpieczeństwo danych zgodnie z najwyższymi standardami technologicznymi dla celów wykonywania przez właściwe organy uprawnień dotyczących dostępu do informacji o rachunkach bankowych i ich przeszukiwania zgodnie z art. 4.	T	Art. 21, art. 27	Art. 21. 1. Dostęp do SInF mają, z upoważnienia podmiotu uprawnionego, o którym mowa w art. 19 ust. 2: 1) pkt 1, prokurator lub pracownik prokuratury, 2) pkt 2, sędzia lub pracownik sądu działającego na obszarze danej apelacji, 3) pkt 3, pracownik lub funkcjonariusz Policji, w tym pracownik lub funkcjonariusz krajowego biura do spraw odzyskiwania mienia wskazanego w art. 145k ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2021 r. poz. 1882, z późn. zm. ³⁾), 4) pkt 4–10, 12 oraz 15, pracownik, funkcjonariusz lub żołnierz, 5) pkt 11: a) pracownik urzędu skarbowego, pracownik lub funkcjonariusz urzędu celno-skarbowego znajdującego się na obszarze terytorialnego zasięgu działania danej izby administracji skarbowej, b) pracownik urzędu skarbowego – w przypadku, o którym mowa w art. 19 ust. 4 pkt 4, 6) pkt 13, pracownik lub inspektor wchodzący w skład Biura Nadzoru Wewnętrzznego zgodnie z

3) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2021 r. poz. 2333, 2447 i 2448 oraz z 2022 r. poz. 655, 1115 i 1488.

				<p>przepisami ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o szczególnych formach sprawowania nadzoru przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 2073 oraz z 2022 r. poz. 1488 i 1933) ,</p> <p>7) pkt 14, pracownik Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego</p> <p>– po nadaniu przez ten podmiot uprawniony unikalnego identyfikatora dostępu do SInF.</p> <p>2. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 1, w przypadku podmiotu uprawnionego, o którym mowa w art. 19 ust. 2 pkt 2, wydaje Prezes Sądu Apelacyjnego.</p> <p>3. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 1, obejmuje uprawnienie do udzielania dalszych upoważnień do dostępu do SInF, jeżeli uprawnienie to zostanie zastrzeżone w tym upoważnieniu.</p> <p>4. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 1, oraz upoważnienia dalsze, o których mowa w ust. 3, są wydawane na piśmie w drodze imiennego upoważnienia.</p> <p>5. Do dostępu do SInF może zostać upoważniona wyłącznie osoba o nieskazitelnym charakterze, przestrzegającą zasad etyki zawodowej, która posiada niezbędną wiedzę w zakresie przepisów mających zastosowanie do SInF, w szczególności dotyczących ochrony danych, w tym danych osobowych, kwalifikacje zapewniające zachowanie bezpieczeństwa systemów teleinformatycznych oraz daje rękojmię ochrony informacji rejestrowanych zgromadzonych w SInF.</p>	
--	--	--	--	--	--

					<p>Art. 27. Informacje rejestrowane przetwarzane w celach określonych w ustawie podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu, polegającym co najmniej na:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) dopuszczeniu przez administratora danych do przetwarzania informacji rejestrowanych wyłącznie osób do tego uprawnionych; 2) pisemnym zobowiązaniu podmiotu uprawnionego, o którym mowa w art. 19 ust. 2, do zapewnienia bezpieczeństwa przetwarzanych informacji; 3) regularnym testowaniu i doskonaleniu stosowanych środków technicznych i organizacyjnych; 4) zapewnieniu bezpiecznej komunikacji w systemie teleinformatycznym; 5) zapewnieniu ochrony przed nieuprawnionym dostępem do systemu teleinformatycznego; 6) określeniu zasad bezpieczeństwa przetwarzanych informacji rejestrowanych. 	
13.	Art. 6 dyrektywy 2019/1153	1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organy prowadzące scentralizowane rejestry rachunków bankowych zapewniały rejestrowanie logów każdorazowego skorzystania przez wyznaczone właściwe organy z dostępu do informacji o rachunkach bankowych. Takie logi zawierają w szczególności: <ol style="list-style-type: none"> a) krajowe dane referencyjne; b) datę i godzinę zapytania lub wyszukiwania; 	T	Art. 9, art. 22 - 26	<p>Art. 9. Zadania związane z obsługą SInF mogą być realizowane wyłącznie przez osoby, które posiadają kwalifikacje zapewniające zachowanie bezpieczeństwa systemów teleinformatycznych oraz aktualną, niezbędną wiedzę w zakresie przepisów mających zastosowanie do SInF, w szczególności dotyczących ochrony danych, w tym danych osobowych, potwierdzoną ukończeniem</p>	

	<p>c) rodzaj danych użytych do rozpoczęcia zapytania lub wyszukiwania;</p> <p>d) niepowtarzalne identyfikatory wyników;</p> <p>e) nazwę wyznaczonego właściwego organu przeglądającego rejestr;</p> <p>f) niepowtarzalny identyfikator użytkownika urzędnika, który dokonał zapytania lub przeszukiwania oraz, w stosownych przypadkach, urzędnika, który zlecił zapytanie lub wyszukiwanie, a także, o ile to możliwe, niepowtarzalny identyfikator odbiorcy wyników zapytania lub wyszukiwania.</p> <p>2. Inspektorzy ochrony danych dotyczących scentralizowanych rejestrów rachunków bankowych regularnie sprawdzają logi. Logi są również udostępniane właściwym organom nadzorczym ustanowionym zgodnie z art. 41 dyrektywy (UE) 2016/680, na żądanie.</p> <p>3. Logi są wykorzystywane wyłącznie w celu monitorowania ochrony danych, w tym sprawdzania dopuszczalności wniosku i zgodności przetwarzania danych z prawem, oraz w celu zapewniania bezpieczeństwa danych. Są one chronione za pomocą odpowiednich środków przed nieuprawnionym dostępem i usuwane pięć lat po utworzeniu, chyba że są konieczne do monitorowania trwających postępowań.</p> <p>4. Państwa członkowskie zapewniają, aby organy prowadzące scentralizowane rejestry rachunków bankowych wprowadzały odpowiednie środki, tak aby personel znał mające</p>		<p>wewnętrznego szkolenia specjalistycznego zorganizowanego przez organ właściwy.</p> <p>Art. 22. 1. Podmiot uprawniony, o którym mowa w art. 19 ust. 2, prowadzi rejestr osób upoważnionych do dostępu do SInF, w którym są przechowywane następujące informacje:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) imię i nazwisko osoby upoważnionej do dostępu do SInF; 2) stanowisko osoby upoważnionej do dostępu do SInF; 3) unikalny identyfikator dostępu do SInF; 4) data nadania upoważnienia do dostępu do SInF; 5) data i godzina utraty upoważnienia do dostępu do SInF. <p>2. Informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 3 i 4, podmiot uprawniony, o którym mowa w art. 19 ust. 2, przekazuje za pomocą środków komunikacji elektronicznej do organu właściwego.</p> <p>3. O utracie upoważnienia do dostępu do SInF podmiot uprawniony, o którym mowa w art. 19 ust. 2, niezwłocznie informuje za pomocą środków komunikacji elektronicznej organ właściwy, nie później niż w dniu utraty upoważnienia.</p> <p>4. Podmiot uprawniony, o którym mowa w art. 19 ust. 2, przechowuje informacje z rejestru, o którym mowa w ust. 1, przez okres 5 lat, licząc od dnia utraty upoważnienia do dostępu do SInF.</p> <p>5. Przed upływem okresu, o którym mowa w ust. 4, organ właściwy może zażądać przechowywania</p>	
--	---	--	---	--

		<p>zastosowanie prawo Unii i prawo krajowe, w tym mające zastosowanie przepisy dotyczące ochrony danych. Środki takie obejmują specjalistyczne programy szkoleniowe.</p>		<p>informacji, o których mowa w ust. 1, po upływie okresu, o którym mowa w ust. 4, jeżeli jest to konieczne w celu zapewnienia prawidłowości prowadzonego postępowania dotyczącego zgodności z prawem przetwarzania informacji rejestrowanych.</p> <p>6. Rejestr, o którym mowa w ust. 1, nie jest rejestrem publicznym w rozumieniu ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2021 r. poz. 2070 oraz z 2022 r. poz. 1087).</p> <p>Art. 23. Udostępnienie podmiotom uprawnionym, o których mowa w art. 19 ust. 2, zgromadzonych w SInF informacji rejestrowanych następuje po wprowadzeniu do systemu, za pośrednictwem którego następuje udostępnienie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) danych identyfikacyjnych, pozwalających na zidentyfikowanie osoby fizycznej, prawnej, jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej lub rachunku; 2) okresu, za jaki informacje rejestrowane mają być udostępnione. <p>Art. 24. Udostępnianie podmiotom uprawnionym, o których mowa w art. 19 ust. 2, zgromadzonych w SInF informacji rejestrowanych następuje nie wcześniej niż w dniu przekazania do organu właściwego informacji, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 3 i 4.</p> <p>Art. 25. 1. Podmiot uprawniony, o którym mowa w art. 19 ust. 2, prowadzi rejestr działań osób, o</p>	
--	--	--	--	---	--

				<p>których mowa w art. 21 ust. 1, uzyskujących z SInF informacje rejestrowane, w którym przechowuje:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) niepowtarzalne oznaczenie uzyskanego dostępu do SInF; 2) datę i godzinę udostępnienia informacji rejestrowanych; 3) informacje i dane identyfikacyjne, o których mowa w art. 23; 4) oznaczenie postępowania, w związku z którym uzyskano informacje rejestrowane; 5) oznaczenie przestępstwa katalogowego, w związku z którym uzyskano informacje rejestrowane, a w przypadkach, o których mowa w art. 19 ust. 4 pkt 2–4, rodzaju udostępnienia; 6) unikalny identyfikator dostępu do SInF osoby, która uzyskuje z SInF informacje rejestrowane; 7) indywidualne oznaczenie w ramach podmiotu uprawnionego osoby, na zlecenie której uzyskano z SInF informacje rejestrowane; 8) indywidualne oznaczenie w ramach podmiotu uprawnionego, o którym mowa w art. 19 ust. 2, osoby będącej odbiorcą udostępnianej z SInF informacji rejestrowanej, w przypadku gdy odbiorcą informacji jest inna osoba niż osoba wskazana zgodnie z pkt 6 lub 7; 9) niepowtarzalny identyfikator wyników wyszukiwania. <p>2. Rejestr, o którym mowa w ust. 1, jest wykorzystywany wyłącznie w celu monitorowania ochrony danych, w tym sprawdzania</p>	
--	--	--	--	--	--

				<p>dopuszczalności wyszukania i zgodności z prawem przetwarzania informacji rejestrowanych, oraz w celu zapewniania bezpieczeństwa danych.</p> <p>3. Informacje, o których mowa w ust. 1, są przechowywane przez okres 5 lat od daty wyszukania w SInF informacji rejestrowanych. Przepis art. 22 ust. 5 stosuje się odpowiednio.</p> <p>4. Rejestr, o którym mowa w ust. 1, prowadzony przez podmioty uprawnione, o których mowa w art. 19 ust. 2 pkt 3 i 9–15, jest kontrolowany przez Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych. W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w zakresie prowadzenia rejestru, o którym mowa w ust. 1, Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych informuje o tym fakcie organ właściwy.</p> <p>5. Inspektor ochrony danych organu właściwego sprawdza regularnie, nie rzadziej niż raz na 6 miesięcy, czy rejestr, o którym mowa w ust. 1, prowadzony przez podmioty uprawnione, o których mowa w art. 19 ust. 2 pkt 3 i 9–15, jest prowadzony zgodnie z wymogami ustawy, w szczególności w zakresie gromadzenia informacji, o których mowa w ust. 1.</p> <p>6. Podmiot uprawniony, o którym mowa w art. 19 ust. 2 pkt 3 i 9–15, na żądanie Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych lub inspektora ochrony danych organu właściwego udostępnia do wglądu informacje z rejestru, o którym mowa w ust. 1, w terminie wskazanym w żądaniu, nie krótszym niż 7 dni.</p>	
--	--	--	--	--	--

				<p>7. Rejestr, o którym mowa w ust. 1, prowadzony przez podmioty uprawnione, o których mowa w art. 19 ust. 2 pkt 4–8, jest kontrolowany przez Sąd Okręgowy w Warszawie.</p> <p>8. Podmioty uprawnione, o których mowa w art. 19 ust. 2 pkt 4–8, przekazują, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych, sądowi, o którym mowa w ust. 7, w okresach półrocznych sprawozdanie obejmujące informacje zgromadzone w rejestrze, o którym mowa w ust. 1, w okresie objętym sprawozdaniem.</p> <p>9. W ramach kontroli, o której mowa w ust. 7, Sąd Okręgowy w Warszawie może zapoznać się z materiałami uzasadniającymi udostępnienie informacji rejestrowanych podmiotom uprawnionym, o których mowa w art. 19 ust. 2 pkt 4–8.</p> <p>10. Sąd Okręgowy w Warszawie informuje podmiot uprawniony, o którym mowa w art. 19 ust. 2 pkt 4–8, o wyniku kontroli, o której mowa w ust. 7, w terminie 30 dni od jej zakończenia. W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w zakresie prowadzenia rejestru, o którym mowa w ust. 1, Sąd Okręgowy w Warszawie informuje o tym fakcie organ właściwy.</p> <p>11. Do rejestru, o którym mowa w ust. 1, prowadzonego przez podmioty uprawnione, o których mowa w art. 19 ust. 2 pkt 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 191a ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2022 r. poz. 1247 i 1259). W przypadku stwierdzenia</p>	
--	--	--	--	--	--

				<p>nieprawidłowości w zakresie prowadzenia rejestru, o którym mowa w ust. 1, podmioty uprawnione, o których mowa w art. 19 ust. 2 pkt 1, informują o tym fakcie organ właściwy.</p> <p>12. Do rejestru, o którym mowa w ust. 1, prowadzonego przez podmioty uprawnione, o których mowa w art. 19 ust. 2 pkt 2, stosuje się odpowiednio art. 175dd ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 2072, z 2021 r. poz. 1080 i 1236 oraz z 2022 r. poz. 655, 1259 i 1933). W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w zakresie prowadzenia rejestru, o którym mowa w ust. 1, organ, o którym mowa w art. 175dd § 1 tej ustawy, informuje o tym fakcie organ właściwy.</p> <p>13. Organ właściwy, po uzyskaniu informacji na podstawie ust. 4 i 5 lub 10–12 wzywa podmiot uprawniony, o którym mowa w art. 19 ust. 2, do usunięcia nieprawidłowości w zakresie prowadzenia rejestru, o którym mowa w ust. 1, we wskazanym terminie.</p> <p>14. Organ właściwy może wstrzymać udostępnianie podmiotowi uprawnionemu, o którym mowa w art. 19 ust. 2, zgromadzonych w SInF informacji rejestrowanych:</p> <p>1) w przypadku nieudostępnienia przez podmiot uprawniony, o którym mowa w art. 19 ust. 2 pkt 3 i 9–15, informacji z rejestru, o którym mowa w ust. 1, do wglądu Prezesowi Urzędu Ochrony Danych Osobowych lub inspektorowi ochrony danych organu właściwego w terminie wskazanym</p>	
--	--	--	--	---	--

					<p>w żądaniu, o którym mowa w ust. 6, do czasu udostępnienia tych informacji do wglądu;</p> <p>2) do czasu usunięcia nieprawidłowości w zakresie prowadzenia rejestru, o którym mowa w ust. 1.</p> <p>Art. 26. Informacje dotyczące udostępnionej z SInF informacji rejestrowanej podmiotowi uprawnionemu, o którym mowa w art. 19 ust. 2, mogą być przekazane wyłącznie prokuratorom i sądom na potrzeby postępowania karnego.</p>	
14.	Art. 7 dyrektywy 2019/1153	<p>Art. 7</p> <p>1. Z zastrzeżeniem krajowych gwarancji proceduralnych każde państwo członkowskie zapewnia, aby jego jednostka analityki finansowej była zobowiązana do współpracy z jego wyznaczonymi właściwymi organami, o których mowa w art. 3 ust. 2, i by mogła udzielić, w sposób terminowy, odpowiedzi na uzasadnione wnioski o informacje finansowe lub analizę finansową, składane przez te wyznaczone właściwe organy, w ich odpowiednim państwie członkowskim, w poszczególnych przypadkach, gdy takie informacje finansowe lub analiza finansowa są niezbędne, a wniosek jest uzasadniony względami dotyczącymi zapobiegania poważnym przestępstwom, wykrywania ich, prowadzenia dochodzeń w ich sprawie lub ich ścigania.</p> <p>2. W przypadku gdy istnieją obiektywne przesłanki, aby zakładać, że udzielenie takich informacji miałyby negatywny wpływ na</p>	T	Art. 44 pkt 3 lit. a, c i d, pkt 4	<p>Art. 44 W ustawie z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2022 r. poz. 593, 655 i 835) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>3) w art. 105:</p> <p>a) w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Generalny Inspektor udostępnia posiadane informacje, w tym informacje finansowe oraz analizy finansowe, na pisemny i uzasadniony wniosek:”;</p> <p>c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„4. Generalny Inspektor udostępnia posiadane informacje, w tym informacje finansowe oraz analizy finansowe, na pisemny i uzasadniony wniosek Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, dyrektora izby administracji skarbowej lub naczelnika urzędu celno-skarbowego w zakresie ich ustawowych zadań.”;</p> <p>d) dodaje się ust. 7 w brzmieniu:</p>	<p>Obecnie obowiązujący art. 105 ust. 1 pkt 1 – 5, 9-12 oraz ust. 4 ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu implementuje art. 7 ust. 1 dyrektywy 2019/1153, gwarantując dostęp wyznaczonych na podstawie art. 3 ust. 2 dyrektywy 2019/1153,</p>

		<p>trwające dochodzenia lub analizy, lub, w wyjątkowych okolicznościach, gdy ujawnienie takich informacji byłoby wyraźnie nieproporcjonalne do uzasadnionych interesów osoby fizycznej lub prawnej lub nieistotne z punktu widzenia celów, dla których złożono wnioski o ich udzielenie, dana jednostka analityki finansowej nie ma obowiązku przychylenia się do takiego wniosku o informacje.</p> <p>3. Wykorzystanie informacji lub analiz do celów wykraczających poza cele pierwotnie zatwierdzone wymaga uzyskania uprzedniej zgody tej jednostki analityki finansowej. Jednostki analityki finansowej odpowiednio uzasadniają odmowę udzielenia odpowiedzi na wnioski złożony na podstawie ust. 1.</p> <p>4. Decyzja o rozpowszechnianiu informacji pozostaje w gestii jednostki analityki finansowej.</p> <p>5. Wyznaczone właściwe organy mogą przetwarzać informacje finansowe i analizy finansowe otrzymane od jednostki analityki finansowej w określonych celach związanych z zapobieganiem poważnym przestępstwom, ich wykrywaniem, prowadzeniem dochodzeń w ich sprawie lub ich ściganiem, innych niż cele, do których dane osobowe są gromadzone zgodnie z art. 4 ust. 2 dyrektywy (UE) 2016/680.</p>		<p>„7. W przypadku, o którym mowa w ust. 6, Generalny Inspektor przekazuje uzasadnienie odmowy udostępnienia posiadanych informacji podmiotowi o którym mowa w ust. 1–4.”;</p> <p>4) po art. 105 dodaje się art. 105a i art. 105b w brzmieniu:</p> <p>„Art. 105a 1. Udostępnienie informacji na wniosek, o którym mowa w art. 105 ust. 1, 3 i 4, następuje w najkrótszym możliwym terminie.</p> <p>2. Udostępniając informacje podmiotom, o którym mowa w art. 105 ust. 1, 3 i 4, Generalny Inspektor określa cele, do jakich te informacje mogą być wykorzystane.</p> <p>3. Wykorzystanie informacji udostępnionych na podstawie art. 105 ust. 1, 3 i 4, do celów innych niż cele określone na podstawie ust. 2, wymaga uzyskania zgody Generalnego Inspektora.</p> <p>Art. 105b. Podmioty, o których mowa w art. 104 i art. 105 ust. 1 i 4, mogą przetwarzać dane osobowe, otrzymane w dokumentach i informacjach przekazanych przez Generalnego Inspektora, do celów związanych z zapobieganiem przestępstwom obejmującym co najmniej jeden z rodzajów działalności, o której mowa w załączniku I do rozporządzenia 2016/794, ich wykrywaniem oraz prowadzeniem postępowań w ich sprawie, innych niż cele, dla których dane zostały pierwotnie zebrane.”;</p>	<p>organów właściwych w sprawach zapobiegania przestępstwom do informacji finansowej.</p> <p>Zmiana art. 105 ust. 1 i 4 ma na celu doprecyzowanie, jakie informacje są udostępniane przez jednostkę analityki finansowej.</p> <p>Art. 7 ust. 2 dyrektywy 2019/1153 nie wymaga podejmowania działań legislacyjnych, z uwagi na obecne brzmienie art. 105 ust. 6 ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz</p>
--	--	---	--	--	---

						<p>finansowaniu terroryzmu. Art. 7 ust. 4 dyrektywy 2019/1153 nie wymaga podejmowania działań legislacyjnych, z uwagi na obecne brzmienie art. 106 ust. 1a ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.</p>
15.	Art. 8 dyrektywy 2019/1153	Art. 8 Z zastrzeżeniem krajowych gwarancji proceduralnych i oprócz dostępu jednostek analityki finansowej do informacji określonego w art. 32 ust. 4 dyrektywy (UE) 2015/849, każde państwo członkowskie zapewnia, aby jego wyznaczone właściwe organy były zobowiązane do udzielania w sposób terminowy odpowiedzi na prośby dotyczące informacji będących w posiadaniu organów ścigania, składane przez krajową jednostkę analityki finansowej, w poszczególnych przypadkach, jeżeli informacje	T	n/d		<p>Z uwagi na obowiązujące przepisy dotyczące udostępniania informacji Generalnemu Inspektorowi Informacji Finansowej, w szczególności na podstawie art. 82</p>

		te są niezbędne do celów zapobiegania praniu pieniędzy, powiązanych z nim przestępstwom źródłowym i finansowaniu terroryzmu oraz do wykrywania i zwalczania tych zjawisk.				ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, art. 8 dyrektywy 2019/1153 został wdrożony oraz nie wymaga podejmowania dalszych działań o charakterze legislacyjnym.
16.	Art. 9 dyrektywy 2019/1153	<p>Art. 9</p> <p>1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w wyjątkowych i pilnych przypadkach ich jednostki analityki finansowej były uprawnione do wymiany informacji finansowych lub analiz finansowych, które mogą być istotne dla przetwarzania lub analizowania informacji dotyczących terroryzmu lub związanej z nim przestępczości zorganizowanej.</p> <p>2. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadkach, o których mowa w ust. 1, oraz z zastrzeżeniem ich ograniczeń operacyjnych, jednostki analityki finansowej dążyły do szybkiej wymiany takich informacji.</p>	T	Art. 44 pkt 5 i 6	<p>Art. 44 W ustawie z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2022 r. poz. 593, 655 i 835) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>5) w art. 110:</p> <p>a) w ust. 1 po wyrazach „wartości majątkowe” dodaje się wyrazy „, , a także informacje mogące mieć znaczenie dla wykrywania lub zwalczania terroryzmu lub związanej z nim przestępczości zorganizowanej”,</p> <p>b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:</p> <p>„3. Udostępnienie informacji mogących mieć znaczenie dla wykrywania lub zwalczania terroryzmu lub związanej z nim przestępczości zorganizowanej następuje w przypadkach niecierpiących zwłoki, jeżeli przekazanie informacji</p>	

				<p>innym sposobem może okazać się niewystarczające dla celów zwalczania terroryzmu lub związanej z nim przestępczości zorganizowanej.”;</p> <p>6) w art. 112:</p> <p>a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu: „1a. Wniosek zagranicznej jednostki analityki finansowej o udostępnienie informacji mogących mieć znaczenie dla wykrywania lub zwalczania terroryzmu lub związanej z nim przestępczości zorganizowanej kierowany do Generalnego Inspektora oraz wniosek Generalnego Inspektora kierowany do zagranicznej jednostki analityki finansowej w celu pozyskania informacji zawierają dane identyfikacyjne, o których mowa w art. 36 ust. 1, opis okoliczności wskazujących na związek z terroryzmem lub związaną z nim przestępczością zorganizowaną oraz uzasadnienie wskazujące na wystąpienie okoliczności, o których mowa w art. 110 ust. 3.”,</p> <p>b) ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. W przypadku gdy wniosek zagranicznej jednostki analityki finansowej, o którym mowa w:</p> <p>1) ust. 1, nie spełnia wymogów, o których mowa w tym przepisie, lub w sposób niewystarczający wskazuje na związek wnioskowanych informacji z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu,</p> <p>2) ust. 1a, nie spełnia wymogów, o których mowa w tym przepisie, lub w sposób niewystarczający wskazuje na związek</p>	
--	--	--	--	--	--

					wnioskowanych informacji z terroryzmem lub związanej z nim przestępczości zorganizowanej – Generalny Inspektor zwraca się o jego uzupełnienie.”;	
17.	Art. 10 dyrektywy 2019/1153	Art. 10 1. Z zastrzeżeniem krajowych gwarancji proceduralnych każde państwo członkowskie zapewnia, aby jego właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 3 ust. 2, miały możliwość wymiany informacji finansowych lub analizy finansowej uzyskanych od jednostki analityki finansowej ich państwa członkowskiego, na żądanie i dla poszczególnych przypadków, z wyznaczonym właściwym organem w innym państwie członkowskim, jeżeli te informacje finansowe lub ta analiza finansowa są niezbędne do zapobiegania praniu pieniędzy, powiązanych z nim przestępstwom źródłowym i finansowaniu terroryzmu oraz do wykrywania i zwalczania tych zjawisk. Każde państwo członkowskie zapewnia, aby jego wyznaczone właściwe organy korzystały z informacji finansowych lub analiz finansowych podlegających wymianie na podstawie niniejszego artykułu wyłącznie do celów, dla których się o nie zwrócono lub dla których je przekazano. Każde państwo członkowskie zapewnia, aby udostępnienie informacji finansowych lub analiz finansowych uzyskanych przez jego wyznaczony właściwe organy od jednostki analityki	T	Art. 42 pkt 1-3, Art. 44 pkt 4	Art. 42. W ustawie z dnia 16 września 2011 r. o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej, państw trzecich, agencjami Unii Europejskiej oraz organizacjami międzynarodowymi (Dz. U. z 2020 r. poz. 158 oraz z 2022 r. poz. 350 i 1933) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 1 w ust. 3 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu: „3) uzyskanych przez podmioty, o których mowa w ust. 2, od Generalnego Inspektora Informacji Finansowej, obejmujących informacje finansowe, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 10a ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2022 r. poz. 593, 655 i 835), oraz analizy finansowe, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 1a tej ustawy.”; 2) po art. 2 dodaje się art. 2a w brzmieniu: „Art. 2a. 1. Przepisy ustawy stosuje się odpowiednio do wymiany informacji przez podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 2, z wyznaczonymi właściwymi organami, w celu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. 2. W ramach wymiany informacji, o której mowa w ust. 1, podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 2, mogą przekazywać wyznaczonym właściwym	Art. 10 ust. 1 w swej istocie został wdrożony przez art. 116a ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2021 poz. 1132, z późn. zm.), zmiany wprowadzane w ustawie z dnia 16 września 2011 r. o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej, państw trzecich, agencjami Unii Europejskiej oraz organizacjami

		<p>finansowej tego państwa członkowskiego innym organom, agencjom lub departamentom, lub wykorzystanie tych informacji do celów innych niż cele pierwotnie zatwierdzone, podlegały obowiązkowi uzyskania uprzedniej zgody jednostki analityki finansowej przekazującej dane informacje.</p> <p>2. Państwa członkowskie zapewniają, aby wniosek złożony na podstawie niniejszego artykułu i odpowiedź na ten wniosek były przekazywane za pośrednictwem specjalnych bezpiecznych środków łączności elektronicznej zapewniających wysoki poziom bezpieczeństwa danych.</p>		<p>organom informacje finansowe, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 10a ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, oraz analizy finansowe, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 1a tej ustawy, a także występować do wyznaczonych właściwych organów o przekazanie informacji pochodzących od jednostki analityki finansowej z państwa pochodzenia tego organu.”;</p> <p>3) w art. 3 w pkt 10 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 11 w brzmieniu: „11) wyznaczonych właściwych organach – rozumie się przez to organy państw członkowskich Unii Europejskiej wyznaczone na podstawie przepisów wdrażających art. 3 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1153 z dnia 20 czerwca 2019 r. ustanawiającej zasady ułatwiające korzystanie z informacji finansowych i innych informacji w celu zapobiegania niektórym przestępstwom, ich wykrywania, prowadzenia dochodzeń w ich sprawie lub ich ścigania oraz uchylającej decyzję Rady 2000/642/WSiSW (Dz. Urz. UE L 186 z 11.07.2019, str. 122);”;</p> <p>Art. 44 W ustawie z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2022 r. poz. 593, 655 i 835) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>4) po art. 105 dodaje się art. 105a i art. 105b w brzmieniu:</p>	<p>międzynarodowy mi są konieczne z uwagi na potrzebę wprowadzenia procedur gwarantujących skuteczną i sprawną wymianę informacji oraz potrzebę wdrożenia pozostałych przepisów dyrektywy 2019/1153, Art. 10 ust. 2 dyrektywy 2019/1153 nie wymaga podejmowania działań o charakterze legislacyjnym z uwagi na brzmienie art. 8 oraz art. 4 ust. 4 ustawy z dnia 16 września 2011 r. o wymianie</p>
--	--	--	--	--	---

					<p>„Art. 105a 1. Udostępnienie informacji na wniosek, o którym mowa w art. 105 ust. 1, 3 i 4, następuje w najkrótszym możliwym terminie.</p> <p>2. Udostępniając informacje podmiotom, o którym mowa w art. 105 ust. 1, 3 i 4, Generalny Inspektor określa cele, do jakich te informacje mogą być wykorzystane.</p> <p>3. Wykorzystanie informacji udostępnionych na podstawie art. 105 ust. 1, 3 i 4, do celów innych niż cele określone na podstawie ust. 2, wymaga uzyskania zgody Generalnego Inspektora.</p> <p>Art. 105b. Podmioty, o których mowa w art. 104 i art. 105 ust. 1 i 4, mogą przetwarzać dane osobowe, otrzymane w dokumentach i informacjach przekazanych przez Generalnego Inspektora, do celów związanych z zapobieganiem przestępstwom obejmującym co najmniej jeden z rodzajów działalności, o której mowa w załączniku I do rozporządzenia 2016/794, ich wykrywaniem oraz prowadzeniem postępowań w ich sprawie, innych niż cele, dla których dane zostały pierwotnie zebrane.”;</p>	<p>informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej, państw trzecich, agencjami Unii Europejskiej oraz organizacjami międzynarodowymi</p>
18.	Art. 11 dyrektywy 2019/1153	Każde państwo członkowskie zapewnia, aby jego właściwe organy były uprawnione do udzielania odpowiedzi – za pośrednictwem Jednostki Krajowej Europolu lub, jeżeli dane państwo członkowskie na to zezwala, poprzez bezpośrednie kontakty z Europolem– na należycie uzasadnione wnioski dotyczące informacji o rachunkach bankowych złożone przez Europol w poszczególnych przypadkach w	T	Art. 42 pkt 4	<p>Art. 42. W ustawie z dnia 16 września 2011 r. o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej, państw trzecich, agencjami Unii Europejskiej oraz organizacjami międzynarodowymi (Dz. U. z 2020 r. poz. 158 oraz z 2022 r. poz. 350 i 1933) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>4) w art. 6 w ust. 1 w pkt 12 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 13 w brzmieniu:</p>	

		ramach zakresu jego obowiązków i w celu wykonywania jego zadań. Zastosowanie ma art. 7 ust. 6 i 7 rozporządzenia (UE) 2016/794.			„13) Systemu Informacji Finansowej.”;	
19.	Art. 12 dyrektywy 2019/1153	<p>Art. 12</p> <p>1. Każde państwo członkowskie zapewnia, aby jego jednostka analityki finansowej była uprawniona do udzielania odpowiedzi na należycie uzasadnione wnioski, które zostały złożone przez Europol za pośrednictwem Jednostki Krajowej Europolu lub, jeżeli dane państwo członkowskie na to zezwala, poprzez bezpośrednie kontakty między jednostką analityki finansowej a Europolem. Takie wnioski dotyczą informacji finansowych i analiz finansowych i są składane w poszczególnych przypadkach w ramach zakresu obowiązków Europolu i w celu wykonywania jego zadań.</p> <p>2. Do wymiany dokonywanej zgodnie z niniejszym artykułem mają zastosowanie art. 32 ust. 5 dyrektywy (UE) 2015/849 i art. 7 ust. 6 i 7 rozporządzenia (UE) 2016/794.</p> <p>3. Państwa członkowskie zapewniają, aby każdy przypadek odrzucenia wniosku był odpowiednio uzasadniony.</p>	T	Art. 44 pkt 7	<p>Art. 44 W ustawie z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2022 r. poz. 593, 655 i 835) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>7) w art. 115:</p> <p>a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a–1d w brzmieniu:</p> <p>„1a. W ramach wymiany, o której mowa w ust. 1, Generalny Inspektor niezwłocznie udostępnia informacje finansowe i analizy finansowe, na uzasadniony wniosek Europolu, w ramach zakresu jego obowiązków i w celu wykonywania jego zadań.</p> <p>1b. W szczególnie uzasadnionych przypadkach Generalny Inspektor może odmówić udostępnienia posiadanych informacji Europolowi, jeżeli ich udostępnienie:</p> <p>1) zagraża bezpieczeństwu Rzeczypospolitej Polskiej;</p> <p>2) utrudni postępowanie karne lub czynności operacyjno-rozpoznawcze albo innego rodzaju czynności w sprawach o przestępstwa lub przestępstwa skarbowe, albo będzie zagrażać bezpieczeństwu osób biorących w nich udział;</p> <p>3) negatywnie wpłynie na proces analizowania przez Generalnego Inspektora informacji dotyczących wartości majątkowych, co do których powziął podejrzenie, że mogą mieć związek z przestępstwem prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu;</p>	

					<p>4) naraża na niewspółmierną szkodę osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej;</p> <p>5) jest nieistotne z punktu widzenia celów, których dotyczy wnioszek.</p> <p>1c. W przypadku, o którym mowa w ust. 1b pkt 1 i 2, Generalny Inspektor przekazuje informacje po ustaniu okoliczności, o których mowa w tym przepisie.</p> <p>1d. W przypadku, o którym mowa w ust. 1b, Generalny Inspektor przekazuje Europolowi uzasadnienie odmowy udzielenia odpowiedzi.”,</p> <p>b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu: „4. Udostępnianie i pozyskiwanie informacji i dokumentów od Europolu, bezpośrednio lub za pośrednictwem Jednostki Krajowej Europolu, następuje przy wykorzystaniu bezpiecznych systemów łączności oraz systemów teleinformatycznych umożliwiających porównanie danych posiadanych przez Generalnego Inspektora z danymi posiadanych przez te jednostki w sposób anonimowy i z zapewnieniem ochrony danych osobowych.”;</p>	
20.	Art. 13 dyrektywy 2019/1153	Art. 13 1. Państwa członkowskie zapewniają, aby wymiana informacji zgodnie z art. 11 i 12 niniejszej dyrektywy odbywała się zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/794 drogą elektroniczną za pośrednictwem:	T	Art. 44 pkt 7	<p>Art. 44. W ustawie z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2022 r. poz. 593, 655 i 835) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>7) w art. 115:</p> <p>a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a–1d w brzmieniu: „1a. W ramach wymiany, o której mowa w ust. 1, Generalny Inspektor niezwłocznie udostępnia</p>	Art. 13 ust. 1 dyrektywy 2019/1153 w zakresie wymiany o której mowa w art. 11 dyrektywy 2019/1153, jest

		<p>aplikacji sieci bezpiecznej wymiany informacji SIENA lub jej zastępcy, w języku stosowanym w aplikacji SIENA; lub</p> <p>b) w stosownych przypadkach, za pośrednictwem Sieci Jednostek Analityki Finansowej FIU.NET lub jej następcy; 2. Państwa członkowskie zapewniają, aby wymiana informacji na podstawie art. 12 odbywała się w sposób terminowy i aby w tym aspekcie wnioski o informacje złożone przez Europol były traktowane, jak gdyby pochodziły od innej jednostki analityki finansowej.</p>		<p>informacje finansowe i analizy finansowe, na uzasadniony wniosek Europolu, w ramach zakresu jego obowiązków i w celu wykonywania jego zadań.</p> <p>1b. W szczególnie uzasadnionych przypadkach Generalny Inspektor może odmówić udostępnienia posiadanych informacji Europolowi, jeżeli ich udostępnienie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zagraża bezpieczeństwu Rzeczypospolitej Polskiej; 2) zagraża postępowaniu karnemu lub czynnościom operacyjno-rozpoznawczym albo innego rodzaju czynnościom w sprawach o przestępstwa lub przestępstwa skarbowe, albo będzie zagrażać bezpieczeństwu osób biorących w nich udział; 3) negatywnie wpłynie na proces analizowania przez Generalnego Inspektora informacji dotyczących wartości majątkowych, co do których powziął podejrzenie, że mogą mieć związek z przestępstwem prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu; 4) naraża na niewspółmierną szkodę osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej; 5) jest nieistotne z punktu widzenia celów, których dotyczy wnioski. <p>1c. W przypadku, o którym mowa w ust. 1b pkt 1 i 2, Generalny Inspektor przekazuje informacje po ustaniu okoliczności, o których mowa w tym przepisie.</p>	<p>wdrożony przez art. 8 ustawy z 16 września 2011 r. o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej, państw trzecich, agencjami Unii Europejskiej oraz organizacjami międzynarodowymi.</p>
--	--	---	--	--	---

					1d. W przypadku, o którym mowa w ust. 1b, Generalny Inspektor przekazuje Europolowi uzasadnienie odmowy udzielenia odpowiedzi.”, b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu: „4. Udostępnianie i pozyskiwanie informacji i dokumentów od Europolu, bezpośrednio lub za pośrednictwem Jednostki Krajowej Europolu, następuje przy wykorzystaniu bezpiecznych systemów łączności oraz systemów teleinformatycznych umożliwiających porównanie danych posiadanych przez Generalnego Inspektora z danymi posiadanych przez te jednostki w sposób anonimowy i z zapewnieniem ochrony danych osobowych.”;	
21.	Art. 14 dyrektywy 2019/1153	Art. 14 1. Przetwarzanie danych osobowych związanych z informacjami o rachunkach bankowych, informacjami finansowymi i analizą finansową, o których mowa w art. 11 i 12 niniejszej dyrektywy odbywa się zgodnie z art. 18 rozporządzenia (UE) 2016/794, oraz zajmuje się nim wyłącznie personel Europolu, który został specjalnie wyznaczony i upoważniony do wykonywania tych zadań. 2. Europol powiadamia inspektora ochrony danych wyznaczonego zgodnie z art. 41 rozporządzenia (UE) 2016/794 o każdej wymianie informacji na podstawie art. 11, 12 i 13 niniejszej dyrektywy.	N	n/d		Przepis adresowany do Europolu, nie wymaga implementacji

22.	Art. 15 dyrektywy 2019/1153	Art. 15 Niniejszy rozdział ma zastosowanie wyłącznie do wyznaczonych właściwych organów i jednostek analityki finansowej w odniesieniu do wymiany informacji zgodnie z rozdziałem III oraz do wymiany informacji finansowych i analiz finansowych z udziałem jednostek krajowych Europolu na podstawie rozdziału IV.	N	n/d		Przepis o charakterze technicznym, nie wymaga implementacji.
23.	Art. 16 dyrektywy 2019/1153	Art. 16 1. Przetwarzanie danych osobowych, które ujawniają pochodzenie rasowe lub etniczne osoby, jej poglądy polityczne, przekonania religijne lub światopoglądowe, lub przynależność do związków zawodowych lub danych dotyczących stanu zdrowia, życia seksualnego lub orientacji seksualnej osoby fizycznej, jest dozwolone jedynie z zastrzeżeniem odpowiednich gwarancji odnoszących się do praw i wolności osoby, której dane dotyczą, zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami o ochronie danych. 2. Wyłącznie personel, który został specjalnie przeszkolony i specjalnie upoważniony przez administratora, może uzyskać dostęp do danych, o których mowa w ust. 1, i może te dane przetwarzać pod kierunkiem inspektora ochrony danych.	T	n/d		Art. 16 dyrektywy został wdrożony art. 14 ustawy z dnia 14 grudnia 2018 r. o ochronie danych osobowych przetwarzanych w związku z zapobieganiem i zwalczaniem przestępczości (Dz. U. z 2019 r. poz. 125).
24.	Art. 17 dyrektywy 2019/1153	Art. 17 Państwa członkowskie zapewniają, aby zapisy dotyczące wniosków o informacje złożone na	T	Art. 42 pkt 5, Art. 44 pkt 8	Art. 42 W ustawie z dnia 16 września 2011 r. o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej, państw trzecich,	

		<p>podstawie niniejszej dyrektywy były rejestrowane. Zapisy te zawierają co najmniej następujące informacje:</p> <p>a) nazwę i dane kontaktowe organizacji oraz imię i nazwisko członka personelu składającego wniosek o informacje oraz, w miarę możliwości, odbiorcy wyników zapytania lub wyszukiwania;</p> <p>b) odniesienie do sprawy krajowej, w związku z którą wymagane są informacje;</p> <p>c) przedmiot wniosku; oraz</p> <p>d) środki wykonawcze odnoszące się do takich wniosków.</p> <p>Zapisy są przechowywane przez okres pięciu lat po ich utworzeniu i są wykorzystywane wyłącznie do celów sprawdzania zgodności przetwarzania danych osobowych z prawem. Zainteresowane organy udostępniają wszystkie zapisy do wglądu krajowemu organowi nadzorcemu, na jego wniosek.</p>		<p>agencjami Unii Europejskiej oraz organizacjami międzynarodowymi (Dz. U. z 2020 r. poz. 158 oraz z 2022 r. poz. 350 i 1933) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>5) po art. 25 dodaje się art. 25a–25c w brzmieniu:</p> <p>„Art. 25a. 1. Punkt kontaktowy prowadzi rejestr realizowanych za jego pośrednictwem wniosków o informacje:</p> <p>1) składanych w związku z wymianą, o której mowa w art. 2a ust. 2,</p> <p>2) z Systemu Informacji Finansowej składanych przez Agencję Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol) – zwanych dalej „wnioskami o informacje”.</p> <p>2. Rejestr, o którym mowa w ust. 1, zawiera:</p> <p>1) datę złożenia wniosku o informacje;</p> <p>2) nazwę i dane kontaktowe podmiotu składającego wniosek o informacje;</p> <p>3) imię i nazwisko osoby składającej wniosek o informacje;</p> <p>4) imię i nazwisko osoby będącej odbiorcą informacji, jeżeli punkt kontaktowy ma te dane;</p> <p>5) oznaczenie postępowania, w związku z którym złożono wniosek o informacje;</p> <p>6) przedmiot wniosku o informacje;</p> <p>7) wskazanie daty oraz sposobu rozpatrzenia wniosku o informacje.</p> <p>3. Dane zgromadzone w rejestrze, o którym mowa w ust. 1, są przechowywane przez okres 5 lat od ich zarejestrowania i mogą być wykorzystane wyłącznie</p>	
--	--	--	--	--	--

				<p>do celów weryfikacji zgodności przetwarzania danych osobowych z prawem.</p> <p>4. Dane zgromadzone w rejestrze, o którym mowa w ust. 1, są udostępniane do wglądu Prezesowi Urzędu Ochrony Danych Osobowych, na uzasadniony wniosek, w związku z weryfikacją zgodności przetwarzania danych osobowych z prawem.</p> <p>Art. 25b. W zakresie, w jakim w związku z wymianą informacji, o której mowa w art. 2a ust. 2, podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 2, dokonują bezpośredniej wymiany informacji z wyznaczonymi właściwymi organami, podmioty te prowadzą rejestry w zakresie wynikającym z art. 25a. Przepisy art. 25a ust. 2–4 stosuje się odpowiednio.</p> <p>Art. 25c. Organy prowadzące rejestry na podstawie art. 25a i art. 25b przekazują w terminie 4 miesięcy od zakończenia roku kalendarzowego ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych dane za zakończony rok dotyczące informacji zgromadzonych w tych rejestrach, obejmujące w szczególności informacje o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) liczbie złożonych wniosków o informacje wraz ze wskazaniem organu składającego; 2) sposobie rozpatrzenia wniosku o informacje; 3) średnim czasie rozpatrzenia wniosku o informacje; 4) liczbie spraw dotyczących przestępstwa obejmującego co najmniej jeden z rodzajów działalności, o której mowa w załączniku I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie
--	--	--	--	---

				<p>Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), zastępującego i uchylającego decyzje Rady 2009/371/WSiSW, 2009/934/WSiSW, 2009/935/WSiSW, 2009/936/WSiSW i 2009/968/WSiSW (Dz. Urz. UE L 135 z 24.05.2016, str. 53, z późn. zm.⁴⁾), w których po przekazaniu odpowiedzi na wniosek wszczęte zostało postępowanie przygotowawcze w zakresie, w jakim informacje te są dostępne dla organu prowadzącego rejestr;</p> <p>5) liczbie osób, wobec których sporządzono akt oskarżenia dotyczący przestępstwa obejmującego co najmniej jeden z rodzajów działalności, o której mowa w załączniku I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), zastępującego i uchylającego decyzje Rady 2009/371/WSiSW, 2009/934/WSiSW, 2009/935/WSiSW, 2009/936/WSiSW i 2009/968/WSiSW, oraz liczbie osób skazanych za takie przestępstwa w zakresie, w jakim informacje te są dostępne dla organu prowadzącego rejestr;</p> <p>6) zasobach ludzkich lub informatycznych zaangażowanych przez organy prowadzące rejestry na podstawie art. 25a i art. 25b do obsługi wniosków o informacje składanych w związku z wymianą informacji, o której mowa w art. 2a ust. 2.”.</p>
--	--	--	--	---

⁴⁾ Patrz odnośnik nr ...

				<p>Art. 44 W ustawie z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2022 r. poz. 593, 655 i 835) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>8) po art. 116a dodaje się art. 116b–116d w brzmieniu:</p> <p>„Art. 116b. 1. Generalny Inspektor prowadzi rejestr wniosków składanych na podstawie art. 105 ust. 1 i 4 oraz art. 115 ust. 1a.</p> <p>2. Rejestr, o którym mowa w ust. 1, zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) datę złożenia wniosku; 2) nazwę i dane kontaktowe podmiotu składającego wniosek; 3) imię i nazwisko osoby składającej wniosek; 4) imię i nazwisko osoby będącej odbiorcą informacji, jeżeli dane te zostały wskazane we wniosku; 5) oznaczenie postępowania, w związku z którym złożono wniosek; 6) przedmiot wniosku; 7) wskazanie daty oraz sposobu rozpatrzenia wniosku. <p>3. Dane zgromadzone w rejestrze, o którym mowa w ust. 1, są przechowywane przez okres 5 lat od ich zarejestrowania i mogą być wykorzystane wyłącznie do celów weryfikacji zgodności przetwarzania danych osobowych z prawem.</p> <p>4. Dane zgromadzone w rejestrze, o którym mowa w ust. 1, są udostępniane do wglądu Prezesowi Urzędu Ochrony Danych Osobowych w związku z</p>	
--	--	--	--	--	--

				<p>weryfikacją zgodności przetwarzania danych osobowych z prawem.</p> <p>Art. 116c. Generalny Inspektor, w terminie 4 miesięcy od zakończenia roku kalendarzowego, przekazuje ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych dane za zakończony rok, dotyczące informacji zgromadzonych w rejestrze, o którym mowa w art. 116b, dotyczące wniosków składanych w sprawach obejmujących co najmniej jeden z rodzajów działalności, o której mowa w załączniku I do rozporządzenia 2016/794, obejmujące w szczególności informacje o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) liczbie złożonych wniosków, wraz ze wskazaniem organu składającego; 2) sposobie rozpatrzenia wniosków; 3) średnim czasie rozpatrzenia wniosku; 4) liczbie spraw dotyczących przestępstwa obejmującego co najmniej jeden z rodzajów działalności, o której mowa w załączniku I do rozporządzenia 2016/794, w których po przekazaniu informacji przez Generalnego Inspektora wszczęte zostało postępowanie przygotowawcze, w zakresie w jakim informacje te są dostępne dla Generalnego Inspektora; 5) liczbie osób, wobec których sporządzono akt oskarżenia dotyczący przestępstwa obejmującego co najmniej jeden z rodzajów działalności, o której mowa w załączniku I do rozporządzenia 2016/794, oraz liczbie osób skazanych za takie przestępstwa, w zakresie w jakim informacje te są dostępne dla Generalnego Inspektora; 	
--	--	--	--	--	--

					6) zasobach ludzkich lub informatycznych zaangażowanych do obsługi wniosków składanych na podstawie art. 105 ust. 1 i 4 lub art. 115 ust. 1a. Art. 116d. Minister właściwy do spraw finansów publicznych przekazuje Komisji Europejskiej dane otrzymane na podstawie art. 116c i art. 25c ustawy z dnia 16 września 2011 r. o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej, państw trzecich, agencjami Unii Europejskiej oraz organizacjami międzynarodowymi (Dz. U. z 2020 r. poz. 158 oraz z 2022 r. poz. 350 i 1933).”.	
25.	Art. 18 dyrektywy 2019/1153	Art. 18 Państwa członkowskie mogą przyjmować środki ustawodawcze ograniczające w całości lub w części przysługujące osobom, których dane dotyczą, prawo dostępu do dotyczących ich danych osobowych, które są przetwarzane na podstawie niniejszej dyrektywy zgodnie z art. 23 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/679 lub, w stosownych przypadkach, art. 15 ust. 1 dyrektywy (UE) 2016/680.	N	n/d		Przepis opcjonalny, niewymagający implementacji
26.	Art. 19 dyrektywy 2019/1153	1. Państwa członkowskie dokonują przeglądu skuteczności swoich systemów zwalczania poważnych przestępstw poprzez utrzymywanie wyczerpujących statystyk. 2. Do dnia 1 lutego 2020 r. Komisja ustanowi szczegółowy program monitorowania wyników, rezultatów i skutków niniejszej dyrektywy. W programie tym określa się środki służące do gromadzenia danych i innych niezbędnych	T	Art. 7 – 8, Art. 42 pkt 5, Art. 44 pkt 8	Art. 7. Do zadań organu właściwego należy: 1) administrowanie systemem teleinformatycznym służącym do obsługi SInF i utrzymywanie tego systemu; 2) opracowywanie analiz statystycznych dotyczących przetwarzanych informacji rejestrowanych; 3) weryfikacja prawidłowości udostępniania informacji rejestrowanych;	Statystyki o których mowa w art. 19 ust. 3 lit. b-d dyrektywy 2019/1153 odnoszą się do składanych przez wyznaczone właściwe organy

	<p>dowodów, a także częstotliwość, z jaką będą one gromadzone. Wskazuje się w nim również działania podejmowane przez Komisję i przez państwa członkowskie w celu gromadzenia i analizowania danych oraz innych dowodów. Państwa członkowskie dostarczają Komisji dane i inne dowody niezbędne do monitorowania.</p> <p>3. W każdym przypadku statystyki, o których mowa w ust. 1, muszą obejmować następujące informacje:</p> <p>a) liczbę wyszukiwań przeprowadzonych przez wyznaczone właściwe organy zgodnie z art. 4;</p> <p>b) dane dotyczące liczby wniosków przedłożonych przez każdy organ na podstawie niniejszej dyrektywy, działania następcze podjęte w związku z tymi wnioskami, liczbę spraw objętych dochodzeniem, liczbę osób oskarżonych i liczbę osób skazanych za poważne przestępstwa, jeżeli takie informacje są dostępne;</p> <p>c) dane dotyczące czasu, jaki mija od otrzymania wniosku przez organ do udzielenia przez niego odpowiedzi;</p> <p>d) dane dotyczące kosztu zasobów ludzkich lub informatycznych, które skierowano do przetwarzania krajowych i transgranicznych wniosków wchodzących w zakres niniejszej dyrektywy, o ile takie dane są dostępne.</p> <p>4. Państwa członkowskie organizują tworzenie i gromadzenie statystyk oraz co roku przekazują Komisji statystyki, o których mowa w ust. 3.</p>		<p>4) wydawanie decyzji w przedmiocie nakładania kar pieniężnych, określonych w rozdziale 6.</p> <p>Art. 8. 1. Organ właściwy składa Prezesowi Rady Ministrów, za pośrednictwem ministra właściwego do spraw finansów publicznych, roczne sprawozdanie z działalności, o której mowa w art. 7, w terminie 3 miesięcy od zakończenia roku kalendarzowego, za który jest składane sprawozdanie.</p> <p>2. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, zawiera informacje dotyczące funkcjonowania SInF, w szczególności o liczbie informacji rejestrowanych przekazanych do SInF przez instytucje zobowiązane oraz udostępnionych podmiotom, o których mowa w art. 19 ust. 2.</p> <p>3. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, organ właściwy przekazuje Komisji Europejskiej w terminie do 30 dni od dnia przekazania tego sprawozdania Prezesowi Rady Ministrów.</p> <p>Art. 42 W ustawie z dnia 16 września 2011 r. o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej, państw trzecich, agencjami Unii Europejskiej oraz organizacjami międzynarodowymi (Dz. U. z 2020 r. poz. 158 oraz z 2022 r. poz. 350) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>5) po art. 25 dodaje się art. 25a–25c w brzmieniu:</p>	<p>„wniosków”, co za tym idzie mają zastosowanie do wniosków o których mowa w rozdziale III dyrektywy 1153/2019. Tym samym statystyki o których mowa w art. 19 ust. 3 lit. b-d dyrektywy 2019/1153 nie znajdują zastosowania do wyszukiwań danych w scentralizowanych rejestrach rachunków bankowych.</p>
--	--	--	--	---

				<p>„Art. 25a. 1. Punkt kontaktowy prowadzi rejestr realizowanych za jego pośrednictwem wniosków o informację:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) składanych w związku z wymianą, o której mowa w art. 2a ust. 2, 2) z Systemu Informacji Finansowej składanych przez Agencję Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol) – zwanych dalej „wnioskami o informację”. <p>2. Rejestr, o którym mowa w ust. 1, zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) datę złożenia wniosku o informację; 2) nazwę i dane kontaktowe podmiotu składającego wniosek o informację; 3) imię i nazwisko osoby składającej wniosek o informację; 4) imię i nazwisko osoby będącej odbiorcą informacji, jeżeli punkt kontaktowy ma te dane; 5) oznaczenie postępowania, w związku z którym złożono wniosek o informację; 6) przedmiot wniosku o informację; 7) wskazanie daty oraz sposobu rozpatrzenia wniosku o informację. <p>3. Dane zgromadzone w rejestrze, o którym mowa w ust. 1, są przechowywane przez okres 5 lat od ich zarejestrowania i mogą być wykorzystane wyłącznie do celów weryfikacji zgodności przetwarzania danych osobowych z prawem.</p> <p>4. Dane zgromadzone w rejestrze, o którym mowa w ust. 1, są udostępniane do wglądu Prezesowi Urzędu Ochrony Danych Osobowych, na uzasadniony</p>
--	--	--	--	--

				<p>wniosek, w związku z weryfikacją zgodności przetwarzania danych osobowych z prawem.</p> <p>Art. 25b. W zakresie, w jakim w związku z wymianą informacji, o której mowa w art. 2a ust. 2, podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 2, dokonują bezpośredniej wymiany informacji z wyznaczonymi właściwymi organami, podmioty te prowadzą rejestry w zakresie wynikającym z art. 25a. Przepisy art. 25a ust. 2–4 stosuje się odpowiednio.</p> <p>Art. 25c. Organy prowadzące rejestry na podstawie art. 25a i art. 25b przekazują w terminie 4 miesięcy od zakończenia roku kalendarzowego ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych dane za zakończony rok dotyczące informacji zgromadzonych w tych rejestrach, obejmujące w szczególności informacje o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) liczbie złożonych wniosków o informacje wraz ze wskazaniem organu składającego; 2) sposobie rozpatrzenia wniosku o informacje; 3) średnim czasie rozpatrzenia wniosku o informacje; 4) liczbie spraw dotyczących przestępstwa obejmującego co najmniej jeden z rodzajów działalności, o której mowa w załączniku I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), zastępującego i uchylającego decyzje Rady 2009/371/WSiSW, 2009/934/WSiSW, 2009/935/WSiSW, 2009/936/WSiSW i 2009/968/WSiSW (Dz. Urz. UE L 135 z 24.05.2016,
--	--	--	--	---

				<p>str. 53, z późn. zm.⁵⁾), w których po przekazaniu odpowiedzi na wniosek wszczęte zostało postępowanie przygotowawcze w zakresie, w jakim informacje te są dostępne dla organu prowadzącego rejestr;</p> <p>5) liczbie osób, wobec których sporządzono akt oskarżenia dotyczący przestępstwa obejmującego co najmniej jeden z rodzajów działalności, o której mowa w załączniku I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), zastępującego i uchylającego decyzje Rady 2009/371/WSiSW, 2009/934/WSiSW, 2009/935/WSiSW, 2009/936/WSiSW i 2009/968/WSiSW, oraz liczbie osób skazanych za takie przestępstwa w zakresie, w jakim informacje te są dostępne dla organu prowadzącego rejestr;</p> <p>6) zasobach ludzkich lub informatycznych zaangażowanych przez organy prowadzące rejestry na podstawie art. 25a i art. 25b do obsługi wniosków o informacje składanych w związku z wymianą informacji, o której mowa w art. 2a ust. 2.”</p> <p>Art. 44 W ustawie z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2022 r. poz. 593, 655 i 835) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>8) po art. 116a dodaje się art. 116b–116d w brzmieniu:</p>	
--	--	--	--	---	--

⁵⁾ Patrz odnośnik nr ...

				<p>„Art. 116b. 1. Generalny Inspektor prowadzi rejestr wniosków składanych na podstawie art. 105 ust. 1 i 4 oraz art. 115 ust. 1a.</p> <p>2. Rejestr, o którym mowa w ust. 1, zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) datę złożenia wniosku; 2) nazwę i dane kontaktowe podmiotu składającego wniosek; 3) imię i nazwisko osoby składającej wniosek; 4) imię i nazwisko osoby będącej odbiorcą informacji, jeżeli dane te zostały wskazane we wniosku; 5) oznaczenie postępowania, w związku z którym złożono wniosek; 6) przedmiot wniosku; 7) wskazanie daty oraz sposobu rozpatrzenia wniosku. <p>3. Dane zgromadzone w rejestrze, o którym mowa w ust. 1, są przechowywane przez okres 5 lat od ich zarejestrowania i mogą być wykorzystane wyłącznie do celów weryfikacji zgodności przetwarzania danych osobowych z prawem.</p> <p>4. Dane zgromadzone w rejestrze, o którym mowa w ust. 1, są udostępniane do wglądu Prezesowi Urzędu Ochrony Danych Osobowych, na uzasadniony wniosek, w związku z weryfikacją zgodności przetwarzania danych osobowych z prawem.</p> <p>Art. 116c. Generalny Inspektor w terminie 4 miesięcy od zakończenia roku kalendarzowego przekazuje ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych dane za zakończony rok dotyczące informacji zgromadzonych w rejestrze, o</p>	
--	--	--	--	--	--

				<p>którym mowa w art. 116b, dotyczące wniosków składanych w sprawach obejmujących co najmniej jeden z rodzajów działalności, o której mowa w załączniku I do rozporządzenia 2016/794, obejmujące w szczególności informacje o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) liczbie złożonych wniosków wraz ze wskazaniem organu składającego; 2) sposobie rozpatrzenia wniosków; 3) średnim czasie rozpatrzenia wniosku; 4) liczbie spraw dotyczących przestępstwa obejmującego co najmniej jeden z rodzajów działalności, o której mowa w załączniku I do rozporządzenia 794/2016, w których po przekazaniu informacji przez Generalnego Inspektora wszczęte zostało postępowanie przygotowawcze w zakresie, w jakim informacje te są dostępne dla Generalnego Inspektora; 5) liczbie osób, wobec których sporządzono akt oskarżenia dotyczący przestępstwa obejmującego co najmniej jeden z rodzajów działalności, o której mowa w załączniku I do rozporządzenia 2016/794, oraz liczbie osób skazanych za takie przestępstwa w zakresie, w jakim informacje te są dostępne dla Generalnego Inspektora; 6) zasobach ludzkich lub informatycznych zaangażowanych do obsługi wniosków składanych na podstawie art. 105 ust. 1 i 4 lub art. 115 ust. 1a. <p>Art. 116d. Minister właściwy do spraw finansów publicznych przekazuje Komisji Europejskiej dane otrzymane na podstawie art. 116c i art. 25c ustawy z dnia 16 września 2011 r. o wymianie informacji z</p>	
--	--	--	--	--	--

					organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej, państw trzecich, agencjami Unii Europejskiej oraz organizacjami międzynarodowymi (Dz. U. z 2020 r. poz. 158 oraz z 2022 r. poz. 350 i 1933).”.	
27.	Art. 20 dyrektywy 2019/1153	<p>Art. 20</p> <p>1. Niniejsza dyrektywa nie uniemożliwia państwom członkowskim utrzymywania ani zawierania między sobą dwustronnych lub wielostronnych porozumień lub uzgodnień dotyczących wymiany informacji między właściwymi organami, o ile takie porozumienia lub uzgodnienia są zgodne z prawem Unii, w szczególności z niniejszą dyrektywą.</p> <p>2. Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na obowiązki i zobowiązania państw członkowskich lub Unii na podstawie obowiązujących dwustronnych lub wielostronnych porozumień z państwami trzecimi.</p> <p>3. Bez uszczerbku dla podziału kompetencji między Unią i państwami członkowskimi, zgodnie z prawem Unii, państwa członkowskie, które zamierzają rozpocząć negocjacje dotyczące porozumień między państwami członkowskimi a państwami trzecimi będącymi umawiającymi się stronami Europejskiego Obszaru Gospodarczego w sprawach objętych zakresem rozdziału II niniejszej dyrektywy lub które zamierzają takie porozumienia zawrzeć, powiadamiają o takim zamiarze Komisję.</p>	N	n/d		Przepis techniczny, nie wymagający implementacji.

		<p>Jeżeli w ciągu dwóch miesięcy od otrzymania od państwa członkowskiego takiego powiadomienia o zamiarze rozpoczęcia negocjacji, o których mowa w akapicie pierwszym, Komisja stwierdzi, że negocjacje te mogą zagrozić stosownym obszarom polityki Unii lub doprowadzić do porozumienia, które jest sprzeczne z prawem Unii, informuje o tym dane państwo członkowskie.</p> <p>Państwa członkowskie regularnie informują Komisję o takich negocjacjach i w stosownych przypadkach zwracają się do Komisji, aby uczestniczyła w nich jako obserwator.</p> <p>Państwa członkowskie są upoważnione do tymczasowego stosowania lub zawierania porozumień, o których mowa w akapicie pierwszym, o ile są one zgodne z prawem Unii i nie szkodzą przedmiotowi ani celowi odpowiednich obszarów polityki Unii. Komisja przyjmuje decyzje o zezwoleniu w drodze aktów wykonawczych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 22.</p>				
28.	Art. 21 dyrektywy 2019/1153	<p>Art. 21</p> <p>1. Do dnia 2 sierpnia 2024 r., a następnie co trzy lata, Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące wykonania niniejszej dyrektywy i przedkłada je Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. Sprawozdanie to podawane jest do wiadomości publicznej.</p>	N	n/d		Przepis adresowany do Komisji Europejskiej, nie wymagający implementacji.

		<p>2. Zgodnie z art. 65 ust. 2 dyrektywy (UE) 2015/849 Komisja ocenia przeszkody i możliwości w zakresie zacieśnienia współpracy między jednostkami analityki finansowej w Unii, w tym możliwości i stosowność ustanowienia mechanizmu koordynacji i wsparcia.</p> <p>3. Do dnia 2 sierpnia 2024 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w celu oceny, czy potrzebne i proporcjonalne jest rozszerzenie definicji informacji finansowych o inne rodzaje informacji lub danych, które są w posiadaniu organów publicznych lub podmiotów zobowiązanych i które są dostępne jednostkom analityki finansowej bez stosowania przewidzianych prawem krajowym środków przymusu, i w stosownych przypadkach składa odpowiedni wniosek ustawodawczy.</p> <p>4. Do dnia 2 sierpnia 2024 r. Komisja przeprowadza ocenę możliwości i wyzwań, jakie wiążą się z rozszerzeniem zakresu wymiany informacji finansowych lub analiz finansowych między jednostkami analityki finansowej w obrębie Unii o inne poważne przestępstwa niż terroryzm i związana z nim przestępczość zorganizowana.</p> <p>5. Nie wcześniej niż dnia 2 sierpnia 2027 r. Komisja dokonuje oceny niniejszej dyrektywy i przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat głównych ustaleń. Sprawozdanie zawiera również ocenę</p>				
--	--	--	--	--	--	--

		przestrzegania praw podstawowych i zasad uznanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. 6. Na potrzeby ust. 1–4 niniejszego artykułu państwa członkowskie dostarczają Komisji niezbędne informacje. Komisja uwzględnia dane statystyczne przedłożone przez państwa członkowskie na podstawie art. 19 i może zwrócić się do państw członkowskich i organów nadzorczych o dodatkowe informacje.				
29.	Art. 22 dyrektywy 2019/1153	Art. 22 1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011. 2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.	N	n/d		Przepis adresowany do Komisji Europejskiej, nie wymagający implementacji.
30.	Art. 23 dyrektywy 2019/1153	Art. 23 Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 1 sierpnia 2021 r. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję. Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego,	T	Art. 51	Art. 51. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.	Art. 23 zdanie pierwsze dyrektywy 2019/1153 wdrożony przez art. 50 ustawy o SInF, w pozostałym zakresie przepis nie wymaga implementacji.

		przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.				
31.	Art. 24 dyrektywy 2019/1153	Art. 24 Decyzja 2000/642/WSiSW traci moc ze skutkiem od dnia 1 sierpnia 2021 r.	N	n/d		Przepis techniczny, nie wymagający implementacji.
32.	Art. 25 dyrektywy 2019/1153	Art. 25 Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> .	N	n/d		Przepis techniczny, nie wymagający implementacji.
33.	Art. 26 dyrektywy 2019/1153	Art. 26 Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich zgodnie z Traktatami	N	n/d		Przepis techniczny, nie wymagający implementacji.

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

projekt ustawy o Systemie Informacji Finansowej

l.p.	jednostka redakcyjna projektu	treść przepisu	uzasadnienie wprowadzenia przepisu
1.	Art. 3 pkt 1 lit. d	Art. 3. Użyte w ustawie określenia oznaczają: 1) instytucja zobowiązana; d) firmę inwestycyjną i bank powierniczy, o których mowa w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 861, 872, 1488 i 1933),	W toku prac nad ustawą ustalono, iż rachunki papierów wartościowych, rachunki zbiorcze oraz służące do ich obsługi rachunki pieniężne mogą służyć ukrywaniu mienia pochodzącego z czynów zabronionych w analogicznym stopniu jak rachunki płatnicze, czy skrytki depozytowe. Tym samym zasadne jest uwzględnienie firm inwestycyjnych i banków powierniczych w katalogu instytucji zobowiązanych.
2.	Art. 3 pkt 8 lit. c	8) rachunek: c) rachunek papierów wartościowych, rachunek derywatów i rachunek zbiorczy oraz rachunek pieniężny służący do obsługi tych rachunków w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi;	W toku prac nad ustawą ustalono, iż rachunki papierów wartościowych, rachunki derywatów i rachunki zbiorcze oraz służące do ich obsługi rachunki pieniężne, a także fundusze inwestycyjne, mogą służyć ukrywaniu mienia pochodzącego z czynów zabronionych w analogicznym stopniu jak rachunki płatnicze, czy skrytki depozytowe. Tym samym zasadne jest w definicji rachunków takich form gromadzenia majątku.
3.	Art. 4 pkt 2 lit. a	Art. 4. Informacją rejestrowaną w rozumieniu ustawy jest: 2) informacja o umowie o: a) przechowywanie przedmiotów i papierów wartościowych, z wyłączeniem umów zawieranych z jednostką sektora finansów publicznych w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1634, 1692, 1725, 1747, 1768 i 1964), przedsiębiorstwem państwowym albo spółką z większościovym udziałem Skarbu Państwa, jednostką samorządu terytorialnego lub związkiem jednostek samorządu terytorialnego, jeżeli czynności te są wykonywane przez podmiot, o którym mowa w art. 3 pkt 1 lit. a,	W toku prac nad ustawą ustalono, iż z punktu widzenia celów ustawy konieczne jest wprowadzenie obowiązku raportowania informacji na temat zawarcia przez instytucje sektora finansowego umowy o przechowanie przedmiotów oraz o przechowywanie papierów wartościowych. Możliwość przechowywania kosztowności w tzw depozycie bankowym jest zbliżona do możliwości przechowywania kosztowności w skrytce sejfowej, tym samym zasadne jest uwzględnienie tego rodzaju umów obok bezwzględnie wymaganych przez

			dyrektywę 2015/849 umów o udostępnienie skrytek sejfowych.
4.	Art. 19 ust. 3	Art. 19. 3. Zgromadzone w SInF informacje rejestrowane w zakresie niezbędnym do realizacji celów, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2, udostępnia się niezwłocznie podmiotom uprawnionym, o którym mowa w ust. 2.	W zakresie w jakim art. 19 ust. 3 będzie umożliwiał uzyskiwanie informacji o rachunkach gromadzonych na podstawie art. 32a ust. 4 dyrektywy 2015/849 dla celów zwalczania poważnej przestępczości innej niż pranie pieniędzy lub finansowanie terroryzmu, będzie umożliwiał pozyskiwanie informacji o rachunku w zakresie szerszym niż wynika z art. 4 ust. 1 dyrektywy 2019/1153, dlatego powinien zostać uwzględniony w odwróconej tabeli zgodności.
5.	Art. 19 ust. 4	4. Zgromadzone w SInF informacje rejestrowane udostępnia się w zakresie niezbędnym do: 1) wykonania przez prokuratora, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1, oraz sędziego, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 2, wniosku o udzielenie pomocy prawnej, pochodzącego z państwa obcego, które na mocy ratyfikowanej umowy międzynarodowej wiążącej Rzeczpospolitą Polską ma prawo występować o udzielenie informacji objętych tajemnicą bankową, w sprawie dotyczącej przestępstwa katalogowego – podmiotom uprawnionym, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 2; 2) przeprowadzenia postępowania sprawdzającego lub postępowania bezpieczeństwa przemysłowego prowadzonych na podstawie przepisów o ochronie informacji niejawnych – podmiotom uprawnionym, o których mowa w ust. 2 pkt 3–10 oraz 12; 3) wykonywania zadań, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1900) – Szefowi Centralnego Biura Antykorupcyjnego; 4) wykonywania przez naczelnika urzędu skarbowego zadań, o których mowa w art. 28 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2022 r. poz. 813, z późn. zm. ¹⁾) – dyrektorom izb administracji skarbowej.	W art. 19 ust. 4 przewidziano sytuacje, w których dopuszczalne będzie wykorzystywanie danych z SInF do celów wykraczających poza bezpośrednie cele dyrektyw UE. Art. 19 ust. 4 pkt 1 wpłynie na usprawnienie procesu udzielania przez prokuraturę oraz sądy pomocy prawnej na wnioski właściwych zagranicznych organów. Wskazana w art. 19 ust. 4 pkt 2 opcja wykorzystania danych z SInF do celów postępowań sprawdzających jest zasadna z uwagi na usprawnienie tych postępowań. Ponadto uzyskanie informacji z SInF dla celów postępowań sprawdzających wpłynie korzystnie na poziom ochrony informacji niejawnych. Przewidziana w art. 19 ust. 4 pkt 3 możliwość wykorzystania danych z SInF do celów postępowań w sprawach weryfikacji oświadczeń majątkowych usprawni prowadzenie takich postępowań. Przewidziana w art. 19 ust. 4 pkt 4 możliwość wykorzystania danych z SInF do celów egzekucji administracyjnej, poprzez jej usprawnienie,

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 835, 1079, 1301, 1488, 1713, 1730, 1933 i 2015.

			ma na celu uszczelnienie systemu podatkowego oraz ograniczenie skali wyłudzeń VAT.
6.	Art. 20	<p>Art. 20. Organ właściwy może przetwarzać dane zgromadzone w SInF w celu:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) realizacji swoich zadań ustawowych w zakresie ujawniania i odzyskiwania mienia zagrożonego przypadkiem, rozpoznawania, wykrywania i zwalczania przestępstw oraz przestępstw skarbowych, zapobiegania tym przestępstwom oraz ścigania ich sprawców; 2) udzielenia odpowiedzi na pisemny i uzasadniony wniosek o informacje złożony na podstawie art. 7 ust. 3a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczącego dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz. Urz. UE L 248 z 18.9.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 317 z 23.11.2016, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 437 z 28.12.2020, str. 49); 3) wymiany informacji podatkowych, o której mowa w ustawie z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz. U. z 2021 r. poz. 626 i 2105 oraz z 2022 r. poz. 1301) oraz rozporządzeniu Rady (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 268 z 12.10.2010, str. 1). 	<p>Umożliwienie wykorzystywania danych przez Szefa KAS na podstawie art. 20 ma na celu uszczelnienie systemu podatkowego oraz ograniczenie skali wyłudzeń VAT. Jednocześnie przewidziano, iż Szef KAS będzie miał możliwość wykorzystania danych zgromadzonych w SInF na potrzeby udzielenia odpowiedzi na pisemny i uzasadniony wniosek o informacje złożony przez OLAF.</p> <p>Szef KAS będzie również mógł przetwarzać informacje z SInF w celu realizacji swoich zadań ustawowych w zakresie wymiany informacji podatkowych, o której mowa w ustawie z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami oraz Rozporządzeniu Rady (UE) nr 904/2010. Umożliwienie wykorzystywania danych z SInF dla tych celów wiąże się z potrzebą umożliwienia wypełniania przez Szefa KAS zobowiązań o charakterze międzynarodowym.</p>
7.	Art. 28	<p>Art. 28. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) minimalne wymogi techniczne, których spełnienie jest niezbędne w celu prowadzenia elektronicznej wymiany informacji, 2) sposób udostępniania podmiotom uprawnionym, o których mowa w art. 19 ust. 2, informacji rejestrowanych, 3) format danych przekazywanych podmiotom uprawnionym, o którym mowa w art. 19 ust. 2, 	<p>Przepis upoważniający ministra właściwego do spraw finansów publicznych do wydania rozporządzenia precyzującego kwestie udostępniania informacji z SInF.</p>

		<p>4) sposób i tryb przekazywania informacji, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 3 i 4, oraz informacji o utracie upoważnienia, o której mowa w art. 22 ust. 3</p> <p>– mając na uwadze konieczność zapewnienia bezpieczeństwa przetwarzanych w SInF informacji rejestrowanych i ich ochrony przed nieuprawnionym ujawnieniem i dostępem, a także konieczność prawidłowego i sprawnego przekazywania informacji rejestrowanych podmiotom uprawnionym, o którym mowa w art. 19 ust. 2.</p>	
8.	Art. 33	Art. 33. Wpływy z kar pieniężnych stanowią dochód budżetu państwa.	Przepis o charakterze doprecyzującym, podkreślający przeznaczenie nakładanych administracyjnych kar pieniężnych.
9.	Art. 34	<p>Art. 34. 1. Kto, wbrew przepisom ustawy, ujawnia osobom nieuprawnionym przetwarzane w SInF informacje rejestrowane lub informacje z rejestru, o którym mowa w art. 25 ust. 1, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.</p> <p>2. Jeżeli sprawca czynu określonego w ust. 1 działał nieumyślnie, podlega grzywnie</p>	Przepis karny, mający na celu ochronę przed wykorzystaniem danych zgromadzonych w SInF do celów nieprzewidzianych w ustawie.
10.	Art. 35	Art. 35. Kto, bez uprawnienia lub z naruszeniem posiadanych uprawnień, przetwarza informacje rejestrowane lub informacje z rejestru, o którym mowa w art. 25 ust. 1, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.	Przepis karny, mający na celu ochronę przed wykorzystaniem danych zgromadzonych w SInF do celów nieprzewidzianych w ustawie.
11.	Art. 36	<p>Art. 36. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r. poz. 1540, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) w art. 119zha w § 1 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:</p> <p>„4) pośredniczenia w przekazywaniu przez instytucje zobowiązane, o których mowa w art. 3 pkt 1 tej ustawy z dnia ... o Systemie Informacji Finansowej (Dz. U. poz. ...) informacji rejestrowanych, o których mowa w tej ustawie, do Systemu Informacji Finansowej.”;</p>	Przepis wprowadzający zmiany w Ordynacji podatkowej, niezbędne z uwagi na wykorzystanie obecnie funkcjonującego kanału przesyłania danych do STIR, do przekazywania danych do SInF. Wprowadzane zmiany mają również na celu umożliwienie wykorzystania przekazywanych przez instytucje zobowiązane informacji do celów stosowania środków bezpieczeństwa finansowego oraz prowadzenia i dokumentowania wyników bieżącej analizy przeprowadzanych transakcji, wynikających z obowiązków nakładanych przez

	<p>2) w art. 119zi w § 8 w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu: „5) informacji rejestrowanych, o których mowa w ustawie z dnia ... o Systemie Informacji Finansowej.”;</p> <p>3) w art. 119zt po pkt 6 dodaje się pkt 6a i 6b w brzmieniu: „6a) Komendanta Głównego Policji, Komendanta Centralnego Biura Śledczego Policji, Komendanta Biura Spraw Wewnętrznych Policji, Komendanta Centralnego Biura Zwalczenia Cyberprzestępczości, komendanta wojewódzkiego Policji albo Komendanta Stołecznego Policji – w zakresie niezbędnym do realizacji ustawowych zadań – za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, na zasadach i w trybie określonych w art. 20 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2021 r. poz. 1882, z późn. zm.); 6b) Komendanta Głównego Straży Granicznej, Komendanta Biura Spraw Wewnętrznych Straży Granicznej albo komendanta oddziału Straży Granicznej – w zakresie niezbędnym do realizacji ustawowych zadań – za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, na zasadach i w trybie określonym w art. 10a ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2022 poz. 1061, 1115 i 1855);”;</p> <p>4) w art. 119zu: a) w § 1 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu: „2a) informacje rejestrowane, o których mowa w ustawie z dnia ... o Systemie Informacji Finansowej;”; b) w § 2a: – w pkt 1 wyrazy „bankiem lub spółdzielczą kasą oszczędnościowo-kredytową” zastępuje się wyrazami „bankiem, spółdzielczą kasą oszczędnościowo-kredytową lub instytucją zobowiązaną, o której mowa w art. 3 pkt 1 lit. c-g ustawy z dnia ... o Systemie Informacji Finansowej.”, – pkt 2 otrzymuje brzmienie:</p>	<p>ustawę z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Wprowadzane zmiany mają ponadto na celu umożliwienie uzyskiwania przez organy policji informacji z Systemu Teleinformatycznego Izby Rozliczeniowej. Ponadto wprowadzone zostaną przepisy umożliwiające przekazywanie informacji na potrzeby postępowań prowadzonych przez OLAF.</p>
--	---	---

		<p>„2) wykonywania przez izbę rozliczeniową na rzecz banków, spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych lub instytucji zobowiązanych, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. c-g ustawy z dnia ... o Systemie Informacji Finansowej, czynności niezbędnych do zastosowania przez banki, spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe lub inne instytucje zobowiązane, o których mowa w art. 3 pkt 1 tej ustawy, środków bezpieczeństwa finansowego oraz prowadzenia i dokumentowania wyników bieżącej analizy przeprowadzanych transakcji, o której mowa w art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.”</p> <p>5) w art. 298 po pkt 6f dodaje się pkt 6g w brzmieniu: „6g) Europejskiemu Urzędowi ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) w związku z toczącym się dochodzeniem administracyjnym prowadzonym przez ten Urząd lub przed wszczęciem dochodzenia;”.</p>	
12.	Art. 37	<p>Art. 37. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2021 r. poz. 2439, z późn. zm.) w art. 105 w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) pkt 1f otrzymuje brzmienie: „1f) Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej oraz izbie rozliczeniowej, o której mowa w art. 67, w zakresie niezbędnym do wykonywania odpowiednio zadań i obowiązków, o których mowa w:</p> <p>a) dziale IIIB ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa,</p> <p>b) ustawie z dnia ... o Systemie Informacji Finansowej (Dz. U. poz. ...);”.</p> <p>2) w pkt 2 w lit. e dodaje się tiret szóste w brzmieniu:</p>	Przepis o charakterze doprecyzowującym, konieczny z uwagi na treść przepisów dotyczących tajemnicy bankowej.

		<p>„– w związku z wnioskiem o informacje złożonym na podstawie art. 7 ust. 3a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczącego dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz. Urz. UE L 248 z 18.9.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 317 z 23.11.2016, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 437 z 28.12.2020, str. 49),”.</p>	
13.	Art. 38	<p>Art. 38. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 861, 872, 1488 i 1933) w art. 150 w ust. 1 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:</p> <p>„2a) Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej oraz izbie rozliczeniowej, o której mowa w art. 67 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, w zakresie niezbędnym do wykonywania odpowiednio zadań i obowiązków, o których mowa w ustawie z dnia... o Systemie Informacji Finansowej (Dz. U. poz. ...);”.</p>	Przepis o charakterze doprecyzującym, konieczny z uwagi na treść przepisów dotyczących obowiązku zachowania tajemnicy, uregulowanych w ustawie o obrocie instrumentami finansowymi.
14.	Art. 39	<p>Art. 39. W ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 660, 872 i 1692) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) w art. 17f:</p> <p>a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. Komisja udostępnia posiadane informacje lub dokumenty związane z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu podmiotom określonym w ust. 1 na zasadzie wzajemności i wyłącznie wtedy, gdy podmiot, któremu udostępniane są informacje zapewnia ochronę tajemnicy informacji w stopniu co najmniej równoważnym temu, o którym mowa w art. 16 ust 1 i 4.”,</p>	Wprowadzane przepisy mają na celu umożliwienie zawierania przez Komisję Nadzoru Finansowego porozumień w celu uczestnictwa w spotkaniach organów nadzoru na poziomie międzynarodowym (z organami nadzoru innych państw członkowskich Unii Europejskiej).

		<p>b) po ust. 3 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:</p> <p>„4. Komisja udostępnia podmiotom określonym w ust. 1 posiadane informacje lub dokumenty, pochodzące od właściwych organów nadzoru nad rynkiem finansowym lub od jednostek analityki finansowej z państw członkowskich Unii Europejskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, wyłącznie za zgodą podmiotu od którego informacje pochodzą i wyłącznie do celu, na który ten podmiot wyraził zgodę.”;</p> <p>2) po art. 17f dodaje się art. 17g w brzmieniu:</p> <p>„Art. 17g. W celu określenia zasad współpracy oraz wymiany dokumentów i informacji z Komisją Europejską, Europejskim Bankiem Centralnym, Europejskim Urzędem Nadzoru Bankowego, Europejskim Urzędem Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych, Europejskim Urzędem Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych, Europejską Radą ds. Ryzyka Systemowego oraz Europejskim Systemem Banków Centralnych oraz z właściwymi organami nadzoru nad rynkiem finansowym oraz z jednostkami analityki finansowej, Komisja może zawierać odpowiednie porozumienia.”;</p>	
15.	Art. 40	<p>Art. 40. W ustawie z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 924, 1358, 1488 i 1933) w art. 9f w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) pkt 5c otrzymuje brzmienie:</p> <p>„5c) Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej oraz izbie rozliczeniowej, o której mowa w art. 67 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, w zakresie niezbędnym do wykonywania odpowiednio zadań i obowiązków, o których mowa:</p>	<p>Przepis o charakterze doprecyzowującym, konieczny z uwagi na treść przepisów dotyczących obowiązku zachowania tajemnicy, uregulowanych w ustawie o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych.</p> <p>Przepis wprowadza również zmiany konieczne dla umożliwienia przekazywania informacji na potrzeby postępowań prowadzonych przez OLAF.</p>

		<p>a)w dziale IIIB ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r. poz. 1540, z późn. zm.²⁾),</p> <p>b) w ustawie z dnia ... o Systemie Informacji Finansowej (Dz. U. poz. ...);”.</p> <p>2) w pkt 16:</p> <p>a)w lit. b średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyraz „lub”;</p> <p>b) dodaje się lit. c w brzmieniu:</p> <p>„c) w związku z wnioskiem o informacje złożonym na podstawie art. 7 ust. 3a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczącego dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz. Urz. UE L 248 z 18.9.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 317 z 23.11.2016, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 437 z 28.12.2020, str. 49);”.</p>	
16.	Art. 41	<p>Art. 41. W ustawie z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (Dz. U. z 2022 r. poz. 1191) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) w art. 45c w ust 7 wyrazy „Szefowi Krajowego Centrum Informacji Kryminalnych oraz Inspektorowi Nadzoru Wewnętrzny” zastępuje się wyrazami „Szefowi Krajowego Centrum Informacji Kryminalnych, Inspektorowi Nadzoru</p>	Przepis ograniczający możliwość pozyskiwania informacji o danych dotyczących poszczególnych osób, pozyskiwanych przez Generalnego Inspektora Informacji Finansowej. Przepis konieczny z uwagi na potrzebę zabezpieczenia przed ujawnianiem informacji o potencjalnych postępowaniach prowadzonych w związku z podejrzeniami popełnienia przestępstwa.

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2021 r. poz. 1598, 2076, 2105, 2262, 2328 oraz z 2022 r. poz. 835, 974, 1265, 1301 i ...

		<p>Wewnętrznego oraz Generalnemu Inspektorowi Informacji Finansowych.”;</p> <p>2) w art. 46 w ust. 1 w pkt 2 po wyrazach „Inspektorowi Nadzoru Wewnętrznego,” dodaje się wyrazy „Generalnemu Inspektorowi Informacji Finansowych,”;</p>	
17.	Art. 43 pkt 1-3	<p>Art. 43. W ustawie z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2022 r. poz. 813, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) w art. 14 w ust. 1:</p> <p>a) pkt 18 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„18) wykonywanie zadań jednostki koordynującej zwalczanie nadużyć finansowych, o której mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczącym dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylającym rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999, zwanym dalej „rozporządzeniem (UE) nr 883/2013”;</p> <p>b) w pkt 18a po wyrazach „na jego wniosek” dodaje się wyrazy „, o którym mowa w art. 8 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 883/2013, ”;</p> <p>c) po pkt 18a dodaje się pkt 18b w brzmieniu:</p> <p>„18b) wykonywanie zadań wynikających z art. 7 ust. 3a rozporządzenia (UE) nr 883/2013;”;</p> <p>2) po art. 48 dodaje się art. 48a w brzmieniu:</p> <p>„Art. 48a 1. Na sporządzone na piśmie żądanie Szefa Krajowej Administracji Skarbowej wydane w związku z wnioskiem o</p>	<p>Wprowadzane zmiany mają na celu umożliwienie udostępniania informacji na potrzeby postępowań prowadzonych przez OLAF.</p>

		<p>informacje złożonym na podstawie art. 7 ust. 3a rozporządzenia (UE) nr 883/2013, bank jest obowiązany do sporządzania i przekazywania informacji dotyczących obrotów i stanów wskazanych w żądaniu rachunków bankowych, z podaniem wpływów, obciążeń rachunków i ich tytułów oraz odpowiednio ich nadawców i odbiorców.</p> <p>2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych oraz dostawców usług płatniczych.</p> <p>3. Przepisy art. 48 ust. 7 – 10 stosuje się odpowiednio.”;</p> <p>3) w art. 49b po wyrazach „o których mowa w” dodaje się wyrazy „art. 48a, ”.</p>	
18.	Art. 44 pkt 2, pkt 3 lit. b i pkt 9	<p>Art. 44. W ustawie z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2022 r. poz. 593, 655 i 835) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>2) po art. 70 dodaje się art. 70a – 70c w brzmieniu:</p> <p>„Art. 70a. 1. W celu realizacji ustawowych zadań informacje, o których mowa w art. 59, udostępnia się:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Generalnemu Inspektorowi, 2) Komendantowi Głównemu Policji, 3) Komendantowi Centralnego Biura Śledczego Policji, 4) Komendantowi Centralnego Biura Zwalczania Cyberprzestępczości, 5) Komendantom wojewódzkim Policji i Komendantowi Stołecznemu Policji, 6) Komendantowi Głównemu Żandarmerii Wojskowej, 7) Komendantowi Głównemu Straży Granicznej, 8) Szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, 	<p>Zmiana wynikająca z art. 44 pkt 2 ma na celu umożliwienie sprawnego i szybkiego dostępu do danych centralnego rejestru beneficjentów rzeczywistych przez wymienione organy administracji.</p> <p>Zmiana art. 105 ustawy AML wprowadzana w art. 44 pkt 3 lit. b ma na celu umożliwienie udostępniania danych posiadanych przez Generalnego Inspektora Informacji Finansowej do wykorzystania przez Narodowy Bank Polski w ramach kontroli sprawowanych na podstawie przepisów ustawy AML. Przepis ma na celu usprawnienie i zwiększenie efektywności kontroli NBP.</p> <p>Zmiana wprowadzana w art. 44 pkt 9 polegająca na rozszerzeniu katalogu zachowań instytucji obowiązanych w rozumieniu ustawy AML, za które może zostać nałożona kara administracyjna. Wprowadzane sankcje są istotne dla uszczelnienia systemu przeciwdziałania praniu pieniędzy.</p>

		<p>9) Szefowi Agencji Wywiadu, 10) Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej, 11) Szefowi Służby Kontrwywiadu Wojskowego, 12) Szefowi Służby Wywiadu Wojskowego, 13) Szefowi Centralnego Biura Antykorupcyjnego, 14) Inspektorowi Nadzoru Wewnętrznego, 15) Komendantowi Biura Spraw Wewnętrznych Policji, 16) Komendantowi Biura Spraw Wewnętrznych Straży Granicznej, 17) Przewodniczącemu KNF, 18) Prezesowi NIK, 19) Prezes NBP, 20) sądom, 21) prokuraturze</p> <p>– za pomocą urządzeń teletransmisji danych.</p> <p>2. Podmiotowi, o którym mowa w ust. 1, organ właściwy udostępnia, za pomocą urządzeń teletransmisji danych, informacje, o których mowa w art. 59, na wniosek złożony przed pierwszym udostępnieniem tych informacji za pomocą urządzeń teletransmisji danych, jeżeli podmiot ten spełnia łącznie następujące warunki:</p> <p>1) posiadają urządzenia lub systemy teleinformatyczne przeznaczone do komunikowania się z CRBR, umożliwiające identyfikację osoby uzyskującej dane z rejestru, zakres oraz datę ich uzyskania;</p>	
--	--	---	--

		<p>2) posiadają zabezpieczenia techniczne i organizacyjne właściwe dla przetwarzania danych osobowych, w szczególności uniemożliwiające dostęp osób nieuprawnionych do przetwarzania danych osobowych i wykorzystanie danych niezgodnie z celem ich uzyskania;</p> <p>3) uzyskanie danych tą drogą jest uzasadnione specyfiką lub zakresem wykonywanych zadań albo prowadzonej działalności.</p> <p>Art. 70b. 1. W sprawach o udostępnianie, za pomocą urządzeń teletransmisji danych, informacji, o których mowa w art. 59, organ właściwy:</p> <ol style="list-style-type: none">1) wyraża zgodę na ich udostępnianie ;2) odmawia wyrażenia zgody na ich udostępnianie3) cofa zgodę na ich udostępnianie <p>- w drodze decyzji administracyjnej.</p> <p>2. Podmiotowi, o którym mowa w art. 70a ust. 1, organ właściwy cofa zgodę na udostępnianie, za pomocą urządzeń teletransmisji danych, informacji, o których mowa w art. 59:</p> <ol style="list-style-type: none">1) na wniosek tego podmiotu;2) w przypadku braku uzasadnienia dla dalszego udostępniania tych danych;3) jeżeli przestały być spełniane warunki określone w art. 70a. <p>3. Decyzja o cofnięciu zgody na udostępnianie, za pomocą urządzeń teletransmisji danych, informacji, o których mowa w art. 59, podlega natychmiastowemu wykonaniu.</p>	
--	--	--	--

		<p>4. Do decyzji, o których mowa w ust. 1, stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.</p> <p>Art. 70c. Podmioty, o których mowa w art. 70a ust. 1, w zakresie swojej właściwości przetwarzają informacje, o których mowa w art. 59, w tym dane osobowe, uzyskane z CRBR. Przetwarzanie informacji, w tym danych osobowych, może mieć charakter niejawnym, odbywać się bez zgody i wiedzy osoby, której dane dotyczą.”;</p> <p>3) w art. 105:</p> <p>b) w ust. 3 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:</p> <p>„1a) Prezesa NBP – w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia postępowania kontrolnego określonego w art. 130 ust. 2 pkt 1 lit a;”;</p> <p>9) w art. 147 w pkt 17 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 18–20 w brzmieniu:</p> <p>„18) nieprzeprowadzania transakcji, rozwiązania stosunków gospodarczych lub nienawiązywania stosunków gospodarczych, o którym mowa w art. 41 ust. 1,</p> <p>19) nieprzeprowadzania transakcji, o którym mowa w art. 86 ust. 4 lub art. 89 ust. 3,</p> <p>20) wstrzymania transakcji lub blokady rachunku, o którym mowa w art. 86 ust. 5 lub art. 87 ust. 2.”.</p>	
19.	Art. 46	<p>Art. 46. Przekazywanie informacji rejestrowanych rozpoczyna się po upływie:</p> <p>1) 2 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, jednak nie później niż po upływie 3 miesięcy od tego dnia – w przypadku</p>	Przepis regulujący kwestię rozpoczęcia realizacji przez instytucje zobowiązane obowiązku przekazywania informacji do SInF.

		<p>instytucji zobowiązanych, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. a i b oraz e;</p> <p>2) 4 miesiące od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, jednak nie później niż po upływie 6 miesięcy od tego dnia – w przypadku:</p> <p>a) instytucji zobowiązanych, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. c, z wyjątkiem małych instytucji płatniczych,</p> <p>b) instytucji zobowiązanych, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. f i g;</p> <p>3) 7 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, jednak nie później niż po upływie 9 miesięcy od tego dnia – w przypadku:</p> <p>a) małych instytucji płatniczych, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. c,</p> <p>b) instytucji zobowiązanych, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. d.</p>	
20.	Art. 47	<p>Art. 47. 1. Instytucje zobowiązane przekazują informacje rejestrowane w zakresie:</p> <p>1) informacji o rachunkach prowadzonych przez te instytucje na dzień wejścia w życie niniejszej ustawy oraz o rachunkach otwartych od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy do dnia poprzedzającego dzień przekazania informacji, zgodnie z art. 46, w terminie 30 dni od rozpoczęcia przekazywania tych informacji;</p> <p>2) umów, o których mowa w art. 4 pkt 2, obowiązujących na dzień wejścia w życie niniejszej ustawy oraz zawartych od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy do dnia poprzedzającego dzień przekazania informacji, zgodnie z art. 46, w terminie 30 dni od rozpoczęcia przekazywania tych informacji.</p> <p>2. Przekazywanie informacji, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 4, 11 i 12, ust. 2, ust. 3 pkt 1 lit. h– j, pkt 2 lit. e oraz f, zawierających dane uzyskane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, które</p>	Przepis regulujący kwestię przekazania do SInF przez instytucje zobowiązane informacji o rachunkach prowadzonych w dniu wejścia w życie ustawy, a także kwestię rozpoczęcia przekazywania części informacji o rachunkach przez instytucje zobowiązane oraz przekazywania części informacji o rachunkach przez instytucje zobowiązane, które to informacje gromadzone były w formie uniemożliwiającej automatyczne przetwarzanie.

		<p>znajdują się w formie uniemożliwiającej automatyczne przetwarzanie tych danych w systemach teleinformatycznych instytucji zobowiązanych, rozpoczyna się nie później niż ostatniego dnia 6 miesiąca od dnia upływu terminów, o których mowa w art. 46.</p> <p>3. W przypadku uzupełnienia, zmiany lub przeniesienia danych do formy umożliwiającej automatyczne przetwarzanie danych, o których mowa w ust. 2, przed upływem terminu, o którym mowa w tym przepisie, dane te są przekazywane niezwłocznie na zasadach określonych w art. 13 i art.14.</p> <p>4. Instytucje zobowiązane przekazują informacje rejestrowane, o których mowa w:</p> <p>1) art. 12 ust. 1 pkt 5, w przypadku rachunków otwartych od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy;</p> <p>2) art. 12 ust. 2 pkt 5, w przypadku umów zawartych od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.</p>	
21.	Art. 48	<p>Art. 48. Przekazywanie podmiotom uprawnionym, o którym mowa w art. 19 ust. 2, informacji rejestrowanych zgromadzonych w Systemie Informacji Finansowej rozpoczyna się nie później niż w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.</p>	Przepis regulujący kwestię rozpoczęcia przekazywania podmiotom uprawnionym informacji z SInF.
22.	Art. 49	<p>Art. 49. Pierwsze roczne sprawozdanie, o którym mowa w art. 8, organ właściwy składa Prezesowi Rady Ministrów za rok 2022.</p>	Przepis o charakterze doprecyzowującym.
23.	Art. 50	<p>Art. 50. 1. W latach 2022–2031 maksymalny limit wydatków budżetu państwa będących skutkiem finansowym ustawy wynosi 1 976 tys. zł, w tym w:</p> <p>1) 2022 r. – 0 zł;</p> <p>2) 2023 r. –0 zł;</p> <p>3) 2024 r. –0 zł;</p> <p>4) 2025 r. –0 zł;</p> <p>5) 2026 r. –0 zł;</p>	Przepis zawierający tak zwaną regułę wydatkową, regulujący kwestię maksymalnych wydatków, które mają być ponoszone w związku z wejściem w życie ustawy.

		<p>6) 2027 r. – 76 tys. zł; 7) 2028 r. – 0 zł; 8) 2029 r. – 1 900 tys. zł; 9) 2030 r. – 0 zł; 10) 2031 r. – 0 zł.</p> <p>2. W przypadku przekroczenia lub zagrożenia przekroczeniem przyjętego na dany rok budżetowy limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, stosuje się mechanizm korygujący polegający na ograniczeniu wydatków na koszty związane z obsługą Systemu Informacji Finansowej.</p> <p>3. Organem właściwym do monitorowania wykorzystania limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, oraz wdrożenia mechanizmu korygującego, o którym mowa w ust. 2, jest minister właściwy do spraw finansów publicznych.</p>	
--	--	--	--

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾

z dnia

**w sprawie warunków technicznych dla elektronicznej wymiany danych z Systemu
Informacji Finansowej**

Na podstawie art. 28 ustawy z dnia ... 2022 r. o Systemie Informacji Finansowej (Dz. U. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) minimalne wymogi techniczne, których spełnienie jest niezbędne w celu prowadzenia elektronicznej wymiany danych;
- 2) sposób udostępniania informacji rejestrowanych podmiotom uprawnionym;
- 3) format danych przekazywanych podmiotom uprawnionym;
- 4) sposób i tryb przekazywania informacji o unikalnym identyfikatorze dostępu, dacie nadania oraz utracie upoważnienia do dostępu do Systemu Informacji Finansowej.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) informacji o rachunku – należy przez to rozumieć informacje, o których mowa w art. 12 ust. 1 ustawy;
- 2) organie właściwym – należy przez to rozumieć organ, o którym mowa w art. 5 ustawy;
- 3) podmiocie uprawnionym – należy przez to rozumieć podmiot wymieniony w art. 19 ust. 2 ustawy;
- 4) SInF – należy przez to rozumieć System Informacji Finansowej utworzony na podstawie art. 45 ustawy, prowadzony przy użyciu systemu teleinformatycznego, służący udostępnianiu podmiotom uprawnionym informacji o rachunku;
- 5) ustawie – należy przez to rozumieć ustawę z dnia ... 2022 r. o Systemie Informacji Finansowej;
- 6) zapytaniu – należy przez to rozumieć przekazanie do organu właściwego przez podmiot uprawniony lub osobę upoważnioną do dostępu do SInF przez taki podmiot, danych

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 kwietnia 2022 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. poz. 939).

identyfikacyjnych osoby fizycznej, prawnej, jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej lub rachunku, celem uzyskania informacji o rachunku dotyczących takiej osoby fizycznej, prawnej, jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej lub rachunku.

§ 3. 1. W celu prowadzenia elektronicznej wymiany danych pomiędzy podmiotem uprawnionym a SInF:

- 1) organ właściwy udostępni podmiotom uprawnionym zestaw funkcji, procedur, definicji i protokołów do komunikacji maszyna-maszyna oraz płynnej wymiany danych;
- 2) podmiot uprawniony zapewni po swojej stronie warunki techniczne umożliwiające komunikację zgodną z warunkami udostępnionymi przez organ właściwy na podstawie pkt 1.

2. Podmiot uprawniony dokonuje wymiany informacji z SInF z użyciem protokołu https oraz bezpiecznego połączenia VPN.

3. W celu zapewnienia poufności informacji o rachunkach, do przekazywania danych pomiędzy podmiotem uprawnionym a SInF wykorzystuje się technologię SSL z wykorzystaniem certyfikatów X.509.

4. W celu umożliwienia wymiany danych, podmiot uprawniony występuje do organu właściwego o wydanie certyfikatów dla brzegowego urządzenia sieciowego i serwerów systemu informatycznego podmiotu uprawnionego oraz określenie i przekazanie parametrów konfiguracji brzegowego urządzenia sieciowego umożliwiającego bezpieczne nawiązanie połączenia z SInF.

5. Podmioty uprawnione zapewniają stosowanie mechanizmów, które gwarantują ochronę przed nieuprawnionym dostępem do informacji o rachunkach oraz przed ich nieuprawnionym kopiowaniem, a także zapewniają rejestrowanie wszelkich działań dokonywanych na informacjach o rachunkach.

§ 4. 1. Składanie zapytań oraz udostępnianie informacji o rachunkach z SInF odbywa się za pośrednictwem:

- 1) strony internetowej, której identyfikator URI jest zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych;
- 2) oprogramowania interfejsowego podmiotu uprawnionego, które umożliwia łączność z usługą sieciową systemu teleinformatycznego, której identyfikator URI i opis interfejsu

jest zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

2. Strona internetowa, o której mowa w ust. 1 pkt 1, umożliwia podmiotowi uprawnionemu:

- 1) złożenie zapytania do SInF;
- 2) sprawdzenie statusu przetwarzania zapytania przez organ właściwy;
- 3) wyświetlenie oraz zapisanie w pliku tekstowym udostępnionej informacji o rachunku.

3. Usługa sieciowa systemu teleinformatycznego, o której mowa w ust. 1 pkt 2, umożliwia podmiotowi uprawnionemu:

- 1) złożenie zapytania do SInF;
- 2) sprawdzenie statusu przetwarzania zapytania przez organ właściwy;
- 3) pobranie danych zawierających informacje o rachunku.

§ 5. 1. Wraz z udostępnieniem informacji o rachunku przekazuje się również datę, godzinę i identyfikatory złożonego zapytania, datę i godzinę udostępnienia informacji o rachunku.

2. Dane udostępniane z SInF nie są podpisywane.

§ 6. Udostępnienie informacji o rachunku następuje w szczególności na podstawie wprowadzonego w zapytaniu:

- 1) numeru Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL) osoby fizycznej, której dotyczy zapytanie, albo
- 2) numeru i serii dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby fizycznej, której dotyczy zapytanie, albo
- 3) numeru identyfikacji podatkowej podmiotu, którego dotyczy zapytanie, albo
- 4) numeru rachunku, albo
- 5) imienia, nazwiska i daty urodzenia osoby fizycznej, której dotyczy zapytanie – w przypadku osób fizycznych nieposiadających numeru PESEL, albo
- 6) imienia, nazwiska i adresu osoby fizycznej, której dotyczy zapytanie – w przypadku osób fizycznych nieposiadających numeru PESEL, albo
- 7) nazwy i adresu podmiotu, którego dotyczy zapytanie – w przypadku podmiotów nieposiadających polskiego numeru identyfikacji podatkowej, albo
- 8) nazwy podmiotu, numeru i daty rejestracji we właściwym rejestrze podmiotu, którego dotyczy zapytanie – w przypadku podmiotów nieposiadających polskiego numeru identyfikacji podatkowej.

§ 7. 1. Dane z SInF do podmiotu uprawnionego są przesyłane w dokumencie elektronicznym w formacie JSON. Kodowania pliku dokonuje się w standardzie UTF-8.

2. Dokument elektroniczny, o którym mowa w ust. 1, jest zgodny ze schematem danych, który organ właściwy udostępnia podmiotom uprawnionym w wersji elektronicznej.

3. Dokumenty elektroniczne, przed wysłaniem szyfruje się kluczem publicznym organu właściwego.

§ 8. 1. Przed przekazaniem do SInF zapytania od osoby upoważnionej na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy, dany podmiot uprawniony przekazuje do SInF, za pośrednictwem kanału łączności, o którym mowa w § 4 pkt 1:

- 1) indywidualny identyfikator dostępu, o którym mowa w art. 21 ust. 1 ustawy, nadany użytkownikowi przez podmiot uprawniony;
- 2) informację o dacie nadania upoważnienia do dostępu do SInF osobie posługującej się indywidualnym identyfikatorem dostępu.

2. Informację o utracie upoważnienia do dostępu do SInF przez osobę posługującą się indywidualnym identyfikatorem dostępu, podmiot uprawniony przekazuje do organu właściwego za pomocą kanału łączności, o którym mowa w § 4 pkt 1.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER FINANSÓW

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie warunków technicznych dla elektronicznej wymiany danych z Systemu Informacji Finansowej (zwanego dalej „SInF”), stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 28 ustawy z dnia ____ o Systemie Informacji Finansowej (Dz. U. z poz....), zwanej dalej „ustawą”.

Zgodnie z powołanym przepisem, minister właściwy do spraw finansów publicznych został zobowiązany do określenia, w drodze rozporządzenia: minimalnych wymogów technicznych, których spełnienie jest niezbędne w celu prowadzenia elektronicznej wymiany danych; sposobu udostępniania informacji rejestrowanych podmiotom uprawnionym; formatu danych przekazywanych podmiotom uprawnionym; sposobu i trybu przekazywania informacji o unikalnym identyfikatorze dostępu, dacie nadania oraz utracie upoważnienia do dostępu do SInF, mając na uwadze konieczność zapewnienia bezpieczeństwa danych przetwarzanych w SInF i ich ochrony przed nieuprawnionym ujawnieniem i dostępem, a także konieczność prawidłowego i sprawnego przekazywania informacji rejestrowanych podmiotom uprawnionym.

Przepisy ustawy przewidują rozwiązania umożliwiające stworzenie krajowego systemu gwarantującego możliwość terminowego uzyskiwania informacji o rachunkach przez wyznaczone krajowe organy zajmujące się zwalczaniem przestępczości. Projektowane przepisy rozporządzenia stanowiąc mają doszczegółowienie warunków technicznych wymiany informacji pomiędzy organem właściwym w sprawie SInF a podmiotami uprawnionymi.

W § 1 projektu rozporządzenia wskazano zakres przedmiotowy projektowanego rozporządzenia.

§ 2 projektu zawiera słownik wyrażeń stosowanych w rozporządzeniu. Definicje informacji finansowej, organu właściwego oraz podmiotu uprawnionego, odnoszą się do odpowiednich zapisów ustawy. Definicja SInF wskazuje, iż przez pojęcie to należy rozumieć System Informacji Finansowej utworzony na podstawie art. 45 ustawy, prowadzony przy użyciu systemu teleinformatycznego, służący udostępnianiu podmiotom uprawnionym informacji o rachunku. W projekcie rozporządzenia zdefiniowano również „zapytanie”, jako przekazanie do organu właściwego przez podmiot uprawniony lub osobę upoważnioną do dostępu do SInF przez taki podmiot uprawniony, danych identyfikacyjnych osoby fizycznej, prawnej, jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej lub rachunku, celem uzyskania informacji

o rachunku dotyczących takiej osoby fizycznej, prawnej, jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej lub rachunku. Definicja ta precyzuje, co należy rozumieć przez zapytanie do SInF, jej wprowadzenie jest konieczne z uwagi na wielokrotne odnoszenie się w rozporządzeniu do kwestii formułowania zapytań.

W § 3 ust. 1 sprecyzowano, iż w celu prowadzenia elektronicznej wymiany danych organ właściwy udostępni podmiotom uprawnionym dane pozwalające na utworzenie po stronie podmiotów uprawnionych rozwiązań teleinformatycznych umożliwiających sprawną komunikację z organem właściwym (udostępnienie tzw. API - application programming interface). Jednocześnie § 3 ust. 1 pkt 2 zobowiązuje podmioty uprawnione do dostosowania się do warunków wymiany danych udostępnionych przez organ właściwy.

W § 3 ust. 2 – 5 przewidziano rozwiązania mające na celu zagwarantowanie bezpieczeństwa przesyłanych pomiędzy podmiotami uprawnionymi a organem właściwym danych.

W § 4 określono kanały, za pomocą których będzie dopuszczalna wymiana informacji pomiędzy podmiotami uprawnionymi a organem właściwym. Zgodnie z § 4 ust. 1 pkt 1 składanie zapytań do SInF będzie możliwe za pomocą dedykowanej strony sieciowej, za pomocą której będzie prowadzona wymiana informacji. Rozwiązanie to ma na celu umożliwienie wymiany informacji w okresie poprzedzającym dostosowanie systemów teleinformatycznych po stronie podmiotów uprawnionych. Zgodnie z § 4 ust. 1 pkt 2 składanie zapytań do SInF będzie możliwe za pomocą oprogramowania interfejsowego podmiotu uprawnionego, które umożliwi łączność z usługą sieciową systemu teleinformatycznego przygotowaną przez organ właściwy. Rozwiązanie to ma gwarantować sprawną wymianę informacji przez dużą ilość użytkowników jednocześnie, przez co należy oczekiwać, iż będzie docelowo wypierało rozwiązanie przedstawione w pkt 1. W § 4 ust. 2 i 3 określono, jakie usługi będą dostępne dla podmiotu uprawnionego w ramach danego sposobu komunikacji.

W § 5 ust. 1 projektu określono, jakie dane mają być przekazywane podmiotowi uprawnionemu wraz z informacjami o rachunku. Dane takie jak data i godzina zapytania są konieczne z uwagi na potrzeby postępowań do których te dane mogą być wykorzystywane. W zakresie przykładowo zabezpieczenia mienia, istotne jest, w jakiej dacie dana osoba posiadała rachunki w instytucjach finansowych. Zgodnie z § 5 ust. 2 projektu, dane udostępniane z SInF nie będą opatrywane podpisem. Z punktu widzenia racjonalności funkcjonowania SInF, wydaje się zasadne rozstrzygnięcie wprost, iż nie będzie wymagany podpis udostępnianych informacji. Zauważyć należy, iż z punktu widzenia funkcjonowania SInF, podpisywanie udostępnianych danych byłoby zbędnym formalizmem.

W § 6 projektu określono kryteria, na podstawie których dopuszczalne będzie składanie zapytań do SInF. Kryteria te odpowiadają wymogom art. 23 pkt 1 ustawy, zgodnie z którymi udostępnienie informacji o rachunku będzie możliwe po przekazaniu danych pozwalających na zidentyfikowanie osoby fizycznej, prawnej, jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej lub rachunku.

W § 7 projektu określono format danych udostępnianych z SInF. Przyjęte w § 7 projektu rozwiązania mają zapewnić sprawną formę przekazywania danych (poprzez zastosowany format JSON), jak również bezpieczeństwo przesyłanych danych (z uwagi na wymogi dotyczące szyfrowania przesyłanych dokumentów elektronicznych).

W § 8 projektu określono sposób przekazywania przez podmioty uprawnione informacji o nadaniu unikalnego identyfikatora dostępu, dacie nadania takiego identyfikatora, a także o utracie upoważnienia do dostępu do SInF przez osobę posługującą się indywidualnym identyfikatorem dostępu. Informacje dotyczące identyfikatora i daty nadania upoważnienia do dostępu do SInF osobie posługującej się danym identyfikatorem, a także informacja o utracie upoważnienia mają być przesyłane za pośrednictwem kanału łączności o którym mowa w § 4 pkt 1, przy czym wybór kanału łączności nie jest bezpośrednio narzucony. Tym samym w zależności od tego, który z kanałów łączności wymienionych w § 4 ust. 1 jest wykorzystywany przez dany podmiot uprawniony do kierowania zapytań do SInF, tym kanałem powinny być przesyłane wymagane informacje.

W § 9 projektu określono termin wejścia w życie rozporządzenia. Zaprojektowano go z 14-dniowym okresem *vacatio legis*.

Projekt rozporządzenia nie wpływa na działalność mikroprzedsiębiorców oraz MŚP.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projektowane rozporządzenie nie wymaga przedstawienia organom i instytucjom Unii Europejskiej w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia. W szczególności, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady 98/415/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych (Dz. Urz. WE L 189 z 03.07.1998, str. 42 - Dz. Urz. UE Polskie Wydanie Specjalne rozdz. 1, t. 1, str. 446), projekt rozporządzenia nie podlega konsultacji z Europejskim Bankiem Centralnym.

Stosownie do art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt został zamieszczony w wykazie prac legislacyjnych dotyczącym rozporządzeń Ministra Finansów.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. - Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006 z późn.zm.) projekt rozporządzenia zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

<p>Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Finansów w sprawie warunków technicznych dla elektronicznej wymiany danych z Systemu Informacji Finansowej</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Sebastian Skuza – Sekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Marcin Stec – Dyrektor Departamentu Informacji Finansowej w Ministerstwie Finansów tel. 22-694-30-60 sekretariat.if@mf.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia 13.07.2022 r.</p> <p>Źródło Ustawa</p> <p>Nr w Wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów</p>
---	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projekt rozporządzenia ma na celu wykonanie delegacji ustawowej, o której mowa w art. 28 ustawy z dniao Systemie Informacji Finansowej (Dz. U. poz.).

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Przepisy ustanawiające scentralizowane automatyczne mechanizmy, które umożliwiają terminową identyfikację dowolnej osoby fizycznej lub prawnej posiadającej lub kontrolującej rachunki płatnicze oraz rachunki bankowe identyfikowane za pomocą IBAN, a także przepisy regulujące funkcjonowanie takiego mechanizmu, zostały przewidziane w ustawie z dnia ... o Systemie Informacji Finansowej. Celem projektowanego aktu jest określenie minimalnych wymogów technicznych, których spełnienie będzie niezbędne do prowadzenia elektronicznej wymiany danych pomiędzy organem właściwym w sprawie Systemu Informacji Finansowej a podmiotami uprawnionymi, w tym w szczególności określenie sposobu udostępniania informacji o rachunku podmiotom uprawnionym, format danych przekazywanych podmiotom uprawnionym, format unikalnego identyfikatora dostępu.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Brak danych. Obszar objęty przedmiotowym rozporządzeniem należy do materii prawa krajowego.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Generalny Inspektor Informacji Finansowej (GIIF)	1	Na podstawie informacji ogólnodostępnych	Organ uprawniony do dostępu do danych zgromadzonych w SInF
NBP	1	Na podstawie informacji ogólnodostępnych	Przekazywanie informacji do SInF
Szef Krajowej Administracji Skarbowej	1		Wypełnianie obowiązków jako organ właściwy w sprawach SInF (określonych w art. 7 ustawy), w tym administrowanie i utrzymywanie systemu teleinformatycznego SInF. Składanie rocznego sprawozdania do Prezesa Rady Ministrów ze swojej działalności.
Prezesa Sądów Apelacyjnych	11	Na podstawie informacji ogólnodostępnych	Organy uprawnione do dostępu do danych zgromadzonych w SInF

Prokurator Krajowy	1	Na podstawie informacji ogólnodostępnych	Organ uprawniony do dostępu do danych zgromadzonych w SInF
prokurator regionalny	11	Na podstawie informacji ogólnodostępnych	Organ uprawniony do dostępu do danych zgromadzonych w SInF
Policja	1	Na podstawie informacji ogólnodostępnych	Organ uprawniony do dostępu do danych zgromadzonych w SInF
Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej	1	Na podstawie informacji ogólnodostępnych	Organ uprawniony do dostępu do danych zgromadzonych w SInF
Komendant Główny Straży Granicznej	1	Na podstawie informacji ogólnodostępnych	Organ uprawniony do dostępu do danych zgromadzonych w SInF
Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego	1	Na podstawie informacji ogólnodostępnych	Organ uprawniony do dostępu do danych zgromadzonych w SInF
Szef Agencji Wywiadu	1	Na podstawie informacji ogólnodostępnych	Organ uprawniony do dostępu do danych zgromadzonych w SInF
Szef Służby Kontrwywiadu Wojskowego	1	Na podstawie informacji ogólnodostępnych	Organ uprawniony do dostępu do danych zgromadzonych w SInF
Szef Służby Wywiadu Wojskowego	1	Na podstawie informacji ogólnodostępnych	Organ uprawniony do dostępu do danych zgromadzonych w SInF
Szef Centralnego Biura Antykorupcyjnego	1	Na podstawie informacji ogólnodostępnych	Organ uprawniony do dostępu do danych zgromadzonych w SInF
Inspektor Nadzoru Wewnętrznego	1	Na podstawie informacji ogólnodostępnych	Organ uprawniony do dostępu do danych zgromadzonych w SInF
Komendant Biura Spraw Wewnętrznych Straży Granicznej	1	Na podstawie informacji ogólnodostępnych	Organ uprawniony do dostępu do danych zgromadzonych w SInF
Dyrektorzy Izb Administracji Skarbowej	16	Na podstawie informacji ogólnodostępnych	Organy uprawnione do dostępu do danych zgromadzonych w SInF
Komendant Służby Ochrony Państwa	1	Na podstawie informacji ogólnodostępnych	Organ uprawniony do dostępu do danych zgromadzonych w SInF
Szef Krajowego Centrum Informacji Kryminalnych	1	Na podstawie informacji ogólnodostępnych	Organ uprawniony do dostępu do danych zgromadzonych w SInF

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Tekst projektu zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji (www.rcl.gov.pl) w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny z chwilą przekazania go do uzgodnień z członkami Rady Ministrów. Zakłada się, że będzie przedmiotem uzgodnień, opiniowania i konsultacji publicznych.

W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Wejście w życie projektowanej regulacji nie będzie miało wpływu na sytuację ekonomiczną i społeczną rodzin, a także osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.
Niemierzalne		
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
☐ nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
☒ zmniejszenie liczby dokumentów ☒ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
9. Wpływ na rynek pracy		
Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:	☒ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu		
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Proponuje się, aby rozporządzenie weszło w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Nie przewiduje się ewaluowania efektów wdrożenia projektu czy zastosowania mierników w tym celu.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Brak.		